

CATHERINE ANDERSON

*Giai điệu
của
Annie*

NHÀ XUẤT BẢN
LAO ĐỘNG

CATHERINE ANDERSON

*Giai điệu
của
Annie*

NHÀ XUẤT BẢN
LAO ĐỘNG

GIAI ĐIỆU CỦA ANNIE

Nguyên tác: Annie's Song

Tác giả: Catherine Anderson

Người dịch: Như Quỳnh

Bách Việt phát hành

NXB Lao động - 2015

---

ebook@vctvegroup

26-11-2018

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Mục lục

Giới Thiệu
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27

Giới Thiệu

Annie - một cô gái bị tất cả mọi người coi là loạn trí sau một trận ốm lúc nhỏ. Cô lớn lên xinh đẹp như một bông hoa rừng nhưng bị mọi người xa lánh, cha mẹ coi như nỗi hổ thẹn của gia đình. Bất hạnh hơn nữa cô bị một gã trai nhà giàu vô tích sự cưỡng bức. Và kết quả là người anh trai gã phải lĩnh trách nhiệm lấy cô về để đảm bảo cho cháu mình sẽ không bị cho vào trại mồ côi.

Cứ nghĩ câu chuyện sẽ đầy những dằn vặt, đau khổ, những đôi mắt đau đáu, những tội lỗi không gột rửa được, và đến hết truyện, cho dù tác giả có bảo hạnh phúc gì đó, vẫn gợn nỗi đau. Ấy thế mà không, với khả năng kể chuyện tài tình của tác giả khiến cho độc giả hoàn toàn bất ngờ. Khi Alex buồn bã mang Annie về như một gánh nặng, anh không ngờ mình mang về một kho báu, mà càng ngày, kho báu ấy càng cho thấy sự vô giá của nó. Khi Annie nghe Alex nói cô là vợ anh, cô đau khổ không hiểu sao mình làm đám cưới mà chẳng có quà, để rồi biết anh là món quà tuyệt vời nhất trong đời.

Bạn sẽ chăm chú xem Alex vén dần bức màn bí mật quanh cô gái Annie như thế nào. Bạn sẽ bật cười khi được nhìn từ cái nhìn đầy ngây ngô của Annie với thế giới xung quanh. Bạn sẽ dõi theo sự lúng túng của Alex khi phải kiểm soát những cảm xúc đang dâng lên của mình với Annie - người vợ để đương đầu với Annie - đứa trẻ. Bạn sẽ thấy thú vị với bà quản gia thông thái và ông bác sĩ giàu lòng trắc ẩn, những nhân vật góp phần quan trọng để hai người tìm đến với nhau.

Chương 1

Hooperville, Oregon

Chủ nhật, ngày mùng 6 tháng 4 năm 1890

Khi Douglas Montgomery tỉnh táo, mọi người vẫn có thể chịu đựng được việc ở bên cạnh hắn, nhưng một khi hắn say thì Alan Dristol lại thấy rất sợ. Tại sao ư, Alan cũng không rõ. Nhưng anh biết, Douglas chẳng bao giờ làm chuyện gì quá độc ác với người khác. Dầu vậy, Alan vẫn không thể nào thoát khỏi cảm giác sợ hãi ấy.

Ý nghĩ đó làm Alan bận lòng khi buộc anh phải xét lại chính con người mình. Nếu không ưa Douglas thì tại sao anh lại giao du với hắn, đây là chưa kể việc rượu chè cùng hắn nữa? Alan đã tự vấn câu hỏi đó hàng chục lần, và câu trả lời thì kể cũng khó chấp nhận, rằng anh rất sợ nói không với Douglas. Không – một từ thật đơn giản. Nhưng nói với kẻ như Douglas thì thật chẳng đơn giản chút nào.

Ghìm ngựa chậm lại, ánh nắng sớm khiến Alan phải nheo mắt mới thấy được tấm lưng bốn người bạn đồng hành lúc họ cưỡi ngựa đi lên trước anh. Dẫn đầu đoàn là Douglas Montgomery, kẻ cao hơn những người khác một cái đầu và có bờ vai rộng hơn. Như thể để khẳng định quyền làm chủ của mình, cứ chốc chốc hắn lại giáng một cú thúc vào hai bên sườn con ngựa thiến và không ngừng giật mạnh dây cương của con thú tội nghiệp. Chứng kiến cảnh ngược đãi đó, Alan cảm thấy hơi ón. Con ngựa vẫn ngoan ngoãn và Douglas hoàn toàn không nhất thiết phải đối xử khắc nghiệt với nó đến thế.

Alan đưa mắt về phía James Radwich, Roddy Simms và Sam Peck,

ba chàng trai trẻ đang đi trước anh. Họ là bạn thân của anh lâu lắm rồi, từ cái thuở mặc quần xà lỏn, đến độ anh cảm giác mình hiểu rõ họ như chính bản thân mình. Anh ngỡ rằng cả ba người họ đều sợ Douglas giống mình. Thật đáng thương làm sao khi đêm qua họ đã từ bỏ mọi thứ được dạy dỗ để lẻo đẻo theo sau Douglas như đàn vịt con xếp hàng theo mẹ, cùng hấn vào nhà thổ, chôn vùi tội lỗi trong men rượu để rồi sáng nay phải trả giá bằng những trận đau đầu như búa bổ. Chúa ơi, hôm nay là Chủ nhật. Mọi thành viên trong gia đình các anh chắc đang ở nhà thờ, rồi họ sẽ thắc mắc rằng các anh đang ở đâu? Không ai trong số các anh có chút lập trường nào sao?

Douglas đẩy con ngựa sang bên đường để chặn lối đi rồi bỏ chiếc mũ quả dưa bằng nỉ xám ra và lấy tay áo lau những giọt mồ hôi trên trán. Tháng Tư năm nay khô hanh đến bất thường, hai tuần trước trời mưa lất rắt nên đường đầy bụi bặm. Hấn nhăn mặt khi thấy bụi bắn trên trán dính đầy vào cổ tay áo trắng của mình. “Giờ chúng ta đi bơi cho tỉnh táo,” hấn nói với giọng thách thức, “Đứa nào xuống sau là thằng nhãi bám váy mẹ”.

Thác Misty và hồ bơi ưa thích của họ cách không bao xa. Gần như không tin vào tai mình, Alan liếc theo hướng đó. Douglas rất khoái làm những điều hoang dại và điên rồ. Càng mạo hiểm càng tốt. Nhưng ngay sau đêm qua thì chuyện này thật quá đáng. “Bơi ư? Mà y mất trí rồi sao? Chúng ta sẽ chết công mất thôi.”

“Chúa ơi, Alan, mà y đúng là cái đồ công tử bột. Ngoài này đang nóng chảy mỡ ra. Tao đang mướt mát mồ hôi và mà y cũng có khác gì đâu.”

“Với mở quần áo đầy đủ và khô ráo này, ờ phải, tao đang vã mồ hôi,” Alan thừa nhận, “Nhưng nếu nhảy xuống hồ bơi đó, tao sẽ không thể nữa”.

“Nước trong hồ đó là tuyết tan từ trên núi chảy xuống,” Roddy chỉ ra. “Cái lạnh đúng là không dễ chịu chút nào đâu, Douglas.”

“Cái lạnh không dễ chịu ư? Mà y có còn là một thằng đàn ông không, Roddy? Hay là một con đàn bà tồi ngày rên rĩ rồi ăn mặc cho giống thằng đàn ông thôi?”

Mặt Roddy đỏ gay vì ngượng, nhưng cũng chẳng nói được gì để bảo vệ cho cái khí chất đàn ông của mình. Không một ai trong số họ từng đứng lên chống lại Douglas.

Douglas khịt mũi vẻ khinh bỉ rồi thúc ngựa tiến vào con mương chạy dọc đường đi. Vừa huơ huơ mũ, hấn vừa gào lên như mèo khi con ngựa thiên của mình nhảy lên bờ mương. Alan hồ nghi nhìn ba người bạn của mình và thừa biết rằng chẳng ai trong số họ muốn bơi lặn gì cả. Nhưng ngặt nỗi, anh cũng biết tất cả bọn họ đều khúm núm trước cái ỷ thích chột nẩy ra của Douglas vì không một ai có gan chống lại hấn.

“Sao?” Roddy nói.

Sam thở dài. “Đôi lúc tao ước giá lại chỉ có bọn mình thôi, và chẳng bao giờ dính dáng đến thằng cha kia.”

“Tao tán thành,” James thêm vào.

Alan cũng có chung cảm nhận, nhưng vấn đề đó dường như còn phải bàn cãi. Thực tình thì, Douglas không chỉ gia nhập vào mà còn thâm tóm cả nhóm họ. Bốn người họ cho ngựa quay đầu rồi miễn cưỡng đi về phía ngọn thác. Như thể cảnh báo trước, gió tự dưng nổi lên, lồng lộng và mát lạnh dễ chịu phả vào mặt Alan. Gió tấp vào làn da ẩm ướt khiến Alan cảm thấy lạnh thấu xương.

Thay vì đi theo lối mòn, Douglas băng rừng tiến đến hồ bơi, địa hình thật hiểm trở. Cây Madrone^[1], nguyệt quế, sồi cằn cỗi và linh sam xoắn chằng chịt lấy nhau như những ngón tay viêm khớp của một bà lão chần chừ mất lối đi, những thân cây to lớn đầy mấu đâm lên từ các bụi cây rậm rạp. Chẳng thể nào nhìn thấy đường đi. Sợ rằng ngựa không may vấp ngã vào ổ gà nào đó rồi gãy mất chân trước nên Alan cho nó đi nước kiệu. Còn mấy người bạn của anh vì sợ làm Douglas giận dữ

nếu rề rà nên chẳng nhượng bộ gì. Ngoài cái giá phải trả là con ngựa bị hủy hoại, Alan cũng thấy mấy người kia chẳng có chút may mắn nào khi không ngừng thúc giục ngựa băng qua vùng đất gồ ghề. Nhưng Alan đơn giản chỉ là kẻ đi theo chứ không phải là người chỉ huy. Bất cứ thứ gì Douglas khẳng khái muốn thì người khác đều phải phục tùng, và tất nhiên những chú ngựa và mọi thứ khác cũng sẽ phải chịu bị đày đọa

Là người đi sau rốt, Alan nghe thấy tiếng của bốn người kia vọng lại qua rặng thông và linh sam. Tiếng thúc ngựa, tiếng la ó. Dù oán giận Douglas nhưng anh vẫn mỉm cười khi tưởng tượng cảnh Sam, Roddy và James trần truồng nhảy xuống hồ nước lạnh công. Mấy thằng ngốc điên rồ. Thế nào cũng bị viêm phổi cho coi, và tất cả chỉ để làm tên Montgomery khoái trá. Trời đánh thánh vật dòng họ nhà Montgomery. Trời đánh thánh vật cái ngôi nhà đẹp đẽ trên đồi kia. Trời đánh thánh vật cả tiền bạc của họ nữa. Đôi lúc, Alan tự hỏi liệu có phải cái gã tự xưng là thủ lĩnh kia nảy ra mấy cái trò kỳ quặc chỉ để xem hắn có thể đẩy người khác đi đến đâu không.

Cuối cùng cũng thoát khỏi lùm cây vắn vít, Alan ngạc nhiên khi chưa thấy ai xuống nước. Anh khum bàn tay trên mắt để nhìn cho rõ tất cả những thứ hỗn tạp kia là gì và khẳng định rằng có năm dáng người đang đứng trước hồ bơi, bốn người bạn đồng hành của anh và một cô gái nhỏ nhắn. Douglas đã lấy chiếc khăn choàng của cô gái và giơ nó quá tầm với của cô. Vẫn như mọi khi. Hễ có cơ hội được hiệp đáp người khác là Douglas chớp lấy liền. Dù thấy khó chịu nhưng Alan cho rằng cách trêu chọc đó không vượt ngưỡng vô hại.

Rồi anh nhận ra cô gái. Đó là Annie Trimble, cô gái thiếu năng trong thị trấn. Dẫu đã gần hai mươi và qua thời trẻ dại từ lâu nhưng trông cô thậm chí càng trẻ con và đáng thương hơn trong bộ váy yếm xanh dương kỳ dị, cùng bít tất dài đen và đôi giày đính cúc cao bê bết bụi bẩn. Mẹ Alan vẫn thường qua nhà Trimble chơi nên anh biết bà

Edie Trimble luôn cố gắng giữ cho con gái mình gọn gàng sạch sẽ, nhưng Annie cứ thích chạy đùa trong rừng đến nỗi nó trở thành một nhiệm vụ bất khả thi.

Tim anh thất lại trước vẻ hốt hoảng trên gương mặt nhỏ nhắn của cô lúc cô điên cuồng chộp lại chiếc khăn. Annie hay quên đồ mặc trong rừng nên người nhà rất nghiêm khắc với cô trong vấn đề phải mang đồ về. Alan biết rằng thế nào cô cũng bị rầy la, tệ hơn là, nếu trở về nhà trong tình trạng không mảnh vải che thân thì cha cô, ngài thẩm phán, vốn đã không tin vào việc kiếm đòn roi và nỗi khổ của Annie nên sẽ trừng trị cô mạnh tay hơn nhiều so với ba đứa con gái lớn của mình.

Alan không vì thế mà trách ngài thẩm phán hay nghĩ ông ta ác độc. Người khờ dại như Annie rất khó kiểm soát, và bố mẹ cô chắc sẽ được ngợi khen vì giữ cô ở nhà. Hầu hết mọi người chắc sẽ tổng đưa con như Annie vào nhà thương điên. Nếu chẳng phải vì nhà Trimble xoay sở để giữ cô cho khuất mắt phần lớn thời gian khi có khách đến chơi thì rất có thể ông bà ấy đã bị cái xã hội văn minh này khai trừ rồi. Không ít kẻ thấy khó chịu với những người như Annie. Dẫu vậy, cha mẹ Annie vẫn không muốn đưa cô vào trại từ thiện, mà chọn cách làm mờ nhạt đi sự tồn tại của cô.

Tại sao nhà Trimble lại phải bận tâm, Alan cũng chịu. Tiền bạc thì tất nhiên không thành vấn đề rồi: Gia đình ấy có đủ khả năng cho cô được nhận nuôi và những khát vọng chính trị của ngài thẩm phán khiến mọi người càng thắc mắc rằng sao họ vẫn chưa làm điều đó. Dù ai cũng biết Annie vẫn phát triển bình thường cho đến ngày cô bị cơn sốt hồi nhỏ ảnh hưởng đến trí óc, thế nhưng vẫn có những người trong thị trấn xì xào sau lưng nhà Trimbe rằng một trong số các bác của bà Edie Trimble bị điên và chứng rối loạn thần kinh này là do di truyền. Những chuyện rĩ tai đó có thể phá hủy mức độ tín nhiệm của một chính trị gia.

Mẹ kiếp. Douglas phải biết rằng Annie không hiểu hẳn chỉ đang đùa giỡn với cô. Điều này hiển hiện qua những nỗ lực điên dại để giành lại chiếc khăn. Dễ thấy rằng sinh vật đáng thương kia đang cạn dần kiên nhẫn. Vẻ hoang mang trong đôi mắt to màu xanh dương của cô cho thấy điều đó, đây là còn chưa kể đến việc cô cứ bịt lấy đầu một cách lạ lùng mỗi khi Douglas nói gì đó với cô. Hiển nhiên, cô không hiểu bất cứ thứ gì hẳn nói.

“Chúng ta vẫn chưa qua cái thời chơi mấy cái trò này sao?” Alan nói to. “Thôi nào, Douglas. Để cho cô gái đáng thương đó yên đi.”

“Đức Thánh Alan cất tiếng,” Douglas độp lại. “Cứ làm như mình chưa từng trêu con nhỏ này ấy nhỉ?”

Hắn bắt được thóp Alan. “Chúng ta đều có tội chòng ghẹo Annie một hay hai lần, nhưng đó là khi còn trẻ con. Thằng đàn ông thực thụ không làm mấy trò ấy.”

“Đúng rồi đây. Thôi nào, Douglas,” Roddy dụ. “Để nhỏ đó yên đi.”

Douglas ra vẻ như không thèm nghe. Hắn nhào người về phía trước, cười nhả nhổ và đu chiếc khăn choàng trong tầm với của cô. “Bé muốn cái này à, cục cưng? Thế thì lại đây mà lấy đi này.”

Khi nhử được cô tới gần hơn, Douglas quét mắt một lượt trên chiếc váy yếm có lẽ bị thác nước ngược dòng làm ướt của cô. Ai ai sống trong và quanh khu Hooperville đều biết Annie đặc biệt hứng thú tha thẩn trên các tảng đá quanh ngọn thác. Tại sao ư? Có Chúa mới biết. Làn sương mù băng giá không ngớt tỏa ra từ dòng thác đổ, nhưng dù thời tiết có thế nào thì cũng chẳng làm cô nản bước.

Những thớ vải ướt sũng nhẽo nhèo vì giặt giũ nhiều dính chặt lấy thân thể cô, thậm chí còn làm lộ ra đường cong cơ thể nảy nở không trói buộc đầy hấp dẫn hơn là phải che đi. Linh cảm sắp có chuyện bất ổn, Alan quăng người xuống ngựa. Hắn Douglas không thể biết Alan đang lo sợ hẳn có thể nghĩ gì. Thậm chí chỉ đùa cợt với ý niệm đó thôi

cũng là vô lương tâm rồi, nhưng ai có thể khẳng định rằng Douglas có lương tâm cơ chứ?

Nhìn Douglas, ắt hẳn sẽ nghĩ hẳn là một chàng trai trẻ tử tế có mái tóc hung tía tốt gọn gàng và đôi mắt nâu tươi rói. Hẳn có mọi thứ tốt đẹp, tiền bạc, đặc quyền và được giáo dục đầu vào đầy tại một trường đại học chuyên biệt ở miền Đông. Nhưng với hẳn, bấy nhiêu đây vẫn không đủ và có lẽ chẳng bao giờ đủ. Dường như bên trong hẳn luôn có một đòi hỏi quyền lực, đòi hỏi được kiểm soát người khác. Nhu cầu đó từ lâu đã tự phô bày trong mỗi quan hệ của hẳn với Alan cùng những người bạn, và giờ đang được trút lên Annie.

Chỉ có Annie là không có khả năng chống trả.

Alan liếc nhìn đôi mắt xanh hoang mang của Annie rồi quay sang Douglas. “Mày khốn khiếp thật! Nhỏ này đầu óc không bình thường, Douglas, mày biết rõ mà. Chọn một ai khác có thể đáp trả cho mày những gì mà cô ta có đi.”

“Đầu óc có chút vấn đề, nhưng phần còn lại thì vẫn ổn,” Douglas phản pháo, “Ôi cha mẹ ơi, đôi gò bồng đảo đang đập vào mắt tao đây này”. Hẳn huýt một tiếng sáo nhẹ như báo điềm chẳng lành cho Annie rồi nói thêm, “Nhìn thôi cũng đủ làm tao nhỏ dãi ra rồi”.

Alan quay sang mấy người bạn tìm kiếm sự giúp đỡ. Sam cúi đầu, di mũi ủng vào đám đất đỏ hung, hai tay dút sâu vào túi quần, có vẻ như anh ta nghĩ cứ phớt lờ đi thì chuyện này sẽ biến mất. Roddy thì cười gượng, và khuôn mặt vốn hồng hào của James đã chuyển sang màu đỏ lựng. Dù rất lúng túng nhưng dường như hết thấy bọn họ chẳng thể rời mắt khỏi thân mình Annie. Alan cũng miễn cưỡng nhìn Annie. Đúng là hai nhũ hoa của cô nhô rõ hẳn lên. Như đổ thêm dầu vào lửa, cái váy còn bó chặt vào đùi. Ghê tởm bản thân vì đã để ý, Alan cố dút mắt mình ra khỏi vùng cấm kị. Nỗi ái ngại cho Annie hết như một nắm đấm vô hình siết chặt lấy ruột gan anh.

“Bà già em khùng thật cứng ơi khi để em ăn mặc kiểu nửa vời thể kia rồi lê la khắp chốn này,” Douglas khẽ nói, tay vẫn đu đưa chiếc khăn choàng làm mỗi nhử.

“Đầu óc nhỏ này vẫn là một đứa con nít và cũng không phải là một đứa sáng dạ nữa,” Alan nhắc Douglas, chột cao giọng vì lo lắng. “Tao dám chắc là mẹ con nhỏ mặc cho nó thể này vì nó rất hay chạy vào rừng. Bà ấy tin tưởng vào sự đứng đắn của bất cứ người nào gặp con mình, và đúng là thế. Gheo đùa nhỏ này không công bằng đâu, Douglas ạ, mà biết mà. Trả khăn cho con bé rồi để nó về nhà đi.”

“Tao sẽ đưa khăn cho nó,” Douglas quả quyết. “Tất cả những gì nó phải làm là đến mà lấy thôi. Nào bé yêu, đến đây nhìn anh Douglas này.”

Rõ là mù tịt những ý nghĩ đầy nhục dục của kẻ đang hành hạ mình, Annie lao ra giành lấy khăn. Ngay khi Annie vào tầm với của mình, Douglas túm lấy eo cô. Cô không hét lên nhưng tiếng hỗn hển nhỏ kinh hãi còn đáng sợ hơn. Ruột gan Alan rồi như tơ vò. Anh ghét điều này, ghét vô cùng. Nét mặt Douglas thật xấu xa. Xấu xa và độc ác. Đôi mắt đỏ ngầu của hắn chứa đầy niềm phẫn khích ghê tởm.

Alan bước lên. “Để con nhỏ đi đi, Douglas. Tao không đùa đâu.”

“Con nhỏ à?” Con mồi đã sập bẫy, Douglas quăng chiếc khăn choàng đi rồi bóp lấy cặp mông tròn lẳn của Annie. Nhìn cái cách hắn nhấn sâu ngón tay cũng đủ biết hắn cố tình mạnh tay. “Bị đui à, anh bạn. Con nhỏ cái mốc gì, một cô em lớn đấy òa rồi đấy.”

Hắn cười nhẹ rồi cố cưỡng hôn cô, Annie bắt lực đẩy vai Douglas ra, mái tóc đen mềm xoa xuống tâm lưng mảnh mai, rồi tung, đôi mắt vẫn vũ những hỗn loạn, cố gắng uốn lưng tránh cái hôn của hắn. Douglas chuyển tư thế để nhâm nháp dọc cổ cô.

“Mẹ ơi, con bé này ngọt thật,” hắn xì xầm cùng lúc mạnh tay nắm trọn bầu ngực cô với cú siết nhưc nhối y như lúc hắn nắm mông hồi

nãy.

Máu điên sôi lên trong Alan. Anh sẽ bị nguyên rửa nếu cứ đứng ngoài nhìn cô chịu đau đớn. Thế này là quá đủ rồi. Anh nắm lấy cánh tay lực lưỡng của Douglas. “Tao đã bảo để con nhỏ...”

Dù Alan có đang cố nói điều gì thì cũng bị cắt ngang bởi ánh sáng lóe lên từ một mũi dao. Anh trừng trừng nhìn trong nỗi sững sờ câm lặng lúc Douglas rời tay khỏi Annie để tạo tư thế sẵn sàng chiến đấu và đe dọa anh bằng thứ vũ khí không biết lòi ở đâu ra.

“Đừng bao giờ xía mũi vào chuyện của tao,” Douglas cảnh cáo bằng một giọng nhẹ nhàng đầy dối trá.

Chỉ nghĩ đến lúc lưỡi dao kia phanh bụng mình ra cũng đủ làm hai đầu gối Alan gập như khuyu xuống. Niềm an ủi duy nhất của Alan vào lúc này là có vẻ như trong cơn giận, Douglas đã quên mất Annie. Alan muốn hét lên bảo cô chạy đi nhưng anh biết nếu làm vậy, Douglas sẽ lại nhớ ra điều mình sắp làm và túm lấy cô. Anh chỉ có thể hy vọng Annie đủ nhận thức để tự giải thoát cho mình.

“Thôi nào Douglas, mày say rồi,” Alan run rẩy dõi theo.

Chạy đi, Annie. Biến khỏi chỗ này đi! Alan cảm nhận được mồ hôi đang chảy dọc sống lưng mình. Từ khóe mắt, anh thấy được Annie đang cuống cuống xoay sở tứ lung tung để tìm khăn. Hơi thở của cô trở thành tiếng hỗn hển nông và khẽ, chẳng khác gì tiếng mèo con kêu. Rõ là cô đang sợ và muốn bỏ chạy. Nhưng cô sẽ không rời đi nếu không có tấm khăn choàng. Ruột gan Alan chộn rộn khi nhận ra rằng, với Annie, chiếc khăn choàng là thứ tối quan trọng. Nếu cô về nhà mà không có nó, cha cô sẽ trừng phạt. Sinh vật đáng thương này sao hiểu nổi mức độ nguy hiểm mà mình đang lâm vào. Cũng chẳng lấy gì làm ngạc nhiên. Anh ngờ rằng bất cứ gã đàn ông nào từng nhìn cô đầy dâm dật cũng từng động vào cô. Cô không thể lường trước những gì mình chưa từng trải qua. Trong thời khắc đó, Alan đã định nghĩa từ

“ngây thơ” theo một nét nghĩa mới, mà Annie là ví dụ điển hình.

Trở lại tập trung vào Douglas, Alan quyết định sẽ cố nói lý với hắn. Nếu không được, ít nhất anh cũng có thể kéo dài chút thời gian cho Annie. “Bình tĩnh nào Douglas, mày không muốn bị pháp luật sờ gáy chứ? Chồng ghẹo một con ngốc, thì chắc chắn mày đụng đến pháp luật rồi. Vì Chúa, nó là con gái ngài thẩm phán Trimble đấy. Nghỉ hưu rồi hay chưa thì ông ta vẫn sẽ treo ngược mày lên cột cờ ở Main nếu động vào con bé.”

“Sao ông ta biết được? Nhỏ này không nói được, mày quên à?”

Lời nhận xét không thể chối cãi của Douglas làm Alan khiếp hoảng. Annie không nói được. Thậm chí nếu cô có nhận ra họ thì rất có thể không biết tên mà nếu có thì cũng không thể nói ra. Anh liếc mình liếc nhanh về phía cô và thấy cô đang giật mạnh khăn khỏi một rễ cây trời lên. Chúa ơi. Cha mẹ huấn luyện cô tốt quá. Tốt đến nỗi cô thà mất cơ hội trốn đi còn hơn là để lại cái khăn len vô dụng ấy. Alan biết phần lớn cuộc đời mình, Annie đã phải chịu đựng những trò chồng ghẹo tàn nhẫn. Nhưng cô nào biết lần trêu đùa hôm nay lại khác, rằng Douglas còn toan tính nhiều hơn chứ không đơn giản chỉ có ghẹo đùa. Nhiều hơn nữa.

James ban nãy ngồi xuống khúc cây bị đốn đổ giờ lại nhóm lên ngồi xồm, đôi mắt xám của cậu ta chắt đầy nỗi hoài nghi, với mũi dao kia hay với kế hoạch ghê gớm của Douglas thì Alan không chắc.

“Douglas, chắc chắn là mày đang đùa,” James nói lớn. “Con bé có kể hay không thì mày cũng phải tính đến mặt đạo đức mà.”

“Đạo đức gì chứ?” Douglas cười ha hả. “Bốn đứa chúng mày đúng là một lũ ủy mị. Không hiểu sao tao lại tồn thì giờ với bọn mày. Con nhỏ chắc cũng thêm khát cái này rồi. Mẹ kiếp, ít nhất cũng mười tám, mười chín rồi còn gì. Hầu hết con gái tuổi này đều đã lấy chồng và có một, hai con rồi. Đây có thể là cơ hội lớn cho nhỏ này được vui vẻ chút ít.”

Vui vẻ. Từ đó lửng lơ trên không trung, xấu xa và chát tai. Alan cầu nguyện mình có thể giữ sự chú ý của Douglas, dù chỉ một chút nữa thôi. Đằng sau hắn, Annie cuối cùng cũng đã giật được cái khăn. Cứ như có mắt sau gáy, Douglas với tay ra sau rồi túm lấy cổ tay lúc cô xoay người tháo chạy. Cô loạng choạng vì lực kéo của Douglas. Thấy con dao hắn cầm, mặt cô tái mét đi. Alan đoán cuối cùng thì cái đầu bé nhỏ kém thông minh của cô cũng thấm thía rằng Douglas có thể là mối nguy hiểm thật sự.

Bằng mũi dao sắc bóng, Douglas ngắt quãng lời cảnh báo Alan, “Ai trong số chúng mày muốn chống lại tao thì nhảy vào đây”.

Chẳng ai trong số họ dại dột đến vậy. Douglas có thể giết người. Tia sáng trong mắt hắn chứng tỏ điều đó. Hắn tiếp tục vung vẩy con dao, điệu cười lạnh lùng chắt chứa kế hoạch trả đũa bất cứ ai trong số họ dám thách thức hắn. Thỏa mãn khi không ai có gan liều mình, hắn nhét dao vào bao phía thắt lưng và trở lại chú ý vào Annie. Cô quần quai bắt lực, cố cạy những ngón tay đang bầu chặt của hắn.

“Mày không thể làm thế,” Alan hét lên.

“Thằng nào ngăn tao?”

Không phải Annie, chắc chắn rồi. Cô quá nhỏ con còn Douglas lại vạm vỡ, cao hơn mét tám. Chỉ với một cú xoay mình nhanh lẹ, hắn quẳng cô xuống đất, tốc váy và hăm hiếp cô dễ dàng như làm với một đứa trẻ.

* * *

Nâng chiếc đèn lên cao để rọi rõ đường đi, Alex Montgomery rảo bước trên con hẻm cát ngang chuồng ngựa. Mùi phân mới hăng hăng quyện với mùi cỏ linh lăng khô phảng phất tạo nên một thứ mùi nồng nặc đặc quánh không gian đêm hanh dịu. Từ phía mấy ngăn chuồng

ngựa trong bóng tối, những tiếng hí chào đón vọng đến tai anh. Nếu vào lúc khác, Alex chắc hẳn đã dừng lại nhưng đêm nay anh không có thời gian và cũng không định cho mấy chú ngựa vài cục đường.

Ánh sáng vàng xóc nảy phát ra từ chiếc đèn cùng với dáng đi nhanh nhẹn đổ bóng trên ván tường cho thấy anh đang giận dữ đến thế nào. Nghiến chặt răng ngăn lại những tiếng gầm gừ, anh đi đến cuối hành lang rồi đá chân mở cửa kho chuồng ngựa. Đúng như trông đợi, thằng Douglas, em trai anh, đang nằm ưỡn trên đồng rơm rải dọc chân tường, một trong những chỗ ngủ già rệu ưa thích của nó.

Nuốt xuống trước khi cất tiếng để kiểm chế cơn giận trong giọng mình, Alex nói, “Dậy đi, em trai, ta cần nói chuyện”.

Một tay cầm bình rượu ứt-ki, tay kia che mắt, đứa em trai rên rĩ rồi lăn đi, quay lưng về phía Alex, “Phấn đi. Đang nửa đêm”.

Bảy giờ tối sao gọi là nửa đêm được, nhìn Douglas tay cầm chai rượu, Alex tự nhủ đã đến lúc thôi coi đứa em trai hai mươi tuổi của mình là một cậu bé.

“Anh bảo dậy đi cơ mà.” Alex bước sâu vào phòng rồi treo đèn lên móc xà nhà. “Có người buộc em một tội rất nghiêm trọng đấy, chàng trai trẻ, và anh muốn làm chuyện này cho ra ngô ra khoai.”

Douglas lại rên rĩ, “Để nói sau được không anh?”

Hai tay chống mạnh, Alex giạng hai chân mặc quần jean rồi hếch cằm, “Ông thẩm phán già Trimble vừa tới gặp anh. Annie, con gái ông ta, đã bị cưỡng bức, và Alan Dristol khẳng định em là người gây ra chuyện này”.

Có vẻ câu nói của Alex làm Douglas chú ý, hẳn vật ngựa ra, ngó qua kẽ ngón tay đang khum lại. Alex vẫn đầy hy vọng. Nói láo, tất cả là nói láo. Đó chỉ là sự hiểu nhầm quá đáng rồi em trai anh sẽ nói vài điều làm sáng tỏ. Không một đảng nam nhi dòng họ Montgomery nào hạ thấp phẩm giá của mình để đi chú ý đến một phụ nữ, nói gì đến một

người khuyết tật như Annie Trimble. Và lại, sao Douglas phải bận tâm? Nó trẻ đẹp, con nhà giàu. Hầu như mọi đứa con gái trong thị trấn này đều giành giệt nhau để được nó sủng ái.

Douglas hấp háy mắt như để cố hiểu những gì vừa nghe được. “Alan khẳng định cái gì cơ?” Lát sau, hắn cười nhếch mép. “Thằng nhãi ranh phản bội. Cứ chờ đến lúc em động đến nó mà xem.”

Những gì Douglas nói chẳng khác gì những ngón tay băng giá ướm át phụt tia hy vọng cuối cùng của Alex. Phải mất một lúc, Alex chỉ đứng đó, chìm trong nghi hoặc. Giọng Douglas chẳng mấy may thương cảm cho Annie Trimble, và cũng không thêm bác bỏ lời buộc tội.

Bụi từ đồng rơm xộc lên mũi Alex cay cay. Mắt anh có cảm giác bỏng rát. “Vì Chúa, hãy nói là em không làm chuyện đó đi,” anh khản đặc giọng yêu cầu. Ngay cả khi nói, anh cũng nghe được nỗi tuyệt vọng trong giọng điệu của chính mình.

“Em không làm. Giờ thì chúng ta có thể để sáng mai nói tiếp được không anh?”

“Không, tất nhiên là không.” Alex tiến lại gần hơn, người anh căng cứng, hai bên thái dương bắt giạt giạt mạnh. “Là chuyện hăm hiếp một đứa con gái đấy. Để đến sáng mai nói tiếp được ư? Ông thẩm phán già Trimble đang loạn lên, mà ai trách ông ấy được. Anh muốn sự thật, Douglas, ngay bây giờ. Chuyện quái quỷ gì đã xảy ra vậy? Sao thằng Alan lại nói thế?”

“Vì nó là một thằng oắt con phản bội gan chuột nhắt, thế đấy. Em đã quá chén và mọi chuyện vượt khỏi tầm kiểm soát. Thế thôi.”

“Thế thôi á?” Với Alex lúc này cây đèn xách dường như cứ chập chờn lúc mờ lúc tỏ. “Lạy Chúa, con bé bị xâm hại đấy, Douglas.”

“Đâu phải em gây tổn hại mãi mãi cho nó.”

Tổn hại mãi mãi? “Chúa ơi, chúng ta đang nói về chuyện cưỡng hiếp.”

“Cưỡng hiếp.” Douglas khẽ gắt gỏng cứ như lời cáo buộc hẳn thật lồ bịch. “Theo định nghĩa, thì cưỡng hiếp xảy ra khi một thằng đàn ông ép một con đàn bà phải chấp nhận sự để ý không mong muốn của hẳn. Annie Trimble đã có chính xác những gì nó cố kiếm.”

“Cái gì?”

“Cứ nhìn vào cách nó ăn mặc, cách nó xử sự đi! Chẳng gì ngoài một bộ váy với cái áo chèn mỏng dính, cái quần ống túm dưới váy, chẳng có coóc xê, cũng chẳng có váy lót che thân. Không không như một nữ thần rừng xanh không người kèm cặp! Từ lúc mới có ngực nó đã là miếng mồi ngon cho bất cứ thằng nào ở khu Hooper County này rồi. Một gã trai còn làm gì được nữa, vờ mù tịt à? Em đã nói là em say. Đàn ông chỉ cưỡng lại được mức độ cảm dỗ vừa đủ. Bà già nó phải biết rõ điều đó hơn là để con nhỏ chạy không không rồi ăn mặc như thế mà không có ai trông.”

“Chúa ơi,” Alex thì thào. “Mày đã làm chuyện đó đúng không? Mày đã hiếp con bé khốn khổ ấy.”

Cơ hàm Douglas giật lên, hẳn nghiêng cẳng tay ra trước đôi mắt vàng nâu của mình. “Alex, anh đúng là đa cảm rồi. Đầu con bé Annie có vấn đề nhưng từ cổ trở xuống vẫn nuột nà. Nó cũng muốn chuyện đó nhiều như em vậy. Mà thậm chí nếu nó không muốn thì có làm sao? Nó còn chẳng nhớ nổi tên mình huống chi nhớ chuyện gì xảy ra năm phút trước. Cái cách anh hành động như thể nghĩ là em làm thịt con Amy Widlow, con gái lão mục sư ấy.”

“Amy Widlow, Annie Trimble thì có gì khác nhau đâu? Cưỡng hiếp là cưỡng hiếp.”

Douglas lại khịt khịt mũi khinh thường. Trong Alex bùng lên cơn thôi thúc mãnh liệt phải lôi nó ra khỏi ổ rơm rồi lắc cho đến khi nó tỉnh táo. Thế nhưng anh chỉ trân trời đứng nhìn, cầu nguyện đây chỉ là một cơn ác mộng. Douglas trước giờ vẫn là trung tâm gây rối, nhưng trong

tất cả hành động vô phép tắc của mình, nó chưa khi nào làm ai bị tổn thương nghiêm trọng. Vì thế nên Alex đã tự dối lòng rằng em trai mình sẽ không bao giờ làm điều đó. Rồi nó sẽ lớn lên và dần không còn gây sự nữa, Alex tự bảo đảm hết lần này đến lần khác. Chỉ là nó sốc nổi. Giờ thì Alex đã biết rõ hơn. Rằng dù có ở độ tuổi nào đi chăng nữa thì một người hoặc là có thể có lòng trắc ẩn hoặc là không. Đó không phải là thứ có thể dạy dỗ được. Điều đè nặng lên Alex nhất là giá sớm vỡ lẽ thì chắc anh đã cứu được Annie Trimble khỏi chuyện đau đớn này. Giá như anh không phủ nhận một sự thật hiển nhiên rằng Douglas chẳng tốt đẹp gì và sẽ chẳng bao giờ tốt lên được.

Người dân ở Hooperville quả quyết rằng Alex và em trai rất giống nhau. Alex đã từng lấy làm hãnh diện vì nét tương đồng đó. Giờ đây, tất cả những gì Alex muốn làm là lột trần những điểm khác nhau giữa hai anh em, anh muốn hét lên cho cả thế giới biết rằng họ chỉ chung nửa dòng máu, với cha chung là ông Bartholomew Montgomery nhưng được sinh ra từ hai người mẹ khác nhau. Bà Sarah, mẹ Alex, chết vì ngộ độc thực phẩm ngay sau khi anh vừa tròn ba tuổi. Là một người gây giống ngựa thuần chủng có tiếng, Alex tin vào dòng dõi huyết thống, và giờ anh vịn vào đó như một cái cớ để khẳng định với chính mình rằng Douglas hẳn đã hưởng gen xấu từ mẹ nó, bà Alicia, mẹ kế của Alex.

Nỗi hổ thẹn đặng ngắt nghẹn ứ trong họng anh. Cường hiếp. Có trong mơ anh cũng không dám mơ em trai mình có dính dáng đến từ kinh khủng đó. Em trai anh? Anh không thể tin được, nhưng giờ Douglas nằm đây, mọi hành động của nó đều là bằng chứng tố cáo tội lỗi đó.

“Sao mà có thể?” Alex luồn những ngón tay đang run lấy bầy vào tóc, bắt đầu đi tới đi lui, và rồi quay phắt lại nhìn chòng chọc. “Mày là loại quái vật gì vậy? Hại một bé gái bất lực như Annie Trimble sao?”

“Nó không phải là một bé gái.” Rón rén chạm vào vết cào dọc cổ

mà đến giờ Alex mới phát hiện ra, Douglas nói thêm, “Và cũng không bắt lực đâu.”

Alex buông thõng tay và cuộn chặt thành hai nắm đấm run rẩy. “Còn nói là mày không cưỡng bức con bé sao? Nhìn vết cào kia, tao dám chắc là con bé đã dồn hết sức bình sinh để đánh mày.”

Douglas lắc đầu như muốn giữ sạch mọi thứ, hấn ngời dậy, uể oải ngáp rồi vòng hai cánh tay ôm lấy đầu gối. Áo sơ mi trắng của hắn dính đầy bụi đất đỏ. Giống như mọi vùng đất chân đồi quanh Hooperville, đất ở gần thác Misty cũng là đất sét màu nâu đỏ. Alex thấy ghê sợ. Và thất bại. Kể từ cái chết do tai nạn của cha và mẹ kể mười bốn năm trước, cái chết mà anh không khi nào thôi tự đổ lỗi, anh đã làm mọi điều mình biết để bù đắp mất mát và nuôi nấng em trai một cách tử tế nhất, anh đã làm tất cả để em trai thấm nhuần những giá trị và đạo đức mà cha sẽ dạy nó nếu ông còn sống. Thế nhưng bao nỗ lực của anh đều đổ xuống sông xuống biển. Ẩn dưới vẻ bề ngoài bánh bao kia, Douglas đã thôi rữa như những con cá ươn hàng tuần, và Alex không thể làm gì để thay đổi thằng em này.

“Một lời bào chữa khốn khổ cho con người đang biến chất của mày,” Alex lầm bầm. “Tạ ơn Chúa là cha đã khuất, nếu không ông sẽ phải chứng kiến điều này.”

Douglas nheo mắt trước ánh đèn và đối diện với cái nhìn chăm chăm buộc tội của Alex. “Anh có nghe chính mình nói không vậy? Annie Trimble là một con hãm, vì Chúa. Thế nên em mới vui vẻ chút đỉnh. Cá là giờ nó chẳng nhớ gì đâu. Em chẳng thấy có gì phải om sòm lên cả.”

Alex không biết mình đã di chuyển. Anh chỉ biết điều kế đó là mình đang bóp cổ Douglas và đè nghiêng nó vào tường. Dù cao lớn và lực lưỡng, Douglas không bao giờ mó tay vào làm việc thực sự. Cố hết sức nhưng Douglas không thể nào thoát ra khỏi cú kim kẹp của Alex. Mặt Douglas chuyển từ đỏ gay vì tắc thở sang tím ngắt trước khi Alex kịp

nhận ra mình đang làm gì và nới lỏng tay.

“Chúa phù hộ cho tao, tao có thể đã bóp chết mày. Máu mủ ruột rà của tao, tao có thể giết mày không một giây do dự.”

Douglas quần quai giữa thân thể căng cứng của Alex và những tấm ván tường thô ráp, đùi hắn kẹp chặt lấy đầu gối của Alex đang đe dọa giáng một cú vào hạ bộ.

“Anh điên rồi!” Douglas rên rỉ.

Muốn làm điều tồi tệ hơn nhưng Alex cố kiểm soát mình, anh xô Douglas đẩy thô bạo làm vai hắn đập rung cả ván gỗ. Sau giấc ngủ, hơi thở nồng nặc rượu của Douglas chua nồng phả vào mặt Alex làm anh hiểu ra rằng gã trai trẻ này, đứa em mà anh hết mực yêu thương, giờ đã trở thành một thằng xay sắn, du côn, vô lương tâm. “Không điên đâu, Douglas. Theo cách mà tao thấy, giờ tao mới sáng mắt ra. Tao đã bao biện cho mày, cứu mày khỏi đủ chuyện trong cả đời mày. Nhưng lần này thì không, nếu người ta có treo mày lên, thì tao cũng sẽ chỉ đứng trong đám đông để xem cái bầy sập xuống thôi.”

“Em bảo anh rồi, em chỉ vui vẻ một chút thôi.”

“Để con bé Annie tội nghiệp phải trả giá.”

Alex buông tay khỏi Douglas cứ như động chạm vào nó thật ô uế. Anh chưa bao giờ tiến sát đến ranh giới giết người như thế. Đã có mấy lần thoáng nhìn Annie Trimble từ xa, nhưng giờ anh vẫn không thôi tưởng tượng ra cô gái với thân hình nhỏ bé đến mong manh, một sinh vật bí ẩn, vô hại quanh năm ngày tháng bên bờ rừng, giống cái bóng hơn là một thực thể, và luôn lẩn khuất sau gốc cây mỗi khi đụng phải người lạ. Không biết đêm nay bố mẹ cô sẽ cảm thấy thế nào khi biết con gái bị hành hung dã man đến thế? Lại không phải ai khác mà chính là Douglas Montgomery, em trai của một kẻ giàu có và luôn bảo vệ nó khỏi dây dưa đến pháp luật.

Ồ, đúng. Alex đã trở nên thành thạo việc phát chẩn của hồi lộ.

Nhiều năm qua, anh đã hiểu ra rằng hầu như ai cũng có thể mua chuộc nếu quà biếu đủ lớn, và một vài lần anh đã cứu Douglas khỏi rắc rối cũng bằng cách này. Nhưng lần này thì không. Lần này Douglas đã đi quá xa so với phép tắc. Lỗi lầm của nó đến cả Alex cũng không bào chữa được, hăm hiếp đầy thú tính với một cô gái thậm chí còn không hiểu nghĩa của từ đó.

Cơn cuồng nộ sôi sục trong người Alex, anh biết rõ nếu Douglas không biến đi, nó sẽ mất mạng.

“Đi đi,” Alex nói nhẹ. “Về nhà, lấy ít tiền trong két sắt và quần áo may mắn rồi đi đi. Nếu còn để tao thấy mày lần nữa, tao sẽ không chịu trách nhiệm về những gì mình làm đâu.”

“Đi á?” Douglas nói dõng lại. “Anh đang đuổi em ra khỏi nhà sao? Đừng có ngờ ngẩn thế chứ, anh Alex. Em là em trai anh mà.”

Em trai. Alex nhìn xoáy vào những đường nét sắc cạnh và mạnh mẽ của Douglas, thật giống anh, cũng mái tóc vàng nâu, cũng làn da sáng bóng, cũng bờ vai vạm vỡ. Sao hai người lại có bề ngoài giống nhau đến thế mà tâm tư thì một trời một vực?

“Tao không có em trai,” Alex nói cộc lốc. “Kể từ giờ, với tao, em tao đã chết rồi. Cút đi cho khuất mắt tao trước khi tao biến nó thành sự thật.”

Trong trí nhớ của Alex, đây là lần đầu tiên thái độ kiêu ngạo của Douglas biến mất. Mặt nó méo xệch đi chỉ có thể là vì hoảng loạn. “Anh chỉ nói đùa.” Hấn đứng dậy, nhún vai cho thẳng lại áo. “Em sẽ đi đâu? Em sẽ làm gì đây?”

“Tao không quan tâm.”

“Nhưng em...” Douglas buông lỏng, run run cười. “Thôi mà, Alex. Hãy cho em cơ hội để sửa chữa lỗi lầm. Ai cũng có cơ hội thứ hai mà.”

“Mày hết cơ hội rồi.”

Cơ hàm chùng xuống, Douglas chỉ đứng đó há hốc miệng. “Chúa

oi. Cắt tiền tiêu một tháng! Giam em trong nhà! Hãy làm bất cứ điều gì anh muốn nhưng đừng đuổi em đi.”

“Douglas à, đây là hình phạt cho mấy đứa con nít,” Alex mệt mỏi nói. “Lần này mày không cầm dùi cui đến phá ruộng bí ngô của mấy nhà nông hay đốt nhà phụ.” Trong nháy mắt, Alex gọi lại hết những trò chơi khăm mà em trai anh đã từng làm suốt những năm qua, hầu hết đều vô hại nhưng luôn ngầm ẩn sự tàn bạo mà anh cố chối bỏ. Đặt những bao tải phân thấm đầy dầu hỏa trước hiên nhà người khác rồi đốt cháy, để cho những người dân quanh đây không may may nghi ngờ sẽ chạy ra dập lửa. Sẩm tối, chuyển nhà xí ra ngay sau lối thải để người nào đi vệ sinh sẽ giẫm ngay phải đồng phân thối mục. Những trò quấy phá vô hại, Alex luôn tự nhủ vậy, nhưng thật ra anh đã biết hoàn toàn khác. “Tổn hại mày gây ra hôm nay không thể bù đắp bằng tiền, Douglas ạ. Mày không hiểu à?”

Cơ miệng Douglas bắt đầu giật giật. “Nhưng chuyện đó có thể dàn xếp được mà.” Hắn giơ tay lên khấn khoản. Hôm qua, Alex có thể đã thương hại em trai, giờ thì chẳng còn cảm thấy thế nữa. Hoàn toàn không. “Em thậm chí sẽ cưới con nhỏ ngọc đầy để sửa lỗi lầm, anh Alex à. Chỉ cần nói anh muốn thế thôi.”

“Cưới con bé ư? Một con chó tao còn không mong nó có cái diễm phúc được lấy mày nữa là một con bé thiếu năng.”

Nói xong, Alex xoay người rồi rời khỏi kho đồ. Khi đến lối hẻm vào, anh dừng lại một chút đủ để nói, “Nếu mày không rút khỏi đây trước khi tao từ nhà Trimble trở về thì chính tao sẽ nộp mày cho pháp luật xử lý”.

“Nhà Trimble á? Thế quái nào mà anh phải đến đó?”

Ừ đúng, tại sao. “Để cổ mà đền bù thiệt hại,” Alex khẽ nói, “dù có Chúa mới biết phải làm thế nào. Là một người họ Montgomery, tao không cho phép mày hủy hoại cuộc đời người khác đâu, Douglas. Vậy

là may xong rồi. Dọn hết đi trước khi họ cho chó săn lùng may”.

* * *

Những bậc thềm cao che chắn cô khỏi những đợt gió đêm lạnh lẽo, Annie nép mình sau bụi cây nhựa ruồi, ép chặt lưng vào hàng gạch móng nhà. Ở đây an toàn. Không ai có thể lần mò đến chỗ cô từ phía sau. Chẳng có bàn tay nào có thể bất thành linh túm lấy cô. Cách duy nhất để ai đó tiến về phía cô là từ đằng trước.

Cô cố nhìn qua làn nước mắt bóng rớt, lấy gấu váy ngủ trắng điên dại lau chân. Bẩn thỉu, nhớp nháp, xấu xa. Cô không thể chịu được khi người khác nhìn mình, ánh mắt buồn xé lòng của mẹ hay cơn thịnh nộ vẫn còn ngùn ngụt cháy trong mắt cha. Cô chẳng làm sai gì cả, chẳng làm gì. Thế nhưng cái cách mọi người nhìn xoáy vào cô làm cô cảm tưởng chính mình là người mắc sai lầm. Ở đây, trong bóng tối, cô không phải chịu đựng vẻ buộc tội trên gương mặt họ. Cô run rẩy lấy một hơi rồi nén lại nơi cuống họng để kìm không nức nở.

Cành cây nhựa ruồi đung đưa trong gió. Cơ tay và cơ lưng của Annie giật lên rồi thắt lại với sức căng tàn bạo. Ánh trăng đêm dật bạc lóng lánh trên sân trước, thêm vài đường nét kỳ quái cho những chiếc bóng và làm những thứ lành tính trở nên đầy đe dọa. Khi đầu giật giật vì thiếu khí, cuối cùng cô buộc phải thở, thở rồi cuống cuống hít vào thật nhanh để nuốt xuống bất cứ âm thanh nào chẳng may thốt ra. Ai đó sẽ nghe được, rồi cha sẽ đến, cầm theo cái dây da và bắt cô im miệng. Toàn thân đã đủ như tử rồi. Cô không nghĩ mình có thể chịu nổi thêm một cái quất nào nữa, không phải đêm nay.

Đến cả không khí quanh Annie dường như cũng tràn ngập hiểm họa. Biết rằng thật ngớ ngẩn nhưng cô cứ mãi ngược lên, nơm nớp lo sợ rằng người đàn ông xấu xa đã làm cô đau đớn đó chẳng biết từ đâu

sẽ sà xuống. Dường như sáng nay chuyện cũng xảy ra như vậy, vừa ngừng soi bóng mình trên mặt nước thì đột nhiên cô thấy mặt hấn hiện ra ngay cạnh mặt mình.

Đáng lẽ ra nên vứt khăn choàng lại mà chạy. Giờ cô đã nhận ra điều đó. Annie ngu ngốc, ngu ngốc. Không chừng vì thế mà cha mẹ nhìn cô như vậy. Họ nổi nóng vì cô cứ nần nã để tìm khăn choàng. Vào lúc ấy, đó dường như là điều cô phải làm. Nói cho cùng thì Alan đã ở đó. Cô thấy an toàn vì mẹ anh ta hay đến nhà chơi. Chẳng có lý do gì để không thấy thế. Người ta trêu ghẹo cô suốt nhưng chưa có ai thật sự làm cô đau đớn.

Không, cho đến sáng nay.

Cắn chặt vào môi dưới, Annie run rẩy trước nỗi đau đã khắc sâu. Người đàn ông đó. Cô đã từng thấy hấn trước đây. Hấn sống ở một ngôi nhà còn to hơn nhà cô, ở trên đồi với những cánh đồng toàn là ngựa. Cô có thấy hấn cưỡi ngựa ngoài đường từ phía xa. Trông hấn không hề hèn hạ. Cô chẳng có lý do gì để nghĩ rằng hấn có thể làm đau cô.

Hấn có thể ở đâu đó trong bóng tối này. Annie khao khát được nhắm mắt trước những ký ức chìm đắm lấy mình nhưng không dám. Đôi mắt là vũ khí phòng thủ duy nhất của cô.

Tại sao hấn làm cô đau đớn như thế? Câu hỏi đó cứ giày vò cô đêm ngày mà chẳng thể trả lời. Cô đâu làm gì sai để hấn phải cáu giận. Cô vẫn nhớ đôi mắt lấp lánh của hấn. Đôi mắt thật đẹp có màu kẹo bơ Giáng sinh của mẹ. Hấn đã cười to lúc làm cô đau. Annie không nghĩ mình có thể gạt những hình ảnh ấy ra khỏi đầu.

Cô ngồi thu lu bó gối. Bụng đau, tê buốt và tan nát cõi lòng. Dù mẹ đã tắm sạch những nhớp nháp trên người, cô vẫn thấy thật bẩn thỉu, cứ như đụng chạm của hấn để lại những vết như chẳng bao giờ có thể gột rửa sạch. Nghĩ đến những gì hấn đã làm, cô muốn nôn mửa.

Chuyển động trong bóng tối làm Annie chú ý. Cô rướn ra trước để nhòm qua những kẽ lá đầy gai. Bóng một người đàn ông cưỡi ngựa đang tiến đến lối vào nhà. Khi anh ta tới gần hơn, lời kinh cầu vang lên trong đầu cô. Đừng là hắn ta. Cầu xin chúa. Làm ơn, làm ơn, làm ơn. Cô điên cuồng ra sức nhớ lại lời kinh cầu nguyện mẹ đã dạy khi cô còn nhỏ, nhưng giờ tất cả cứ rối tung trong đầu. Cứ như những lời cầu nguyện sẽ giúp được cô. Sáng nay nó đã vô tác dụng.

Người đàn ông dẫn ngựa vào chỗ buộc rồi từ yên ngựa đu xuống. Mũi một chiếc ủng giả da chạm đất làm điểm tựa khi anh ta lấy lại thăng bằng rồi đưa thân trái ra khỏi bàn đạp ngựa. Mặc một chiếc quần túm nỉ nâu vàng kẻ sọc ngắn đến đầu gối cùng với một chiếc áo vải xéc xám dài, chiếc mũ phớt nỉ xứng bộ có vành che gần hết mặt, nên ít ai có thể nhận ra anh ta là ai ngay được. Với thân hình cao lớn và bắp vai cuồn cuộn, người đàn ông này có tướng rất giống kẻ đã hại cô lúc sáng nhưng ăn mặc bình thường hơn rất nhiều. Gấu quần được may bằng vải flannel ca rô đỏ, cặp tất dài đen bó lấy bắp chân dài là vải cotton chỉ nổi thông thường.

Anh ta buộc dây cương ngựa rồi vừa vào hiên vừa phủi mấy sợi lông ngựa còn dính ở quần. Anh ta dừng lại ở bậc cửa đầu tiên. Annie thấy ngực anh ta nở rộng lúc hít một hơi sâu và chỉnh thẳng vai, điệu bộ ẩn đầy lo lắng. Rồi anh ta bỏ mũ ra.

Mái tóc nâu nhạt ánh dưới bóng trăng không lẫn vào đâu được. Nỗi kinh hoàng xua đuổi mọi ý nghĩ sáng suốt khỏi tâm trí cô. Một cái nhìn vào gương mặt kia sẽ ám ảnh cô trong những đêm ác mộng bao năm tới, rồi Annie quên đi ý định đã vạch kỹ là tiếp tục trốn với tấm lưng được bảo vệ từ mọi phía. Là hắn! Cô phải chạy trốn. Nhưng nếu di chuyển, cô sợ hắn thấy được.

Như cảm giác được có ai đó đang nhìn mình, hắn nheo mắt trước ánh sáng hắt ra từ cửa sổ và xuyên qua hiên nhà. Ánh mắt màu kẹo bơ của hắn xuyên qua bóng tối đang bao phủ cô, hắn hơi nhòai ra trước

nhòm qua kẽ lá. Khuôn mặt một phần bị sấp bóng nên khi hắn nói, Annie khó luận ra từ. Có vẻ nhận ra Annie không hiểu, hắn nhích đến gần hơn rồi nhắc lại. Ánh sáng trong nhà nhấp nhoáng lên mặt khi hắn bước tới nên Annie thấy được môi hắn.

“Xin chào.”

Xin chào ư? Sau những gì hắn đã gây ra, Annie khó có thể tin hắn lại chào cô như thể chưa có chuyện gì. Nhớ lại hắn di chuyển nhanh đến thế nào và cú kim kẹp nhấn tâm của hắn, cô khiếp sợ rằng hắn có thể sẽ tóm lấy cô lần nữa. Cô ghi chặt hai nắm đấm trong đất bần, nhấn gót chân để có thể chạy ngang sang bên. Sự tĩnh lặng vút đặc hai tai cô đã trở thành một tiếng trống vô thanh lúc hắn tiến đến rẽ những cành cây tạo lùm xung quanh cô.

Không, không, không. Annie dường như có thể cảm nhận được sức nặng thân thể hắn đè nén hơi thở cô. Những vết thâm tím hắn để lại trên thân thể cô giật lên vì mạch đập nhanh làm máu dồn lên bề mặt da. Cô lắc đầu cự tuyệt khi móng vuốt bàn tay khổng lồ của hắn với về phía cô.

Điên dại bò theo hàng gạch móng nhà, cô chẳng còn để ý những chiếc gai nhựa ruồi sắc nhọn chọc qua bộ áo ngủ cào xé da thịt mình. Quay người trên hai tay và đầu gối, cô lao qua khóm hoa hồng, mặc cho tóc giăng đầy vào gai. Cô phải chạy thật xa trước khi hắn tóm được và lại làm cô đau đớn.

Chương 2

Lục tìm lùm cây để thoáng thấy cô một lần nữa, Alex vẫn sững người, một chân gác lên bậc thềm cuối dưới hiên nhà Trimble. Lùm cây rậm rạp che tầm mắt. Anh thoáng nghe tiếng thở gấp khe khẽ và thấy bụi cây lay động. Tựa người ra sau, anh thấy một bóng trắng. Ngay sau đó, cô xộc ra khỏi tán cây, thân hình mảnh mai như lơ lửng trên cơn gió thoáng.

“Tôi không hại em đâu, Annie. Đừng sợ!” Cô đã biến mất vào đám cây rậm ngập rìa sân trước khi những lời nói của Alex nhỏ dần. “Chết tiệt.”

Chắc rằng thật không an toàn nếu để cô một mình trong rừng ban đêm, Alex suýt đuổi theo. Nhưng rồi anh nghĩ thế lại tốt hơn. Hiển nhiên cô cho rằng anh chính là Douglas, nỗi kinh hãi sẽ càng khiến cô chạy thật nhanh. Thậm chí nếu có đuổi kịp, anh không chắc có thể làm cô hiểu được rằng mình vô hại. Cô gái nhỏ tội nghiệp. Không có chuyện của Douglas thì cuộc đời cô ấy cũng trải đủ đắng cay rồi. Alex không muốn gây thêm rắc rối khi làm cô sợ đến kinh hồn bạt vía. Có lẽ cô không thể hiểu những gì xảy ra hôm nay hay hiểu rằng chuyện đó có thể không xảy ra nữa.

Anh lắc đầu rồi tiếp tục bước lên thềm. Lạy Chúa. Chỉ nghĩ đến việc sinh vật bé nhỏ đáng thương kia nghĩ mình là kẻ hãm hiếp cũng đủ làm Alex muốn xông thẳng về nhà nện cho thằng Douglas mấy đòn chí mạng. Con giận bùng lên làm anh gõ cửa nhà Trimble mạnh hơn bình thường. Bởi một giọt máu đào hơn ao nước lã nên anh không muốn thấy em trai mình bị treo cổ. Mặt khác, nếu Douglas bị bắt, nó sẽ phải

trả giá việc đã làm gấp bội.

Bà Edie Trimble, vợ ngài thẩm phán, ra mở cửa cho Alex. Thoáng ngạc nhiên vì tưởng sẽ có người hầu dẫn vào, nhưng rồi anh nhận ra với gia đình này, đêm nay khác hẳn, thời điểm cho sự thận trọng và những lời bàn tán phải bị im đi. Có đứa con thiếu năng nổ là cũng đủ cực rồi. Nếu chuyện cưỡng hiếp này lộ ra thì nhà Trimble sẽ rất tai vì những lời đàm tiếu. Đêm nay gia nhân được nghỉ việc để đảm bảo chuyện đó không xảy ra.

Alex nghĩ rằng đến nước này mà nhà Trimble vẫn bận tâm về mấy chuyện ấy thì quả thật đáng thương. Nhưng anh không thể thực sự trách họ. Dẫu rằng phần lớn những người khuyết tật được chấp nhận thì vẫn có những người rất hẹp hòi. Annie chưa khi nào được xuống thị trấn và nghe đâu bố mẹ thường giấu cô đi khi có người đến chơi, thế nhưng Alex nghe nói bà Edie đã mấy lần bị các quý bà khác cùng địa vị làm ê mặt chỉ vì có đứa con như Annie. Nghe phong thanh ba cô con gái nhà ông bà Trimble rất ít về ngoại không phải vì nhà xa mà do chồng của mấy cô thấy khó chịu khi phải ở gần Annie.

Bà Edie xuất hiện chần chừ trong chiếc áo lông alpaca thắt eo màu lục, mái tóc đen ngả màu được búi gọn trên đỉnh đầu, nhưng trông bà mệt mỏi rã rời. Đôi mắt xanh sưng lên vì khóc, khuôn mặt với những nét tạc tinh tế cũng xanh xao, làn da trên đôi gò má cao bị kéo căng, khuôn mặt đẹp bị những vết nứt nẻ dồn lại hơi bĩu ra. Thấy Alex, bà giật mình nhưng giấu nhẹm, chỉ có cái cách ngón tay bứt vào váy đầy lo lắng là nói thật cảm xúc của bà.

“Ngài Montgomery.” Trang trọng và cứng nhắc, bà cúi đầu chào Alex. “Sao chúng tôi lại có được... vinh dự này?”

Những từ cuối nghe như bị bà gằn ra từng tiếng. Nhưng không vì thế mà anh trách bà. Giờ đây với bà Edie, nhà Montgomery sao có thể đứng trên tốp đầu được nữa. Anh cho rằng ước muốn huyênh hoặc nhất của bà là được móc mắt anh ra. Nếu Annie là con gái mình, anh cũng

sẽ có chung cảm nhận. Nổi điên. Kịch liệt. Muốn anh chuốc lấy báo ứng.

“Tôi đến để thưa chuyện với chồng bà,” Alex lựa lời. “Chắc ông ấy ở nhà chứ ạ?”

Dù lộ rõ vẻ miễn cưỡng, bà vẫn gạt đầu, mở rộng cửa và ra hiệu cho Alex vào phòng chờ. Cảm giác như con mọt trong bao bột mỳ, Alex quay quay mủ trong tay, ước Chúa cho mình ở bất cứ đâu ngoại trừ nơi này. Một kẻ có em trai hành hạ con gái nhà người ta phải nói gì với bố mẹ cô gái đây? Tôi đến để bồi thường thiệt hại à? Giả bồi thường được thật. Lời xin lỗi chẳng thể lấy lại như bát nước đã đổ đi. Trong đời mình, Alex không ít lần phải chịu hổ thẹn nhưng lần này nó đã lên đến tột cùng.

Alex thường rất tự tin và không màng tới những gì người khác nghĩ về mình, nhưng lần này nhìn vào bộ váy cắt tinh tế của bà Edie Trimble, anh tự nhiên ước giá mình dành chút ít thời gian để ăn mặc tử tế hơn. Là anh của kẻ hiếp dâm đã đủ tệ hại và đáng bị tổng cổ về rồi, huống chi lại còn ăn mặc khiếm nhã kiểu này.

À, ừ. Giờ cũng không kịp nữa rồi. Được hưởng cả núi tiền và một tòa nhà mà riêng tầng triết đã có thể ôm trọn cả căn nhà này nhưng Alex ít khi ngơi nghỉ chân tay, lúc thì chăm ngựa, khi thì làm đồng. Thi thoảng lắm anh mới gặp gỡ và trò chuyện với người khác mà chủ yếu là những người nông dân bán mặt cho đất, bán lưng cho trời. Trừ khi định vào thị trấn, còn bình thường anh mặc quần bò, áo sơ mi hở cổ thoải mái, ống tay xắn đến khuỷu. Trước khi đến đây, Alex đã tắm rửa, cạo râu, mặc quần ống túm và áo vest, thấy mình vậy là tươi tắn. Đầu óc rối bời đủ thứ làm anh quên khuấy việc ông Trimble là người đặt nặng vẻ bề ngoài. Sau hơn ba mươi năm làm thẩm phán, ông ấy chẳng thèm nuôi lấy đàn gia súc trong nhà nói gì đến việc hạ mình làm mấy việc bẩn tay.

“Ngài thẩm phán ở trong thư phòng,” bà Trimble bảo Alex, cách cư

xử của bà lịch sự đến không tỳ vết nhưng thật lạnh lùng.

Thấy rõ bà không ngờ ý muốn cất mũ giúp, Alex theo bà ra khỏi phòng chờ, đi vào tiền sảnh dài đầy những cánh cửa. Đến nửa hành lang, bà Trimble dừng lại gõ nhẹ vào cánh cửa gỗ sồi bóng loáng. “Ngài thẩm phán? Có người muốn gặp.”

Có tiếng lầm bầm khó nghe từ phía trong. Bà Trimble mở cửa rồi lùi lại cho Alex vào. Bước vào căn phòng, căng thẳng trong anh dịu đi chút ít. Nó rất giống thư phòng của anh, cũng có những chiếc ghế sofa rộng được cố tình đặt quanh tấm thảm thêu rực sắc màu. Căn phòng để người đàn ông được thư thái và thấy gần gũi. Giá gỗ sồi sáng bóng dựng dọc theo ba bức tường chứa đầy những cuốn sách bọc da, bức còn lại nổi lên chiếc lò sưởi lát đá sông. Ánh lửa reo vui trong khung chắn, nguồn sáng còn lại phát ra từ hai ngọn đèn ga trên mặt lò.

Ông thẩm phán ngồi sau bàn làm việc, áo sơ mi trắng mở cổ nhăn nhúm, cà vạt màu đỏ thẫm được nới lỏng. Làn khói gắt mùi bay lên từ chiếc gạt tàn gần khuỷu tay ông. Alex dăm dăm nhìn điều xì gà. Đã mười bốn năm trôi qua nhưng chỉ cần nhìn thấy nó là Alex sẽ nghĩ về cha và chìm trong thống khổ.

“Anh Alex,” ông Trimble nói vẻ mệt mỏi. “Tôi đoán anh đã nói chuyện với em trai?”

Chẳng cần có ngoại cảm cũng nhận ra rằng ông thẩm phán tưởng anh sẽ xỏ một tràng những lời chối bỏ việc Douglas có dính líu đến vụ tấn công con gái ông. Alex cũng chỉ ước được phủ nhận như thế. “Vâng.” Nhìn chằm chằm những cuốn sách dựng dọc một bên tường, Alex cố luận ra các tựa đề. Dòng chữ in màu vàng nhòa đi, nhảy múa trong mắt anh, rồi nát như tâm trí anh vậy. Anh không biết phải bắt đầu từ đâu, hay phải nói cái gì. “Tôi, ừm...” Anh nuốt xuống, lấy mu bàn tay cọ miệng. Rồi lại lấy mũ vĩ vào chân. “Là Douglas đã làm,” cuối cùng anh cũng thốt ra. “Tôi đến mong ngài nhận những lời xin lỗi hèn hạ cho những gì em tôi đã làm và đền bù bằng mọi cách có thể.”

Đáp lại, ông thẩm phán nín thinh.

Alex tiếp lời. “Nếu ngài định khởi tố, tôi sẽ không ngăn cản. Nhưng ngài nên nhanh chóng báo cho cảnh sát vì tôi đã đuổi nó ra khỏi nhà và rất có thể đến giờ nó đã chuồn đi đâu chẳng biết.”

Chống hai tay lên bàn, ông thẩm phán day hai bên thái dương. “Khởi tố?” Ông cười cay đắng. “À, phải, ai cũng sẽ nghĩ thế. Đó là điều tất lẽ phải làm đúng không? Nhưng trong những tình huống thế này vấn đề đúng sai rất mơ hồ.” Ông lại cười phá lên khi thú nhận điều ấy nhưng giọng cười không chút bỡn cợt. “Quả nửa đời làm thẩm phán, tôi nhớ đây là lần đầu tiên ranh giới đen trắng lại mập mờ đến vậy.”

Giọng nói đau khổ của ông thẩm phán làm Alex dồn ánh nhìn xuống sàn nhà. Đó là chỗ an toàn. Anh không phải lãnh những cái nhìn buộc tội dội xoáy vào mình. Anh sẽ không nghĩ ra phải nói gì nên đành ấn mình vào im lặng.

Cuối cùng thì ông thẩm phán cũng nói tiếp. “Tôi rất cảm kích nếu anh có nhã ý không can thiệp vào chuyện này. Nói cho cùng thì cậu ta cũng là em trai anh. Nhưng tôi không chắc cứ là phải ràng buộc anh.”

Miễn cưỡng nhìn lên, Alex nói, “Tôi e rằng mình không hiểu ý ngài.”

Ông Trimble hạ tay xuống, nhìn vào ánh mắt Alex. “Tôi biết điều này nghe có vẻ thật nhẫn tâm nhưng còn biết bao chuyện cần được xem xét hơn là tổn thương mà Annie phải chịu.” Ông thẩm phán đẩy ghế ra rồi đứng dậy. Là một người nhỏ thó nhưng phong thái của ông rất mạnh mẽ với đôi mắt xanh ngọc bích sắc sảo cùng sự hòa trộn đầy ấn tượng giữa cá tính và sức mạnh trên nét mặt. Alex luôn ngưỡng mộ ông và ca ngợi những phán quyết công minh của ông trên tòa. Ông cứng rắn, nhưng công bằng, là người được người ta tin tưởng theo bản năng.

“Bê bối là nỗi kinh hoàng của chính trị gia, anh Alex ạ,” ông khẽ nói. “Nếu chuyện hôm nay bại lộ, ắt có làn sóng phản đối kịch liệt.” Trông thoáng vẻ tủi hổ, ông thọc tay sâu vào túi quần, chăm chú nhìn mũi đôi giày đen láng bóng. “Không chỉ với mình Annie, mà cả tôi và gia đình tôi.”

Alex vẫn cảm thấy mơ hồ nhưng dần không nói.

Ông thẩm phán già thờ dài, quay về phía ngọn lửa đang lách tách, dồn ánh nhìn về chiếc lò sưởi, phong thái thật chán chường. “Cậu Douglas phải bị treo cổ vì những gì hôm nay đã làm với con gái nhỏ của tôi. Với tôi điều này quá rõ ràng. Nhưng để được cái gì chứ? Annie bị hành hung, sự đã rồi tôi chẳng thể trở tay. Vì thế, tôi không muốn làm gì. Chắc anh cũng biết, tôi vừa nghỉ làm ở tòa và muốn thử vận may trong hoạt động chính trị ở vùng này rồi có thể từ đó lên làm trên bang. Bê bối kiểu gì cũng có thể làm tôi bị hủy hoại.”

Với Alex, dường như sự việc này bôi nhọ thanh danh nhà Montgomery, chứ không phải nhà Trimble. “Con ngài bị hại. Không ai trách ngài vì điều đó hay bắt ngài phải chịu trách nhiệm. Nếu có gì thì đó là lòng thương cảm của dân tình dấy lên thôi.”

“Thường thì thế. Nhưng con Annie nhà tôi không được bình thường. Rõ là nó bị ảnh hưởng, cơn sốt cao lúc nó còn nhỏ đã gây ra biến chứng. Không may là khi nghe tin đồn, có những người tự suy ra rằng con bé bị dãn độn và có ý là bệnh này do di truyền.” Ông khóa cái nhìn trực diện và khắc nghiệt vào Alex. “Gần đây anh bầu cho bao nhiêu chính trị gia bị rối loạn tâm thần rồi?”

Alex không thốt được nửa lời. Sự sáng suốt của một thẩm phán là điều hiển nhiên, nhưng nếu người ta cứ thêu dệt lên tin đồn rằng gia đình ông có gen loạn trí thì lòng tin của những người ủng hộ sẽ lung lay. Mầm mống của ngờ vực là tất cả những gì hủy hoại cơ hội của ông trong cuộc bỏ phiếu.

“Chúng tôi gắng giấu Annie càng kỹ càng càng tốt để người ta không gièm pha. Nếu bàn dân thiên hạ biết chuyện cậu Douglas gây ra với con bé nhà tôi thì mọi nỗ lực của chúng tôi để bảo vệ con bé khỏi bị chú ý sẽ tan tành mây khói.”

Alex gật đầu. “Vậy ngài định giữ kín chuyện này?”

“Đúng vậy.”

Điều này sẽ cứu rỗi em trai anh nhưng Alex thấy đây là một quyết định lầm lạc, anh thất vọng vì ông thẩm phán làm vậy. Nếu thằng Douglas hại một cô gái thì chẳng có gì đảm bảo rằng nó sẽ không trù dập một cô gái khác. Cách duy nhất để đảm bảo không tái phạm là bắt nó gánh hình phạt nặng nhất của pháp luật.

Khi Alex chỉ ra điều đó, ông thẩm phán đáp lời, “Việc cậu Douglas Montgomery là mối đe dọa cho xã hội không phải là vấn đề hay trách nhiệm của tôi. Tôi còn phải nghĩ cho gia đình, bản thân và cho tương lai của chúng tôi. Tham gia chính trường là ước mơ cả đời tôi, và đó là cái đích tôi vươn đến trong sự nghiệp của mình. Sao tôi có thể để hành động của em anh làm tiêu tan tất cả chứ? Tôi không kham nổi vụ tai tiếng này, với tôi, nhẹ nhàng nhất thì đó vẫn sẽ là một vết ô nhục. Kể cả nếu con bé Annie có bình thường, mà thật ra nó đâu có được thế, thì tin đồn cũng sẽ lan nhanh như gió. Trong trường hợp của Annie, tin đồn còn kinh khủng hơn. Tôi không dám liều. Không đâu. Xa mặt cách lòng. Đây là phương châm nuôi dạy Annie của tôi, và tôi sẽ tiếp tục phương châm này”.

“Ngoài thanh danh hoen ố của tôi, tôi cũng phải nghĩ đến hậu quả mà con bé phải chịu. Đến giờ, trai trẻ vùng này còn để nó yên. Nhưng ai mà đoán được chuyện gì sẽ xảy ra một khi việc này bị hé lộ? Hàng bật nắp, và mọi thứ như thế.”

Alex thấy những suy luận ấy thật kinh khủng, và anh chắc rằng mình đã để lộ cảm nghĩ vì ánh nhìn của ông thẩm phán trở nên cay

nghiệt.

“Chết tiệt, anh nghĩ đi, Montgomery. Con gái tôi là đứa ngờ nghệch. Cả đời nó là mục tiêu để người ta chọc ghẹo. Anh nghĩ xem tại sao nó phải lẩn trốn vào rừng mỗi lúc thấy người? Lũ trẻ con ném đá vào nó. Cứ có cơ hội là chúng lại giở mấy trò tai quái ác độc với con bé. Hôm nay, em trai anh đơn giản chỉ đổ thêm giọt nước tràn ly. Nếu ai cũng biết chuyện, thì có thằng thanh niên khác sẽ nghĩ ra rồi lại dễ dàng làm điều tương tự. Để bảo vệ con bé, chúng tôi sẽ luôn phải giấu kín nó, hơn nữa thì phải gửi nó vào trại. Nếu điều ấy xảy ra, bà nhà tôi sẽ đau đớn lắm.”

Alex cạn lời. Hoàn toàn không biết nói gì ngoài, “Tôi xin lỗi, thưa ngài thẩm phán. Tôi thật sự rất xin lỗi”.

Ông già lại thở dài, nghe đến não lòng. “Vâng, tôi biết thế. Nhưng xin lỗi cũng chẳng lấy lại được gạo khi đã nấu thành cơm.” Như thế chợt nhận ra giọng điệu khắc nghiệt của mình, ông nói thêm, “Alex à, đừng nhìn nhận chủ quan quá. Sự thật đau lòng rằng người ta có thể chọn bạn chứ không chọn được anh em”.

“Không.” Alex vô vọng nhìn khắp phòng, lục lọi gì đó trong tâm trí, bất cứ điều gì anh có thể làm để sửa lỗi lầm. Nhưng không có. Anh đã nói những gì mình phải đến để nói. “Liệu tôi có thể làm gì, bất cứ điều gì...”

Ông thẩm phán lắc đầu. “Ta nguyện Chúa giá mà có, con trai à. Vì thế, chúng ta chỉ có thể cầu nguyện sự ngờ nghệch sẽ giúp con bé nhanh quên đi ký ức đó.”

Nhớ lại cách Annie xé bụi cây lồi chạy thoát khỏi anh chỉ vài phút trước, Alex có lý do để tự hỏi liệu nỗi kinh hoàng có mang nhiều nỗi phản xạ hơn những thứ khác không, liệu một cảm xúc bản năng cố hữu ở kẻ ngốc và ở thiên tài có như nhau không. Anh ước cô có thể quên nhanh, nhưng chẳng hiểu sao vẫn không dám chắc.

Cổ họng anh có cảm giác khô cháy. Mùi gỗ đốt thoang thoảng từ lò sưởi quyện với mùi hăng từ điều xì gà. “Nếu có thêm chuyện phức tạp gì, xin ngài đừng ngại...”

“Lạy Chúa xin đừng.”

Alex không trách khi ông thẩm phán loại bỏ mọi ý nghĩ về chuyện có thai, nhưng đó là hậu quả tự nhiên sau những gì Douglas đã làm, cả hai người không thể hoàn toàn loại bỏ khả năng này. “Tôi cũng mong vậy, xin ngài hãy cho tôi biết nếu lẽ thường tình ấy nảy sinh. Tôi sẽ sẵn lòng giúp đỡ bằng bất cứ cách nào có thể.”

Ông thẩm phán gật đầu chán nản. Tiến đến song hành với Alex, ông với tay vỗ vai anh, nét mặt lộ rõ nỗi chán ngán cùng cực. “Tôi rất cảm kích vì anh ghé qua. Can đảm đấy!”

Không hiểu tại sao. Alex thấy cảm giác nóng rất lan lên cổ anh. Anh không có quyền được treo cổ đứa em mình lên, nhưng anh muốn làm vậy. “Ngài biết phải liên lạc với tôi thế nào rồi đây.”

“Cứ yên trí, tôi sẽ liên lạc nếu thấy cần thiết.”

Có vẻ chẳng còn gì để nói. Alex ra khỏi nhà Trimble, đầu óc choáng váng. Thật khó tin nhưng Douglas một lần nữa lại thoát tội. Alex biết lẽ ra mình phải thấy nhẹ nhõm. Nhưng không. Thật không công bằng khi một mình Annie trả giá cho điều sai trái đã xảy ra hôm nay. Thật bất công.

Chương 3

Bốn tháng sau.

Ngày 16 tháng 8 năm 1890.

Thứ Bảy. Gục trán vào đầu gối để mẹ cọ được lưng, Annie mấp máy chính xác từ đó lúc thấy mẹ nói và cố nghĩ xem nó nghe thế nào. Một số từ dễ vì cô nhớ mình đã nghe và nói chúng khi còn nhỏ. Nhưng từ thứ Bảy khó hơn. Trong hồi tưởng của mình, cô chưa bao giờ được nghe từ đó. Nhưng cũng chẳng thành vấn đề nếu cô có tưởng tượng sai âm của chúng. Hễ cô cố nói là mẹ lại vả vào miệng. Annie không chắc tại sao và cũng lâu rồi thôi không thắc mắc. Quy định cho cô khác với cho người khác, và dần dà cô phải chấp nhận rằng có rất nhiều thứ mình không được phép làm.

Cô không mấy quan tâm. Không còn nữa. Khi lên điểm bí mật trên gác mái để chơi đùa, cô có thể làm mọi thứ mình muốn. Trên đó, trừ mấy chú chuột cứng thì chẳng ai thấy cô, bép xép về cô. Trên gác mái cô có thể mặc như một quý cô với những bộ đồ cũ trong rương. Cô có thể có tiệc trà giống mẹ hay làm và giả vờ mình nói được. Có khi cô còn khiêu vũ. Rồi khi thấy chán mấy trò đó, cô có thể vẽ phác họa bằng tệp giấy và bút chì lén lấy từ thư phòng của cha. Gác mái có thật nhiều trò vui, và được làm những điều cảm đoán bù lại việc không được làm chúng phần thời gian còn lại.

Thứ Bảy. Annie lại ghé môi vào đầu gối mấp máy rồi tự hứa ngay lần tới trên gác mái cô sẽ tập nói từ này trước gương. Hồi nhỏ, trước khi thông thạo đọc môi, Annie cho rằng từ thứ Bảy nghĩa là “tắm” vì

mẹ luôn nhấn mạnh từ này khi đẩy cô vào bồn. Giờ, Annie hiểu ra thứ Bảy là ngày trước ngày đi lễ nhà thờ, và để chuẩn bị thì tất cả mọi người trong nhà đều phải tắm rửa.

Vì đã lâu lắm rồi Annie không được phép dự nhà thờ nên cô nghĩ việc phải tắm rửa theo mọi người thật không công bằng. Buổi sáng cô không được diện đồ đẹp như mẹ và ba chị gái, đến lúc mọi người đi lễ thì cô phải ở lại với đám gia nhân. Ai sẽ để ý liệu hai tai cô có sạch, nói gì đến chăm sóc? Chắc chắn không phải cô.

Như thể đoán được ý nghĩ của con, mẹ túm lấy dải tai cô rồi kéo mạnh. Annie rụt cổ như rùa rồi nhắm tịt mắt lại. Cô ghét phần này. Ghét, ghét. Để cọ tai cô, mẹ luôn quấn vải vào đầu ngón tay rồi ấn cả đồng ấy vào lỗ tai cô. Hầu như lúc nào cũng đau nếu không thì cũng cực kỳ khó chịu. Annie ước giá được tự kì cọ tai mình, nhưng vì lý do gì đó mà mẹ không tin cô có thể làm được trọn vẹn. Đã từ lâu, Annie học cách không chống cự. Cô sẽ ăn cái bọ tai nếu chống lại, mà cuối cùng thì mẹ vẫn bắt chấp nhét khăn rửa vào tai cô.

Thịch, thịch. Những khớp ngón tay mẹ gõ mạnh trên đầu làm Annie mở mắt. Biết điều gì đang chờ đợi mình, cô ngẩng lên và chịu cảm giác nghẹt thở khi được rửa mặt. Làm theo tay mẹ ra hiệu, cô nhồm dậy, nước chảy xuống, để mẹ cọ phần thân và chân. Annie nằm lòng việc đó và quay đàng này, đàng kia.

Đột nhiên, mẹ ngừng kì cọ. Annie lên nhìn qua mấy lọn tóc đen ướt dẫm của mình, băn khoăn không biết có chuyện gì. Đôi mắt xanh của bà lồi ra, miệng mở rộng như thể có ai cướp đi hơi thở. Annie nhìn xuống mình, ngờ sẽ thấy gì đó khủng khiếp. Nhưng theo cô thấy thì chẳng có vấn đề gì. Cô đưa mắt nhìn mẹ, cảm lạnh thắc mắc.

Như để trả lời, môi bà mấp máy thành từ, “Ôi lạy Chúa, con đang to ra”.

To ra? Annie không rõ từ đó. Lúc gắng sức phát âm từ ấy trong đầu

và xác định nghĩa có thể của nó, cô thấy mẹ đang trân trân nhìn bụng cô. Ngượng, Annie cố hóp lại chỗ hơi phình. Gần đây, cô hay để ý đến phần eo mình đang mập ra và ngay chiều hôm ấy đã quyết định ăn ít đi. Dành rất nhiều thời gian lang thang trong rừng, cô thường quan sát thú hoang khi chúng chuẩn bị ngủ đông và tự luận ra rằng ăn nhiều sẽ làm bọn chúng béo. Annie chỉ có thể cho rằng mình đã lấy trộm quá nhiều bánh quy và bánh mì ngọt trong bếp.

Với Annie, cái bụng đang phình ra là chuyện nhỏ có thể xử lý dễ dàng. Nhưng với mẹ dường như vấn đề nghiêm trọng hơn nhiều. Sau một lúc nhìn cô chăm chăm, mẹ đánh rơi chiếc khăn ướt xuống sàn rồi lấy hai tay ôm mặt. Nhìn vai mẹ giật lên, Annie biết bà đang nức nở. Cô không biết phải làm gì, rồi trước khi cô có thể nghĩ ra, cha xộc vào phòng, gấu áo ngủ bay phần phật quanh mắt cá chân trần đầy lông lá.

Annie đan tay che ngả ba trên đùi rồi chìm lại vào nước. Cha không bao giờ vào phòng ngủ của cô khi cô đang tắm.

“Chuyện quái gì vậy?” ông hỏi.

Annie đăm đăm nhìn mẹ hy vọng thấy bà đáp lại để cô tự biết câu trả lời cho câu hỏi đó. Nhưng mẹ vẫn vùi mặt vào tay. Những gì bà nói làm cha trông nhợt đi. Ông đưa đôi mắt xanh đau khổ nhìn Annie.

“Lạy Chúa, không.”

Ông chậm chậm tiến về phía bồn tắm, túm lấy cánh tay Annie, kéo cô đứng dậy. Annie không nhớ lần cuối cùng cha nhìn mình trần truồng thế này là khi nào, cảm giác bùng bùng choán lấy cô. Cô khom người lại, lấy tay ghì vào chỗ nhạy cảm. Đáp lại, cha lắc cô thật mạnh. Cô ngược lên đứng lúc thấy ông nói, “Thôi ngay! Đứng lên con, để cha nhìn”.

Annie không muốn nhưng cha đã thấy rồi. Cô thấy ơn Chúa vì giây phút xấu hổ không quá lâu. Cha thả cô ra, tay che lấy mắt, rồi vụt trở ra. Cách cha mẹ xử sự làm Annie lo sợ, cô nẹp chặt hai lòng bàn tay

lên bụng. Cô hiếm khi thấy họ đau khổ đến vậy. Chắc chắn cô không béo đến mức đó.

Cha rời phòng trước khi ngoài lại nói điều gì đó mà Annie không hiểu. Mẹ run rẩy lau nước mắt trên má rồi nhặt khăn tắm ra hiệu cho Annie ra khỏi bồn. Lấy bấy run, cô bước vào giữa đồng vải flannel rồi quần quanh người. Mẹ chỉ vào chiếc áo ngủ sạch đã được bà đặt sẵn trên giường. Hẳn là mong Annie tự lau người và mặc đồ, bà hốt hải chạy khỏi phòng. Cố lồng chiếc áo ngủ vào, Annie rón rén ra mở hé cửa. Cô cảm nhận sự rung động trên mặt sàn theo những bước chân cha trước khi thấy ông đi xuống hành lang. Cô ngạc nhiên khi cha mặc lại quần áo và đang hấp tấp cài cúc. Dây giày vấy mạnh theo mỗi bước cha đi nhưng chắc ông chắc để ý rằng mình quên buộc chúng. Cô quan sát khi ông đi xuống bậc thang. Một lúc sau cô cảm thấy bức tường rung lên khi cha ra ngoài và đóng sập cửa lại.

Annie không thể nghĩ ra cha đi đâu được. Mọi tối thứ Bảy ông đều nghỉ sớm rồi lên giường đọc sách đến lúc thiếp đi. Theo cô nhớ, khi đã đi nghỉ, cha không bao giờ ra ngoài trừ khi xảy ra chuyện không hay.

Sợ mẹ phát hiện mình đang nhòm trộm, cô nhẹ nhàng đóng cửa. Áp lưng vào cánh gỗ, cô ôm lấy eo và tua lại tất cả những gì đã xảy ra. Cha mẹ không thể nào đau buồn đến thế chỉ vì eo cô đang to lên.

Không hiểu nổi chuyện, Annie tắt đèn rồi vội lên giường trong ánh sáng bập bẹ đang tàn dần. Đêm hè ẩm áp mà ga giường thật lạnh làm cô run lên rồi rúc sâu vào tấm mền bông. Khi bóng tối bủa vây, cô nhắm mắt quyết định đi ngủ. Dù cha có đang buồn bực chuyện gì đi nữa thì cũng không bận đến cô. Chắc chắn không. Bao người còn béo hơn cô nhiều mà họ có lo đâu.

Alex nhắm nháp một ngụm brandy, thưởng thức vị rượu chảy tràn trên lưỡi. Đây là thời gian buổi tối anh ưa thích, kết thúc ngày làm việc, dùng xong bữa tối, giờ phút yên bình trước lúc đi ngủ kéo dài trước mắt. Lửa nổ rộn ràng, ngọn lửa màu hổ phách, nhiệt hầu hết được đẩy

lên lỗ thông ống khói. Dù đông hay hạ thì Alex luôn thích đốt lửa đêm, để sưởi ấm trong những ngày đông tháng giá, để làm vui tâm trạng khi thời tiết oi ả. Ngọn lửa tỏa rất ít nhiệt, nhưng tia sáng hiền hòa đang bập bùng ở góc xa nhất trong thư phòng của anh.

Sau khi làm ít công việc giấy tờ, anh mong dành chút thời gian để đọc. Báo cả tuần từ Portland đã chất thành chồng bên ghế, chưa tờ nào được mở ra. Ở cả trại ngựa lẫn mỏ đá, mùa xuân và mùa hè là thời điểm anh bận rộn nhất trong năm, bắt đầu từ mùa ngựa sinh sản kéo dài đến tận vụ thu hoạch tháng Chín. Trong những ngày tháng ấy, hết tuần này qua tuần khác phải oằn lưng làm việc, trả đơn hàng đá nghiền, trông ngựa lâm bồn, chăm sóc ngựa con, cày ruộng, rồi trồng trọt, tưới tiêu. Công việc cứ như không hồi kết, nên chẳng có mấy lúc nghỉ ngơi. Họa hoằn lắm có thời gian rảnh, anh thường đến mỏ đá bàn việc với quản đốc.

Alex duỗi đôi chân dài rồi bắt chéo nơi mắt cá. Đắm mình trong ánh lửa, anh thấy mình giống chú mèo lười. Con mơ màng lướt đến như tấm chăn bông mềm mại, anh nhắm mắt lại, ly rượu trên tay lơ lửng tựa vào ngực.

“Thưa cậu?”

Nghe giọng ông quản nô, anh bật thẳng dậy. Rượu tóe vào trước áo, anh rửa thắm.

“Thật xin lỗi vì làm phiền cậu, thưa cậu Alex, nhưng ngài James Trimble đang ở phòng chờ, ông ta cứ nằng nặc đòi gặp cậu vì có chuyện vô cùng khẩn cấp.”

Alex đặt ly rượu lên chiếc bàn cẩm thạch cạnh ghế rồi lấy tay xoa khắp mặt. Ông Trimble? Anh liếc nhìn đồng hồ trên mặt lò sưởi, mới có bảy giờ mười. Lắc người cho tỉnh táo, anh đứng dậy và bắt đầu giắt áo vào. “Cho ông ấy vào đi, chú Frederick.”

Ông quản nô xoay người ra khỏi thư phòng, đuôi áo đen phập

phồng bay phía sau. Một lúc sau, cánh cửa gỗ gụ bóng bẩy mở ra, ông Trimble bước vào. Nhìn một cái, Alex biết là có chuyện. Ông thẩm phán quên buộc dây giày bên trái, bít tất bên phải gấp nếp quanh mắt cá chân, một bên quần trùm lên tất. Áo cài đúng khuy nhưng chỉ có một đuôi áo được nhét trong quần.

“Lạy Chúa, ngài thẩm phán, đã xảy ra chuyện gì vậy ạ?”

Ông thẩm phán già đi thẳng vào bàn, cứ sai bước cho đến lúc tay nắm được bình brandy. Chẳng xin phép, ông rót vào cốc thật nhiều, nốc cạn một hơi. Dù đã đến nhà ông thẩm phán một lần vào cái đêm con gái ông bị cưỡng bức nhưng Alex thấy còn nhẹ khi nói hành động của ông khá kỳ quặc. Anh nhượng một bên mày ngạc nhiên khi thấy ông tự rót thêm brandy.

Sau khi uống thêm một ly, ông cuối cùng cũng quay sang Alex. “Con bé có thai.”

Những câu chữ ấy làm Alex hoàn toàn ngỡ ngàng. Bốn tháng trôi qua không một lời từ nhà Trimble, và anh đã nghĩ khả năng có thai qua lâu rồi. Hai đầu gối mềm nhũn ra, anh gần như không thể tự ngồi vào ghế. Đôi mắt bỗng rất, cổ họng đông cứng vì sốc, anh chỉ có thể trân trối nhìn ông thẩm phán già. Sau vài giây dài như vô tận, cuối cùng anh cũng cất tiếng, “Ngài vừa mới phát hiện ra sao?”

Ông thẩm phán xua tay, vô tình làm rượu tung tóe ra miệng ly. Dường như ông chẳng màng vết rượu dây trên tấm thảm Ba Tư. “Mẹ nó có nói gì cho tôi đâu.”

Đột nhiên ông ngừng lại, nhắm mắt một lúc. “Bà ấy đã hy vọng chuyện con bé mất kinh không nói lên điều gì.” Ông ngược hàng mi lên, chăm chăm nhìn Alex đầy thống khổ. “Bà ấy đã nhầm. Con bé đang có thai, không nghi ngờ gì nữa.”

Alex gieo mình xuống ghế. “Khôn kiếp.”

“Vấn đề là giờ ta phải làm gì? Tôi nghĩ cái thai đã lớn, nếu bỏ sẽ

nguy hiểm đến tính mạng con bé.”

Alex biết có nhiều thầy thuốc bất chính sẵn sàng làm chuyện này vì tiền, nhưng chỉ nghĩ đến đã làm anh kinh sợ. Con của em trai anh? Cháu trai hoặc cháu gái? Thậm chí nếu cái thai lớn có thể bỏ đi được anh sẽ không cho phép. Với anh, con trẻ là giấc mơ hảo huyền, là thứ quý giá không thể đong đếm được.

Như đọc được suy nghĩ của anh, ông thẩm phán uống nốt chỗ rượu rồi run giọng, “Anh Montgomery ạ, con bé Annie nhà tôi không đủ khả năng nuôi dạy đứa trẻ, hai vợ chồng tôi thì già cả không lo chuyện ấy được. Rồi chúng tôi sẽ thành hai ông bà già lảo đảo bước đi không vững trước khi nó lớn lên”. Ông lắc đầu. “Nếu thai kỳ chưa quá lâu, tôi sẽ cho bỏ đi mà không việc gì phải xấu hổ. Có lẽ là lý do tại sao bà Edie đã không thừa nhận với tôi khả năng này.”

“Ngài quên trách nhiệm của tôi trong chuyện này rồi. Có khi nào ngài nghĩ có thể tôi sẽ sẵn sàng nuôi đứa bé?”

“Đó không phải là một giải pháp.”

“Vì cái quái quỷ gì? Vì sự nghiệp chính trị của ngài ư?” Alex khịt mũi. “Có nhiều cách để xử lý tai tiếng, ngài Trimble ạ.” Dù thật khó thú nhận nhưng Alex biết giờ không phải lúc vòng vo. “Chắc ngài đã nghe tin đồn rằng tôi bị vô sinh. Đúng đấy. Tôi bị quai bị hồi đầu năm hăm mươi.” Vỡ bình thường dù không hề thấy thế, Alex nhún vai. “Vì không thể có con nên tôi không định lấy vợ. Nếu không còn gì nữa, tôi sẵn sàng cưới Annie và nhận đứa bé là con tôi.”

Ông thẩm phán lắc đầu kịch liệt.

Alex vội biện luận tiếp cho quan điểm của mình. “Ngoài mấy thằng chúng kiến vụ cưỡng bức, và tôi ngờ rằng chúng sẽ đoán ra, còn lại sẽ chẳng ai biết đứa bé không phải con tôi. Biết Annie có bệnh, người ta sẽ đoán già đoán non rằng sao tôi lại cưới cô ấy, nhưng điều này sẽ ảnh hưởng xấu đến tôi chứ không phải ngài. Sau khoảng thời gian dài

đủ để chấp nhận, tôi sẽ nói rằng có những bất đồng không thể dung hòa và sẽ xin ly thân. Annie có thể về với mẹ. Đây sẽ là giải pháp tuyệt nhất cho tất cả các vấn đề liên quan. Nói cho cùng thì chúng ta đang nói về con của em trai tôi. Tôi có trách nhiệm về phúc lợi của đứa bé cũng như Annie.”

“Không.”

Với lời tuyên bố đó, ông thẩm phán đập chiếc ly xuống mặt tủ. Như bị mù, ông băng ngang căn phòng tiến về ánh lửa, tay dò tìm lưng ghế để vịn lúc đi qua. Khi đến lò sưởi, ông nắm lấy mặt lò, ghi trán vào đá. Alex sốc khi nghe thấy ông nức nở.

“Nếu anh hé răng một lời về chuyện này,” ông Trimble thì thầm dứt đoạn, “Tôi sẽ bị hủy hoại. Hãy thề những gì tôi nói sẽ không lọt khỏi căn phòng này”. Alex đánh mắt ra để đảm bảo cửa đã đóng. “Tất nhiên, tôi thề.”

“Tôi biết anh nghĩ tôi là một thằng đôn mạt máu lạnh khi muốn bỏ đứa bé, nhưng anh đâu biết mọi chuyện. Annie nhà tôi, con bé...” Ông buông lỏng, nặng nhọc thở những hơi giật cục. “Chà, anh nghe chuyện cơn sốt hồi nhỏ ảnh hưởng đến đầu óc con bé rồi chứ?”

“Vâng.”

Ông thẩm phán quệt má vào vai áo khoác. “Cơn sốt ảnh hưởng nặng đến nó. Điều này đúng. Lúc năm, sáu tuổi, khoảng đấy, nó bắt đầu có biểu hiện lạ, ban đầu chậm, ngày càng tệ đi cho đến đi thành ra như bây giờ.”

Alex không biết phải nói gì hay liệu ông thẩm phán có đợi lời đáp từ anh không.

“Vấn đề là,” ông nói tiếp, “tôi không hoàn toàn chắc chắn tình trạng của con bé là do cơn sốt gây ra. Bà Edie cứ khẳng khẳng là vậy. Và vì lan truyền câu chuyện sẽ giúp chúng tôi có thể để con bé ở nhà mà không làm ảnh hưởng quá xấu đến gia đình, tôi đã vờ tin điều đó.”

Nhưng sự thật là bà Edie có một người bác bị điên. Điên hoàn toàn. Rối loạn thần kinh bắt đầu từ lúc bé, cũng giống Annie, rồi tình trạng của ông ấy ngày càng xấu đi đến khi bị giam lại và cho vào trại thương điên”.

Alex nghiêng chặt răng, không muốn nghe điều này.

Ông thẩm phán chậm chậm đứng thẳng lên, quay ra đối diện với Alex, đôi mắt xanh của ông lóng lánh nước mắt, mặt trắng bệch ra. “Trước đây thì sự thật đó không quan trọng. Tôi chỉ kiên nhẫn chờ đợi và cầu nguyện Annie sẽ không quá tệ đến nỗi tôi buộc phải đưa nó đi. Mẹ nó sẽ đau lòng đến chết nếu phải gửi con bé vào nhà thương điên. Kể cả những trại tốt nhất cũng vẫn là những nơi khủng khiếp.”

Alex đã nghe nhiều chuyện về nơi đó.

Ông thẩm phán nhấc tay lên. “Nhưng giờ... Vâng, tôi không thể tiếp tục phủ nhận sự thật ấy, không khi giờ đã có đứa bé. Bệnh của Annie có thể di truyền. Vì thế, tôi chẳng thể cho phép anh hay bất kỳ ai nhận nuôi đứa bé. Vài năm nữa, nó có thể bị điên.”

Alex thôi không nhìn, anh thấy hổ thẹn với lương tâm vì không hề hé miệng phản đối. Điên khùng. Lạ Chúa. Ngay cả anh cũng chẳng muốn liều lĩnh nhận trách nhiệm với một đứa bé như thế.

“Giờ anh thấy vấn đề rồi đây.”

Alex đứng dậy và bắt đầu đi tới đi lui. Anh cầu quỷ thần cho Douglas ở đây ngay lúc này để chứng kiến nỗi đau và thống khổ mà nó đã gây ra, không chỉ cho Annie mà cả những người quanh cô.

Ông thẩm phán bứt sống mũi. “Theo tôi thấy, chỉ có một giải pháp, đó là đưa Annie đi xa đến khi nó sinh rồi có thể gửi đứa bé vào trại mồ côi. Tôi sẽ đảm bảo rằng những người chăm sóc đứa bé hiểu để không cho ai nhận nuôi nó.”

Alex gật đầu. Có lẽ đó cũng là giải pháp duy nhất với anh. “Ngài sẽ gửi Annie đi đâu? Ngài có bà con nào cho cô ấy ở lại không?”

Ông thẩm phán lắc đầu. “Hai bà dì già yếu không giúp được. Mấy người anh của tôi đã mất vì cúm ở độ tuổi bảy mươi, bà Edie là con một, mẹ mang thai bà khi đã ở tuổi mãn kinh và nghĩ mình không sinh nở được nữa. Cũng vì ông bác nên bố mẹ vợ tôi nghĩ tốt nhất là không nên đẻ thêm vì sợ bệnh điên có thể di truyền.”

Hiểu rõ chuyện, Alex vô cùng muốn biết tại sao vợ chồng ông bà Trimble có đến bốn con gái, nhưng anh kìm không hỏi. Rốt cục thì đó cũng chẳng phải chuyện của anh. “Vậy ngài phải gửi Annie ở nhà người nhận trông một thời gian?”

“Vâng, đó là việc anh sẽ phải ghé vai. Tôi cần giúp một ít về tài chính. Chăm sóc cho con bé sẽ tốn kém, nhất là lại lâu dài như thế.”

“Ngài cứ nói bao nhiêu. Ngay từ đầu tôi đã nói rằng tôi sẽ giúp bằng bất cứ cách nào có thể, và tôi nói nghiêm túc. Thực ra, tiền là thứ tôi không thiếu nên tôi sẵn sàng bao hết mọi chi phí.”

Ông thẩm phán xoa tay lên mặt. “Tôi cũng khá thoải mái, nhưng ngược lại với những gì thiên hạ đồn đại, nguồn tài chính của tôi không phải là vô tận.” Thực sự thương cảm người đàn ông này, Alex siết chặt vai ông. “Ông biết đấy, James, không phải tôi ngờ vực đánh giá của ông nhưng không biết liệu có sáng suốt không nếu cho bác sĩ Muir xác nhận tình trạng của Annie trước khi ta hành động bốc đồng?”

“Con bé có thai, chắc chắn rồi. Vòng eo của nó đang dần phình ra.”

Alex nhớ có nhiều lần nghĩ ngựa cái có thai nhưng sau đó phát hiện là không. “Đôi lúc mọi thứ có thể không như vẻ bề ngoài, hãy tin tôi. Có thể chúng ta đang hoảng loạn vô cớ. Có thể cô ấy chỉ đang lên ít cân, vậy thôi.”

“Giá như thế thật. Lạy Chúa. Giá mà thế.”

Alex có chung quan điểm. Sẽ tốt hơn cho mọi người có liên quan nếu Annie không mang thai con của Douglas, đặc biệt là vì đứa trẻ.

Trại mồ côi. Nghĩ đến việc máu mủ của mình bị nhét trong trại từ thiện và bị gán là không thể nhận nuôi, anh thấy xót lòng.

Ông thẩm phán đứng thẳng dậy, lấy một hơi cho khỏe. “Chà, tôi chắc phải đi tìm bác sĩ Muir.”

“Đêm nay?” Alex không giấu nổi ngạc nhiên. Anh cho rằng có thể đợi đến sáng mai rồi mời bác sĩ đến, vì Annie, nếu không thì còn vì điều gì nữa.

“Bà Edie đang rất đau buồn, tôi muốn giải quyết càng nhanh càng tốt,” ông giải thích.

“Tôi hiểu.”

“Tiện nói về bà Edie...” Ông thẩm phán luồn một ngón tay xuống cổ áo, rõ là không thoải mái với điều sắp nói ra. “Tôi sẽ rất cảm kích nếu trước mặt bà ấy anh không đề cập đến bất kỳ điều gì đêm nay chúng ta đã bàn bạc. Ý tôi là về ông bác bà ấy. Tôi, ừm... vâng, việc gia đình bà ấy có người điên, chúng tôi không nói đến vấn đề này.”

Họ không nói về vấn đề ư? Nghĩ về việc con gái họ có thể bị điên. Alex thấy điều ông Trimble nói thật kỳ lạ hết mức.

Chương 4

Cô hết sức che giấu cơn bực tức, ông Daniel Muir thả lỏng người ngồi xuống mép giường Annie rồi cầm tay cô. Đôi mắt xanh to đầy thiện trọng của cô bóp nghẹt trái tim ông, vì Alex Montgomery đã năm lần bảy lượt lên thị trấn tìm tới ông nên ông phải nuốt cơn giận bỏ mẹ cô. Ông không hiểu tại sao hai người tốt và khoan dung như ông James và bà Edie lại có thể vô tâm khi giải quyết vấn đề cho con gái út đến thế. Nếu cô có thai thật thì đến sáng mai vẫn thế. Nhưng họ cứ khăng khăng phải xác nhận tình hình đêm nay.

Ông Daniel không tin mình làm bệnh nhân sợ, nhưng rõ ràng là Annie đang sợ ông. Thoáng bần khoăn. Từ ngày cô còn nhỏ đến giờ, ông mới thăm khám cho kháng năm, sáu lần, và kể từ lúc cô bị cơn sốt làm suy giảm trí tuệ thì chỉ có một lần, và với cô, ông là người lạ hoắc. Giờ ông ở đây, đánh thức cô khỏi giấc ngủ ngon lành để khám bệnh. Đằng sau ông, bà Edie đứng canh chừng, hai tay siết chặt, khóc than, rên rỉ. Chỉ thế thôi chắc chắn đã đủ làm cô sợ. Ông James đi đi lại lại làm mòn thành lồi trên sàn gỗ cứng sáng loáng phía đối diện phòng lại càng đổ thêm dầu vào lửa. Hai người sáng suốt như ông bà Trimble đây mà lại đang thiếu lương tri trầm trọng.

“Sao?” ông James sốt ruột hỏi. “Nó có hay không?”

Quá đủ rồi. Ông Daniel nhóm dậy khỏi giường, vươn thẳng thân hình nhỏ con nếu không muốn nói là tí hon của mình. Phóng cái liếc xéo giận dữ vào hai ông bà đang quẩn trí, ông quát, “Ra ngoài! Tôi vẫn chưa khám xong cho con bé và cũng khẳng định làm với những gì đang diễn ra ở đây.”

Bà Edie giật bắn người. Ông James quay lại hoảng hốt chằm chằm nhìn ông bác sĩ.

“Ông bà đang làm con bé khó chịu đấy,” ông Daniel dịu giọng. “Làm ơn ra ngoài hành lang đi. Khi nào xác định rõ, tôi sẽ gọi hai người vào.”

“Ồ,” bà Edie lắp bắp đầy phần nộ. “Tôi không bao giờ!”

Lúc ấy, ông Daniel không thật để tâm liệu mình có xúc phạm bà Edie không. Sức kiên nhẫn của ông với người phụ nữ này đang cạn dần, ông cứ sức để ghìm mình trời ngược bà ta lên. Ngờ nghếch hay không thì Annie vẫn có cảm xúc, trong số tất cả mọi người thì mẹ nó phải hiểu rõ. Bị hăm hiếp, không nói quá, nhưng họ đã không gọi ông Daniel khám cho con bé? Lẽ ra bà Edie phải biết rằng nó có thể bị xuất huyết trong hoặc không thì cũng bị nhiễm trùng. Thế mà ông vẫn không được mời tới nhà. Gần như rất có thể bà Edie ngại không muốn để ông khám cho Annie vì sợ điều ông kết luận. Tại sao, đó là nỗi băn khoăn, và là một câu hỏi ông Daniel không có câu trả lời.

Sau khi dẫn ông bà Trimble ra đến cửa, ông Daniel thở dài, quay trở lại chăm chú nhìn Annie. Cô lo lắng quan sát ông, đôi mắt mở to như mắt búp bê. Gắng hết sức để trông có vẻ hiền lành, ông thông thả bước trở lại giường. Ngồi lên mép đệm, ông lại cầm tay cô rồi ân cần vỗ nhẹ.

“Cháu có nhớ ta không, Annie?” ông hỏi nhẹ nhàng.

Chăm chú nhìn vào miệng ông, cô rụt cầm lại rồi quệt má vào vai áo ngủ. Ông Daniel để ý kỹ những đường nét như được tạc đầy tinh tế trên gương mặt cô, rồi nghĩ thật đáng tiếc vì cơn sốt đã làm mất hết khả năng của cô. Mấy cô con gái lớn nhà Trimble đều đã lập gia đình và vì xa xôi chúng ít về thăm nhà, nhưng ông Daniel vẫn nhớ khá rõ nét mặt từng người. Rõ ràng là, trong bốn cô con gái, Annie là đứa xinh xắn nhất. Tất nhiên phải nhìn thật gần mới thấy. Cô có mái tóc

dày lạ thường, dài và đen với những sóng tóc mềm mượt lòa xòa gần che hết đường nét như được chạm khắc tuyệt hảo của khuôn mặt. Bà Edie tần tiện khi mua quần áo cho Annie, có thể vì cô hay chạy lên đồi nên dễ làm hỏng váy áo. Thế là Annie thường hay được mặc những chiếc áo vải xấu kỳ dị, không vừa mắt. Tệ hơn, không ai bận tâm đến việc dạy cô một phép tắc lịch sự nào. Công bằng mà nói cho nhà Trimble thì, có thể con bé không có khả năng học tập, nhưng ông Daniel vẫn nghĩ việc họ không rèn giũa nó là một điều đáng tiếc. Vì thế nên hành động và cách cư xử của nó cứ như một đũa lên sáu.

“Hồi cháu còn nhỏ xíu, bác thường hay giấu kẹo trong túi lúc đến thăm cháu, nhưng chắc cháu không nhớ.”

Annie đánh mắt sang túi áo ngực của ông bác sĩ. Tóm lấy ve áo, ông Daniel lộn túi ra, mừng vì mình luôn mang quà để dỗ mấy bệnh nhân nhỏ tuổi. Khẽ cúi người về trước, ông xòe nắm tay lên bàn tay bé nhỏ của Annie rồi nói, “Nào. Tự nhiên đi”.

Cô nhúu đôi lông mày cong vừa đẹp. Thay vì lấy kẹo, cô đặt một lòng bàn tay lên bụng rồi khẽ lắc đầu.

“Không có tâm trạng ăn kẹo hả?” Cảnh trọng không hành động đột ngột, ông Daniel kéo chặn ra rồi đặt một tay bên bàn tay trên bụng cô. “Đau bụng à?” Những ngón tay điêu luyện của ông ấn thật nhẹ. Như cha mẹ cô nói trước đó, bụng cô hơi phình to. Ông ta nhẹ nhàng đo đếm chỗ sưng, kéo chặn lên eo cô rồi mỉm cười, “Theo bác mọi thứ có vẻ vẫn bình thường”.

Nỗi hoài nghi trong mắt cô cho ông Daniel biết rằng trừ khi phải thật bình tĩnh nếu không sẽ gần như chẳng thể khám xét bên trong. Không nản lòng, ông cúi xuống mở chiếc túi đen và lấy ống nghe ra. Ông đã chẳng làm nghề này hơn bốn mươi năm qua nếu không học cách làm thân với những bệnh nhân nhút nhát. Sau khi nắm mặt nghe vào hai tay để làm ấm, ông đặt nó ngay dưới xương đòn của cô và cảnh trọng nghe nhịp tim trong khi nhẹ nhàng xòe lòng bàn tay đặt lên ngực

cô. Khi cô không phản kháng, ông dịch mặt nghe xuống dưới, dưới nữa đến khi đặt nó lên bầu ngực nhỏ nhắn của cô để diễn màn nghe tim hoàn hảo. Trong khi vờ nghe, ông lẹ tay sờ khu vực đó, tim ông rưng rờ khi cô nhăn nhó và ông cảm giác được cô sưng đau như thế nào.

Không kiểm tra được toàn diện nên ông không hoàn toàn chắc chắn là cô có thai, nhưng cái bụng phình to và cặp vú nhạy cảm là hai bằng chứng không thể chối cãi. Ông vừa thở dài vừa cất ông nghe vào túi. Cộng thêm cả việc mất kinh, ông chắc đến chín mươi chín phần trăm rằng chẩn đoán của bố mẹ cô là đúng. Ông không hề muốn báo tin này cho họ. Chắc hẳn bà Edie sẽ không ngừng gào thét, điều này chỉ làm cô thêm hoảng sợ.

Ngồi thẳng dậy, ông chăm chú nhìn Annie bằng đôi mắt sâu nảo. Rồi chuyện gì sẽ xảy ra với cô bé đây? Ông tự hỏi. Tốt nhất thì cũng chỉ được ở nhà của những người mẹ không được cưới hỏi. Không chừng là khoảng thời gian ác mộng trong nhà thương điên. Ý nghĩ ấy gần như làm tim ông vỡ vụn. Cô là sinh vật hoang dại nhỏ bé, đã quen với việc được tự do bay nhảy trong rừng. Bị giam hãm ở bất cứ nơi đâu cũng đều thật tàn nhẫn với cô, nhất là khi chẳng thể nào làm cô hiểu việc ấy chỉ kéo dài trong vài tháng.

Chẳng kịp suy nghĩ, ông vuốt mái tóc đen của cô khỏi vương vào mặt. Vẻ đẹp trong nét mặt thanh tú của cô khiến ông ghen ngào. Ông lấy viên kẹo cứng từ túi ngực rồi đặt vào tay cô và gập lại. “Biết đâu đến sáng cháu lại muốn ăn kẹo nhỉ?”

Một lúc lâu sau khi ông bác sĩ tắt đèn rồi rời khỏi phòng, Annie vẫn nằm bất động, trân trân nhìn những chiếc bóng trên trần nhà. Viên kẹo trong tay cô bắt đầu tan chảy tạo cảm giác dính dính nơi lòng bàn tay. Cô chỉ nhớ mang máng ông bác sĩ đến thăm khi mình còn nhỏ. Hồi đó tóc ông ấy đen chứ không phải màu hoa râm, và gương mặt ông cũng không nhiều nếp nhăn như thế. Nhưng cổ đến mấy cô cũng

chẳng nhớ ra ông đã mang kẹo cho mình. Những gì đêm nay ông làm khiến cô thấy bối rối. Cô không bỏ lỡ nét mặt lo âu của ông khi khám bụng cô. Nếu việc cô tăng cân làm mọi người lo đến vậy thì tại sao ông ấy lại mang thứ quà sẽ chỉ làm cô béo hơn?

Không khí đêm nay thật lạ, giống như một đêm ngay trước ngày bão chớp. Chốc chốc, cô lại cảm nhận được độ rung phát ra từ sàn nhà và các bức tường rồi bắn khoản cái gì tạo ra những rung chuyển ấy. Đóng cửa rồi mở cửa? Bước chân? Cô muốn lên ra khỏi phòng rồi nhòm qua lan can xem ở dưới nhà đang có chuyện gì. Nhưng sợ mẹ bắt quả tang. Đôi khi, Annie có thể quan sát những gì đang diễn ra mà không gặp rắc rối nhưng cô cảm giác đêm nay khác hẳn những lần trước.

Trở mình nằm nghiêng, cô đặt viên kẹo lên chiếc bàn cạnh giường. Rồi liếm phần dính lại trong lòng bàn tay thưởng thức vị ngọt và hy vọng rằng một ít đường sẽ không làm cô béo thêm chút nào. Cô chưa bao giờ thấy cha mẹ đau buồn đến thế, kể cả lần cô chạy đến trước nhà thờ để chạm vào chiếc đàn organ.

Mơ màng, Annie kéo chăn lên tận cằm rồi nhắm mắt lại. Cô thề ngày mai sẽ không ăn gì ngoài bữa sáng và bữa tối nhẹ. Chỉ trong chớp mắt cô sẽ gầy trở lại và bố mẹ sẽ thôi nhìn cô đầy buồn bã.

Đầu Alex đau như búa bổ, tiếng kêu chói tai của bà Edie làm cơn đau nổ tung trong mắt anh. Anh ngồi trước lò sưởi trong thư phòng ông thẩm phán và ước mình được đi thật xa khỏi đây. Nước mắt phụ nữ luôn làm anh phát hoảng, chắc vì bên cạnh anh không có nhiều phụ nữ. Maddy, bà quản gia năm mươi ba tuổi, bà lão già cả và khỏe mạnh không bao giờ để anh thấy mình khóc, và anh gần như không nhớ nhiều về bà mẹ kế Alicia.

“Làm ơn đi, ông James,” bà Edie van nài. “Hãy để tôi chăm sóc nó ở nhà. Nó sẽ không hiểu nếu ta đưa nó đến một nơi xa lạ để sống cùng những kẻ không quen biết.”

Ông thẩm phán cào tay vào mái tóc mỏng, hoang mang liếc nhìn bác sĩ Muir. “Ông Daniel, nói gì đi chứ.”

Ông thầy thuốc nhún vai. “Tôi nói gì được đây? Bà Edie đúng quá rồi. Con bé sẽ không hiểu, và ắt sẽ rất đau khổ nếu ông cho người lạ trông nom nó.”

Nóng máu, ông thẩm phán giơ hai tay lên trời. “Tôi có thể làm gì được nữa đây?”

Ông Daniel xoa cằm. “Không để con bé ở nhà được sao?”

“Thế còn tai tiếng?” ông thẩm phán gào lên.

“À, phải rồi, tai tiếng?”

Nghe giọng ông thầy thuốc có vẻ thấy rõ mồn một rằng ông không hề đồng cảm với những mối quan tâm về sự nghiệp chính trị của ông James Trimble. Cá nhân Alex, anh cùng chung quan điểm. Nếu Annie là con anh, anh sẽ cho rằng phải vừa ưu tiên lợi ích của cô trước, sự nghiệp chỉ đứng thứ hai.

“Chắc tôi có thể xem xét xung quanh xem có nhà nào thích hợp cho Annie vào không,” Alex đề nghị.

Bà Edie hướng đôi mắt sưng lên vì khóc về phía Alex. Alex đứng dậy khỏi ghế, ghi một cánh tay vào mặt lò sưởi. “Điều thích hợp nhất bây giờ là phải tìm kiểu như một người bà để chăm sóc cho cô ấy, người sẵn sàng cho Annie ở trong suốt thai kỳ. Tôi chắc là chúng ta sẽ tìm được người như thế nếu chịu khó tìm kiếm.” Alex giơ hai tay lên để nhấn mạnh quan điểm của mình. “Cô ấy mới chỉ mang thai bốn tháng nên chúng ta vẫn còn chút thời gian để dè dặt.” Nhìn bà Edie, anh nói, “Còn về việc cô ấy sẽ bối rối và buồn lòng vì phải chuyển chỗ ở thì chẳng có lý do gì để nói bà không thể đi cùng cô ấy và ở đến khi cô ấy ổn định”.

Bà Edie chạm tay lên cổ họng. Bà nhìn ông thẩm phán để xác nhận. “Tôi có thể làm thế chứ ông?”

Ông Trimble gật đầu. “Tôi thấy chẳng có lý do gì để nói không. Vấn đề là tìm được người phụ nữ như vậy.” Nhìn Alex với ánh mắt lóe sáng hy vọng, ông nói thêm, “Nếu chúng ta tìm được thì thật lý tưởng, nó là đáp án cho mọi vấn đề”.

Thấy tội lỗi khôn cùng bởi em trai mình đã gây ra những biến động này, Alex mau mắn, “Để đây tôi lo. Tôi buôn bán ngựa nên có người quen ở thị trấn khác. Sáng mai tôi sẽ viết thư yêu cầu và thứ Hai mang gửi bưu điện. Tồn chút ít thời gian, nhưng chúng ta sẽ tìm được người cho Annie ở”.

Bà Edie bước vào vòng tay chồng rồi lại òa lên khóc như mưa. Dù thông cảm cho bà nhưng Alex sốt ruột muốn ra khỏi đây. Sau khi bảo đảm với ông bà Trimble lần nữa rằng sẽ bắt đầu viết yêu cầu vào sáng mai, Alex thoát ra hành lang rồi đi thẳng đến phòng chờ. Anh ra đến ngoài hiên rồi mới nhận ra ông bác sĩ tốt bụng đang ở ngay sau mình.

“Một thỏa thuận dở ẹc, chuyện này này,” ông Daniel Muir nhận xét.

Với Alex, đó dường như là một câu nói lảng tránh. Không một phút giây nào anh quên được Douglas là nguyên nhân. “Vâng, đúng thế ạ. Thề có Chúa, cháu ước giá mình có thể làm chuyện đó không xảy ra.”

Khi cùng bước xuống bậc thềm, ông bác sĩ cởi áo khoác, lấy ngón cái móc vào cổ áo rồi vắt lên vai. “Đêm nay hơi nóng nhỉ? Tôi suýt ngạt thở trong kia.”

Quen làm việc ngoài trời dưới cái nóng ban ngày nên Alex không để ý đến sự ngột ngạt. Anh nhìn bầu trời lấp lánh ánh sao. “Chúng ta phải hứng chút mưa rồi.”

“Có phải cứ như thế không? Chúng ta than phiền rằng ẩm ướt cả mùa đông, rồi đến giữa tháng Tám lại cầu mưa thật to.”

Dừng cạnh con ngựa ở chỗ buộc, Alex nhận xét, “Bản chất của con người là mâu thuẫn mà”.

Ông Muir liếc về phía ngôi nhà. “Cậu không định kể cho tôi biết

điều mà tôi không biết đấy chứ. Mấy chuyện ấy đúng là đánh đổ người ta, nhưng lại là sự thật.”

Cho rằng ông bác sĩ nói việc ông thẩm phán bận tâm đến sự nghiệp chính trị nên Alex nói, “Không phải lúc nào cũng hiểu được những ưu tiên của người khác”.

“Đúng vậy.” Nheo mắt nhìn Alex qua ánh trăng đêm âm đạm, ông Muir nói, “Lấy cậu là ví dụ nhé. Tôi thấy cậu là người nhạy bén, luôn tìm kiếm cơ hội. Giờ cơ hội đang gõ cửa mà cậu lại để lỡ”.

“Gì cơ ạ?”

“Annie bé bỏng. Việc chữa đẻ, và tất cả,” ông bác sĩ nói rõ. “Còn cậu, sắp ba mươi rồi, chưa kết hôn và chắc chắn là không thể có con. Theo tôi, cậu nên tóm lấy cơ hội này để cưới cô bé và nhận con Douglas là của mình. Có đứa con của em trai để gấp bội lần có đứa con của riêng cậu.”

Biết tại sao ông bác sĩ lại nghĩ đến điều này, Alex quay đi, anh không thể giải thích vì đã hứa không nói điều ông Trimble tiết lộ. “À, vâng, nhưng bác sĩ ạ, cháu tha thiết muốn có một đứa con bao nhiêu thì cũng có nhiều lý do phải do dự bấy nhiêu.”

Ông Muir thở dài. “Ý cậu là ông bác điên nhà bà Edie hả?” Vị bác sĩ bước vòng qua thanh chắn cột buộc để qua chỗ con ngựa của mình. Thắt chặt dây lưng xong, ông nhìn Alex qua yên ngựa. “Ồ, phải, tôi có nghe chuyện rồi. Và tôi bảo cậu này, Alex, con bé không bị điên. Lúc bà Edie sinh Annie, tôi ở đấy, và tôi là bác sĩ điều trị chính trong những năm đầu đời của con bé. Nó mạnh giỏi như thường cho tới khi dính sốt. Con bé không có lệch lạc gì để mà di truyền cho đứa bé cả. Tôi đảm bảo với cậu.”

Alex nắm lấy thanh chắn, siết chặt đến đau các đốt tay. “Có thể chú nhầm.”

Ông Daniel cười khùng khục. “Nước cũng có thể chảy ngược. Tôi

không đùa đâu, Alex ạ. Tôi sẽ lãnh hậu quả nếu nhầm. Nhưng tôi khẳng định với cậu là không. Trước lúc trận ốm giáng xuống, con bé vẫn sáng chói như gương.”

“Chú chắc chắn là không di truyền chứ?”

“Chắc như đinh đóng cột.”

Alex nuốt xuống rồi liếc về phía ngôi nhà, tâm trí anh nháo nhào bao khả năng. “Cháu cũng không biết nữa. Nếu cháu cưới cô ấy rồi mọi người thi nhau đàm tiếu, rằng cô ấy không bình thường và mọi chuyện. Họ sẽ nghĩ cháu là kẻ dâm đãng, nhưng mà ai trách họ được?”

“Có thể đúng. Nếu cậu nhạy cảm với mấy lời đàm tiếu, thì theo tôi, cậu nên tránh xa tình cảnh này.”

Alex hít một hơi thật sâu. “Đây là chưa kể trách nhiệm có thể cháu sẽ phải gánh vác. Một cô gái như Annie. Chà, chắc là khó kiểm soát.”

Ông bác sĩ mỉm cười. “Con bé là đứa nhỏ dễ bảo, sượng rơn với niềm vui thú giản đơn. Với tiền của mình, cậu có thể thuê một bảo mẫu tại gia và hầu như chẳng nhận ra sự hiện diện của con bé. Cũng phải tính đến phúc lợi của Annie nữa. Chuyển đến chỗ cậu có thể sẽ làm cô bé bối rối chút ít nhưng viễn cảnh ấy còn ít đau buồn hơn là việc đưa con bé đi đến nơi trời ơi đất hỡi. Ở với cậu, ít nhất con bé có thể lang thang trong cánh rừng có thân thuộc, lúc nào thích thì la cà về thăm mẹ. Nói thế không có nghĩa là cậu có trách nhiệm với điều bất hạnh sắp xảy ra với con bé đáng thương này, nhưng nếu cưới nó, cậu có thể làm ổi thứ dễ dàng hơn rất nhiều cho con bé.”

Alex dăm dăm nhìn vào khu rừng tối tăm sát rìa sân nhà Trimble. “Cháu không biết nữa, bác sĩ ạ.” Anh hít một hơi sâu và khỏe khoắn. “Nếu chú nhầm về cô ấy...” Anh chợt ngưng rồi nhún vai. “Một đứa bé có vấn đề thần kinh ư? Cháu đã không nuôi dạy tốt thằng Douglas, chú biết đấy. Giờ thì nó thành ra như thế. Cân nhắc vấn đề nuôi nấng một đứa bé bệnh tật... chà, chỉ nghĩ đến cũng đủ làm cháu sợ run.”

Ông bác sĩ cúi đầu thừa nhận quan điểm của Alex. Rồi tung đòn quyết định. “Còn nếu tôi không nhằm và đưa bé bình thường thì sao? Nó sẽ phải ở cả đời trong trại mồ côi, không một hy vọng được nhận nuôi.” Ông bác sĩ leo lên ngựa, đặt áo khoác vào mồm yên. “Nghĩ về điều đó đi chàng trai trẻ. Nếu cậu có thể quay lưng lại thì cứ tiếp tục. Tôi hy vọng rằng hằng đêm cậu sẽ ngon giấc.”

Nói rồi, ông bác sĩ tốt bụng thúc ngựa và phi ra phía đường cái.

Cảm giác như bị đá khuyu chân từ đằng sau, Alex bước lên hiên rồi ngồi xuống. Dế gáy ran trong đêm. Trăng treo như một đồng xu bạc khổng lồ lơ lửng trên đỉnh núi, ánh bạc dát lên những ngọn cây xa xa. Trong nhà phát hiện ra tiếng khóc đứt nghẹn của bà Edie Trimble.

Nhắm mắt lại, Alex cố sắp xếp suy nghĩ của mình, nhưng những lời cuối của ông bác sĩ cứ quẩn quanh trong tâm trí anh. Sao anh có thể quay lưng với cháu mình mà ngủ ngon cho được? Anh có đủ nguồn lực tài chính để thuê bảo mẫu chăm sóc Annie, và ông bác sĩ có thể đứng rằng trong căn nhà rộng mênh mông của mình biết đâu anh sẽ không nhận ra cô cũng có ở đó. Đứa trẻ có thể được sinh ra một cách hợp pháp. Nó sẽ lấy họ Montgomery theo quyền căn bản và tất cả những lợi thế đi kèm. Dù Annie có thể mất vài ngày để làm quen với nơi ở mới, nhưng rồi cô cũng sẽ thích nghi, và mọi thứ sẽ dễ dàng hơn rất nhiều cho cô khi không bị tách biệt khỏi gia đình và tất cả những gì thân thuộc.

Sau vài phút xoay quanh vấn đề, Alex đứng dậy, lại bước lên bậc thềm. Không buồn gõ cửa, anh tự vào, đi qua hành lang lờ mờ sáng để đến thư phòng ông thẩm phán. Ông bà Trimble nhìn lên đầy ngạc nhiên khi thấy Alex trở lại phòng, bà Edie với đôi mắt sưng mọng, chồng bà với vẻ hoang mang.

“Tôi tưởng anh về rồi,” ông thẩm phán nói.

Cảm thấy lo lắng đến khó hiểu, Alex cào tay vào tóc. “À vâng, tôi

và bác sĩ Muir đã trò chuyện khá lâu, và tôi đang nghĩ đến một giải pháp khác.” Alex bắt gặp ánh mắt của ông thẩm phán. “Thưa ngài, kể cả những gì trước đó ngài đã nói với tôi, tôi vẫn quyết định cách tốt nhất cho những người có liên quan là để tôi cưới con gái ngài.”

Trước khi một trong hai ông bà Trimble phản kháng, Alex vội tiếp.

“Tôi sẽ thuê bảo mẫu tại gia thạo việc để chăm sóc cho cô ấy. Thỉnh thoảng, cô ấy có thể về đây thăm và cả hai ông bà luôn được chào đón đến nhà tôi. Đứa bé sẽ mang tên tôi.” Alex phẩy tay. “Đó là tình huống hoàn hảo nếu ông bà suy nghĩ về điều này.”

Mặt bà Edie tái nhợt đi, rồi bà loạng choạng đứng dậy. Alex tưởng bà sẽ hết lòng đồng ý. Thay vào đó, bà gào lên, “Không!”

Anh gần như không nghĩ bà nói vậy. “Chúa ơi, tại sao?”

“Bởi vì,” bà kêu lên, quay sang ông thẩm phán. “Tôi không đồng ý đâu, ông James. Sau khi đứa bé ra đời, tôi muốn Annie về mái nhà nó thuộc về. Tôi không muốn người lạ chăm sóc nó suốt phần đời còn lại. Nó là con tôi và trách nhiệm của tôi.”

Alex đã rã rời đến nỗi không thể tranh luận. “Ngay sau khi đứa bé chào đời, Annie và tôi có thể ly thân. Chúng ta có thể tung tin rằng có nhiều bất đồng không thể hòa giải trong cuộc hôn nhân này. Cô ấy sẽ về nhà. Tôi sẽ nuôi đứa bé.”

Bà Edie chống cổ tay lên trán và bắt đầu đi lại, nỗi lo âu hiện rõ lên từng đường nét cứng ngắc trên cơ thể. Ông thẩm phán nhìn bà vài giây rồi quay sang Alex, cái nhìn đầy những băn khoăn. Biết rõ điều ông thẩm phán chắc hẳn đang nghĩ, Alex khẽ nói, “Thưa ngài thẩm phán, tôi hiểu rõ những rủi ro. Tôi sẵn sàng trông chờ vào vận may của mình. Nếu có gì không ổn xảy ra với đứa bé, tôi sẽ đảm bảo giữ kín chuyện này và gửi nó vào nhà thương, như ngài đã vạch ra từ đầu. Không gièm pha, không tai tiếng. Chúng ta sẽ nói đứa bé chết hoặc tôi gửi nó đến chỗ bà con”.

Ông thẩm phán già ném cho anh cái lườm cảnh báo, rồi liếc bà vợ đang bước tới bước lui, sợ ra mặt rằng chẳng may bà ta nghe được. Ông dụ đi chút ít khi thấy vợ vẫn đi vòng quanh thư phòng, rõ là lãng quên mất cuộc trao đổi.

“Tôi không biết nữa,” ông nói thăm. “Nếu chuyện lộ ra, tôi sẽ đi tong. Thật sự tôi nghĩ tốt nhất nếu chúng ta đơn giản chỉ...”

“Tôi không cho ông lựa chọn nào hết,” Alex chen vào.

Hai đồng tử giãn ra, tròn mắt ông thẩm phán gần như sầm lại. “Đó là một lời đe dọa sao?”

“Một lời hứa,” Alex sửa lại. “Đừng cố tranh luận nữa, và ông có thể hôn tạm biệt các cơ hội làm ở văn phòng công được rồi.”

Cổ ông chuyển thành màu đỏ xỉn. Nhìn Alex một lúc rồi ông quay sang vợ. “Bà Edie, đây là giải pháp tốt nhất ta tìm được. Annie sẽ không ở với Alex mãi, chỉ một vài tháng thôi.”

Bà Trimble lắc đầu quây quây. “Không. Tôi thà làm như kế hoạch trước còn hơn và tìm ai đó ngoài thị trấn chăm sóc con bé đến khi nó sinh.”

Thật nhảm nhí. Dần mất kiên nhẫn, Alex ngồi lên ghế, gay gắt nhìn ông thẩm phán. “Còn nhiều thứ phải cân nhắc hơn mong muốn của bà Trimble,” anh thận trọng nói. “Kế hoạch của tôi chắc chắn sẽ tốt hơn cho Annie. Và đứa nhỏ sẽ không phải vào trại mồ côi.”

Bà Edie xông ra chỗ Alex, mắt rục cơn phẫn nộ. “Đứa bé không phải việc của ngài, thưa ngài Montgomery! Chẳng có gì mắc mớ hết.”

Alex không thể tiếp tục giữ bình tĩnh. “Tôi phản đối. Đứa bé là mối quan tâm lớn nhất của tôi, nếu có cách tránh được việc để nó lớn lên trong trại mồ côi, thì đó là việc ta phải làm.”

“Edie,” ông thẩm phán khế nói, “sao bà không vào bếp pha chút trà đi?”

Bà cuộn chặt tay trên áo. “Trà à? Các người đang quyết định tương lai của con gái tôi mà các người muốn tôi vào pha trà sao?”

“Đúng.” Dù nhẹ nhàng nhưng lời đáp của ông thẩm phán không khác gì mệnh lệnh. “Tôi vẫn là người đàn ông trong cái nhà này. Sau cùng thì tôi phải đưa ra quyết định và bà phải tuân theo.”

Quay ra trừng trừng nhìn Alex đầy sát khí, bà Trimble lướt khỏi phòng, hai má lấm tẩm đỏ, môi mím chặt.

Ngay sau khi bà rời đi, căng thẳng trong thư phòng tan đi chút ít. Alex lợi dụng thời gian riêng tư ngăn ngui thuật lại cho ông thẩm phán những gì ông bác sĩ nói, cụ thể là ông ấy khẳng định rằng tình trạng của Annie là do sốt cao gây ra.

“Thế nếu ông ta nhầm?” ông thẩm phán hỏi.

“Thế còn không thì sao?” Alex phản pháo. “Một đứa bé hoàn toàn bình thường kẹt trong trại mồ côi và bị gấn là không thể nhận nuôi? Theo tôi, tôi phải nắm lấy cơ hội này. Và dù muốn hay không, ngài cũng sẽ phải theo tôi. Chúng ta đang nói về cháu ngoại ngài và cháu trai hoặc cháu gái tôi. Ít nhất ta cũng nợ nó điều ấy.”

Ông Trimble ngẫm nghĩ một lúc rồi cuối cùng cũng gật đầu. “Miễn là anh quyết định chuyện này một cách sáng suốt. Ông Muir có ý tốt và tôi chắc ông ấy tin vào những gì mình nói, nhưng thế cũng không có nghĩa là ông ấy không sai.”

“Hãy cầu nguyện là ông ấy không.”

Thỏa thuận chuyện đó xong, hai người đàn ông bàn bạc kỹ hơn, và trong năm phút cả hai nhất trí rằng đám cưới của Alex và Annie phải được tiến hành càng nhanh càng tốt. Khi bà Edie trở lại phòng, ông thẩm phán nhẹ nhàng báo cho bà về quyết định của họ, về đám cưới mà hai người mong sẽ diễn ra trong tuần, điều kiện tiên quyết duy nhất là Alex phải tìm một bảo mẫu tại gia thạo việc.

Khi vợ bắt đầu phản đối, ông thẩm phán cắt ngay, “Đủ rồi Edie.

Đây là cách tốt nhất. Tin tôi đi.”

Thất bại, bà Trimble ngồi phịch xuống chiếc ghế dài cạnh chồng, đan chặt hai tay trong lòng. “Nhưng ông James, ngài ấy đâu biết cách quản lý con bé.”

“Bảo mẫu ở thị trấn khác cũng đâu biết,” Alex chỉ ra.

“Ít nhất tôi cũng có thể hướng dẫn chuyện này một chút,” bà đáp trả. “Đặt con gái tôi vào tay những kẻ không kinh nghiệm có thể phá hỏng khổ công dưỡng dục bao năm qua của tôi để con bé thối nhừ.”

Alex xoa xoa thái dương, thậm chí rửa cơn đau đầu đang đập thình thịch sau mắt. Dù anh không hiểu người phụ nữ này nhưng những quan ngại của bà phải được giải quyết. “Bà Trimble, nếu bà lo lắng điều đó thì tôi sẵn lòng để bà góp ý với bảo mẫu tôi thuê. Bà có thể hướng dẫn người ta cách chăm sóc Annie, như cách bà hướng dẫn bảo mẫu ở đâu đó.”

Nét cứng nhắc trên thân thể mảnh mai của bà dịu đi đôi chút. “Ngài thực sự không phiền chứ?”

Alex cố nặn một nụ cười dù thật yếu ớt. “Tất nhiên là không. Đây không như là cuộc hôn nhân thực thụ. Chỉ là cuộc dàn xếp thuận lợi. Không hơn. Ngược lại, tôi còn rất biết ơn sự tham gia và những kinh nghiệm của bà trong việc coi sóc Annie.”

Bà soi xét ánh nhìn của Alex một lúc lâu. Rồi cuối cùng cũng mỉm cười lại. “Suy cho cùng thì đây cũng là tình huống khả thi,” bà thừa nhận.

“Tôi chắc chắn mong vậy. Nếu không tôi đã không ngờ ý,” Alex đảm bảo với bà.

“Annie là đứa cố chấp,” bà vội nói thêm. “Phải bắt nó tuân theo các luật lệ nghiêm khắc, ngài hiểu chứ, nếu không nó sẽ thành ra khó bảo. Có thể ngài coi nhẹ những lo lắng của tôi nhưng thực tế là, nếu Annie

trở nên bất trị thì buộc phải cho nó vào viện điều dưỡng, và là người mẹ, tôi muốn tránh điều đó bằng mọi giá.”

Cuối cùng, Alex cũng hiểu điều gì đã khiến bà Edie như vậy. Đau buồn vì phải cho Annie đi, nhưng ít nhất thì bà cũng được góp tay chăm sóc cho cô. Việc bà phản đối đám cưới cũng bắt nguồn từ nỗi sợ hãi, chỉ vậy thôi. “Tôi hứa với bà là sẽ áp dụng mọi luật lệ cho Annie và thực thi nghiêm chỉnh,” Alex hứa. “Và bà có thể dành bao nhiêu thời gian để hướng dẫn bảo mẫu tôi thuê cũng được, để người ta chăm sóc Annie đúng như bà làm nếu có bà ở đó giám sát.”

Bà Edie thốt ra một tiếng thở dài nhẹ nhõm. “Cảm ơn, ngài Montgomery. Điều đó làm tôi dễ chịu rất nhiều trong tình huống này.”

Hy vọng đến đây là xong, Alex đứng dậy nhưng lại phải ngồi xuống khi bà Edie Trimble nhiệt tình diễn thuyết một danh sách dài các hướng dẫn chăm sóc con gái mình. Không bao giờ được đưa Annie ra ngoài thị trấn, đừng người làm nó hoang mang. Cấm kị cho dùng bút chì, bút mực vì con bé có thể làm mình bị thương. Không bao giờ, không ở bất cứ hoàn cảnh nào, cho phép Annie phát ra âm thanh, một khi nó làm thì không thể nào bắt nó câm miệng, và tiếng nhai nhải của nó rất chót tạt.

Lúc người phụ nữ này nói chậm lại, đầu Alex đã choáng váng và anh thực sự không chắc có thể nhớ được bất cứ thứ gì bà ấy nói với mình. Dù vậy, anh vẫn hứa tuân thủ cặn kẽ mỗi và mọi luật. Bất cứ thứ gì để thoát ra khỏi đây.

Trước khi về, Alex bắt tay ông thẩm phán vì thỏa thuận của họ và hứa sẽ bắt đầu tìm kiếm bảo mẫu ngay. Khi ra về, anh dừng lại ở phòng chờ để nhìn thật lâu vào đầu cầu thang tầng hai, tự hỏi không biết cánh cửa nào trên hành lang tầng trên dẫn đến phòng Annie. Thấy thật xấu hổ khi phải thừa nhận rằng cho đến giờ, anh cũng không nghĩ nhiều về phản ứng của Annie với mọi chuyện sẽ ra sao. Nhớ lại cách đây bốn tháng cô đã khiếp sợ mình thế nào, Alex chỉ có thể cầu nguyện cô đã

quên mọi thứ về Douglas và chuyện nó đã làm với cô. Nếu không...
ừm, nghĩ đến thôi cũng đã quá sức chịu đựng rồi.

Chương 5

Ngày cưới được định vào một tuần sau, và Alex đến cửa nhà Trimble vào đúng mười giờ vào buổi sáng đã định sẵn để cưới Annie làm vợ hợp pháp của mình. Kế hoạch nghe rất đơn giản: Một cuộc hôn nhân vội, vài tháng trông coi Annie rồi anh lại trả cô về với bố mẹ. Chuyện gì có thể không ổn nào? Với Alex, câu trả lời cho câu hỏi đó là mọi thứ. Ngay lúc bước vào nhà, anh bắt đầu nhen nhóm những hồ nghi, về tất cả.

Như đứa trẻ tò mò bị đuổi lên gác khi có khách, Annie ngồi trên chiếu nghĩ nhìn ra phòng chờ, gương mặt nhỏ nhắn bị giam trong chấn song gỗ gụ, đôi mắt mở to bối rối khi quan sát những gì đang diễn ra phía dưới. Mục sư Reverend Widlow, người làm lễ cưới, đã đến trước Alex vài giây và đang được người hầu dẫn vào phòng khách. Hai người đàn ông được thuê đang xách một trong những chiếc rương của Annie xuống dưới. Mấy cô hầu gái hối hả chạy đi chạy lại. Ai cũng thấy rằng sắp có chuyện gì bất thường xảy ra.

Khi Alex bước vào phòng chờ, Annie hoàn toàn bất động, mặt cắt không còn giọt máu. Cũng dễ đoán ra rằng cô nghĩ anh là Douglas. Vì biết trí tuệ hạn chế, anh không nghĩ ra cách nào để cô dẹp bỏ ý niệm ấy. Như mọi người vẫn thích nhắc anh nhớ thì anh là “bản sao” của em trai mình. Với Alex, nét giống nhau không nói lên điều gì, nhưng với một Annie chắc chắn nhớ mọi thứ về Douglas trong bóng mờ ác mộng thì sự khác biệt giữa hai người có vẻ như thật mịt mù.

Lo ngại làm Annie hoảng sợ, Alex khựng lại. Dù cách xa đến sáu mét, anh vẫn cảm nhận được nỗi khiếp nhược của cô. Luồng điện lừng

trên không trung giữa hai người làm da gà nổi dọc sống lưng anh.

Thực cao ngoài mét chín, anh hơn hầu hết những người đàn ông khác một cái đầu. Vì nhiều lý do khác nhau, không ít lần anh ước mình thấp hơn, nhưng chưa bao giờ anh muốn nhiều như lúc này. Trước lúc bước vào, anh đã bỏ mũ ra, nên giờ không thể giật tung nó ra để mình trông thấp hơn. Xét qua ánh mắt kinh hãi tột độ của Annie thì chùng vai xuống cũng chẳng giúp được gì nhiều. Anh là người to lớn. Anh không làm được gì để che giấu sự thật ấy. Với một cô gái có thể hoảng sợ vì bất kì lý do gì như Annie, đây rõ ràng là một đòn phản lại anh.

Nếu cô giao tiếp được, anh đã có thể trấn an cô. Và rồi, tất cả những gì anh có thể làm là đứng đó cố truyền đạt bằng mắt những điều không thể diễn tả bằng lời, chẳng hạn như anh không giống em trai mình nhiều đến vậy. Hơn nữa, anh sẽ không bao giờ nghĩ đến việc hại cô hay cho phép bất kỳ ai làm vậy.

“Chào Annie,” anh nói khẽ.

Khi anh nói, cô chuyển sự chú ý về miệng anh, vẻ bối rối hoàn toàn lướt qua gương mặt cô. Tim Alex rụng rời, vì anh đã hy vọng chỉ ít cô cũng có thể hiểu vài từ. Biết cô không hiểu, anh thọc hai tay vào túi quần và nắm chặt.

Cách cô chăm chăm nhìn anh có cảm giác như mình là quái vật. Một con quái vật to sụ. Anh hé môi và mong đó là một nụ cười có vẻ hiền hòa, nhưng mặt anh đơ cứng đến nỗi anh sợ rằng trong giống cái nhìn mặt hơn. Quả quyết rằng cô có thể nhận ra anh không phải Douglas nếu nhìn mình rõ hơn nên anh tiến gần thêm một chút.

Vì lý do nào đó, anh đã không hình dung rằng cô nhỏ bé đến vậy. Bờ vai hẹp, hai bàn chân tí xíu, chân tay mảnh dẻ. Anh đoán với quần áo đầy đủ cô cũng chỉ chạm vạch bốn lăm cân.

Những năm qua, anh đã gặp nhiều phụ nữ có thể mô tả là thanh nhã, nhưng ngay cả tính từ ấy dường như cũng quá thô cứng với Annie.

Cô gọi anh nhớ tới một món đồ pha lê được thổi thủ công. Khuôn mặt hình trái tim với những nét chạm tinh tế và gần tới mức hoàn hảo như anh từng thấy. Chiếc mũi gọn, thẳng, nhỏ nhắn, xuyên xuống giữa hai vệt lông mày cong đen, thanh tú.

Khi anh đến gần hơn, cô khẽ chuyển mình. Dựa vào vẻ căng thẳng của cô, anh chắc rằng cô sẽ định lao đi nếu anh có bất kỳ động thái đột ngột nào. Một nụ cười cố giấu tỏa nhiệt khắp ngực khi anh thấy cô hơi nhấc một bên gối lên. Từ điểm nhìn của mình thì cô ăn mặc rất chỉnh tề. Nhưng từ dưới nhìn lên, thì lại khác. Cũng giống như bao chiếc quần ống túm khác, cái của cô cũng hồng đũng, vậy mà cô lại chẳng mặc chiếc váy lót dài nào để che mắt anh nhìn.

Anh dứt sự chú ý của mình trở lại gương mặt cô. Cái nóng rất nhích dần lên cổ anh. Xoáy vào mắt cô, anh cố xác định liệu cô có để ý chỗ ánh nhìn của anh vẫn vờ đến không. Đôi mắt ấy. To đáng ngạc nhiên và có màu của bầu trời trong ngày hè nóng không gọn chút mây, chúng ngây thơ vô cùng.

Là một người thực tế đến xương tủy, Alex không bao giờ tin vào mọi thứ tào lao mà bọn đàn ông xô ra lúc tán tỉnh. Khi nhìn vào mắt một phụ nữ, anh chỉ chạm đến mức gần chìm đắm khi đang muốt mát mồ hôi trong nhục dục. Nhưng đôi mắt của Annie thì khác. Chính xác là anh không cảm thấy rằng mình đang chìm đắm. Nhưng gần như thế. Gần hết sức. Giống như con cá bị mấu móc xuyên cả hai mang, đôi mắt to xanh biếc của cô đang nuốt trọn lấy anh.

Cô chỉ là một sinh vật bé nhỏ bất lực. Và cực kỳ dễ tổn thương. Rõ ràng việc cưới cô chỉ là cách đỡ tệ hơn trong hai lựa chọn. Nhưng dù thế, anh ghét làm công cụ khiến cô thêm đau đớn. Đó cũng giống như việc có chú nai tơ đang run rẩy trong tầm ngắm và anh kéo cò súng.

Lúc nhìn kỹ cô, anh để ý thấy có cái gì xanh xanh trên chân song bên tay phải cô. Anh ngạc nhiên thấy cô quấn dây ruy băng buộc tóc quanh cột lan can tạo thành đường xoắn ốc hoàn hảo, trông giống như

trụ đèn ba màu ở hiệu cắt tóc hay một thanh kẹo bạc hà. Anh tự hỏi không biết cô có thích mấy thỏi kẹo không và ghi nhớ phải mua cho cô mấy cái trong lần tới vào thị trấn.

Kẹo ngọt cho cô gái ngọt ngào...

“Alex, chàng trai tốt của ta.”

Lời chào hỏi bất ngờ làm Alex giật nảy mình. Anh quay ra và thấy ông James Trimble đang từ phòng khách đi ra. Với lý do của cuộc tụ họp, anh không hiểu tại sao người đàn ông này lại rạng rỡ đến vậy. Như Alex thấy thì chẳng có điều gì đáng để ăn mừng cả.

“Ông James,” anh điềm tĩnh nói.

Thế theo cách chào lịch sự, Alex biết mình phải nói thêm gì đó nhưng anh không thể nặn ra được một lời phải phép nào. Anh có thể nói gì đây? Rằng anh rất vui khi được gặp ông ấy à? Nói thẳng là không. Suốt mấy tuần rồi, anh càng ngày càng ít mến cha Annie hơn sau mỗi cuộc gặp mặt liên tiếp. Trong bao năm, anh đã rất ngưỡng mộ người đàn ông này. Giờ, biết rõ hơn, anh thấy ông ấy thật sự là một kẻ lãnh đạm, ích kỷ, đáng ghét. Và đó đã là điểm tốt của ông ta rồi.

Tiến đến bên Alex, ông Trimble móc ngón cái xuống ve áo khoác, dùng đũa trên gót, và nói, “Thật là một buổi sáng đẹp trời cho cưới hỏi phải không? Đúng vậy, tuyệt hảo”. Khi Alex không góp lời, nụ cười của ông tắt hẳn và với sở trường nói nước đôi của một chính trị gia đích thực, ông chữa lại, “Có lẽ hơi nóng một chút. Nhưng ít nhất ta có thể hy vọng là không mưa. Nhưng thế cũng không phải ta không thể tận dụng một cơn mưa rào để chịu.”

Theo Alex, dù có giỏi tưởng tượng đến cỡ nào đi chăng nữa thì cũng phải nói sáng nay không phải một buổi sáng đẹp trời. Cho đến giờ, nó còn là một tuần tồi tệ. Anh sắp ép duyên một cô gái. Dù Annie có rõ điều ấy hay không nhưng anh thì hiểu thấu. Hằng đêm, anh nằm thao thức nhìn lên trần nhà và tự nhủ rằng mạnh vì gạo, bạo vì tiền, rằng

anh đang làm điều đúng đắn. Nhưng có phải thế không? Đó là câu hỏi mà Alex không thể trả lời với chút ít chắc chắn nào, không nếu không có quả cầu pha lê để tư vấn hay một nhà tiên tri nói trước được tương lai. Nói thế không có nghĩa là anh tin vào mấy thứ bói toán vớ vẩn đó.

Anh liếc bộ đồ của ông bố vợ tương lai bằng ánh mắt gay gắt. Không chút đếm xỉa đến sự kiện quan trọng này nên ông Trimble mặc một chiếc áo vats rộng thùng thình màu nâu nhạt, bên trong là sơ mi trắng được hồ mỏng và một chiếc áo len bông dài đỏ cổ chữ V. Chiếc cà vạt hợp bộ còn có màu hồng đậm hơn. Rõ ràng đây là thường phục, thích hợp khi tiếp khách ngoài vườn hơn là trong lễ cưới, kể cả là một đám cưới qua loa thế này.

Trái ngược, Alex sáng nay ăn mặc rất cầu kỳ, khác hẳn với bản tính. Anh cuối cùng cũng chọn được bộ cắt may màu xám đậm và một chiếc áo sơ mi trắng được hồ dày, vạt áo trước được chau chuốt cứng nhắc đến mức như muốn nứt ra mỗi lúc anh di chuyển. Chứa ghét mùi sơn bóng áo, thứ mùi hòa quyện giữa mùi sáp và mùi dầu cá táng phủ đầy cánh mũi và ngoan cổ dính vị đắng xuống tận cuống lưỡi, vì thế anh không khỏi phẫn nộ trước vẻ thiếu trang trọng của người đàn ông kia.

Ông James vỗ vào cánh tay Alex, miệng lại cười toe toét. “Làm chú rể nên chọn rộng hả? Vào phòng khách đi. Tôi có trị liệu đấy.” Ông ghé lại gần hơn, nháy mắt đầy bí ẩn. “Món đặc biệt của tôi, brandy đào, loại rượu anh chưa bao giờ được thử.”

Lúc bị kéo về phía phòng khách, Alex ngoái lại nhìn Annie. Đôi mắt to biếc xanh của cô vẫn dán chặt lấy anh. Anh lại mỉm cười tươi rói mong trấn an được cô. Trước khi đọc được phản ứng của cô, anh đã bị ông James dẫn qua lối mái vòm để đến căn phòng khác.

Brandy và những kẻ dấn độn khoa trương. Vài phút sau, Alex quả quyết đó là thứ hỗn hợp vô cùng đáng tởm. Cả ông Trimble lẫn gã mục sư có vẻ đều không nhìn nhận rõ tầm quan trọng của sự kiện mình sắp tiến hành. Alex chẳng thể nghĩ được gì khác. Đúng, anh có hảo ý

nhưng chúng sẽ không giảm tác động của tất cả việc này lên Annie. Ngay sau khi trò cười treo khô hài này hạ màn, cô sẽ bị kẻ khiến mình khiếp hãi tổng lên xe ngựa chở lên cách xa ngôi nhà duy nhất mà cô biết. Càng nghĩ về chuyện này, Alex càng thấy bà quản gia Maddy nói đúng, rằng cả cuộc dàn xếp này là có tội với Chúa và tất cả những gì thiêng liêng.

Uống nốt cốc rượu, gã giáo sĩ rút đồng hồ trong túi ra. Một người cao lớn bệ vệ có mái tóc đen thưa dần ăn nhập tuyệt đối với màu bộ đồ đang mặc, ông ta làm Alex nghĩ đến tang tóc. Anh hiểu ra lý do khi thấy ông ta mặc áo cổ đen thay vì màu trắng thông thường. “Nào ông James?” gã nói. “Chúng ta sẽ bắt đầu chứ? Như tôi đã nói hôm đầu tuần, lịch của tôi kín hết. Tôi cố len việc này vào, nhưng chỉ vừa đủ thời gian. Chiều nay tôi còn phải làm hai lễ rửa tội và một đám cưới, cộng thêm cả đám ma sáng nay không có trong kế hoạch.” Gã cười khan một tiếng. “Thật rắc rối với những giáo dân hấp hối. Họ không khi nào chọn một thời điểm thuận tiện.”

Cơ bắt đầu giật dưới mắt Alex, đây chỉ là phản ứng thần kinh lúc giận dữ, một trong những biểu hiện bên ngoài anh đã không học được cách kiểm soát trong những năm qua. Anh nhận ra, với hai người đàn ông kia, đám cưới này không gì hơn ngoài một việc vặt phiền nhiễu, một việc phải làm đầy phiền toái và phải giải quyết càng ít ồn ào càng tốt.

“Nói đến chuyện kín lịch thì không ai hiểu hơn tôi đâu.” Ông James đặt cốc rượu đã cạn một nửa lên mặt lò sưởi. “Kìa, Alex. Rượu đã cho anh đủ men dũng khí để nói hai từ khủng khiếp nhất trong tiếng Anh chưa?” Ông cười hô hô rồi nháy mắt với gã mục sư. “Tôi chưa từng thấy anh chàng độc thân nào có thể nói ‘Con đồng ý’ mà không có chút do dự, cả tôi cũng thế.”

Alex siết chặt cốc rượu trong tay và nghiền răng ngăn mình không nói điều gì để phải hối hận. Lúc ông James vào lỗi vòm réo vợ, Alex

đăm chiêu nhìn lò sưởi.

Gã mục sư tử tế này có được báo lý do của đám cưới đột ngột này không? Với vẻ tự tin của ông James, Alex kinh tởm ngờ rằng ông bố vợ tương lai của mình chắc hẳn đã đảm bảo gã mục sư hợp tác bằng cách biểu xén một khoảng đáng kể cho nhà thờ. Cửa sổ kính màu và gác chuông cầu kỳ chắc chắn không hề rẻ. Ý nghĩ đó làm Alex thấy ớn. Có tiền mua tiên cũng được; anh hiểu rõ điều đó hơn ai hết. Nhưng những tu sĩ lẽ ra phải đứng ngoài nạn đi cửa sau này chứ.

Ở đâu đó sau nhà, mùi bếp núc lan vào phòng khách... quế, vani, và men bột ngào... trộn đến buồn nôn với vị brandy ngọt khó chịu. Trong lúc chuyển choáng, anh đã chắc rằng mây bông hồng trên tấm thảm len đang di chuyển. Anh chớp mắt, thêm khát có được tác dụng mạnh mẽ từ rượu, nhưng nghi ngại bụng sẽ dậy sóng nếu uống nốt.

Annie... Cô ấy hẳn không phải là đứa con gái được yêu chiều. Mà giống một bí mật được khéo giữ hơn, một bí mật sắp được những đôi tay khéo léo lén chuyển vội từ nhà này sang nhà khác. Và trong một vài tuần sau khi sinh con, cô ấy sẽ lại được lén chuyển về, anh từ nhắc mình vậy.

Ý nghĩ ấy và chút brandy còn lại đã cổ vũ cho quyết tâm đang rã rời của anh. Cách đây một tuần, anh đã vì lợi ích của Annie và đứa bé để quyết định. Tất cả những lý do để anh tiến đến quyết định đó vẫn vẹn nguyên. Anh không thể để cháu trai hay cháu gái của mình bị gán là không thể nhận nuôi và phải lớn lên trong trại mồ côi. Anh hoàn toàn không thể.

* * *

Khi bà Edie Trimble vào phòng khách, lôi theo con gái phía sau, Alex siết chặt tay quanh chiếc cốc rỗng làm thứ đồ pha lê đó như muốn

vỡ vụn. Bằng đôi mắt vĩ đại trên gương mặt xanh lét, Annie liếc nhìn anh đầu tiên, và đến gã mục sư rồi cuối cùng mới nhìn cha mình. Rõ ràng là cô không quen đứng trước mặt khách, nhất là đứng trước kẻ giống hệt tên hãm hiếp mình. Điên cuồng cạy lỏng ngón tay mẹ đang nắm chặt lấy eo mình, cô chôn chặt gót chân, dồn hết trọng lượng dù nhẹ bẫng để lẩn tránh.

Bà Edie thưởng cho nỗ lực của Annie bằng cách bắm các ngón tay của mình vào cẳng tay Annie và lắc mạnh cô. “Thôi nào!” bà gằn như rít lên.

Annie chùn lại, giơ cánh tay kia che lấy mặt. Alex thấy rõ ràng là nếu không có ai khác trong phòng, bà Edie chắc hẳn đã tát con. Anh đưa mắt nhìn những lần ngón tay đỏ rần mà bà để lại trên cánh tay con gái mình. Bằng động tác chính xác, anh đặt cốc lên mặt lò sưởi rồi quay sang gã mục sư.

“Làm cho xong việc đi nào,” Alex nói, không giấu nổi nỗi chán chường.

Xuất hiện hoàn hảo trong chiếc áo thắt eo màu hồng và chiếc váy đỏ ăn rơ với y phục của chồng, bà Edie giật mình liếc nhìn anh. Alex nhìn vào ánh mắt của bà. Anh không quan tâm nếu bà ta đoán được anh đang nghĩ gì. Chỉ bởi vì anh chưa bao giờ thương cẳng tay hạ cẳng chân với đàn bà và không có ý định khơi mào với bà ta, không có nghĩa là anh bỏ qua việc suy xét điều đó.

Lúc sải chân đến chỗ gã mục sư, anh nhìn chiếc váy yếm dài xanh đã sờn của Annie thật lâu. Người có cửa như nhà Trimble chắc chắn có khả năng cho con cái ăn vận cái gì đó đẹp hơn, đặc biệt là trong ngày cưới của nó. Dù có lỗi bịch hay không thì đây vẫn là một đám cưới. Hai mũi giày đen của cô đã mòn vẹt đến lớp da thô. Đôi tất trắng sọc từ trong chiếc váy yếm dài bằng váy nữ sinh thò ra từ cẳng chân xuống, dính đầy những vết ố xanh. Anh thấy mấy đứa trẻ mồ côi còn diện đẹp hơn thế.

Lúc anh tiến đến gần, Annie lại bắt đầu vùng vẫy thoát khỏi tay mẹ. Anh dùng cách chõ ban đầu định đứng vài bước. Với những lọn tóc sậm rồi tung ôm lấy mặt và ăn mặc như thế này trông cô giống một đứa trẻ hơn là một phụ nữ. Một đứa trẻ đang hoảng loạn.

Không muốn cái nhìn chằm chằm của mình làm cô sợ, Alex kéo ánh mắt ra rồi tập trung sự chú ý vào gã mục sư khi y đã mở quyển kinh và đang lật nhanh để tìm đúng trang. Anh để ý thấy bộ trang phục đen của y đã cũ nát, đứng sát đó, anh thấy nặng mùi mồ hôi kết lại bốc ra từ chiếc áo khóa vải lẫn của y. Lại cộng thêm buổi sáng nóng bức, mùi khó chịu đó càng áp đảo. Như thế cũng đủ làm bụng Alex nhộn nhạo, nhưng anh không có mang thai. Anh phóng cái nhìn âu lo về phía Annie.

Rõ là hoang mang vì bị anh nhìn chằm chặp, cô cúi đầu, giấu mặt sau làn tóc dày màu sậm. Alex tự hỏi không biết cô đang nghĩ gì, liệu có một chút ý niệm mơ hồ nào về chuyện sắp diễn ra không. Khi mẹ buông cổ tay mình ra, cô ngoái lại khát khao nhìn ra cánh cửa. Nhưng rồi rõ ràng là e ngại phải thử thách cơn giận của mẹ, cô bắt đầu ngo ngoậy không yên, dí mũi đôi giày cao quá mắt cá chân lên sợi vải trên tấm thảm nhà có họa tiết hoa hồng, lo lắng giật cục trên váy. Anh đã phải nhoẻn miệng cười khi cô bất ngờ đan tay vào nhau, quay lòng bàn tay ra, rồi duỗi cánh tay bẻ khớp kêu răng rắc. Bản thân là người hay bẻ khớp ngón tay nên anh hiểu cảm giác khớp kêu dễ chịu thế nào khi người ta lo lắng.

“Annie, thôi nào!” bà Edie rầy la.

“Kệ cô ấy đi,” Alex khẽ xen vào.

Bà Edie nhướn đôi lông mày rất giống của con gái lên gần chân tóc. “Xin ngài nhắc lại cho?”

“Cô ấy đâu làm tổn hại gì.” Liếc nhìn gã mục sư, anh nói, “Ngài Widlow, vì hoàn cảnh thế này, mong ngài bỏ qua những phần không

cần thiết và vào việc chính luôn đi”.

Quá sẵn sàng gia ơn, gã mục sư tìm được trang sách và đánh dấu bằng sợi ruy băng đỏ tả tơi. Cười nhạt vu vơ, y ho cho mượn giọng và bắt đầu buổi lễ bằng chất giọng ê a nhẹ nhàng.

Cuối cùng khi đến giây phút Annie nói “Con đồng ý,” bà Edie Trimble lấy cả hai tay ôm lấy mặt con gái, mạnh bạo giục cô gật đầu. Gã mục sư ngừng lại không bao lâu rồi vội vàng kết thúc buổi lễ ngắn ngủi.

Bỏ qua quyền được hôn cô dâu, Alex tránh xa cô và theo bố mẹ vợ cùng gã mục sư đến chiếc bàn nhỏ trong phòng khách, trên bàn giấy, tờ hôn thú đang chờ được chú ý. Nguệch ngoạc ký tên mình vào đúng chỗ xong, Alex lùi lại cho Annie bước vào để cô không thấy bị đe dọa. Được những người có mặt chứng kiến một cách thích đáng, dấu chữ thập được cha hỗ trợ viết của cô lấp đủ chỗ cô phải ký tên mình.

Chỉ đơn giản như thế, họ đã cưới nhau. Alex gần như không tin vào điều ấy. Phớt lờ gương mặt rạng rỡ của gã mục sư và bố mẹ Annie, anh dăm dăm nhìn cô dâu của mình. Vẫn lớn vồn bên cạnh mẹ, cô đứng đầu ngoặt sang một bên, dáng điệu chán ngán này đang bắt đầu khác dần vào tâm trí anh thậm chí còn thắt lấy trái tim anh. Rõ ràng anh thấy cô đang trở nên mệt mỏi, với tình trạng như cô, điều này thật không tốt chút nào.

Anh bắt gặp ánh nhìn của bà Edie. “Tất cả sẽ sẵn sàng sau buổi lễ, tôi đã bảo phụ xe đỗ xe ngựa của mình ở phía trước và đảm nhận việc chất hòm rương lên. Nếu chúng ta đến Montgomery Hall luôn thì Annie sẽ gần như có cả ngày để thích nghi trước khi bà phải để cô ấy ở đó một mình đêm nay.”

Bà Edie cắn môi dưới rồi liếc chồng vẻ không yên. Đứng sát sau Alex, ông James Trimble húng hắng đầy lo âu. “Ôi Chúa ơi, tôi quên chưa nói rằng hai chúng tôi đã thay đổi kế hoạch à?”

Alex ném tia nhìn vào ông ta. “Thay đổi kế hoạch gì?”

“Chà, anh thấy đây, Alex, tôi quên không kiểm tra lịch khi chúng ta sắp xếp cử hành lễ cưới vào sáng nay.” Ông ta liếc nhìn gã mục sư. “Tôi chắc anh đã rút ra từ cuộc nói chuyện lúc này của chúng ta là Cha Reverend Widlow kín lịch cả tuần, nên chúng tôi không thể xếp lịch lại vào thời gian khác được.”

“Chính xác thì ngài đang nói gì vậy, ngài Trimble?”

“Chiều nay tôi sẽ tổ chức một bữa tiệc trưa. Tôi e là bà Edie sẽ rất bận rộn. Anh sẽ phải xoay sở mà không có bà ấy đến sáng mai.”

“Xoay sở mà không có bà ấy sao?” Alex biết mình đang cao giọng, nhưng dường như anh không dần được. “Việc xoay sở không có bà ấy với tôi không phải vấn đề, ông James ạ, ông biết quá rõ mà. Nếu hôm nay bà Edie bận, tôi sẽ để Annie ở đây đến sáng mai. Khi chuyển qua bên nhà Montgomery, cô ấy phải có mẹ bên cạnh. Chúng ta đã đồng thuận về điều này rồi mà.”

Ông James kéo mạnh tai, rồi liếc xuống sàn, lên tường, bất cứ chỗ nào trừ Alex. “À, anh thấy đây, vấn đề hơi phức tạp hơn thế một chút. Có vài khách ở thị trấn khác đến và tôi đã mời họ ngủ lại. Phòng của Annie phải dùng đến rồi.” Ông giơ hai tay ra điều bất lực. “Tôi nghĩ con bé sẽ ở chỗ anh.”

Im lặng bao trùm khắp căn phòng, một sự im lặng căng thẳng và kinh khủng chỉ bị phá vỡ bởi tiếng tích tắc đều đều từ chiếc đồng hồ quả lắc treo trên tường. Lúc đầu thấy ông James hồi sáng, Alex đã nghĩ trang phục của ông ta quá suồng sã. Nhưng không. Ông ta đã ăn diện hoàn hảo cho buổi tiệc vườn mà mình đã lên kế hoạch tổ chức.

Hiển nhiên là buổi tiệc trong vườn còn được ông ta ưu tiên hơn cả con gái mình. Hình như tất cả mọi thứ đều được ưu tiên hơn Annie, Alex suy nghĩ đầy gay gắt. Những đám tang. Những bữa tiệc vườn. Những vị khách ở qua đêm. Lão già chết giấm. Alex không mong đợi

một đám cưới tuyệt đẹp với đủ thứ trang hoàng. Chính ý tưởng đó đã thật lố lăng. Nhưng với anh có một nguyên tắc đạo đức liên quan ở đây, thứ mà ông James Trimble đã bỏ qua. Sự tôn trọng. Khi nói đến con gái mình thì sự tôn trọng ấy giống như một món hàng mà ông ta khan hiếm trầm trọng.

“Để tôi là rõ điều ngài nói nhé,” Alex khẽ nói, “Bà Eide không thể cùng đi với Annie và giúp cô ấy ổn định ở Montgomery Hall, và tôi cũng không thể để cô ấy lại đây?”

Ông James gật đầu, trông có vẻ buồn bã. “Không phải cứ như tôi cố tình dàn xếp việc kiểu này đâu, anh Montgomery ạ. Chỉ là một trong những...” ông ta lại húng hắng, “trở ngại bất ngờ không thể tránh”.

Một trở ngại bất ngờ không tránh được. Alex đã từ lâu chắc chắn cho rằng James Trimble là kẻ ích kỷ và lãnh đạm, nhưng điều này còn vượt quá mức anh trông đợi. Trong anh có niềm thôi thúc mạnh mẽ phải tóm chặt ve áo của tên khoa trương nhỏ con đáng khinh kia và lắc cho hắn lòi mắt ra. Nếu không phải hành động đó khiến Annie sợ thì anh đã làm rồi.

Quay sang bà Edie, Alex cố gắng nói với giọng khá bình tĩnh, “Bà đã hứa với tôi là sẽ cùng Annie đến Montgomery Hall để giúp tôi làm cô ấy thích nghi mà, bà Trimble. Chắc chắn bà đến được, nếu chỉ mất vài giờ.”

Bà Eide liếc nhìn Annie với vẻ tội lỗi, rồi nhìn sang chồng và bắt đầu vắn vẹo hai bàn tay. “Tôi biết là mình đã hứa như vậy, ngài Montgomery ạ, nhưng đó là trước khi tôi biết có bữa tiệc vườn này. Ông James cần tôi ở nhà để làm chủ tiệc. Bữa tiệc trưa này cực kỳ quan trọng. Với sự nghiệp chính trị của ông ấy, anh hiểu mà. Tôi đơn giản chỉ...” Bà ta bỏ lửng rồi nuốt xuống. “Vâng, cả nhà sắp đầy chật khách nên có lẽ tôi không thể vắng mặt lấy hai giờ.”

“Bà trông đợi tôi làm gì đây, thưa bà? Túm tóc con gái bà rồi lôi cô

ây ra khỏi đây à?”

Ông James nhìn đây vẻ tự lự vào mái đầu đang cúi xuống của Annie. “Tôi biết rồi. Bà Edie, chạy lên lầu tìm cồng thuốc phiện xuống đây.”

“Cồng thuốc phiện?” Alex nghiên chặt răng hàm. Sau khoảng yên lặng nhức nhối, cuối cùng anh cất tiếng, “Tôi sẽ không để cô ấy bị đánh thuốc đầu. Chúa ơi, cô ấy đang mang thai. Làm thế có thể có hại cho đứa bé.”

“Vớ vẩn! Chỉ làm con bé mơ màng thôi, không hơn.”

Rõ ràng không thoải mái với bầu không khí căng thẳng đang tăng dần lên, gã mục sư chọn ngay lúc này chìa một tay ra chỗ ông James. “Chắc chắn tôi phải đi rồi, ngài Trimble. Đám tang mà, ngài biết đấy.” Quay sang chỗ Alex, gã nói thêm, “Thật vinh hạnh cho tôi, thưa ngài Montgomery. Tôi chúc ngài và cô dâu của mình hạnh phúc”.

Alex đang giận sôi nên chẳng đáp lời. Luôn ý thức về thể diện, ông James vội vã xin phép được tiễn gã mục sư ra phòng chờ. Khi hai người đàn ông đó đi khỏi, Alex chờ đợi bà Edie trả lời câu hỏi của mình. “Sao ạ?” cuối cùng anh khơi gợi. “Đây là kế hoạch của bà sao, bà Trimble? Rằng chúng ta sẽ đánh thuốc cô ấy? Hay tôi đơn giản chỉ lôi cô ấy đi?”

“Ngài không cần thiết phải lôi con bé đi đâu cả. Cũng không phải viện đến cồng thuốc phiện. Đích thân tôi sẽ trông cho con bé thoải mái ngồi trên xe ngựa. Sau đó, quãng đường đến nhà ngài cũng ngắn thôi. Khi về, ngài có thể giao con bé cho bảo mẫu chăm sóc. Chiều mai tôi sẽ đến như kế hoạch ban đầu. Ngài đang cư xử cứ như đây là mối phiền phức to tướng với mình vậy.”

Alex thấy rằng cố gắng nói lý với mấy người này cũng vô ích. “Giằng co với một cô gái quá kích động không phải là bất cứ điều phiền toái nào với tôi. Tôi thừa khả năng xử lý cô ấy. Điều duy nhất tôi

bạn tâm là cô ấy sẽ cảm thấy thế nào về chuyện đó.”

Bà ta cắn chặt môi dưới, trông thật khốn khổ. “Ông James rất... kỹ tính,” bà thì thầm, rõ là sợ chồng nghe được. “Ông ấy cứ nằng nặc bắt tôi ở nhà vì cuộc gặp mặt này, nên tôi không thể làm trái ý muốn của ông ấy. Nếu tôi làm thế... thì ông ấy sẽ nổi trận lôi đình!”

Và đây sẽ là thảm họa? Chắc hẳn Alex sẽ há hê nếu thấy ông Trimble phát điên đến vỡ mạch máu. Mất hết kiên nhẫn, anh ra hiệu về phía cửa. “Phu xe của tôi đang chờ. Tôi sẽ rất cảm kích nếu bà có thể giúp tôi đưa con gái của bà lên xe ngựa. Cô ấy trông rất mệt mỏi vì thế tôi muốn đưa cô ấy về nhà nghỉ ngơi.”

“Chắc chắn rồi.”

Nói xong, bà Edie quàng tay lên vai Annie và dẫn cô ra khỏi phòng. Alex đi sau, bần khoăn theo từng bước chân rằng không biết người đàn bà này định đưa cô ấy lên xe như thế nào mà không phải giằng co.

Lúc họ bước ra từ phòng khách thì ông James vừa nói lời chào tạm biệt gã mục sư và giờ vẫn đang đứng ở phòng chờ. Khẽ lầm bầm, ông lao vào thư phòng lấy thứ gì đó rồi trở ra đứng dưới hiên cùng Alex và hai mẹ con bà Edie. “Tôi thật sự hy vọng anh hiểu việc sắp xếp ngủ lại đêm nay,” ông nói với Alex. “Tôi khẳng định là không phải cố tình đâu. Lúc lên lịch cho đám cưới diễn ra sáng nay, tôi quên bém bữa tiệc trưa.”

Nếu không có chuyện ông ta hứa dành phòng Annie cho một trong số những vị khách của mình thì có thể anh đã tin rằng ông thẩm phán phạm phải một sai lầm chấp nhận được. Vì đám cưới mà con gái ông bị chiếm phòng ngủ. Alex hiểu rồi, tốt thôi. Có lẽ hơi quá rõ là đằng khác. Và vì điều đó làm anh giận sôi lên nên anh không muốn thảo luận với lão già đáng khinh này.

Bước xuống bậc thêm, anh mở cửa xe ngựa rồi đứng sang bên. Anh ngạc nhiên khi thấy bà Trimble dẫn Annie xuống rồi đến chỗ xe mà

không gặp sự cố gì. Liếc nhìn cô đang quan sát chỗ xe ngựa xa lạ với con mắt mở to đầy tò mò, Alex chắc rằng biết đâu cô ấy quá ngốc nghếch đến độ không hiểu chuyện gì sắp xảy ra.

Túm váy lên, bà Edie Trimble làm ra vẻ như sắp bước vào xe ngựa. Ngạc nhiên, Alex vội vã lên trước giúp bà một tay. Hành động bất ngờ của Alex làm Annie lão đảo lộn lại, suýt vấp vào bậc cửa đằng sau. Phản xạ nhanh nhạy của anh cứu cô khỏi một cú ngã đau điếng. Túm lấy cánh tay cô, anh giữ vững đến khi cô lấy lại được thăng bằng. Ngay sau đó, cô co người tránh khỏi anh. Biết rõ nỗi sợ hãi của cô và các lý do nên Alex không buông tay.

Quay lại giúp bà Trimble, anh nói, “Cuối cùng thì bà cũng quyết định đi rồi chứ?”

“Chúa ơi, không.” Bà Edie ngồi phịch xuống ghế trước, rồi đưa người qua trước nhìn qua vai Alex. Vỗ vỗ vào chỗ cạnh mình, bà nói, “Lại đây nào Annie. Chúng ta sắp được đi chơi. Không phải sẽ rất vui sao?”

Cảm giác ứ nghẹn siết quanh cô Alex. Bà Edie Trimble không thể nào lại đang định đánh lừa cô ấy. Làm như thế thật ác độc khôn tả xiết. Nhưng lúc Alex đứng đó quan sát, thì rõ ràng đây chính là điều bà Edie làm. Vờ cùng đi với hai người họ, bà ta dụ Annie vào xe, chờ cho Alex vào và ngồi xuống, rồi sau đó bà chuồn ra bằng cửa đối diện.

Dù hoàn toàn ngờ nghệch nhưng dường như Annie nhận ra tình huống gay go của mình đủ nhanh. Cô nhìn Alex rồi cố lao theo sau mẹ. Không còn sự lựa chọn nào, ít nhất chẳng có lựa chọn nào ngay lập tức hiện ra trong đầu, Alex lấy cánh tay chặn trước cô rồi giật mạnh đóng cửa lại. Khi anh vội vã cài then chốt thì ông James Trimble đóng và khóa cánh cửa đằng sau hai người. Như con cừ non bị lừa vào dốc hẹp, Annie bị sập bẫy, gọn ghẽ và với mức om sòm tối thiểu như mẹ cô đã hứa.

Ông Trimble gập một cánh tay đặt lên mép cửa sổ xe đang mở, khuôn mặt dần nấp vì cười. “Anh thấy chưa, Alex? Không có gì hết.”

Liếc nhìn Annie điên dại rung tay nắm cửa, Alex muốn đâm một cú vào mồm cha cô vô cùng. Nếu không nghe thấy tiếng chốt cửa lách cách thì anh đã đâm thật rồi. Với ra chỗ Annie, anh chốt lại cửa để cô không tẩu thoát ngon lành.

Lúc Alex ngồi trở lại ghế, ông James nói thêm, “Nếu mọi cách đều vô dụng thì luôn có cái này”. Qua cửa sổ, ông ta ấn một dải da được gập ba vào tay Alex. “Thường thì chỉ cần thấy vật này thôi cũng đủ để bắt con bé vào khuôn phép. Một thi hai thoảng nó có ngang bướng thì cứ mạnh dạn dùng.”

Chết lặng người, Alex đã cầm sợi dây da đó trước khi nhận ra nó là cái gì. Một dải dây da mài dao cạo. Annie nhận ra vật anh đang cầm gần cùng lúc với anh. Cô thôi không cố mở cửa nữa mà co người ngồi vào ghế. Anh không chắc mình có thể quên được nét mặt cô lúc ấy. không chỉ là sợ hãi. Chẳng dễ chịu nhưng anh cũng đoán trước. Không, điều làm tim anh vỡ tan là lòng tin bị bóp nát mà anh thấy phản chiếu từ đôi mắt cô. Giống bất kỳ đứa trẻ nào, cô đã tin cha mẹ mình, để rồi vừa bị cả hai phản bội.

Bất ngờ, cỗ xe tròng trành. Sự chuyển động đó là tất cả những gì cần thiết để đẩy Annie rơi vào hoảng loạn tột độ. Cô lại lao ra cửa, những ngón tay mảnh khảnh điên cuồng cào vào ổ khóa. Trước khi tóm được chốt, cô đã bị Alex chặn lại.

Lúc vòng tay quanh thân thể cô, Alex nhận ra cô thật sự nhỏ bé đến thế nào. Trong công việc thường ngày của mình, anh thường xuyên phải vật lộn với những con ngựa ương ngạnh nặng gấp mình sáu lần, và phải dốc kiệt sức lực để kiểm soát chúng. Với cô gái này, anh không muốn kim kẹp cô với sức ép quá lớn hay ôm cô quá mạnh.

Annie thì không có cảm giác ăn năn ấy. Với sự linh hoạt của một

vận động viên uốn dẻo, bằng cách nào đó cô xoay sở tuột ra được khỏi cái ôm của anh, không phải một lần mà liên tục, vụn vẹo và gập người ở những chỗ mà cho đến giờ Alex không tin là con người làm được. Thời niên thiếu, anh cũng có lần cố bắt một con lợn bơi mỡ trong hội chợ của hạt. Cố giữ chặt cô gái này đúng là rất bực mình. Chứ chưa nhắc đến chuyện bẽ mặt. Chúa ơi, cô ấy chỉ bằng nửa anh thôi.

Cuối cùng, Alex nhận rõ mình không còn cách nào ngoài chơi trò đầu vật, lợi dụng bất cứ cơ hội nào xuất hiện. Xe ngựa đang di chuyển quá nhanh nên không thể trông chờ vào may mắn. Nếu xoay sở mở cửa ra được và cố nhảy xuống, cô sẽ làm mình bị thương nặng.

Hầu như không che được mặt mình khỏi bị móng tay cô cào xé, Alex dùng một tay tóm chặt cả hai cổ tay cô, một cánh tay ôm quanh vùng dưới ngực cô và không một chút khó khăn xoay cho cô ngồi giữa cặp đùi đang giạng ra của anh, ép lưng cô vào ngực anh. Đặt chéo một chân lên cả hai chân cô, anh nhanh chóng hãm được những cú thúc liên hồi từ hai gót giày cô vào cẳng chân mình. Không kịp thời cứu nguy hoàn toàn cho cặp xương cẳng, nhưng giờ anh cũng cảm tạ chút may mắn nhỏ nhoi ấy. Anh chắc cô gái này phải có đến mười hai khuỷu tay, nửa số đó là đầu gối.

Trong suốt cuộc vật lộn, âm thanh duy nhất mà Annie phát ra là tiếng thở nông hỗn hển. Alex gần như không để ý sự im lặng của cô cho đến khi khuất phục được cô, thậm chí sau đó anh còn không nghĩ về việc đó quá nhiều. Anh còn bận ngồi sụp xuống ghế và chặt vật lấy hơi.

Bốp! Âm thanh ấy vỡ vụn trong não anh. Đau, ngay giữa rãnh cằm, lan ra hàm rồi bùng lên đến thái dương. Mắt nổ đom đóm. Ngay lúc bị cú đòn làm choáng váng, anh chớp mắt, nỗ lực trong tuyệt vọng để nhìn được.

“Cái quái...”

Lờ mờ, anh thấy Annie rút cằm rồi khom vai lại. Chớp choáng, anh chuyển sang bên để khi chồm lên lần nữa, đầu cô sẽ an toàn chạm trúng vai anh.

Con nhỏ tinh ranh này! Anh cũng từng lãnh vài quả đấm của mấy gã to khỏe mà còn thấy đỡ chao đảo hơn. Lập lờ giữa giận dữ và kinh ngạc, Alex há hốc miệng ra nhìn cô, còn không thể tin là cô dám. Bị đánh cho rụng rời! Bởi một cô gái nhỏ con. Chúa ơi. Anh có thể dễ dàng bẻ cổ cô bằng một cú đòn đúng chỗ. Cô ấy không hiểu sao?

Hiển nhiên không. Nhận ra mục tiêu của mình thay đổi, cô hất đầu sang một bên, xử tai anh.

“Á! Con nhỏ...”

Ai nói là dái tai không có cảm giác nào?

“Annie, đừng...”

Bốp! Cơn đau buốt sắc lẹm xuyên dọc má anh. Anh ngoặc cằm vào vai cô để giảm thiểu việc cô ngọ nguậy. Một bên thái dương cô ngay lập tức đập vào một bên sọ anh, anh chắc cô còn khó chịu hơn mình.

“Annie... Oa, nào, nào, cưng. Tôi không làm em đau đâu. Dừng lại ngay đi.”

Rộp.. Rộp... Rộp! Alex nghiến chặt răng, bắt đầu cảm giác não mình như những viên bi trong túi bị ai đó xóc mạnh. Anh cắn chặt dần câu chữ thề. Dù cô có hiểu hay không thì việc dùng lời thô tục trước mặt phụ nữ là trái với bản chất của anh.

Cứ như nhận ra rằng cô thụi anh liên tiếp bằng đầu cũng vô dụng nên cô căng người với nỗ lực quả cảm cuối cùng để thoát ra khỏi vòng kim kẹp. Rồi cô run lên, sức rung lan cả sang anh và truyền tải nỗi kinh hãi của cô còn thuyết phục hơn lời nói.

Alex nhắm mắt lại, ngập trong mức cân bằng giữa nỗi hối hận và cảm giác tội lỗi. Sau những gì Douglas làm thì bất cô phải chịu đựng điều này thật vô đạo đức. Cha mẹ cô phải bị xử bắn, cả anh nữa.

“Tôi sẽ không làm đau em đâu, bé à. Bình tĩnh nào.”

Cô lại run lên. Rồi rũ ra. Anh ước mình biết cách nào đó để làm vui bớt nỗi sợ hãi nơi cô. Nhưng chẳng nghĩ ra điều gì để nói hay làm cả. Không gì hết.

Vài phút sau, những cái lắc lư nhịp nhàng của cỗ xe đường như đã ru cô ngủ. Đoán chừng như vậy là an toàn, Alex liếc mình ngồi thẳng lên. Tưởng lại bị cô lấy đầu nện cho mấy cú nữa, nhưng không có gì xảy ra. Chăm chú nhìn đôi vai mỏng manh trĩu nải của cô, anh cho rằng lúc sức lực kiệt quệ đã giành phần thắng.

Quan sát phía sau mái đầu đang gục xuống của cô, anh thấy rõ đường cong ngọt ngào trên cổ lộ ra dưới làn tóc đen rã đôi của cô. Làn da nơi ấy trông mềm như lụa. Nhớ lại lúc cô ngồi trên chiếu nghỉ, anh khẽ mỉm cười. Bất chấp nét mơ hồ rồi hiện rõ trong đôi mắt to xanh biếc, cô có một gương mặt nhỏ đáng yêu.

Một vở bọc xinh đẹp, đó chính là Annie. Không có cách nào để đánh giá chính xác xem cô sáng dạ đến đâu, nhưng anh đoán trí não cô chỉ bằng đứa trẻ sáu tuổi, và không phải là một đứa sáu tuổi thông minh, chỉ vậy thôi. Thật là phí hoài. Phí hoài vô cùng.

Được sự yên lặng của cô làm cho bình tĩnh trở lại và đầu óc mãi miết suy nghĩ, anh nới lỏng vòng tay một chút. Thấy có cơ hội trốn chạy, cô bất ngờ giật mạnh và cuống loạn quay người trong tay anh. Anh vật lộn để lập lại quyền kiểm soát. Trong lúc hành động, anh chuyển tay lên nắm vào hai bên sườn và bất ngờ chạm phải một bên ngực cô. Dù đã bỏ tay khỏi một lúc lâu nhưng cái ấn tượng thoáng qua thứ mềm mại đầy nữ tính đã in khắc vào lòng bàn tay anh.

Nuột nà từ cổ xuống, Douglas một lần đã nói về cô như vậy, và giờ khi tay anh quàng khắp thân thể cô, Alex hoàn toàn đồng tình dù có hơi miễn cưỡng. Annie Trimble có thể thiếu trầm trọng trí não, nhưng tạo hóa đã đền bù đầy hào phóng cho thiếu sót ấy. Ẩn dưới chiếc váy

kì dị mà cô đang mặc là đường cong cơ thể quyến rũ không mắt nào thấy được. Thế nhưng, lại lồ lộ với mỗi cái động chạm mạnh.

Tương xứng với kích thước của mình, hai bầu ngực cô không nhỏ như anh đã nghĩ ban đầu, và dù đang mang thai, vòng eo của cô vẫn thon thả và được cặp hông tròn vừa phải làm nổi bật lên. Từ những gì thấy lúc ở phòng chờ anh cho rằng, một chiếc áo lót và chiếc quần ống túm là những đồ trong duy nhất cô đang mặc. Chỉ trừ, tất nhiên là, đôi tất. Trong lúc giằng co, anh cảm nhận được chiếc nịt tất quần quanh đùi cô. Bắp đùi mềm mượt và ấm nóng.

Cổ anh thất lại, mồ hôi lóng lánh tủa ra trên lông mày. Chúa ơi. Chỉ có một kẻ bệnh hoạn đê tiện mới suy nghĩ như thế về cô gái như Annie. Quá ghê tởm bản thân, anh cố nhớ lại lần qua đêm gần nhất với gái bán hoa trên thị trấn. Từ mùa xuân đến mùa thu, anh không có nhiều thời gian cho mấy thứ kiểu đó. Thường thì anh cũng chẳng nhận ra sự thiếu hụt. Nhưng không phải với cô gái đang dính chặt vào anh như nhãn với chai này.

Rõ ràng vẫn còn hy vọng mình có thể thoát thân, Annie lại quần người. Alex gần như rên lên. Giữa họ đến một con bọ chét cũng không đủ chỗ để ngọ nguậy.

Anh tự nhắc mình rằng điều phải làm bây giờ là nhìn ra cửa sổ, thường ngoạn khung cảnh đang lướt qua, và tập trung vào thứ khác. Cây cối. Núi non. Bất kỳ thứ gì. Đơn giản chỉ là tâm trí kiểm soát thể xác. Ngay khi đưa cô về Montgomery Hall, anh sẽ giao cho Perkins, cô bảo mẫu anh đã thuê. Và từ lúc ấy trở đi, anh sẽ cố gặp cô càng ít càng tốt.

Xa mặt cách lòng, như tục ngữ có nói.

Chương 6

Trước đây Annie có lần thấy ngôi nhà đá có mái bằng đá phiến này từ xa, nhưng kích thước của nó làm cô sợ nên không bao giờ dám liếc nhìn đến quá gần. In hình lên tấm phong nền là cánh rừng xanh ngắt, ngôi nhà sừng sững với bốn tầng, tính cả gác mái, trên đỉnh gò đất đầy cỏ đan chéo với những hàng rào trắng. Vẻ ngoài trông bớt đi vẻ uy nghiêm nhờ rất nhiều những nét trang trí màu trắng: Mái hè có cột chống với một ban công lơ lửng nhô ra, lật chợp ở mọi cửa sổ, và những vòng xoắn gỗ, kiểu cách mà Annie chưa từng được thấy.

Những bức tường bằng đá chân trắng bao quanh vườn trước, lối xe vào được đánh dấu bằng những cột đá đỉnh trắng có lắp đèn nhô ra. Đèn, lắp trên mọi thứ. Với Annie, điều này hoàn toàn điên rồ. Đèn ở ngoài? Khi phải đi ra ngoài lúc trời tối, cha chỉ việc xách theo một ngọn đèn.

Khi xe ngựa lắc lư, xóc nhẹ dọc đường vào, Annie trân trối nhìn ngôi nhà qua làn nước mắt mờ mờ, nỗi kinh hoàng nhân lên. Cha mẹ đã để cô đi... Tàn nhẫn như một lưỡi dao, ý nghĩ cứ xuyên qua não cô, cắt thành từng lát. Chắc họ không còn yêu cô nữa. Vì mình đang béo lên, cô đoán vậy. Nên họ mới cho cô đi xa. Đến với người đàn ông này, trong số tất cả những người khác.

Ôi Chúa ơi... Annie nuốt nhanh vào rồi nín thở, khiếp sợ rằng chẳng may mình phát ra tiếng động. Kẻ lạ kia có dây da của cha. Nó đang nằm đây, ngay trong tầm với, trên ghế bên cạnh anh ta. Chỉ cần một động thái sai lầm, chắc chắn cô sẽ lãnh đòn.

Cô biết đây không phải gã đàn ông đã làm cô đau hồi ở ngọn thác.

Lúc anh đứng dưới phòng chờ, cô đã thấy rõ mặt anh ta hơn. Những nếp nhăn nhỏ xíu rẽ ra từ khõe đôi mắt kẹo bơ với hàng mi thật dày cho thấy người này lớn hơn gã kia một vài tuổi. Và cô nghĩ những nét chói ngời trên gương mặt cũng có phần góc cạnh hơn. Nhưng mặt khác điểm dị biệt rất nhỏ nên gần như không nhận ra được. Cũng màu tóc hung đỏ nhiều sọc vàng. Cũng sống mũi thẳng, nhô ra giữa hai vệt lông mày nâu vàng, một sự bù đắp hoàn hảo cho đôi gò má cao và quai hàm vuông vức của anh ta.

Nét giống nhau quá rõ nét nên không thể là trùng hợp ngẫu nhiên được, đây là điều chắc chắn. Trừ khác nhau về tuổi tác còn lại anh ta giống gã kia như hai kẻ song sinh. Như vậy có nghĩa họ là bà con gần gũi, thậm chí có thể là anh em. Chỉ nghĩ đến thôi cũng làm gan ruột cô cồn cào.

Anh em... Annie nghĩ rằng anh em có thể rất giống chị em, sống dưới một mái nhà và có nhiều điểm giống nhau, không chỉ ở vẻ bề ngoài mà còn ở những điểm khác nữa. Nếu một người tốt thì người kia có thể cũng tốt. Nếu một người xấu xa thì người kia chắc cũng chẳng khác gì.

Annie biết sự thật là người đàn ông này có một người bà con gần, có thể là em trai, một kẻ vô cùng ác độc. Điều đó làm cô khiếp vía. Để trấn an bản thân, cô không ngừng nhắc mình rằng nếu muốn thì anh ta đã làm cô đau rồi. Và cho đến giờ, vẫn không. Nhưng thế không có nghĩa là anh ta sẽ không nếu có hứng.

Xe ngựa trông thành rồi dừng hẳn. Trần ngập nỗi kinh hoàng, cô chòng chọc nhìn tòa nhà, lại bị tác động mạnh vì một ý nghĩa khác nữa. Gã trai kia, kẻ ở thác nước, rất có thể đang ở đây. Chờ cô, biết đâu đây.

Trái tim Annie chao đảo trong khiếp sợ, cô dáo dác nhìn quanh, cố tìm bất cứ đường nào có thể trốn thoát. Dù có ra sao, cô cũng sẽ không vào trong ngôi nhà đó.

Như thế biết cô đang nghĩ gì, người đàn ông lạ thít chặt cánh tay quanh cô. Tất cả những gì Annie có thể làm là không hét lên, và cô bắt đầu run rẩy khiến hàm răng lập cập va vào nhau. Cô không nghe được âm thanh đó. Nhưng cô đoán anh ta có thể. Nếu thế, anh ta sẽ biết cô sợ mình đến mức nào. Những kẻ chuyên hiếp đáp luôn xấu xa hơn khi nghĩ rằng cô sợ hãi.

Nắm chặt lấy hai cổ tay cô, người đàn ông bó một tay túm lấy dải dây da rồi mở cửa xe. Trước khi Annie đoán được anh ta định làm gì thì anh ta đã nhét dải dây vào túi, kéo cô vào ngực rồi xuống xe. Bị siết trong vòng tay anh ta, hai chân cô lúng lẳng một cách vô dụng cách mặt đất đến vài phân.

Cô nghĩ đến việc đá cho kẻ này một đòn chí mạng nữa vào cẳng chân hoặc lại đập mạnh đầu vào miệng, nhưng rồi cô vội xua đi ý nghĩ đó. Giờ đã có cô ở đây, chẳng ai biết rằng anh ra đã làm gì nếu bị cô chọc cho phát điên.

Như thế cô nặng không hơn con búp bê vải nhồi lông ngỗng, anh ta nhấc cô qua dây bậc thêm dẫn vào nhà. Sau đó, không hề rời lỏng tay, bằng cách nào đó anh ta mở được và đẩy tung cửa ra. Sải ba bước dài tới lối vào hành lang, anh ta dừng lại rồi đặt chân cô xuống sàn. Vì vẫn giữ bằng một cánh tay khóa chặt quanh sườn, Annie không nghĩ đến việc cố chạy. Kể cả nếu xoay sở trốn được thì cô có thể đi đâu? Anh ta sẽ tìm được nếu cô về nhà.

Ngôi nhà lớn hơn nhìn từ ngoài vào. Lớn hơn rất nhiều. Ván ốc gỗ sồi tô điểm cho những mặt tường dưới ở lối vào hành lang, bên trên nổi lên bức bích họa được vẽ với những sắc màu buổi chớm thu. Giữa chùng đến cuối hành lang đối diện, cây cầu thang gỗ sồi bóng loáng uốn lượn từ sàn nhà lát gạch màu hung đỏ lên đến đầu cầu thang tầng hai và tầng ba.

Vì khiếp sợ, Annie chỉ dán mắt vào bức tranh tường. Những chiếc lá lìa cây và con suối nhỏ lững lờ chảy mòn xuyên qua cánh rừng dương

trông y như thật. Tâm điểm bức họa là một chú ngựa đen đang chồm lên, trông giống mấy con cô thấy ngoài đồng cỏ, hai chân trước đạp lên không trung, bộ bờm lộng lẫy được gió thổi tung, đuôi vẫy phất phơ.

Chưa bao giờ cô thấy thứ gì đẹp đến thế. Sống trong căn nhà này, chắc chẳng khi nào thấy chán chường vì mưa đông hay cảm giác ánh nắng xuyên vào tận trong nhà. Nhìn lên bức tranh, cô gần như có thể cảm nhận được một làn gió ấm phả nhẹ lên đôi má.

Giật mình, cô nhận ra luồng âm áp mình cảm nhận được chính là từ hơi thở của người đàn ông lạ. Anh ta đã ghéch sang để quan sát biểu cảm của cô với niềm kiêu hãnh không thể lẫn.

“Chà, em thích nó không?”

Một lúc lâu, Annie nhìn chăm chăm vào gương mặt ngăm đen của anh ta, thấy rõ chiều cao và đôi vai sải rộng. Rồi rùng mình, cô giật ánh nhìn khỏi anh ta, kiểm chế một lần sóng cồn ào hoảng loạn tiếp theo.

Sức rung nơi vòm ngực kia cho cô biết anh ta lại đang nói và dựa vào lực rung cô đoán là đang gọi ai đó. Giống mấy con sóc chuột từ lỗ chui ra, ông quản nô và vài gia nhân mặc đồng phục xuất hiện từ các cánh cửa dọc hành lang. Khi thấy Annie, họ lịch sự cúi đầu rồi lại rút lui.

Ngay sau đó, một phụ nữ to béo mặc váy đen xuất hiện trên đầu cầu thang lầu hai. Annie chưa bao giờ thấy ai giống người này. Như một con quạ đen khổng lồ, bà ta sà xuống từ chiếc cầu thang xoắn. Khi xuống đến tầng trệt và đi về phía họ, bà ta dang hai tay với điệu bộ nghênh đón.

Annie há hốc miệng nhìn. Nét vui vẻ duy nhất của người phụ nữ này là phần chóp chiếc mũi khoằm đỏ như táo chín. Bà ta cột mái tóc màu lam pha xám chặt đến nỗi kéo cả da đầu lại thành một búi tóc trên bộ

gáy mập mập, khiến bà ta trông như thể bị lé mắt.

“VẬY đây là Annie bé nhỏ của chúng ta,” bà ta nói miệng cười toe toét, khoe ra chiếc răng cửa sâu đen. Đá mắt về phía người đàn ông, bà ta thêm vào, “Trời ơi, trời ơi. Mái tóc cô bé rối tung lên cả, ngài Montgomery à. Mẹ nó không buồn chải chuốt cho nó sao?”.

Annie không thấy được mặt người đàn ông nên không biết anh ta trả lời gì, nhưng cô cảm nhận được độ rung của giọng anh ta gõ nhẹ qua bả vai mình. Ngài Montgomery, người đàn bà kia gọi anh ta như vậy. Cô lưu giữ cái tên này vào trí nhớ.

Người đàn bà này mỉm cười với điều anh ta nói với mình. “À, vâng, không vấn đề gì. Tôi ngay lập tức giúp cô bé trở lại bình thường”. Hướng sự chú ý về Annie và đưa bàn tay mũm mĩm của mình ra, bà ta nói, “Ta là cô Perkins, bảo mẫu của con. Chúng ta sẽ cực kỳ hòa hợp, cô và con. Ôi, đúng thế”.

Annie gần như biết ơn thân thể cao ráo chắc nịch của người đàn ông đứng sau mình lúc cô co người khỏi cái đụng chạm của bà bảo mẫu. Nụ cười khá thân thiện, và bà ta có vẻ cũng tốt. Nhưng có điều gì đó từ bà ấy làm Annie thấy lo lắng. Đôi mắt, cô khẳng định. Không một tia âm áp, chúng lóe sáng giống như hai mảnh đá đen được đánh bóng.

Người đàn ông nắm chặt vai Annie. Cô cảm thấy ngực anh ta lại rung lên âm âm. Rồi anh giao cô cho cô Perkins. Ban đầu, Annie thấy nhẹ nhõm khi thoát ra khỏi những cái nắm rất chặt của người đàn ông kia. Nhưng không được bao lâu. Cái nắm chặt của bà bảo mẫu ngoạm lấy tay cô khi bà ta kéo cô lên cầu thang và đi dọc hành lang. Từng phút giây qua đi, Annie cứ tưởng tượng một trong những cánh cửa đang khép kia sẽ mở tung ra và gã đàn ông tấn công cô ngày trước sẽ lao ra. Không nghe được, cô chỉ còn đôi mắt để cảnh báo. Hể thấy cái bóng nào là cô lại giật nảy lên làm cô Perkins siết lấy tay cô thật chặt hơn nữa.

Bà ta dẫn cô vào một phòng ngủ hình như ngày trước đã từng được dùng để làm phòng coi trẻ. Ở trong góc có một con ngựa gỗ bập bênh đã phai màu và mòn đầy vết đốm. Được dựng dọc hai bức tường phía trong là chiếc tủ đứng ọp ẹp nhưng còn dùng được, cùng với một chiếc tủ có ngăn kéo cũ không kém và một chiếc giường bốn cọc chạm hình cây lúa. Một lò sưởi bằng đá đồ sộ choán lấy bức tường thứ ba. Chỉ có một cửa sổ đón được ánh nắng vào phòng. Trước cửa sổ kê chiếc bàn chân trụ đầy những vết cào, cô đoán ngày trước lũ nhóc trong phòng trẻ đã từng dùng nó để học bài.

Nổi gót cô và cô Perkins là một người đàn ông nhỏ thó trong bộ đồ lao động, tay ôm một trong những chiếc rương của Annie. Vài phút sau y lại xuất hiện, thở hổn hển vì phải leo trèo, vác một chiếc rương nữa trên vai. Ngay sau khi y đi khỏi, cô Perkins khóa cánh cửa gỗ sồi, bỏ chìa khóa vào túi váy và bắt đầu lục tung đồng đồ của Annie. Khi thấy lược và ruy băng cột tóc, bà ta ra hiệu cho Annie ngồi lên một trong hai chiếc ghế lưng thẳng kê cạnh bàn.

Quen với việc bảo sao nghe vậy, Annie ngồi xuống để được chải đầu. Gỡ hết tóc rồi, bà ta chuyển qua tết mái tóc dài của Annie, kéo và xoắn những lọn tóc đến khi Annie cảm tưởng như tóc ở hai bên thái dương sắp bị bứt khỏi da đầu.

Trước cái nhìn cầu khẩn của cô, bà ta lạnh lùng cười. “Chúng ta sẽ rất hòa hợp, thưa cô. Ổn thôi.” Rồi bà ta ngoe nguẩy một ngón tay. “Đừng thử tao. Tao không kiên nhẫn được với mấy thứ vợ vắn đó đâu.”

Annie nắm bàn tay run rẩy của mình vào hai mép ghế.

“Mày ngồi yên đó. Mở đồ xong, tao sẽ gọi bữa trưa.”

Annie chẳng cần bữa trưa nào hết. Cả bữa tối cũng không. Ý nghĩ duy nhất của cô là thoát khỏi nơi này, và để được thế, cô phải gầy nhom đi thì cha mẹ mới muốn cô về.

Cô ôm lấy eo và quan sát khi người phụ nữ lấy hết đồ trong rương

ra rồi để vào ngăn kéo và tủ tường. Nhìn bà ta làm Annie nhận ra rằng ngài Montgomery dự định giữ cô ở đây rất rất lâu. Câu hỏi là tại sao. Những câu trả lời có thể cho câu hỏi đó làm ruột gan cô chộn rộn.

Nỗi sợ hãi lại bị những ý nghĩ đang quấy rầy nhen lên, cô liếc vào cánh cửa đã khóa rồi nhìn ra cửa sổ. Tim rụng rời, khi thấy những song sắt đằng sau tấm kính. Thường thì cửa sổ phòng trẻ trên tầng cao vẫn được lắp thanh chắn để đề phòng lũ nhỏ chần may rơi xuống. Nhưng cô đâu phải là trẻ con nữa. Nếu ngài Montgomery không có ý định làm bất cứ điều gì gây kinh sợ thì tại sao anh lại phải giam giữ cô?

Như đã hứa, cô Perkins rung chuông, gọi bữa trưa ngay khi xếp xong đồ của Annie. Ngay sau lúc hầu gái mang thức ăn đến, bà bảo mẫu to béo ngồi vào bàn và mãi mê với bữa ăn cùng thịt bò quay cắt lát, rau và bánh mì mới nướng của mình đến nỗi phải mất vài phút sau bà ta mới phát hiện ra Annie không ăn. Cuối cùng khi đã nhận ra, bà ta lau mép, đặt chiếc khăn ăn bằng vải lanh đã bị vò nhàu bên đĩa của mình, rồi đứng khỏi ghế.

“Thật phiền phức. Người ta có nói với tao là mày không tự ăn được đâu. Tin tưởng giao cho tao việc phải đóng làm vú em với một con đàn.”

Bà ta xiên một miếng thịt rồi ấn vào miệng Annie.

“Thưa cô, cô phải ăn. Nếu không cô sẽ ốm, và như thế cũng chẳng tốt cho tôi. Hiểu chưa? Tao không thể để mất công việc này được.”

Như bình thường thì Annie đã thông cảm cho bà ta. Người hầu trong nhà cha mẹ cô cũng cần công việc và qua những gì họ nói, cô biết việc làm rất khó tìm. Nhưng trong trường hợp này, cô không thể rộng lượng như vậy. Dù có thế nào cô cũng phải gầy đi. Và phải gầy thật nhanh.

Sau khi đẩy nhẹ nĩa ra, lúc Annie không chịu há miệng, mắt cô Perkins phát ra một tia nhìn xấu xa rồi bà ta thọc mạnh. Annie chớp

mắt, mới đầu vì đau, rồi vì hoài nghi. Một răng đĩa đã đâm vào môi cô. Cô cảm nhận được máu đang nhỏ giọt xuống cằm.

“Một điều rất hay ở mấy đứa đàn, thưa với cô là chúng không mách lẻo được. Nếu Alex Montgomery phát hiện ra điều không ổn, tao sẽ nói với hắn là mày tự gây thương tích.” Nhưng một bên lông mày đen lên, bà ta nói thêm, “Mày sẽ không ngoan cố được đâu. Không phải với tao. Mày có hiểu không?”

Annie hiểu, dĩ nhiên. Người đàn bà này xấu xa y như vẻ ngoài của mục vậy.

Chống phá thường hoàn toàn xa lạ với bản chất của cô, nhưng buổi sáng hôm nay thật không bình thường. Trong vòng hai giờ đồng hồ, cô đã bị mẹ lừa, bị cha phụ bạc, bị người đàn ông đã làm cô sợ đến hồn tiêu phách lạc đối xử thô bạo. Và giờ thì bị đâm bằng một chiếc đĩa? Một cảm giác nóng bừng, kinh khủng choán lấy cô. Ngoài việc cầm lấy chiếc đĩa khác và đâm trả người đàn bà kia, thì gần như cô không thể làm gì ngoài việc chịu ngược đãi.

Và cô chịu, sẽ chịu. Người đàn bà này hay Alex Montgomery sẽ không thể làm gì để bắt cô ăn. Không gì hết.

Khi thọc một cái răng đĩa nữa cũng không làm Annie mở miệng, cô Perkins chọn cách thuyết phục khác, những cách mà chủ của bà ta sẽ không dễ gì phát hiện. Mục kéo tóc Annie, phát vào lưng cô thật đau rồi sau đó dùng đến cách véo vào những chỗ dù có để lại thâm tím cũng được quần áo che đi.

Khi tất cả đã qua, Annie ngồi đó trừng trừng nhìn bà bảo mẫu, nghiến răng thật chặt.

Trước lúc bình minh sớm hôm sau, Annie tuột khỏi giường, nhón chân lên qua phòng, nhăn mặt mỗi lúc cô cảm thấy ván sàn lún xuống dưới sức nặng của mình. Một trong số rất nhiều bất lợi của người điếc là khó trôn đi. Cô không thể biết dù ít nhiều chính xác rằng liệu mình

có gây ra tiếng động không. Điều này luôn phiền hà, nhất là khi cô rất muốn làm gì mà lại sợ phạt nếu bị phát hiện.

Giống như ngay lúc này...

Với ra cửa sổ, Annie cẩn trọng nhích dần chiếc bàn sang một bên. Khi có đủ khoảng trống trước tấm cửa kính hai khung trượt, cô mở chốt rồi chống tay lên các thanh trên khung kính trượt dưới. Im lặng nào, Annie, im lặng nào. Chợt quên cuộc chiến tranh của mình với cái đĩa hôm qua và bậm răng lên môi dưới. Vì đau do chạm phải vết thương nên thay vào đó cô chọn cách cắn má trong. Không chắc tại sao, nhưng theo kinh nghiệm của mình cô cho rằng để làm điều gì thật sự chính xác thì phải giữ miệng như vậy, và cắn má trong dường như hiệu nghiệm nhất.

Chậm chậm, cô đẩy cửa sổ mở, gần như sợ phải thở. Cô chỉ có thể hy vọng rằng Alex Montgomery là một trong những kẻ cầu kỳ lúc nào cũng phải giữ cho thanh rèm cửa trơn dầu. Nếu không, có thể cô sẽ gây ra đủ tiếng ồn để đánh thức người đã chết.

Nói thế không phải là cô bận tâm đến người chết. Mà chính cô Perkins là người cô không muốn đánh thức. Đêm qua, trước lúc đi nghỉ, bà điên đó đã trói cô vào giường không bằng thứ gì khác mà là mấy mảnh vải lạnh. Từ những gì bà bảo mẫu nói, Annie biết bà ta cho rằng cô ngu ngốc đến vô vọng. Và có thể như thế. Nhưng kể cả một đũa đầu độn cũng đủ khôn để cời các mối buộc.

Không khí trong lành nhẹ đưa qua những song sắt làm chiếc áo ngủ vải xêfia ôm lấy người cô. Trước khi cho phép mình được thả lỏng, cô “lắng nghe” nhất cử nhất động từ căn phòng nối liền với phòng mình. Không có gì. Không có những bước chân làm rung sàn nhà. Không có cảm giác râm ran trên gáy. Không gì cả. Cô cho phép mình được cười mãn nguyện. Đồng thịch gà kia vẫn đang ngủ.

Nắm chặt rồi lướt tay dọc theo những thanh sắt, Annie quỳ trên sàn

gỗ. Mặc kệ những hạt cát sỏi chích vào một đầu gối để trần, cô dán mắt lên khoảng trời. Bình minh. Với cô, đây là thời điểm đẹp nhất trong ngày, và trừ khi họa hoằn có đau ốm, còn lại cô không bao giờ bỏ lỡ ngắm nhìn. Lúc này, bầu trời màu xanh pha chút ánh đen, giống bao lần từ biệt bóng đêm, nhưng bằng những tia le lói mờ ảo của ánh sao, cô biết ngày bắt đầu hé rạng.

Thời khắc ấy chưa bao giờ làm cô thôi kinh ngạc. Nín thở, cô quan sát khe nứt màu hồng đỏ chạy ngoằn ngoèo ngang đường chân trời. Vài phút sau, từ đường nứt đó những tia sáng rực rỡ tràn ra phía trước, rót ánh sáng chói mê hồn vào mọi thứ nó chạm tới. Khi những ngọn núi hiện ra, các chóp đỉnh được phủ lên bởi làn sương mù la đà mang sắc màu của những cánh đồng phớt nhạt. Rồi, giống như một nụ cười chậm chậm thu lấy ánh huy hoàng, những chùm ánh sáng vạch ngang bầu trời bắt đầu chuyển sang màu vàng chói lọi.

Kinh ngạc, Annie siết chặt tay lên song sắt, nghĩ rằng, thay vì âm nhạc, Chúa đã ban tặng cô những khoảng khắc bình minh. Dù khiếm thính, cô vẫn nghe được khúc nhạc trong trái tim mình, và không vì thế mà kém phần lay động. Khúc nhạc mỹ miều tạo nên từ ánh sáng.

Nhắm mắt, Annie hồi tưởng tất cả những âm thanh thường đến cùng với tia sáng đầu tiên, tiếng gà trống gáy, tiếng lanh lảnh rộ lên từ những chú chim non, tiếng chó sủa nơi xa vắng, tiếng thì thầm của cơn gió sớm lúc nổi lên. Đã mãi mất đi những âm thanh ấy, thế nhưng cô đã khắc sâu chúng vào ký ức, để hồi tưởng và thương thức bất cứ khi nào cô muốn.

Khi mở mắt ra, một chuyển động ở dưới sân làm cô chú ý. Cô tập trung vào ánh sáng vàng lóe ganh đua với tia nắng mặt trời: Mái tóc của Alex Montgomery. Cô hoàn toàn chắc chắn là anh qua dáng đi, những sợi chân dài và chắc chắn, cơ bắp trên đùi làm chiếc quần ống túm cưỡi ngựa màu bánh bích quy cứ dòn vào lại giãn ra.

Anh bước dọc theo ngôi nhà nên cô thấy được anh từ đằng trước.

Anh mặc áo sơ mi trắng cotton, tay áo xắn quần dày quanh cặp hông hẹp. Trước nay chưa khi nào thấy bộ ngực trần của đàn ông nên Annie nhìn chăm chăm với vẻ say mê đầy hiếu kỳ. Thay vì bầu ngực nhợt nhạt với hai núm hồng như cô, anh có bộ ngực rám nắng không chỉ trông rất săn chắc mà còn gợn lên đặc biệt là lúc anh di chuyển. Ở giữa mỗi bên là một dấu màu nâu có kích thước bằng một đồng xu. Quan sát kỹ hơn, cô thấy anh cũng có những sợi lông vàng trên ngực, thứ ngắn và trông như lông thú đó cô chắc rằng hẳn phải ngứa lắm. Đám lông chạy thẳng xuống rốn, rồi hẹp dần thành một đường lặn dưới thắt lưng.

Lúc anh đi qua phía dưới cửa sổ cô ngồi, làm cô thấy được anh từ phía sau, anh chùng vai cởi áo. Nghển cổ lên, cô chăm chăm nhìn, giật mình kinh ngạc khi anh nắm gọn chiếc áo trong tay. Dọc tấm lưng đó, dưới làn da màu đồng bóng như bôi dầu, cơ bắp chuyển động, dồn lại một chỗ, dàn ra chỗ khác.

Rời khỏi sân, anh đến chỗ nhà phụ nhỏ gần mấy chuồng ngựa. Cạnh đó là một cái bơm nước cũ đã rỉ sét, vòi được cố định trên giá rửa mặt đã cũ nát vì mưa gió. Ném áo sơ mi lên hàng rào gần đó, anh đẩy cần bơm đến lúc nước tuôn ra, rồi chui đầu và vai dưới dòng nước. Annie rùng mình khi tưởng tượng nó phải lạnh đến thế nào. Khi đứng thẳng lên, anh lắc lắc như một con gấu trúc sũng nước rồi lau nước trên mắt.

Tóc trên đầu chia ra như thể có ai khuấy tung chúng lên, bằng cây đánh trứng. Cô không nhịn được cười khi thấy anh ngổ đến nhường nào. Anh nhanh chóng cứu vãn tình trạng đó bằng cách cời ngón tay vào những lọn tóc sẫm màu. Khi thân mình còn lóng lánh những giọt nước, anh túm lấy áo và mặc trở lại, rõ ràng mặc kệ chiếc áo cotton thấm ướt và dính chặt lấy mình như lớp da thứ hai.

Bị mê hoặc, Annie quan sát anh chống một tay vào tay vịn hàng rào rồi nháy qua không một chút khó khăn. Có một con ngựa nâu bên

trong rào chắn. Lúc con thú thấy anh, nó hất đầu lên, liên tục lấy móng trước đập vào đất. Alex từ từ tiến đến con ngựa. Khi anh đến cách khoảng ba mét, con ngựa xoay lại trên hai chân sau và phi nước đại đi. Không hành động đột ngột, Alex theo nó. Như trước đó, hễ anh thu hẹp khoảng cách giữa mình và con ngựa thì nó lại chạy đi.

Không biết bao lần, Alex tiến đến gần. Annie hoàn toàn thương cảm cho con ngựa. Trong khi Alex không mất chút sức lực nào thì con ngựa không ngừng phi nước đại, và đến lúc hoảng sợ nó cứ chạy những vòng vô ích bên trong hàng rào. Chẳng bao lâu, lông nó bóng lên vì mồ hôi, và hai bên sườn phập phồng vì kiệt sức.

Annie hiểu ra rằng Alex cố tình liên tục tiến đến gần con ngựa tới khi nó không còn sức để chạy khỏi anh. Con ngựa tội nghiệp dường như cũng nhận ra điều đó nên nó thận trọng nhìn anh, cơ thể run lẩy bẩy vì tận lực.

Với Annie, đây giống như một trò chơi tàn bạo, và việc anh bắt con ngựa phải chịu thử thách đã in khắc vào tâm trí cô rằng anh ta không phải người tốt.

Với suy nghĩ đó, cổ họng Annie thắt lại. Cô đột ngột đứng lên làm đầu óc choáng váng. Quay lưng về phía cửa sổ, cô ôm eo và quay ngoắt ra nhìn cánh cửa bị khóa. Sau lưng cô, ánh nắng tràn vào cửa sổ, in những đường sọc của thanh chắn sắt xuống ngang sàn nhà. Giam cầm. Đó là điều cô cảm nhận.

Có lẽ chỉ là ký ức về cái ngày ở ngọn thác làm cô quẩn trí, nhưng cô gần như thấy được Alex Montgomery bước vào căn phòng này, lên theo cô như hôm nay anh ta tiến đến con ngựa, với cùng một quyết tâm tàn ngược, đến khi cô kiệt sức không thể chạy tiếp.

Không ngăn nổi mình, cô lại liếc ra cửa sổ. Qua song sắt, cô thấy điều chắc chắn cuối cùng đã xảy ra. Con ngựa đứng áp mõng vào thanh chéo chữ V ở hàng rào, run rẩy nhưng không còn khả năng

kháng cự sự động chạm của bàn tay ông chú lên cơ thể nó.

Chương 7

Hết ngày hôm đó và hai ngày tiếp theo, Alex cố tình tránh lên phòng trẻ nhưng hàng ngày vẫn gặp cô Perkins để được cập nhật sự tiến triển của Annie. Bà Edie Trimble qua thăm và sau khi ở lại khá lâu, bà ta có vẻ hài lòng với phẩm chất và những gì bà bảo mẫu thể hiện. Cô Perkins, một phụ nữ trung niên tốt bụng, đã đến Montgomery Hall với những bức thư giới thiệu tràn ngập lời khen, có vẻ là một mẫu mực về năng lực. Bà ấy báo cho Alex rằng Annie đang thích nghi với lệ thường mới khá tốt, và rằng anh không phải tốn giây phút nào để lo lắng về sức khỏe cũng như hạnh phúc của cô ấy. Bà ta nói, từ giờ trở đi, đó là mối quan tâm của mình.

Alex thừa sẵn lòng để việc đó cho bà ta. Anh không thể quên những phản ứng bạo lực của mình lúc trên xe ngựa cũng như không thể tha thứ cho bản thân vì chuyện đó. Anh nên cách cô càng xa càng tốt.

May mắn là, ngôi nhà cũ của anh rộng rãi và trải ra nhiều hướng, như bác sĩ Muir đã dự đoán, sự hiện diện của Annie trong căn nhà này gần như lờ đi được. Alex vẫn tiếp tục công việc thường ngày của mình, ngày ngày làm việc trong chuồng ngựa, trên đồng hay ở mỏ đá, dành buổi tối để tính toán hay thư giãn trong thư phòng.

Đêm thứ ba, khi anh vừa ngồi vào chiếc ghế yêu thích cùng với một ly brandy và số báo mới của tờ Portland Morning Oregonian thì một tiếng kêu thất thanh chói tai dội vào phòng. Anh bật thẳng lên, tóc gáy dựng đứng. Ngay sau tiếng kêu thất thanh là những tiếng thét.

Alex vừa chửi thề vừa từ thư phòng lao ra hành lang rồi đâm vào bà quản gia Maddy cũng đang bị tiếng thét kia làm hoảng hốt. Sau khi hấp

tập bò dậy để lấy lại thăng bằng, hai người trèo lên cầu thang, Alex đi trước khá xa, bà Maddy mập mạp và chân ngắn, thở hổn hển leo phía sau. Khi với lấy cánh cửa phòng trẻ, Alex phát hiện nó bị khóa trong.

Gõ mạnh vào ô cửa gỗ sồi dày dặn, anh la lên, “Cô Perkins! Chuyện gì đang...”

“Cứu tôi với!” bà ta hét lên. “Ôi, Chúa, xin khoan dung! Làm ơn cứu tôi với!”

“Lạy Chúa Jesus, Đức Mẹ Mary và Thánh Joseph,” bà Maddy kêu than và làm dấu Thánh thật mau.

Alex lấy vai huých thân hình mũm mĩm của bà sang một bên. Lùi lại, anh đập mạnh vào cửa. Tấm gỗ sồi dày vẫn đứng hiên ngang. Bị những tiếng thét từ trong phòng kích động, anh lùi lại thêm vài bước dồn hết sức huých vai vào cánh cửa. Sự va đập mạnh làm anh lão đảo bật ra sau gần như bị dính chặt vào bức tường bên cạnh.

“Khôn kiếp!”

Bà Maddy ấn hai tay vào thái dương. “Lạy Chúa, chuyện gì đang xảy ra trong kia vậy?”

Từ những âm thanh đó, điều kinh hồn nhất đang xảy ra. Alex chăm chăm nhìn cánh cửa và sắt đá hạ quyết tâm. Trong đời mình, anh đã nghe nhiều câu chuyện về những người đàn ông đập cửa khóa để vào phòng, và anh là kẻ gần như to con nhất. Chắc phải có mảnh khốe để làm điều này. Tập trung vào nắm đấm cửa, anh lùi sát vào bức tường đối diện, bước hai bước để lấy đà và giáng bàn chân vào ngay dưới tấm bảo vệ bằng đồng thau phía sau cửa. Khung gỗ vỡ vụn, cánh cửa bật ra, và Alex lao vào phòng nhanh như cắt. Anh xoay người dừng lại chỉ cách cô Perkins và Annie vài bước chân, hai người dường như đang bị kẹt vào một cuộc chiến sống còn.

Hai thân thể lẫn lộn quần vào nhau làm Alex phải mất một lúc mới hiểu chuyện gì đang diễn ra. Khi cuối cùng đã hiểu, anh trợn mắt kinh

ngạc. Annie, một sinh vật nhỏ bé ngoan ngoãn mà bác sĩ Muir đã cam đoan với anh rằng không bao giờ gây sự, đang cắn lút răng vào ngón tay cô Perkins, rõ ràng định lấy bớt phần cơ thể phụ đó khỏi bà ta. Bà bảo mẫu đang nhảy lên vì đau đớn, liên tiếp bập vào tai, vào đầu cô hòng thoát ra. Trước khi Alex xen vào được, rõ ràng bà ta quyết rằng chỉ tát thôi sẽ không có tác dụng và cuối cùng dùng đến nắm đấm.

“Nói ngay!” Alex quát lên.

Anh nhảy vào cuộc ẩu đả, mà không hề chắc mình sẽ cứu ai... một Annie đang bị thụi liên tiếp, hay một cô Perkins đang có nguy cơ bị cắn lia ngón tay. Anh lơ mơ nhận ra bà Maddy cũng men vào trận chiến, giạt váy ở bên này, túm tay và tóc ở bên kia, thổ âm Ireland the thé của bà góp vào tiếng ầm ĩ. Kết quả đã thành cuộc hỗn chiến giữa bốn người, Annie và cô Perkins trong một mớ lộn xộn không thể tách rời, Alex và bà Maddy cố tách họ ra dù không thành công cho lắm. Chỉ khi Alex cuối cùng xoay sở cạy được hàm răng siết chặt của Annie ra, bà bảo mẫu điên dại trượt mục tiêu và giáng một đòn nổ đom đóm vào mũi Alex.

Cuối cùng cũng được tự do, rồi nắm chặt lấy ngón tay bị thương, bà ta lao đảo bước ra sau, đôi mắt đen rực lửa. “Con khốn nạn!”

“Nào, đợi chút!” Alex chen vào. “Tôi sẽ không nói chuyện kiểu đó đâu.” Anh lau chỗ máu đang túa ra ở môi trên. “Chuyện quái gì khiến cô ấy cắn bà?” Quay sang, anh thấy Annie đã trốn ra một góc xa trong phòng, nép mình trên sàn, lưng ép vào tường. Anh chuyển sang nhìn bà bảo mẫu. “Sao?”

“Chẳng có gì kích động cô ta cả! Cô ta đã tấn công tôi mà không hề bị khiêu khích.”

Lau mũi lần nữa, Alex quan sát bà bảo mẫu to khỏe, bản năng cho anh biết rằng còn nhiều điều hơn so với những gì bà ta tiết lộ. “Chính xác là làm sao ngón tay bà lại ở trong miệng Annie?”

“Cô ta cần nó.”

Nhớ lại những gì từng trải qua với Annie, không khó để anh tin rằng cô cần được, nhưng anh thấy lạ là cô lại tấn công một ngón tay thay vì một bộ phận cơ thể dễ tiếp cận hơn. “Bà đã làm gì? Thò một ngón tay ra để giúp cô ấy à? Tôi xin lỗi, cô Perkins, nhưng có điều gì đó trong việc này làm tôi thấy lạ.”

“Tôi đang cho cô ta ăn! Vậy thôi. Nếu không nhầm, nhưng tôi cho là đó là công việc của mình. Và khi tôi đang làm thì con ranh khốn nạn này cần tôi!”

Alex không hay mất bình tĩnh, nhưng cũng rất hiếm khi bị làm chảy máu mũi. “Coi chừng lời nói đi, thưa bà, nếu không bà sẽ bị đuổi đi mà không có thư giới thiệu vì rắc rối của bà đâu.”

“Bị đuổi đi? Không có thư giới thiệu? Tôi có đến mấy lá đây, thưa ngài, ngài biết rõ mà, và nếu chừng ấy không đủ, tôi có thể viết thêm vài cái nữa. Luôn có những kẻ ngốc như ngài, không thèm bận tâm kiểm tra chúng.”

Choáng váng, Alex trừng trừng nhìn bà ta. Rồi nhăn mặt lại, vì thấy mình đúng là một thằng ngốc. Không có thời gian nên anh đã không thẩm tra phẩm chất của mụ đàn bà này.

Bà ta cười ré lên. “Cứ như tôi mong ở lại vị trí này lắm ấy! Con kia bị điên! Ngài sẽ không bao giờ tìm được ai chăm nó đâu. Nhớ lấy lời tôi, thưa ngài. Tôi chỉ đang bắt nó ăn, không gì hơn. Nó không chịu dùng bữa. Tôi phải làm gì, để nó chết đói sao?”

“Nếu có vấn đề gì với Annie đáng ra bà phải tìm gặp tôi. Chuyện thể này rồi, bà đã để sự việc vượt ngoài tầm kiểm soát nên tôi không còn chọn lựa nào khác ngoài cho bà thôi việc. Tôi không cho phép bất cứ người làm công nào đánh đập vợ tôi, dù có là sự khiêu khích nào đi chăng nữa.”

“Vợ ngài á? Ha! Còn về vị trí này, tôi sẽ rất vui vẻ thôi việc và sung

sương bước từng bước về thị trấn còn hơn là phải ở lại căn nhà này thêm một đêm nữa!”

“Không cần đâu. Tôi sẽ sắp xếp phương tiện cho bà.” Rút khăn mùi xoa từ túi quần, Alex ấn chặt nó vào chiếc mũi đang chảy máu của mình rồi quay sang bà Maddy. “Vú có thể trông cô ấy trong lúc tôi xuống dưới nhà lo việc được không?”

Mái tóc đỏ hoa râm ánh lên dưới ánh đèn, gương mặt tái nhợt lại vì tương phản, bà Maddy ném một cái nhìn ngờ vực vào Annie. Rồi vươn đôi vai béo tròn và gật đầu. “Cậu Alex cứ đi đi. Tôi chắc là chúng tôi sẽ xoay xở được.”

Alex ước giá mình cũng thấy chắc chắn như thế. Anh không muốn để bà Maddy phải đối phó một mình, nhưng anh không còn ai thay thế nữa. Ra hiệu cho cô Perkins đi rồi anh ra khỏi phòng.

Khi Alex vừa tiễn cô Perkins lên xe ngựa và đang đi lên bậc thềm trước nhà thì thấy bà Maddy xuất hiện ở ô cửa mở, dáng người xồ xề của bà in lên nền ánh sáng hắt tràn xuống từ lối vào hành lang. Hai tay chống mạnh, bà nhìn chăm chặp vào chiếc xe ngựa đang rời đi.

“Thật tốt là mù ta xéo rồi! Lẽ ra tôi đã xé xác mù ta bằng tay không, đừng hỏi!”

Từ ngày mẹ mất hồi anh ba tuổi, Alex đã coi bà Maddy với đôi mắt màu lục nhân từ, như một người mẹ chứ không chỉ là quản gia. Trong trí nhớ của mình, anh chưa bao giờ thấy bà cúi kính như vậy. Bộ ngực đồ sộ, cùng chiếc đầm xanh thẫm và cái yếm tạp dề trắng đang mặc, bà gọi anh nhớ đến một chiếc thuyền buồm dọc nhỏ được cơn gió thổi mạnh làm căng phồng cánh buồm trên cùng.

Tới mái hiên, anh chăm chú nhìn gương mặt bà, cố đọc nét mặt bị sắp bóng đổ nhưng vô ích. Khi chất Ireland trong máu nổi lên, bà Maddy có thể rất đáng phải kính ngạc, không nghi ngờ gì. Alex chỉ có thể thấy biết ơn vì cô Perkins đã dễ dàng thoát đi.

“Bản thân tôi chính xác cũng không hài lòng với cách bà ta xử lý tình huống,” anh thừa nhận. “Đánh Annie bằng nắm đấm là không thể chấp nhận. Nhưng tôi nghĩ, trong lúc cuồng loạn, có thể bà ta không nhận ra mình đang làm gì.”

Bà Maddy khoanh hai cánh tay mập mập lại. “Con mẹ quái vật đó đã tàn nhẫn hết sức với cô bé tội nghiệp kia, cuồng loạn cái nỗi gì.”

Bà Maddy dễ bị kích động và rất hay phản ứng thái quá. Alex không khỏi nghĩ chắc rằng lúc này bà đang như vậy. “Cô Perkins đã đi quá mức cho phép, vú Maddy à, nhưng tôi nghĩ từ tàn nhẫn có hơi cay nghiệt một chút. Annie suýt chút nữa cắn rời ngón tay bà ta rồi.”

“Mẹ ta tàn nhẫn!” bà Maddy khẳng định, “Tôi khiếp vía vì chuyện vừa nãy lại xảy ra ở cái nhà này. Khiếp vô cùng.”

“Tôi công nhận cảnh đó thật ghê sợ, nhưng đừng biến nó thành tệ hơn thực chất.”

“Tệ hơn thực chất á? Mẹ đàn bà ấy là một con quỷ. Sao cậu có thể lơ là không kiểm tra thư giới thiệu của mẹ ta chứ? Tôi không tin cậu bắt cần đến vậy.”

Bất ngờ bị công kích, Alex không thể nghĩ ngay ra câu trả lời. Cuối cùng cũng cất tiếng, anh nói với vẻ phòng thủ. “Vú nhớ là tôi cần một bảo mẫu mà. Tôi nào có thì giờ thư từ với các chủ cũ của bà ta. Bà ta có vẻ đáng kính và tử tế.”

“Tử tế? Tôi sẽ không giao phó một con chó lai cho mẹ phù thủy đó chăm sóc nữa là. Cậu nói là bảo mẫu ư? Thứ cậu thật sự cần là một người trông nom và ai cũng làm được việc đó, miễn là cô bé giữ yên lặng và khuất mắt cậu cho đến khi sinh con.”

“Vú Maddy, vú biết đó không phải...”

“Cậu còn chăm mấy con ngựa cái của mình tốt hơn. Không có một đứa chăm ngựa tầm thường nào được cậu thuê về nếu cậu chưa kiểm tra thư giới thiệu của nó. Xin Chúa ân xá đừng để một trong những con

ngựa đáng nguyên rủa của cậu bị thương.”

“Vú Maddy à, tôi đã tin bà ta thạo việc.”

“Nhưng cậu không chắc chắn. Điều đáng tiếc là ở chỗ đó.” Bà lắc ngón tay cứng rắn dưới mũi anh. “Ngay từ đầu tôi đã nói với cậu rằng việc này không nên cơm cháo gì đâu. Dù con bé đàn độn hay không thì cũng không phải là miếng thịt đang chữa đẻ mà cậu với bố mẹ cô ấy cứ thích lên lại đá qua đá lại. Như thế là có tội với Chúa và tất cả những điều thiêng liêng.”

Anh thọc một tay vào tóc. “Bình tĩnh một chút đi, hả?”

“Cậu đang thật sự nói là tôi nên bình tĩnh lại sao. Ồ, bình tĩnh không phải cảm giác lúc này của tôi. Nếu cậu là một thằng bé núp váy mẹ thì tôi đã quất một roi mại châu^[2] cho mòn đít vì làm ăn kiểu này rồi.”

Theo Alex, nhảy theo nhịp roi mại châu còn đỡ đau đớn hơn nghe những lời bà Maddy nói.

“Tôi đã phạm sai lầm, vú Maddy à. Tôi không phủ nhận. Nhưng vú biết là tôi đâu có cố tình.”

“Đôi khi hảo ý lại là những viên gạch lát trên đường dẫn tới địa ngục.”

“Vâng, ừm... Tôi hứa với vú là tôi sẽ không để chuyện này xảy ra nữa. Tôi chắc chắn bảo mẫu mới sẽ phải có đức tính tốt thực sự.”

“Bảo mẫu mới? Sao không cho con bé vào chuồng ngựa cho rồi?” Trước nét mặt sừng sốt của Alex, bà nói tiếp, “Sao? Làm như thế con bé sẽ không còn là mối bận tâm của cậu nữa. Đến lúc con bé vượt cạn, cậu bảo thằng Deiter đỡ đẻ giống nó vẫn làm với mấy con ngựa non đó. Cậu sẽ có người thừa kế. Annie có thể gói ghém đồ đoàn về nhà. Mọi người trừ con bé sẽ hạnh phúc. Dù sao thì cậu đâu cần thiết phải bận tâm như thế? Sao cứ phải bày vẽ thuê bảo mẫu làm gì?”

Alex cúi kính. “Khá đủ rồi đây. Đây là một tình huống khó khăn,

đúng vậy, và tôi ước nó chưa bao giờ xảy ra. Nhưng chuyện đã rồi, cô ấy có bầu, và tôi đã cố hết sức để khắc phục vấn đề. Vú còn đòi hỏi gì ở tôi nữa?”

“Là hãy làm chồng của con bé?” bà gọi ra bằng giọng mỉa mai cay độc.

“Ngoài chuyện đó ra.”

“Chà, trừ chuyện đó ra thì cũng chẳng ảnh hưởng gì nếu cậu quan tâm cô gái bé nhỏ này chút chút. Mụ bảo mẩu cậu thuê đã cố tổng thức ăn vào họng con bé! Đây là lý do tại sao ngón tay mụ lại ở trong miệng Annie. Theo cá nhân tôi, mụ đó đáng bị cắn lìa ngón tay ra.”

“Tổng thức ăn xuống họng cô ấy?” Alex sừng sốt nhắc lại.

“Đó chưa phải là một nửa câu chuyện đâu. Véo khắp người con bé tội nghiệp. Mỗi lúc tôi nghĩ đến...” bà khó nhọc lấy một hơi run rẩy. “Chà, ngôn từ không thể tả được nổi tức giận của tôi. Con bé có rất nhiều vết thâm tím, trông con nhỏ cứ như một mớ vải đầy những chấm bi. Tất nhiên là ở hết dưới váy nên chúng ta chẳng thể thấy được. Cậu phải nhìn vào lưng con bé, chỗ mụ đàn bà xấu xa đó đã phát vào.”

“Vết thâm tím?” Tim Alex bị bóp nghẹt. “Chúa ơi. Cô ấy bị thương có nặng không?”

Anh toan bước qua bà Maddy nhưng bà chộp lấy tay anh. “Đừng có phóng lên đó như tên thê. Cậu sẽ làm con bé khiếp sợ đấy.”

Biết bà nói đúng, Alex rút tay ra khỏi cú nắm của bà, nhưng không cố bước vào nhà. Một khoảng lặng dài trùm lên giữa hai người, trong lúc đó bà Maddy rõ ràng đã cố gắng để bình tĩnh lại. Khi thấy bà bình tâm chút ít, Alex nói, “Tôi có nên bảo Henry đi mời bác sĩ Muir không?”

“Tôi không nghĩ con bé cần thầy thuốc, không đâu. Tôi chăm nó được mà. Nhưng có một vấn đề nhỏ mà cậu cần phải giải quyết.”

“Chuyện gì vậy?”

“Con bé không chịu ăn vì nó nghĩ mình đang béo lên. Bằng cách nào đó cậu phải làm cho nó hiểu rằng vì đang mang đứa bé nên eo nó mới phình ra chứ không phải vì ăn nhiều.”

Alex chăm chú nhìn nét mặt bầu bĩnh của bà quản gia. “Sao vú biết được những gì Annie nghĩ?”

“À, tất nhiên, tôi biết được từ Annie.”

“Cô ấy không nói được.”

Bà Maddy hếch cằm lên. “Quả thực là không giống cách chúng ta nói. Nhưng con bé có thể làm người khác hiểu ý nếu nhấn mạnh.”

“Bằng cách nào?”

“Lên tầng và tự xem đi.” Nói xong, bà xoay người và lên cầu thang, khẽ càu nhàu đầy giận dữ theo mỗi bước đi.

Không muốn làm Annie giật mình nên Alex vào phòng ngủ của Annie sau bà Maddy. Vẫn trốn trong một góc tối, cô ngồi bó gối, chiếc váy yếm xanh gấp nếp vừa phải quanh mắt cá chân. Hẳn là kiệt sức, cô gục vào đầu gối. Để thấy rõ hơn, Alex bước qua thấp cây đèn ngủ cạnh giường trước khi băng ngang phòng đến chỗ cô. Lúc anh tiến lại gần, cô ngồi thẳng dậy, mở to mắt chòng chọc nhìn anh đầy thận trọng. Trong sâu thẳm đôi mắt xanh ấy, anh đọc được những cảm xúc sợ hãi, nỗi hoài nghi không nhỏ và cơn tuyệt vọng sâu thẳm.

Chúa ơi. Anh đã đưa cô về nhà để được anh bảo vệ. Một việc tốt mà anh đã làm. Cô bị cầu véo, đánh túi bụi, và có Chúa mới biết còn gì nữa. Dễ hiểu tại sao cô lại nhìn anh như vậy.

Ngồi xổm xuống trước mặt cô, anh quan sát cô một lúc, cẩn trọng tìm những dấu hiệu bị bạo hành. Theo những gì anh có thể nói thì chẳng có vết tích nào. Ngoài việc có sút ít cân mà cô làm mọi cách để giảm, còn lại trông cô vẫn sạch sẽ và khỏe mạnh, mái tóc sậm màu được tết thành những đuôi sam nhỏ xíu buông xuống eo.

“Vú Maddy nói với tôi là cô Perkins đã đối xử rất tệ với em, Annie

à,” anh bắt đầu. “Em có muốn nói với tôi về chuyện đó không?”

Đáp lại, cô nhìn anh bằng cái nhìn khó hiểu như thường lệ, cố tình chăm chú vào miệng anh. Alex cảm giác có lẽ mình đang nói tiếng Hy Lạp. Cô rõ ràng là không hiểu những câu đơn giản nhất. Cô đã làm thế nào để giao tiếp được với vú Maddy, điều này thật quá khó tin. Nhưng Alex không bao giờ nghĩ rằng bà quản gia nói dối.

Định xem những vết thâm tím của cô nên anh với tới kéo viền cổ váy sang bên một ít. Hành động của anh làm cô co rúm vào tường, đôi mắt sầm lại với nỗi sợ hãi. Tay quơ trong không khí, Alex chán nản cuộn tay thành nắm. Dù có vẻ hạn chế khả năng về tâm lý nhưng rõ ràng không khó để cô nhớ những gì Douglas đã làm với mình và cho rằng có thể anh cũng sẽ làm điều tương tự.

Ngược nhìn bà Maddy đang đứng gọn vào một bên, anh lắc đầu. “Không có tác dụng. Nếu cô ấy bị thương thì tôi sẽ phải tin lời vú thôi. Vú có chắc là tôi không cần mời bác sĩ Muir không?”

“Tôi nói rồi, tôi chăm sóc mấy chỗ bị thâm tím đó được,” bà Maddy sụt sịt nói. “Điều tôi thấy khó chịu là nghĩ rằng cậu không tin những gì tôi nói, thưa cậu Alex. Con bé đã chỉ cho tôi cách mù đàn bà kia đẩy thức ăn vào họng nó như thế nào, tin tôi đi. Và truyền đạt cho tôi rằng nó nghĩ mình đang béo lên.”

Alex đứng dậy, bước ra khỏi Annie rồi dựa vào tường. “Trăm nghe không bằng một thấy.”

Bà Maddy phóng cho Alex một cái nhìn lạnh lùng rồi tiến về phía chiếc bàn nhỏ và chộp lấy đĩa thức ăn tối của Annie. Chọc một miếng khoai tây đã nguội ngắt, bà quay lại, toét miệng cười với cô. “Lại đây nào, Annie yêu quý, hãy là một cô bé ngoan và ăn một ít thức ăn tối giúp vú Maddy nào.”

Annie lắc đầu, chỉ vậy thôi đã đủ làm Alex kinh ngạc. Thật sự là cô có vẻ hiểu những gì bà Maddy nói với mình.

“Nhưng con phải ăn, cưng à. Nếu không con sẽ bệnh đấy,” bà Maddy dỗ dành. “Một miếng thôi, vì vú mà?”

Tiếp tục lắc đầu, Annie đưa ánh mắt đề phòng về phía Alex, rồi phùng má và cố rụt cổ thành hai cảm dấu không thành công cho lắm. Dù quá gầy nên không làm mình trông giống béo mập, và dù cô cố cố làm kiểu mặt gì đi nữa thì thông điệp đã rất rõ ràng. Alex há hốc miệng nhìn cô kinh ngạc tột độ.

“Chúa ơi,” anh thì thầm.

Vẫn chăm chú nhìn Annie, bà Maddy tiếp tục tiến gần tới cô, giơ đĩa ra. “Nào, cô bé ngoan. Ăn tối giùm vú Maddy nào.”

Càng lúc càng bối rối, Annie duỗi thẳng chân rồi nắm tay vào eo để vỗ bụng. Rồi làm như mình đang cầm một dụng cụ ăn vô hình, Annie giả vờ nhồi thức ăn vào miệng và nhai. Sau đó, cô lại phùng má và lắc đầu.

Bà Maddy vừa vung chiếc đĩa với vẻ đắc thắng đến nỗi suýt làm miếng khoai tây bay ra ngoài vừa quay sang chỗ Alex và nói, “Đấy, cậu thấy chưa?”

Alex bật dậy khỏi tường, sồn da gà khi ngắm nhìn cô gái trước mặt mình. Phải mất đến vài giây thật dài sau, anh vẫn không thể gom đủ trấn tĩnh để nói. Khi cuối cùng nói lên được, tất cả những gì anh cố thốt ra lại là một tiếng “Chúa ơi” khác.

“Tôi đã nói với cậu gì nào?” bà Maddy nói với vẻ tự mãn. “Nếu chùng đó không đủ hiểu ý con bé thì tôi chịu thua cậu luôn.”

“Vú Maddy...” Giọng Alex bị chặn lại. “Vú có biết điều này có nghĩa gì không? Về việc cô ấy đã rút ra mối tương quan giữa lên cân và ăn... chà, thật là hoàn toàn không thể tin được. Cô ấy chắc chắn có khả năng lập luận dựa trên nhận thức.”

“Không ngốc như cậu tưởng hả, cậu chủ Alex? Tại sao ư, khi một người bắt đầu nghĩ về điều này, nó làm người ta khá rối trí.” Bà quay

lung về phía Annie để đặt đĩa thức ăn lên bàn. “Nếu con bé hiểu được một số điều như thế thì người ta phải thắc mắc rằng nó còn có thể hiểu những gì khác nữa. Hay cảm thấy. Khi cậu giật lấy đĩa trẻ từ tay con bé, tôi tự hỏi liệu nó có héo mòn vì con không?”

Cảm giác kinh khủng và yếu ớt trùn lầy chân Alex. Vẫn đang quay cuồng vì kinh ngạc nên tất cả những gì anh có thể làm là trôn trối nhìn người mình phải có trách nhiệm. Không, không phải người anh phải có trách nhiệm, là vợ anh. Người vợ đang mang thai, người bị em trai anh cưỡng bức, người anh đã cưới. Để đoạt được đứa con của cô ấy.

Một miếng thịt đang chưa đẻ, bà Maddy đã gọi cô như thế. Một vật vô tri bị anh và cha mẹ cô đá qua đá lại. Ý nghĩ ấy làm anh phát ớn đến nỗi phải nhắm nghiền hai mắt lại.

“Lạy Chúa, tôi đã làm gì vậy, vú Maddy?” Bàu không khí tĩnh lặng nặng trĩu bao trùm khắp căn phòng. Cuối cùng bà Maddy nói, “Ván đã đóng thuyền rồi sao mà làm lại đây, cậu Alex à. Vấn đề bây giờ là từ đây cậu sẽ làm gì”.

Chương 8

Vô cùng phiền muộn vì phát hiện mới về Annie nên sáng hôm sau Alex đến viếng thăm cha mẹ cô. Sau khi được dẫn vào phòng khách, Alex ngồi vào chiếc ghế bành gần lò sưởi để đối diện với bà Edie và ông James đang cùng ngồi trên ghế sofa lông ngựa. Không hoàn toàn chắc chắn phải bắt đầu thế nào hay thậm chí là từ đâu, Alex ấn các đầu ngón tay vào nhau rồi nhìn tâm thắm họa tiết hoa hồng để gom nhặt suy nghĩ mà chắc ngay bây giờ khó như gộp bụi trong cơn gió lớn.

Cuối cùng, anh quyết định nói toạc móng heo sẽ là phương hướng hành động hiệu quả nhất của mình, rồi anh kể lại chi tiết những gì đã xảy ra đêm qua. Anh kết thúc bằng việc nói, “Sau khi thấy Annie giao tiếp với quản gia nhà tôi, tôi tin rằng cô ấy có thể thông minh hơn những gì bất cứ ai trong chúng ta đã nghĩ.”

Bà Edie tái nhợt như xác chết khi nghe những lời Alex nói. Sau một khoảng yên lặng như đâm sâu vào màng nhĩ anh, bà ta nói, “Nhảm nhí. Con gái chúng tôi bị cơn sốt cao ảnh hưởng dẫn đến thiếu năng trí tuệ, thừa ngài Montgomery. Chúng tôi đã giải thích điều đó với ngài rất nhiều lần rồi.”

“Và có thể bà hoàn toàn đúng. Vấn đề là, độ thiếu năng trí tuệ nặng đến mức nào? Đã bao giờ bà thử tìm hiểu chưa? Cô ấy có khả năng suy luận dựa trên nhận thức đó, thừa bà Trimble. Một kẻ đần thật sự không có khả năng đó.” Dời ra mép ghế, anh chỉ tay lơ đãng. “Ông James, ông là người có học. Chắc chắn ông hiểu những gì tôi đang nói. Con gái ông có thể nhận thấy mối quan hệ giữa hai sự kiện tưởng như

không liên quan đến nhau. Nếu cô ấy dần dần như hai người tin, thì bằng cách nào cô ấy làm được thế?”

Xương sống căng ra, bà Edie đứng dậy. “Chúng tôi đều hiểu những gì ngài nói. Chỉ là không tán thành thôi.”

“Tôi không trách cứ gì ở đây cả,” Alex đảm bảo với họ bằng giọng nhỏ nhẹ hơn. “Xin đừng hiểu lầm. Tôi chỉ đơn giản nói rằng bệnh của Annie có thể không nặng như hai ông bà nghĩ. Tôi muốn đưa cô ấy lên Portland. Làm một vài kiểm tra. Trên đó có mấy bác sĩ rất giỏi, họ có thể...”

“Không!” bà Edie kêu ré lên. Bà ta phần uất nhìn chồng. “Tôi đã sợ rằng chuyện này sẽ xảy ra! Tôi cầu xin ông dàn xếp để đưa con bé đi đến lúc đưa bé ra đời. Giờ thì nhìn đi! Ngài ấy muốn đi kiểm tra!”

Bà ta nói từ kiểm tra cứ như đó là một từ tục tĩu. Alex thở dài. “Chỉ là một đợt khám bệnh thông thường thôi, thưa bà Trimble. Không có gì chuyên sâu cả. Việc này có tổn hại gì đâu?”

“Tổn hại gì đâu?” bà ta hỏi khế khàng, “Đấy mới chỉ là khởi đầu. Chúng tôi biết điều tiếp theo là ngài muốn giữ Annie ở Montgomery Hall và không bao giờ cho nó về”.

Ông James vói ra nắm chặt tay vợ mình. “Nào, Edie, Alex có nói thế đâu. Bà đang kết luận vội vã đấy. Phải không, anh Alex?”

Cảm giác nghẹt thở tràn vào ngực Alex, “À, thật ra, ông James này, tôi muốn nói với ông về...”

“Tôi biết mà!” Bà Edie giật tay ra khỏi nắm tay chồng. Trùng trùng nhìn Alex, bà ta kêu lên, “Ngài đã hứa rồi, thưa ngài! Cuộc dàn xếp tạm thời, ngài đã nói thế. Trên danh nghĩa thôi. Ngài đã hứa rồi mà!”.

Alex xoa tay lên mặt. “Đấy là trước khi tôi nhận ra...”

“Trước khi nhận ra cái gì?” bà ta hỏi gặng. “Sao ngài dám? Ngài mới có nó ba ngày ngắn ngủi, rồi đột nhiên ngài nghĩ mình biết nhiều về nó hơn mẹ đẻ nó sao? Ngài đang nghĩ đến việc biến cuộc hôn nhân

này thành mãi mãi ư? Sao ngài dám?”

“Tôi chỉ muốn điều tốt nhất cho Annie,” Alex khẽ nói. “Nếu cô ấy không thiếu năng như bà nghĩ, bà Edie à, hãy tưởng tượng cô ấy sẽ phải chịu đau đớn nhường nào nếu tôi chia rẽ hai mẹ con cô ấy.”

“Điều tốt nhất cho Annie?” Bà ta cười chua chát. “Để tôi dự đoán tương lai nếu ngài hành động điên rồ kiểu này chứ, thưa ngài Montgomery? Sau khi quá muộn, ngài sẽ phát hiện ra là tôi đúng, rằng con gái chúng tôi quả thực là đứa đần độn. Và cuối cùng ngài sẽ làm một chuyện dễ dàng là để con bé kẹt ở một trong những khu từ thiện kinh khủng nhất. Con bé sẽ bị khóa trong phòng và trông coi như thể nó là động vật. Tôi đã mất mười bốn năm làm mọi thứ để ngăn chặn điều đó.”

“Tôi sẽ không bao giờ đưa Annie vào một trại nào cả.”

“Ngài sẽ không ư? Ngài còn trẻ và đầy sức hút. Một ngày nào đó, ngài sẽ gặp một cô gái trẻ bình thường mà ngài muốn lấy. Sau đó thì chuyện gì sẽ xảy ra với Annie đây?”

“Trong đời mình, tôi không bao giờ bội ước,” Alex vắn lại. “Và tôi chắc chắn sẽ không bắt đầu với lời thề hôn ước của mình. Annie sẽ luôn có một mái ấm ở Montgomery Hall.”

“Ngay lúc này đây ngài đang bội ước đấy,” bà ta bật lại. “Ngài hứa sẽ trả con gái lại cho tôi, mà giờ ngài đang do dự.”

“Ông James,” Alex mệt mỏi nói, “nói điều gì đó thiết thực với bà ấy đi. Làm ơn? Nếu có cơ hội để Annie có thể dạy dỗ được, dù có mất bao nhiêu thời gian đi chăng nữa, sao tôi có thể phớt lờ đi chứ? Một vài cuộc kiểm tra thì có hại gì đâu?”

Ông thậm chí tránh nhìn thẳng vào mắt Alex. “Anh thật sự cho là chúng tôi sẽ làm ngơ việc cho con bé đi kiểm tra nếu tin rằng có hy vọng dù là le lói sao? Người duy nhất mà tôi phải nói điều thiết thực là anh đấy, Alex. Edie là mẹ Annie. Bà ấy đã chăm sóc cho con bé từ lúc

nó mới lọt lòng. Bệnh Annie nặng thế nào ai biết rõ hơn bà ấy chứ?”

Ở những tình huống bình thường thì Alex có thể đã không tranh cãi về điều này làm gì. Nhưng vì trước kia ông thẩm phán đã nói tất cả nên anh biết còn rất nhiều thứ liên quan ở đây ngoài những gì tai nghe mắt thấy. Bệnh điên di truyền. Chúng là những từ kinh khủng và được coi là nỗi khiếp đảm lớn nhất của nhà Trimble. Nỗi khiếp sợ lẫn át đến nỗi không ai trong hai người họ nhận thức được điều đó, cả hai đều có lý do riêng, ông James thì vì sự nghiệp, bà Edie thì vì tội lỗi.

Nếu Annie được kiểm tra... Nếu người ta phát hiện ra rằng chứng rối loạn thần kinh của cô là do bệnh điên di truyền và không phải do tác động của sốt cao, thì cả hai người họ sợ sẽ phải trả giá, bà Edie phải trả giá vì những dối trá ba mươi năm trước đã phạm phải trong cuộc hôn nhân của mình, ông thẩm phán phải trả giá khi mất sự tín nhiệm trong chính trường. Không muốn liều lĩnh như thế, họ thà giữ Annie, bí mật tội lỗi của họ, khuất khỏi thế giới này.

“Chúng ta sẽ giữ kín chuyện đi đến Portland,” Alex cố nói. “Sẽ không một ai biết cô ấy được thăm khám.”

“Tôi sẽ không tán thành bất cứ cuộc kiểm tra nào hết,” ông James kiên quyết nói.

Alex cóc cần sự đồng ý của ông ta và hai vợ chồng Trimble biết cả. Nhưng anh thấy thật thiếu thận trọng khi nói thế. “Tôi hiểu.”

“Xin hãy tin rằng chúng tôi yêu con gái mình,” ông James thêm vào.

Mím môi thành một đường nghiêm khắc, Alex chăm chăm nhìn ông thẩm phán mà anh đã từng vô cùng ngưỡng mộ. Nếu nghĩ mình yêu con gái, thì ông ấy có một định nghĩa cho từ đó hoàn toàn khác với của Alex. Không phải chỉ mỗi việc không sẵn lòng cho cô đi kiểm tra, mà còn mọi thứ khác đã qua... một lễ cưới ảm đạm, một bữa tiệc vườn được ưu tiên hơn nhu cầu của Annie, và hàng chục thứ khác mà Alex

không thể nhớ ra ngay. Yêu? Thậm chí việc ông Trimble dùng từ đó cũng là một trò hề.

“Nếu chúng tôi nghĩ việc kiểm tra có thể làm sáng tỏ bất cứ điều gì mới,” ông James tiếp lời, “thì chúng tôi đã tự đưa con bé lên Portland nhiều năm trước rồi.”

Im lặng. Nhức nhối và đầy cáo buộc. Vào thời khắc đó, Alex biết rằng ông bà Trimble sẽ chiến đấu đến hơi thở cuối cùng với anh để ngăn không cho Annie được bất kỳ bác sĩ nào thăm khám. Nếu anh chống đối họ thì mọi thứ sẽ trở nên tồi tệ. Rất tồi tệ.

Anh cần phải cẩn thận nghĩ thấu đáo mọi chuyện trước khi đi đến bất cứ kết luận nào, không phải vì anh đặc biệt quan tâm đến việc gìn giữ mối quan hệ với bố mẹ vợ, mà là vì hạnh phúc của Annie có thể nằm ở sự cân bằng giữa hai điều đó. Nếu cô cảm nhận được yêu thương như bà Maddy hồ nghi, thì chắc chắn cô yêu bố mẹ mình, dù họ có xứng đáng hay không. Vì cô ấy, Alex không muốn gây ra mỗi bất hòa nào mà không có một nguyên do xác đáng.

Rõ là lầm tưởng sự im lặng của anh thành sự thay đổi ý định, bà Edie đã lấy lại được chút bình tĩnh. Với giọng hòa nhã hơn, vừa phải hơn, bà ta nói, “Tôi biết cách cư xử của Annie có thể gây lầm lẫn đến mức nào, thưa ngài Montgomery. Thỉnh thoảng con bé thể hiện được khá nhiều những điều tưởng như là trí khôn bình thường, nhưng ngay lập tức nó lại giật lùi. Tin tôi đi. Dù vô cùng ghét phải nói ra từ này nhưng con gái bé bỏng của tôi là một đứa đần độn. Tất cả nguyện cầu trên thế giới này cũng không thể thay đổi được điều đó”.

Một mối khôn tả xiết, Alex thở dài và lại xoa tay lên mặt. Đêm qua gần như anh không chớp mắt. Annie... với gương mặt xinh đẹp và đôi mắt biếc xanh bối rối. Anh không thể nào đẩy cô ra khỏi tâm trí. Có thể anh và bà Maddy đang vớt trăng dưới nước. Nhưng, khỉ thật, anh phải chắc chắn.

“Tôi xin lỗi,” anh thoái thác. “Tôi nghĩ lẽ ra mình không nên đến. Tôi đã làm hai ông bà phiền lòng, và nếu hai người đúng thì tôi đã hành động mà hoàn toàn không có lý do chính đáng rồi. Chỉ là vì tôi...” Anh nhún vai. “Đêm qua... quan sát cô ấy... tôi đã chắc chắn rằng có chút hy vọng.”

Nhìn vào mắt bà Edie, Alex thấy được nỗi đau và biết rằng bà ta đã hết lòng tin rằng con gái mình bị di truyền bệnh điên từ bên gia đình mình. Liệu bà ta có niềm tin quá mạnh mẽ vào điều đó hay quá ám ảnh vì sợ rằng chồng bà sẽ vì thế mà ly dị, đến nỗi không thể thấy được bất cứ khả năng nào khác?

“Không có hy vọng nào đâu,” bà ta run giọng. “Có Chúa chứng giám tôi ước rằng có hy vọng. Vì Annie, ngài phải loại bỏ tất cả những nghi ngờ ấy ra khỏi đầu.”

Vì Annie. Anh nghiêng chặt răng để tránh nói điều mình sẽ phải hối hận.

“Trong ba ngày, tình trạng của con bé đã bắt đầu xấu đi,” bà Edie chỉ ra. “Và đến mức nó đã hành hung bà bảo mẫu đầy tàn bạo. Nếu được phép tiếp tục thì hành vi kiêu đó của con bé sẽ đẩy nó vào nhà thương điên, thưa ngài Montgomery. Tôi biết sáng nay ngài đến đây hoàn toàn với ý định tốt và ngài thật tử tế. Nhưng ngài phải tuyệt đối tin tôi về chuyện này. Tôi không bịa ra một đồng nguyên tắc bắt Annie phải chấp hành chỉ để làm hài lòng bản thân đâu. Tôi làm là để bảo vệ cho tương lai của con bé. Để làm điều tương tự, ngài phải thi hành chúng như đã hứa. Nếu không con bé sẽ trở thành bất trị và bao năm công sức của tôi sẽ tiêu tan. Tôi không muốn đưa con gái bé bỏng của mình phải vào nhà thương điên.”

“Đó cũng là điều tôi không bao giờ muốn. Xin hãy tin điều đó.”

“Tất nhiên chúng tôi tin,” ông James xen vào.

Alex đứng dậy. “Tôi xin lỗi vì xen vào buổi sáng của hai ông bà.”

“Vớ vẩn,” bà Edie trách mắng. “Annie là con gái của chúng tôi và chúng tôi yêu nó.”

Lại là từ đó. Yêu. Alex nóng lòng muốn hỏi hai con người này rằng liệu họ thậm chí có hiểu ý nghĩa của nó không.

Ông James đứng dậy và quàng một tay lên vợ. “Chính xác là thế. Tôi rất mừng vì anh đến thẳng chỗ chúng tôi khi bận lòng. Không ai trong hai chúng tôi mong gì hơn thế.”

Alex nói lời tạm biệt ông bà Trimble và rời khỏi nhà họ, đầu anh ngập đầy những băn khoăn mà dường như tất cả đều không thể trả lời dễ dàng. Phải chăng bố mẹ Annie quá mê mải với những mối lo riêng đến nỗi mù lòa trước chuyện của Annie? Hay là anh và bà Maddy chỉ đang đánh nhau với cối xay gió?

“Ngài Montgomery! Ngài Montgomery! Xin hãy đợi đã!”

Alex nghe thấy tiếng gọi ngay lúc anh vừa đến cuối ngõ nhà Trimble. Ghì cương dừng con ngựa đen lại, anh hơi xoay người trên yên thì thấy bà Edie đang băng qua bóng cây sồi bò ngang bãi cỏ, chiếc váy xòe dài đến mắt cá chân phần phật bay sau như một lá cờ xanh biếc. Nhìn từ xa, mái tóc đen và dáng người nhỏ nhắn của bà làm anh suýt tưởng đó là Annie. Nghĩ đến đây, cổ họng anh khô cháy. Nếu bà Edie đúng thì Annie sẽ chẳng bao giờ nói được, nói gì đến gọi ai.

Đến lạch nước chạy dọc con đường, bà dừng lại, một tay ép dưới ngực, chật vật lấy hơi. Alex kiên nhẫn đợi bà cất lời. Anh để ý, kể cả sau khi chạy một quãng đường đó, bà vẫn xanh nhợt. Đôi mắt nài xin anh khi bà tìm kiếm ánh mắt anh.

“Tôi không thể để ngài đi mà không nói với ngài về điều tôi rất bận lòng,” cuối cùng bà cũng cố thốt ra.

“Tôi hiểu. Và đó là chuyện gì?”

Cơ trên cổ căng lên khi bà nuốt xuống và khó nhọc lấy thêm một hơi nhất gừng. “Thưa ngài Montgomery, tôi phải xin ngài một ân huệ

rất lớn. Sau này, cầu xin ngài đừng hỏi những câu về tình trạng của Annie trước mặt ông thẩm phán. Nếu có quan ngại gì, ngài phải hỏi riêng tôi.”

“Tại sao tôi phải giấu ngài thẩm phán những mối lo của mình?” anh hỏi, cố đọc nét mặt của bà mà không được.

“Chồng tôi không được khỏe. Ông ấy không được bận tâm đến những chuyện vặt vãnh ấy.”

Chuyện vặt vãnh? Anh cố làm tất cả để không chửi thề. Tương lai của Annie là chuyện vặt vãnh? Để bảo vệ vị trí như một phu nhân của ngài thẩm phán đáng trọng vọng, người phụ nữ này có thể đi xa đến đâu nữa đây? Alex cảm giác mình đâu cần phải biết. Không khi Annie chỉ là một con cừ non mà bà ta phải hy sinh. “Tôi xin lỗi,” anh lạnh lùng nói. “Tôi đâu thấy ngài thẩm phán không khỏe.”

“Vâng, à, đó không phải chuyện ông ấy muốn nói. Nói cho cùng thì, ông ấy còn cả một sự nghiệp phải suy nghĩ.”

Ồ, đúng rồi, cái sự nghiệp đáng nguyên rủa của ông thẩm phán. Sao anh lại quên được nhỉ?

“Tôi rất hy vọng rằng ông James sẽ khỏe hơn khi được chăm sóc tốt và nghỉ ngơi,” bà ta nói tiếp. “Nhưng, đến giờ, tốt nhất là không nên để ông ấy phải chịu xáo trộn gì cả. Tôi sợ rằng biến động kiểu gì, nhất là liên quan đến Annie, cũng có thể làm ông ấy tái phát.”

Nhìn xoáy vào mắt người phụ nữ này, Alex thấy được nỗi sợ hãi, hiển nhiên, nhưng anh ngờ rằng liệu đó có phải là nỗi sợ cho chính bà, chứ không phải cho chồng. Rất cục thì bà ta có bí mật phải giữ kín. Điều đáng châm biếm ở đây là chồng bà ta đã biết chuyện bệnh điên có thể di truyền trong gia đình bà và Alex không biết lý do gì mà ông ta lờ đi không nói chuyện đó với vợ. Alex cho rằng chắc hẳn bà Trimble phải là người rất tin vào câu ngạn ngữ cổ rằng thừa nhận điều gì là cho nó thêm sức mạnh.

Sao hai người sống chung một mái nhà, ngủ cùng giường, có con, mà lại thành thật với nhau quá ít?

Tất cả những gì Alex muốn là tránh xa khỏi hai người họ. Tránh xa để anh có thể suy nghĩ. Anh còn phải đưa ra vài quyết định. Những quyết định quan trọng đến đáng nguyên rủa. Vì Annie, anh phải chắc chắn mình quyết định đúng. “Tôi sẽ ghi nhớ chuyện ông nhà không được khỏe trước lúc lại đến gặp hai ông bà vì những mối lo của mình. Như tôi đã nói, tôi không hề biết ông ấy ốm mệt.”

Bà Edie nhắm mắt lại thật mau. Khi nhắc rèm mi lên, nước mắt tuôn trào trên đôi má nhợt nhạt của bà. “Ngài Montgomery, tôi biết ngài nghĩ không tốt về tôi. Ngài nghĩ tôi là loại mẹ tồi đúng không?”

Một nửa cũng không đúng. Nhưng Alex thấy chẳng ích gì nếu làm tổn thương người đàn bà này. Trông bà ta đã thảm hại đến độ anh gần như chẳng dám nhìn. “Tôi không phải kẻ hấp tấp đánh giá người khác.”

“Dù có ra thế nào đi chăng nữa thì tôi cũng đã làm những điều mình nghĩ là tốt nhất cho con,” bà ta run giọng. “Luôn luôn. Thật chẳng dễ dàng. Cả nhà cần tôi. Nhưng tôi đã giữ con bé ở nhà, không bao giờ oán thán nửa lời khi phải vất vả vì nó. Tôi cho rằng các bà mẹ khác chắc hẳn đã chọn lối thoát dễ dàng.”

Alex không nghi ngờ điều ấy. Anh tin rằng theo cách đáng thương của mình bà cũng đã góp phần vào những hy sinh của người mẹ. Bà ta chớp mắt rồi quệt hai má. Có điều gì đó trên nét mặt bà ta, Alex không chắc là gì, gần như làm anh thấy thương cảm cho người phụ nữ này.

“Từ giờ trở đi, có lo lắng gì tôi sẽ đến gặp bà,” anh hứa. Nói rồi, anh đội mũ lên và bắt đầu nhẹ nhàng thúc ngựa bước đi. “Chúc bà một ngày tốt lành, bà Trimble ạ.”

Bà ta giơ một tay lên. “Xin đợi đã. Cho tôi xin chút ít thời gian nữa, rồi tôi sẽ để ngài đi.”

“Vâng?”

Bà ta cắn môi dưới. Sau đó, thôi không lo lắng nữa để cất lời, “Tôi biết ngài đã hứa rằng sẽ trả Annie về cho chúng tôi sau khi nó sinh. Nhưng trong thời gian này có một số điều ngài nên biết, những điều tôi không nói đến trong đêm hôm ấy, lúc trước mặt ông thẩm phán. Vì ông ấy đang yếu, ngài hiểu mà.”

“Vậy những điều ấy có thể là gì?”

Hai tay siết chặt, bà ta thốt ra. “Dù ngài làm bất kỳ điều gì, cũng đừng bao giờ cho phép Annie ở gần mèo mà không có ai giám sát. Và nếu khách có con nhỏ đến nhà chơi ngài tuyệt đối không được để Annie một mình với một trong số những đứa nhỏ đó. Dưới bất cứ trường hợp nào cũng không.”

“Phiền bà giải thích tại sao?”

“Còn chưa rõ sao? Con bé sẽ không cố tình, ngài hiểu chứ, nhưng tôi không khỏi e ngại rằng nó có thể vô tình gây tổn thương cho đứa nhỏ hay con mèo đó.” Những giọt nước mắt trong trẻo từ mắt bà trào ra, hai khóe miệng bắt đầu run lên. “Hãy lưu tâm những gì tôi nói. Làm ơn đi!”

Nói xong, bà ta xoay người đi rồi trở lại con đường vắng ngang sân trước. Một lúc lâu, Alex vẫn dăm dăm nhìn theo.

Sau khi trở về Montgomery Hall, Alex nghỉ ngơi trong thư phòng, nơi anh mong tìm được chút riêng tư. Bà Maddy thì nghĩ khác. Trước lúc anh được thư thái ngồi trên ghế, bà gõ cửa rồi vào phòng không cần cho phép. Nhìn bà, Alex đủ biết bà sẽ chẳng muốn gì hơn ngoài việc đòi kể lại chi tiết toàn bộ cuộc nói chuyện của anh với ông bà Trimble.

“Sao?” bà nói.

Alex nhồm dậy, bước về kệ tủ rót cho mỗi người một chút brandy. Vì hiếm khi anh uống rượu sớm thế, nên bà quản gia ngạc nhiên

nhường hai bên lòng mày khi anh đưa bà một ly rượu. “Tôi tệ vậy à?”

Xoay người trước khung cửa sổ nhiều ô trống hướng ra khu vườn phía tây, Alex đáp lời, “Nói ngắn gọn là, sau khi nói chuyện với cha mẹ Annie một lần nữa, tôi thấy rối rắm nhiều hơn bao giờ hết”. Anh dừng lại một lúc, đưa cái nhìn gay gắt phủ lấy bụi cây đã được cắt tỉa nằm ngay sát mấy luống hoa hồng. “Khốn kiếp thật, vú Maddy ạ. Đêm qua tôi đã ngập tràn hy vọng. Tôi nằm thao thức đến tận sáng, hàng trăm khả năng cứ rượt đuổi trong đầu... rằng cô ấy không ngờ nghịch như ông bà ấy tưởng, rằng có thể cơn sốt ảnh hưởng cô ấy theo cách khác mà chúng ta chưa từng được nghĩ tới. Cô ấy nói được, biết đâu đây? Hay nghe được.”

Trông thất vọng chẳng khác gì cảm giác của Alex, bà Maddy nói, “Chà, không phải khả năng nghe của con bé đâu, cứ yên trí ạ, cậu ạ. Hầu hết những lần tôi gọi tên con bé, nó đều quay ra”. Đôi lòng mày cau lại suy tư, bà lấy hai lòng bàn tay xoa xoa chiếc cốc. “Tôi nghĩ đó là tất cả lý do sao lại muốn cho con bé đi kiểm tra, cậu Alex à, để tìm ra chính xác vấn đề là gì.”

Alex cười chua chát. “Nếu tôi quyết định cho cô ấy đi kiểm tra hay thậm chí chỉ là đề xuất rằng muốn giữ cô ấy ở ngôi nhà này sau khi đứa bé chào đời thì chắc chắn sẽ có một cuộc chiến đang chờ tôi đây.”

“Ông bà Trimble không có quyền pháp lý, không còn nữa. Cậu có thể làm điều cậu thích.”

“Đúng vậy, nhưng họ là cha mẹ Annie. Nếu vú đúng, và cô ấy có khả năng tiến triển được những tình cảm gắn bó, thì một cuộc phân ly...” Alex để giọng mình lạnh dần. Một lúc sau, anh nói, “Tôi không muốn cô ấy đau khổ vì lý do không đâu”.

“Không, chúng ta không muốn điều đó. Tôi có cảm giác rằng con bé tội nghiệp ấy đã chịu đủ buồn khổ trong cuộc đời ngắn ngủi của mình rồi.”

Ngắn gọn hết sức có thể, Alex kể lại những chi tiết khác trong cuộc nói chuyện của mình với ông bà Trimble, bao gồm cả những cảnh báo kỳ lạ của bà Edie, rằng không bao giờ được để Annie một mình với mèo hoặc con nhỏ của bất kỳ ai.

“Thật ngỡ ngàng,” bà Maddy vừa nói vừa hỗn hển thở. “Con bé rất lành.”

“Đêm qua, lúc tấn công cô Perkins, cô ấy đâu có lành,” Alex gọi cho bà nhớ. “Cô ấy cũng không hoàn toàn là một thiên thần khi tôi đưa cô ấy đến đây bằng xe ngựa.”

“Nhưng con bé bị kích động!”

Alex không thể phủ nhận điều đó. Anh nhìn chăm chăm vào đáy ly brandy màu hổ phách. Lúc ngẩng lên, anh đã quyết định kể cho bà Maddy nghe mọi chuyện, kể cả về ông bác bà Edie và nỗi lo sợ của ông bà Trimble rằng con gái họ có thể bị điên. Anh không để mình nghĩ đến việc hủy hoại lòng tin của ông James Trimble. Những gì anh nói trong căn phòng này sẽ không ai biết ngoài bà Maddy, và tương lai của Annie đang ở thế ngàn cân treo sợi tóc.

Lúc anh kể, sắc mặt bà Maddy chuyển sang xanh nhợt đầy kinh hãi. “Lạy Thượng đế trên trời cao,” bà thì thầm lúc anh nói xong. “Con bé không bị điên, cậu Alex à. Tôi xin lấy cái mạng già này ra cá cược.”

Bà Maddy lắc đầu buồn bã. “Bởi vì bác sĩ có thể phát hiện ra rằng con bé không phải đơn giản chỉ bị hâm hâm, mà là điên?”

“Điều này có thể hủy hoại sự nghiệp chính trị của ông James Trimble, và nếu vậy, tôi nghĩ ông ta sẽ vì thế mà ly dị vợ.”

“Nói cách khác, họ thấy cây mà chẳng thấy rừng.”

Alex thở dài. “Tôi không biết nữa. Có thể chính tôi và vú là những người không xem xét sự việc thấu đáo. Chỉ có thời gian sẽ trả lời được, tôi đoán vậy.” Anh nhìn vào mắt bà Maddy với một nụ cười nhẹ chạm lên môi. “May là chúng ta còn có thời gian. Không phải chúng ta cà

rich cà tàng lúc làng đang cháy. Cô ấy mới mang thai bốn tháng. Chúng ta còn có năm tháng nữa để theo dõi cô ấy và đưa ra quyết định. Nếu, sau vài tuần, cả hai chúng ta chắc chắn rằng cô ấy có thể được cứu chữa thì tôi sẽ đưa cô ấy đi Portland, mặc xác ông bà Trimble.”

Bà Maddy nâng ly lên. “Ta sẽ uống vì điều đó.”

Alex không khỏi toét miệng cười, “Sẽ không dễ chịu đâu. Nếu tôi quyết định làm trái mong muốn của ông bà Trimble thì họ sẽ chiến đấu với tôi bằng mọi thứ họ có.”

“Họ sẽ tìm được đối thủ trong hai chúng ta.” Đôi mắt bà quẩn gia khẽ giãn ra khi bà uống nốt brandy. Quơ quơ tay trước mặt, bà chớp mắt và rít hơi qua kẽ răng. “Tuyệt, nhưng thứ này đang đốt cháy một đường xuyên dọc xuống ngón chân tôi!”

Alex khình khịt cười. “Chà, vậy ta có quyết định chưa?”

“Còn hơn việc thay thế một quyết định bằng một quyết định, nhưng, đúng, chúng ta có rồi. Chúng ta sẽ đưa con bé đến Portland kiểm tra.”

“Liệu chúng ta có thấy những dấu hiệu chứng tỏ cô ấy có thể dạy dỗ được không,” Alex sửa lại.

“Chúng ta sẽ thấy.”

“Đừng có kỳ vọng nhiều quá đấy, vú Maddy,” anh nhẹ nhàng cảnh báo bà. “Tôi không muốn phải thất vọng.”

“Sẽ không đâu.” Bà quả quyết với đôi mắt ánh lên tia sáng đầy thách thức. “Con bé có thể không bao giờ làm được các phép toán hay những thứ như thế, nhưng nó có thể dạy được. Tôi xin lấy cả đôi tất nịt này ra cá cược.”

“Tôi hy vọng là vú đúng.” Cảm thấy thanh thản hơn so với hàng giờ qua, anh tựa vai vào tường. “Còn vấn đề khác mà ta chưa giải quyết, đó là về một bảo mẫu. Tôi biết vú bận. Và tôi cũng không trông đợi vú đảm đương thêm trách nhiệm chăm sóc cho Annie. Chúng ta sẽ phải

thuê người. Nhắc mới nhớ. Cô ấy giờ đang ở đâu rồi?”

“Trong phòng mình. Tôi đã bảo một hầu gái ngồi cùng con bé khi tôi xuống đây nói chuyện với cậu rồi. Tiện nói luôn, cửa cũng sửa rồi. Henry đã thay mặt ổp và ổ khóa. Tốt như mới.”

“Cậu ta làm nhanh đấy.”

“Vâng, à, tôi có cần nhần một chút. Cậu biết thằng Henry rồi đấy. Nếu việc hoãn đến ngày mai được...” giọng bà nhỏ dần.

“Tôi xin lỗi vì mấy việc thêm thắt đó, vú Maddy à.”

Bà phẩy tay xua lời xin lỗi của anh. “Tôi không ngại việc chăm sóc con bé đâu. Như tôi thấy, không có lý do gì mà không thể cho nó bám đuôi lúc tôi làm việc. Con bé không bị giam trong phòng lúc ở nhà nó, đúng không?”

“Vâng.”

“Chà, vậy thì. Nếu con bé trốn khỏi tôi và chạy đi, không phải là cậu sẽ không biết tìm nó ở đâu đây chứ.”

Gật đầu, Alex thừa nhận ý kiến đó. Mọi lo chính của anh là biết trước đây Annie hay tha thân trong rừng, cô có thể liều lĩnh trốn khỏi nhà và có thể sẽ bị thương. Cho đến khi hết thai kỳ, phải thực hiện các biện pháp đặc biệt để giữ gìn thể trạng tốt nhất cho cô. “Nếu vú chắc chắn không ngại trông coi cô ấy. Vì những lý do hiển nhiên, tôi không muốn để cô ấy ra ngoài mà không có người trông chừng.”

“Tôi không ngại.” Bà Maddy chăm chú nhìn anh một lúc. “Vì không được để con bé ra ngoài một mình, có lẽ cậu có thể bớt chút thời gian đi cùng với nó?”

“Tôi á?” Gợi ý của vú Maddy làm Alex rất ngạc nhiên. Sau phản ứng thô bạo của mình với Annie vào buổi sáng cùng trên xe ngựa, anh chẳng thích thú gì cái ý nghĩ ở một mình với cô. “Có lẽ sẽ tốt hơn nếu tôi giao nhiệm vụ hộ tống cô ấy cho một trong các gia nhân.”

Bà Maddy bĩu môi. “Cậu Alex này, sau những gì xảy ra với cô

Perkins, sao cậu có thể suy nghĩ về chuyện đó nữa chứ? Annie nên được đối xử như một thành viên trong gia đình này. Con bé không phải là một con vật nuôi hay những thứ kiểu ấy mà cậu có thể để bất cứ ai dắt đi.”

Biết bà quản gia nói đúng, Alex thở dài. “Tôi sẽ xem lịch làm việc và xem liệu mình có dành được chút thời gian với vú và Annie vào mỗi chiều không.” Anh cầu nguyện bà không hỏi tại sao mình lại yêu cầu cả sự có mặt của bà. Rút đồng hồ ra khỏi túi quần, anh xem giờ. Chiều nay anh có hẹn với hai người muốn mua ngựa cái. “Chà, mọi việc chúng ta sắp xếp ổn rồi, tôi nghĩ mình nên...”

“Có một vấn đề nhỏ nữa,” bà Maddy ngắt lời.

Alex nhường một bên lông mày dò hỏi.

“Như tôi báo đêm qua đây, bằng cách nào đó cậu phải làm Annie hiểu rằng phần cơ thể đang phình ra của nó là do đang mang đứa bé. Con nhỏ vẫn không thiết tha gì ăn uống.”

Alex rên rỉ. “Vú Maddy, tôi không nghĩ cô ấy hiểu nổi một từ tôi nói.”

“Thế thì vẽ tranh đi.”

“Tranh á? Tôi không biết vẽ. Hơn nữa, cô ấy còn rất bồn chồn lúc tôi ở quanh, để một người phụ nữ giải thích chuyện đó không tốt hơn sao?”

Mắt bà Maddy lóng lánh. “Đừng có nhìn tôi, tôi cũng không vẽ được đâu. Còn việc để tôi là người giải thích cho con bé thì thật vô lý. Cậu là chồng con bé mà.”

“Tôi là chồng của cô ấy chỉ bằng định nghĩa mơ hồ nhất của từ ấy thôi.”

Bà giơ cái cốc không cho anh. “Đó chính là tình trạng cậu nên chỉnh sửa trong mối quan hệ của hai người. Tôi đã nói ngay từ đầu rồi.”

“Cô ấy...”

“Xinh xắn.”

“Không một người đàn ông nào với chút ít đứng đắn...”

“Và con bé cũng dễ thương nữa.”

“Vú Maddy, vì Chúa hãy thực tế chút đi.”

“Với tôi như vậy là hoàn toàn thực tế,” bà vui mừng thông báo với anh. “Theo luật pháp, con bé là vợ cậu rồi. Nó đang mang trong mình đứa bé sẽ mang tên cậu. Chính cậu đã nói hàng chục lần rằng không có ý định kết hôn với bất cứ ai. Sao không biến cuộc hôn nhân này thành thật đi?”

Để câu hỏi hững hờ sau gót chân mình, bà Maddy đặt ly rượu trên bàn rồi ra khỏi phòng. Sau khi bà đi khỏi, Alex ngây ra nhìn xuống sàn nhà. Cuộc hôn nhân thật sự... Anh nhắm mắt lại trước ý nghĩ đó, nhưng trốn khỏi thế giới xung quanh cũng chẳng mấy giúp anh khuây khỏa đi nỗi cô đơn nhức nhối trong tâm khảm.

Chương 9

Tôi hôm đó sau bữa tối mà phần lớn Annie lại không chịu ăn, Alex cầm theo tập vẽ và bút chì trèo lên phòng trẻ. Không muốn làm Annie sợ quá mức cần thiết, Alex đã sắp xếp cho bà Maddy tiếp tục có mặt trong thời gian anh và Annie trao đổi. Vui vẻ giúp đỡ, bà quản gia đã ngồi sẵn bên mép giường lúc anh đến.

Annie ngồi bên chiếc bàn nhỏ gần cửa sổ, hai ta siết chặt trong lòng, hai chân bắt chéo nơi mắt cá và móc lên thanh nổi chân ghế. Khi thoáng thấy Alex mở cửa phòng, chút hồng hào còn sót lại trên đôi má cô đã trôi tuột hết. Dù nổi sợ anh đang lộ lộ nhưng cô không cố bỏ ghế để tìm kiếm bóng đêm trong góc nhà tắm tối như đã làm hôm trước. Không chắc liệu có phải Annie đột nhiên trở nên dạn dĩ hơn không, nên anh chỉ có thể cho rằng cô bạo dạn hơn là vì bà Maddy đang ngồi gần đó. Cô hiển nhiên là thấy an toàn chừng nào bà lão kia còn ở đây bảo vệ cô.

Dáng ngồi thẳng của Annie giúp Alex nhìn cô rõ hơn đêm trước, và những gì thấy được lại làm anh phiền não. Trong bốn ngày qua, cô đã xẹp hẳn đi. Như bà Maddy nói, cô hầu như không ăn gì kể từ hôm cô Perkins bị đuổi việc, một vài miếng mỗi bữa và chẳng thêm gì nữa. Xét đoán qua vẻ gầy guộc của cô, anh chắc rằng cô đã khảnh ăn như vậy trong ba ngày đầu ở đây, điều này giải thích, chứ không phải biện minh, cho những cố gắng vụng về khi bắt cô ăn của bà bảo mẫu.

Sau buổi gặp gỡ này, Alex hy vọng Annie sẽ hợp tác thêm một chút và không tuyệt thực nữa. Nếu không, anh sẽ chẳng còn lựa chọn nào ngoài việc cải tiến các phương pháp của cô Perkins. Dù không nghi

ngờ khả năng chế ngự và ép cô ăn của mình, nhưng anh chẳng hề muốn phải đến nước đấy. Không có việc đó thêm vào danh sách thì cô cũng đã chịu đựng đủ khi ở nhà này rồi.

Ánh đèn tỏa sáng lung linh trên những lọn tóc sậm quăn, ngang bướng ôm lấy gương mặt nhỏ nhắn của cô, làm bật lên màu mắt, đôi mắt mà ngay lúc này làm anh nhớ đến những hồ nước xanh biếc, trong veo. Chiếc váy yếm hồng đã bạc màu thích hợp hơn cho một đứa trẻ, quần quanh người cô còn rộng hơn trước, vải áo đã khá sờn, mềm mại bám lấy những đường cong ẩn dưới thân thể. Hoàn hảo trong vóc dáng nhỏ nhắn, đó là Annie, yêu kiều theo cách mà không hiểu sao lại rạng rỡ hơn những vẻ đẹp khiêu gợi trước kia anh đã từng bị cuốn hút.

Đề xuất biến cuộc hôn nhân này thành thật của bà Maddy đã chọn ngay lúc này để trở lại tâm trí anh. Anh ghét phải thừa nhận điều ấy nhường nào, thậm chí với chính mình, thì cũng bị cảm dỗ phải thừa nhận nhường ấy. Cảm dỗ đến khó tin. Khía cạnh thể xác của cuộc hôn nhân với một cô gái xinh đẹp thế này ở một mức độ cụ thể nào đó sẽ không phải là thứ thách cam go cho anh, hay cho bất cứ người đàn ông nào. Nhưng hơn thế, biến cuộc hôn phối này thành thật sẽ ít rắc rối hơn nhiều so với kế hoạch ban đầu của anh. Thật không may, cảm giác tội lỗi, dù chỉ nghĩ đến tờ giấy hôn thú không thôi, cũng đã góp những viên gạch xây nên bức tường ngăn khiến anh dường như không thể quay đầu lại. Có những quy định lễ nghi phép tắc cần phải tuân thủ nếu một người đàn ông muốn tự tôn, và một cô gái với những khiếm khuyết như Annie là trái cấm.

Sau khi vặn to ngọn đèn, Alex vào bàn ngồi cùng Annie, kê ghế vào chỗ đối diện với cô, anh hy vọng rằng cô có thể thấy thư giãn hơn nếu giữ khoảng cách. Vì sắp giao tiếp với cô bằng việc vẽ tranh nên anh cho đây là một dấu hiệu tốt khi thấy cô có vẻ thích thú với tập vẽ và bút chì.

“Chào, Annie,” anh khẽ nói.

Kéo ánh nhìn ra khỏi tập vẽ, cô chăm chăm nhìn vào miệng anh. Nét mặt thể hiện rõ hơn cả ngôn từ rằng cô không hề nắm được những gì anh vừa nói. Thật không phải là khởi đầu đáng khích lệ. Bằng cách nào đó anh phải làm cô hiểu rằng việc ăn uống không liên quan gì đến vòng eo kia đang phình ra.

Được phủ gọn gàng bằng một chiếc khăn, đĩa đồ ăn tối của Annie đặt cạnh khuỷu tay anh, phần thức ăn gần như chưa được đụng đến tạo nên những ụ lồ lồ dưới lớp vải lanh. Đẩy tập vẽ và bút chì sang một bên, anh cầm đĩa, mở thức ăn và lấy đĩa xiên mấy hạt đỗ xanh. Đôi mắt biết nói phản chiếu sự bướng bỉnh của cô làm Alex ngạc nhiên cũng nhiều như thích thú, Annie ngay lập tức mím chặt môi lại. Cô rõ ràng không có ý định đầu hàng mà không đấu tranh.

Cảm thấy lo lắng hơn nhiều so với tình huống đã được đảm bảo trước đó, anh hy vọng là mình đã nở một nụ cười tự tin với cô rồi chạm đầu nhỏ của hạt đỗ vào môi dưới của cô. Ngay khi cảm nhận sự tiếp xúc, cô giật người lại, gần như theo phản xạ, rồi khinh thường nhìn vào rãnh đĩa. Cô chuyển vị trí làm ánh sáng từ ngọn đèn trên tường rọi thẳng xuống dọc mặt mình.

Trong phút giây dài như vô tận, Alex trân trối nhìn vào miệng cô, rồi chậm chậm hạ tay xuống. Quên hết những hảo ý của mình rằng khi có mặt phụ nữ cần chú ý việc dùng ngôn ngữ, giọng gằn lên với cơn thịnh nộ, anh nói, “Con quỷ cái máu lạnh!”.

Bị giọng điệu và âm lượng lớn từ giọng của anh làm giật mình, bà Maddy đứng phắt dậy. “Lạy Đức mẹ linh thiêng, chuyện gì vậy?”

Alex đứng lên khỏi ghế và đi vòng qua bàn. Trước bước tiến đột ngột của anh, Annie quờ quạng tránh ra. Trước khi cô có thể lao đi, anh đã tóm lấy vai cô. Dù nét mặt hoảng sợ của cô bóp lấy trái tim mình nhưng anh níu chặt cô lại chỗ ngồi và một tay nắm lấy chiếc cầm nhỏ bé của cô. Đôi mắt mở to, khuôn mặt cô trắng bệch ra như sữa, cô

lập tức bất động, như thể cô sợ ngay cả việc thở.

Dĩ nhiên là cô ấy sợ rồi, anh nghĩ với sự nhạo báng bản thân gay gắt. Lý do nào mà cô ấy không chứ? Douglas đã gây ra tội ác tàn bạo nhất với cô, và bây giờ bị một người đàn ông mà cô chắc chắn là một con quái vật giam giữ.

Run lên với những cảm xúc khó xác định, hướng chi kiểm soát được chúng, Alex nhẹ nhàng xoa ngón cái lên môi dưới của cô. Những lỗ châm. Con giận dữ bất lực khuấy đảo trong anh. “Ôi, cưng à, anh rất xin lỗi.”

Bà Maddy quanh quanh bên chỗ khuỷu tay anh. “Cậu Alex?”

Cô gắng giữ cho giọng đều đều một cách cẩn thận. Alex nói, “Bà bảo mẫu đã đâm dĩa vào cô ấy?” Lỗi của tôi, một tiếng nói nhỏ thì thầm vang lên trong đầu anh. Tất cả là lỗi của tôi. Không bao giờ nữa, dù thời gian có eo hẹp đến thế nào, anh cũng sẽ không bao giờ bỏ qua việc kiểm tra các giấy giới thiệu của người làm. Anh có thể đã không cảm thấy tội tệ thế này nếu phải trả giá cho chính sự xao lãng của mình, nhưng thay vào đó một cô gái yếu đuối lại phải gánh chịu hậu quả. Vì vậy, anh sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân mình.

Đôi mắt xanh lục đau đớn với niềm thương cảm, bà Maddy đưa người về trước, tự xem những vết châm trên môi Annie. “Ôi, con bé tội nghiệp. Con mù đó không nghĩ gì đến việc đã làm với con sao?”

“Rõ ràng là không,” Alex nghiêng răng.

“Và chúng ta thì cứ làm công việc của mình ở dưới, không bao giờ đoán được.” Bà Maddy khẽ chạm tay vào mái tóc Annie. “Ta thề với con, con gái à. Ta mà biết thì ta đã tóm lấy con mù phù thủy già trở trên đó rồi.”

Annie không nghĩ ra tại sao cả hai người họ lại buồn khổ vì vài vết thương nhỏ xíu đã sắp lành của cô. Bà Maddy mắt ngấn nước, còn Alex, trông anh ta giận dữ đến đáng ngại, ban đầu cô lại cho rằng anh

giận cô.

Nhưng không... Khi nhìn thật lâu vào mắt anh, cô thấy được những góc tối chứa đầy nỗi ân hận, và cô không nghĩ là anh có thể giả vờ. Thêm vào cảm nhận ấy, cái cách bàn tay anh giữ chặt lấy cằm cô thật quá đỗi dịu dàng, ngón cái mơn trớn bờ môi cô khiến da thịt cô ngứa râm ran. Rõ ràng anh cảm thấy rất tệ về cách bà bảo mẫu đã đối xử với cô.

Phản ứng của anh hoàn toàn đối lập với mọi thứ Annie đã chờ đợi ở anh. Tàn nhẫn, cô đã nghĩ về anh như vậy, kiểu người lấy tất cả những gì mình muốn, con ác quỷ loại bỏ bất cứ ai chần lỗi đi của nó. Nhưng anh đang đứng đây, đường nét trên gương mặt anh căng ra, thân thể to lớn đang run lên vì cơn thịnh nộ không phải dành cho cô, mà là người đàn bà đã làm cô đau đớn.

Bao ngày qua, cô đã sống trong nỗi sợ anh thường trực. Nửa đêm, khi mọi người trong nhà còn đang ngủ, cô vẫn nằm thức chong chong mãi đến khi kiệt sức hoàn toàn, dăm dăm nhìn ra cửa, sợ hãi và tin rằng anh có thể sẽ đến, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Giờ đây, những cảm tưởng về anh đã vỡ tan, không phải từng chút từng chút một để cô có thể dần quen với sự thay đổi, mà giáng xuống như một đòn ác hiểm.

Như một sợi cao su đã bị kéo căng rồi lại được buông ra, Annie mềm nhũn với cảm giác nhẹ nhõm ngập tràn. Những gì đã xảy ra nhắc nhở cô phải thận trọng. Một phần trong cô không dễ gì quên được tất cả những lần cô đã bị lừa để tin người khác, rồi đến lúc nhận ra khi quá muộn rằng họ có ý định hại cô. Nhưng một phần khác trong cô lại muốn liều lĩnh tin tưởng người đàn ông này.

Độ ngốc nghếch đến cực điểm thì khỏi phải bàn, nhưng nhầm lẫn hay không thì cô cũng không thể cưỡng lại làm điều này. Có thể là do sự dịu dàng trong những động chạm của anh hay nỗi hối hận mà cô đọc được trong ánh mắt anh, hoặc cũng có thể là do cô thấy mệt mỏi với cảm giác sợ hãi. Giờ này, cô đã quá yếu vì đói, quá đau buồn vì bố

mẹ ruồng bỏ nên chẳng phân tích nổi lý do. Cô chỉ biết rằng hơi ấm từ những ngón tay rắn rỏi của anh trên làn da cô khiến cô cảm thấy an toàn. An toàn tuyệt đối.

Điên rồi, thật điên rồi... Nhưng đó là những gì cô cảm nhận.

Khi anh cuối cùng cũng buông tay khỏi cô để ngồi xuống ghế, Annie mê mết ngắm nhìn anh đến nỗi cô gần như không để ý đến bà Maddy đang thông thả bước về giường. Đêm nay anh mặc sơ mi trắng bẻ cổ và cổ tay rộng, giống mấy chiếc áo mà cha yêu thích. Nhưng chỉ giống đến đó thôi. Hai ống tay áo xắn trên cẳng tay cơ bắp, và thay vì thắt nơ, anh để cổ hở, đường xẻ trước hở hững hờ làm lộ ra cả vùng ngực nở nang. Dưới ánh đèn, làn da sạm nắng của anh bóng nhoáng, màu da sạm tạo nên sự tương phản nổi bật với đôi mắt màu hổ phách và hàm răng trắng đều, thẳng tắp của anh.

Không giống cha và tất cả những người quen ngạo mạn của ông, Alex Montgomery ăn mặc vì thoải mái hơn là thời trang, cô quả quyết vậy, phong cách của anh là sự coi thường, bất cần. Nhưng dù vậy, anh vẫn gắng thể hiện được một dáng vẻ oai vệ.

Ánh sáng lung linh phát ra từ những chiếc đèn treo tường nhảy múa trên gương mặt, tan chảy trên những sóng tóc cháy nắng rối bù của anh. Đầu hơi cúi, những đường nét như tạc trên khuôn mặt được phác họa bằng màu hổ phách, những phần phẳng trên khuôn mặt bị sắp bóng càng làm nổi lên sống mũi thẳng và sắc nét, quai hàm vuông vức, và những đường vạch lằn sâu đỡ lấy khuôn miệng. Bị mê hoặc, mắt cô đắm đuối vào môi anh, bờ môi trên được khắc sắc nét còn môi dưới đầy đặn và ẩm ướt.

“Chúng ta thử lại nhé?” anh hỏi.

Biết rằng đó chỉ là tưởng tượng, nhưng Annie nghĩ mình thực sự nghe được giọng anh, sắc, thấp và trầm.

Điều này đã xảy ra với cô rất nhiều lần, tưởng tượng nghe thấy

những thứ mà cô biết mình không thể. Những âm thanh vờ vịt, cô gọi chúng như vậy, nhưng tất cả những âm thanh ấy, chúng dường như hoàn toàn chân thật. Trước kia nó luôn xảy ra với những thứ bình thường, quen thuộc, giọng nói của mẹ, tiếng chó sủa, tiếng cửa đóng sập. Cách giải thích duy nhất cô nghĩ ra được là cô thấy những âm thanh ấy được tạo nên, biết từ trong ký ức của mình, và bởi vì trí óc cô mong mỏi được nghe, nên cô nghĩ mình nghe được thật.

Chỉ có điều cô chưa bao giờ được nghe giọng Alex Montgomery. Giọng cha mỏng và ít khàn hơn, vì thế Annie biết không phải mình đang nhớ lại và thay thế. Không. Dường như chẳng thể giải thích nổi, cô đã nghĩ rằng mình nghe được giọng người đàn ông này. Của người đàn ông này chứ không phải ai khác.

Một cảm giác gai gai bò dọc sống lưng cô.

Sau những gì đã xảy ra lúc ở thác nước, cô không thể nào vét được đủ nhiệt tình để làm bạn với bất kỳ người đàn ông nào. Dù khao khát muốn tin Alex, nhưng lúc này với cô, anh trông xa cách đáng sợ qua bờ vai đó, một bức tường cơ bắp khổng lồ chắn giữa cô và mọi thứ cô ấp ủ yêu thương: mái ấm tuổi thơ, cha mẹ, cánh rừng cô yêu quý.

Anh cầm lại chiếc đĩa, xiêm thêm đồ rồi đẩy ra trước cô. Cô gượng gạo liếc nhìn vú Maddy, mong bà sẽ can thiệp.

Nhẹ nhàng đẩy đĩa vào miệng cô, Alex đã lấy lại sự ý của cô, đôi mắt anh ánh lên niềm quyết tâm. “Giờ em đang giao tiếp với anh, Annie à, và anh nói là em phải ăn tối đi.”

Annie muốn giao tiếp với vú Maddy hơn, cảm ơn nhiều. Cô ước rằng trong bao điều, mình có thể nói với anh điều đó. Anh nghĩ cô muốn tiếp tục ở đây, bị giam cầm trong căn phòng u ám ngày này rồi lại qua những ngày tháng dằng dặc khác sao? Cô muốn về nhà. Để đạt được mục đích ấy thì cô phải gầy đi trong lần tới mẹ qua thăm.

Nhớ lại sức mạnh của những ngón tay anh, cô hít thật sâu trong nỗi

bất an nơm nớp. Nếu anh quyết ép cô... Một cảm giác khủng khiếp, nhức nhối xuyên thẳng vào lồng ngực, gọi nhắc cô về lần không may nuốt miếng táo chưa nhai đầy miệng. Lệ hoen làm cay xè đôi mắt, và cô hấp háy dữ dội để xua chúng đi.

Mặt anh đanh lại, cơ hàm dồn vào rồi giãn ra lúc anh nghiêng chặt răng. Cố tình tránh ánh mắt cô, anh nói, “Đừng có ngốc thế, thưa quý cô. Tôi không phải kẻ dễ bị nước mắt làm mũi lòng đau. Em sẽ phải ăn. Chúng ta có thể làm theo cách nhẹ nhàng hoặc cứng rắn. Tất cả tùy thuộc vào em.”

Hảo huyền hy vọng rằng có thể thuyết phục được anh như đã làm với bà Maddy nên Annie toàn phùng hai má. Ngay lúc đó, anh lắc đầu và quăng đĩa trở lại đĩa thức ăn của cô. Hành động đột ngột của anh làm cô giật thót và cúi đầu né tránh, ngộ nhỡ anh ta định bạt tai cô như mẹ vẫn thường làm. Bàn tay cứng đờ bất lực giữa không trung, anh chòng chọc nhìn cô một hồi lâu. Rồi, đôi môi mấp máy đôi chút như đang thì thầm, anh thốt ra một từ mà trước đây cô chưa từng được nghe hay thấy ai nói. Cô cau mày khó hiểu.

Thấy cô tỏ ra bối rối, anh rên rỉ thật rõ. Rồi anh xoa tay lên mặt và chớp mắt để khiến cô tập trung trở lại. Annie có cảm giác khó chịu rằng anh coi cô như một vấn đề vô cùng phiền phức và đang toàn tâm ước cô sẽ biến mất bằng phép nhiệm màu. Cô ước mình giúp được anh. Chớp mắt, biến mất. Không còn Annie nữa.

Khó nhọc lấy một hơi thật sâu xong, rất chậm rãi và súc tích, anh nói, “Annie, cưng à, em không béo.”

Nếu không béo, thì anh gọi là gì? Bụng cô chưa to đến mức khác thường, nhưng với tốc độ này thì nó sẽ sớm như vậy thôi. Chớm mùa bướm bay, cô còn nhìn được ngón chân mình qua rãnh ngực. Giờ thì tất cả những gì cô thấy được chỉ là cái bụng. Và tệ hơn là, váy yếm lúc nào cũng lấm lem ở đó. Cha mẹ không muốn cô nữa âu cũng là điều dễ hiểu.

“Bé yêu à, em phải ăn,” anh nói, nét mặt chuyển từ nghiêm nghị sang khích lệ. “Em không thể ăn vì anh sao? Anh không muốn ép em, và anh chắc là em cũng không muốn anh làm thế.”

Anh vươn người tới gần hơn và cô ngạc nhiên khi một tay anh ôm lấy má cô. Lòng bàn tay anh thật rộng và cực kỳ ấm áp đến nỗi cô bị lôi cuốn mạnh mẽ vào ý muốn vui mặt trong đó để anh sẽ không thấy cô nức nở. Anh sẽ nghĩ cô chẳng khác gì một đứa bé lớn đầu mít ướt, nếu cứ thế này và vì những lý do giờ đây đã hoàn toàn biến mất khỏi cô, cô không muốn anh nghĩ vậy.

“Nghe anh này, hùm? Em không béo.” Khẽ mỉm cười, anh nhắc lại hai từ cuối. “Không béo!” Anh nói rồi đẩy đĩa thức ăn ra và với lấy tập vẽ. “Anh đã hy vọng là tránh được điều này, nhưng có vẻ như không còn cách nào khác nữa rồi. Chú ý kỹ nhé? Chỉ mất vài phút thôi.”

Khi bắt đầu vẽ, cái cau mày chăm chú làm vàng trán anh nhăn lại. Không nén nổi tò mò, Annie vượt đôi má ửng đỏ của mình rồi ngồi thẳng lên một chút để nhìn được. Dù luôn phải lén lút nhưng cô rất thích vẽ vời. Có vẻ như Alex đang vẽ trên giấy một phụ nữ toàn thân đang đứng nghiêng.

Lúc quan sát anh vẽ, từ khoe mắt mình, Annie thấy đôi môi anh động đậy. Cô ngược lên cùng lúc thấy anh kết thúc bằng “... Anh e là mình không giỏi khoản này”.

Cô phải tán thành, nếu có thì anh cũng có rất ít khiếu nghệ thuật. Người phụ nữ anh đang vẽ có cái đầu trông giống một quả bóng méo mó hơn, và tóc cô ta trông như một lỗ sâu đang ngo ngoậy. Từ đó, người phụ nữ trong bức hình đi từ tẹt đến rất tẹt, với chiếc mũi không khác gì mỏ chim và hai cánh tay như một đoạn dây thừng dày với các sợi bị tước cuối dây là những ngón tay. Càng thêm nhiều nét vẽ, bức tranh không phải chỉ xấu mà là kinh khủng.

Vì đã nhiều năm mẹ không cho phép phát ra âm thanh gì nên rất

hiếm khi Annie bị thôi thúc bật cười. Nhưng lần này là một trong số những khoảnh khắc hiếm hoi đó. Alex trông có vẻ rất nghiêm túc về bức tranh, răng bặm xuống môi, đôi mày rậm cau lại lúc tập trung. Rõ ràng là anh đang tận lực với bức vẽ. Nhưng kể cả khi anh gắng làm cho bức phác họa trông đẹp hơn thì nó vẫn là một trong những nỗ lực đáng thương nhất cô từng thấy.

Để dần tiếng khúc khích khó chịu đang dâng lên trong cổ họng, cô phải nín thở. Anh ngược lên ngay sau đó, và trong khoảng khắc ấy, anh dường như quên bém bức họa. Ngập đầy những bản khoản, đôi mắt anh tìm mắt cô. Cô có cảm giác rằng anh cảm thấy cô sắp cười. Anh có vẻ không câu kính vì điều ấy, chỉ là bối rối. Và hỗn loạn.

Thời điểm ấy, Annie có cảm giác lạ vô cùng. Cảm giác như thể anh nhìn xoáy trong cô thay vì chỉ nhìn vào cô, rằng anh thấy bao điều trong mắt cô mà những người khác đã và chắc sẽ không bao giờ thấy. Cảm giác ngộp thở cuộn lên trong lồng ngực cô. Cô không thể rời mắt khỏi ánh nhìn của anh, không thể dịch chuyển để phá vỡ sức căng của nó.

Dù có là điều gì bện đến mình đi nữa, cuối cùng anh cũng giữ bở và bắt đầu vẽ tiếp, lần này người phụ nữ trong tranh có thêm một cái bụng to đùng. Dưới gầm bàn, Annie chạm tay lên bụng. Anh đang vẽ cô? Cứ như cảm giác được phản ứng của cô, anh lại nhìn lên, khoe môi khẽ uốn cong.

“Không được đẹp mắt lắm, anh biết. Nhưng hãy kiên nhẫn với anh nhé.”

Đẹp mắt? Cô không biết từ này. Bồn chồn, cô lại liếc vào bức vẽ.

Alex thêm vài nét cuối cùng vào bức vẽ. Rồi ngồi lúi lại ngắm nghĩa tác phẩm của mình. Hài lòng ra mặt, anh quay tờ giấy cho cô xem. Cô hoàn toàn ngạc nhiên khi thấy trong chiếc bụng đang nhô ra của người phụ nữ, anh đã vẽ một đứa bé có thể nhận ra bằng chiếc mũ vải diềm

xếp, chiếc váy dài và đôi giày len. Trong vài giây dài như vô tận, cô chăm chăm nhìn vào nó.

“Em bé,” anh nói chậm quá mức, vừa nói vừa gõ vào bức vẽ. Ra hiệu vào đĩa thức ăn, rồi chỉ vào đường kẻ tượng trưng cho miệng em bé trong tranh, anh nói thêm, “Em phải ăn. Để nuôi đứa bé. Em có hiểu không, Annie? Không phải em đang béo lên. Có một đứa bé đang lớn lên trong em.”

Chăm chăm nhìn anh trong nỗi đến choáng váng, Annie ôm chặt lấy eo mình. Chắc hẳn ánh mắt đã tố cáo nỗi hồ nghi của cô. Như thể thất vọng đến quá mức chịu đựng, anh quẳng chì viết xuống. “Vú Maddy, lại đây thử xem. Cô ấy không hiểu.”

Bà Maddy nhóm dậy khỏi giường rồi tiến lại gần bàn. Giả bộ đang bế một đứa bé, bà bắt đầu đưa đi đưa lại, miệng cười rạng rỡ. Rồi bà chỉ vào bụng Annie. “Một đứa nhỏ, con gái à. Kỳ diệu không? Con của chính con đó. Nhưng con phải ăn thì nó mới khỏe mạnh và cứng cáp.”

Annie hiểu tất cả. Vấn đề là, cô không tin. Một đứa bé? Họ đang nói là cô có một đứa bé bên trong? Cô nhìn xuống bụng.

Khi Annie chăm chú nhìn vòng eo của mình, Alex lợi dụng giây phút này để ngắm nhìn cô. Có một lúc khi anh đang vẽ, anh thề rằng cô đã định cười, và đôi lúc, biểu cảm cô ngụ ý một nhận thức nhất định.

Nói thế không có nghĩa là các năng lực trí tuệ hay thiếu chúng là vấn đề lúc này. Vấn đề là cuối cùng cô cũng đã hiểu điều gì đã làm vòng eo mình phình ra. Anh có thể đoán cô đã hiểu được thông điệp bằng cái nhìn sững sốt trong đôi mắt biếc của cô và cái cách cô tựa vào ghế rồi đặt hai tay lên bụng.

Chắc hẳn cô đang băn khoăn sao đứa bé có thể xoay sở để cư trú trong cô. Anh có thể giải thích điều này với cô thế nào đây? Qua mấy lớp áo vải lớp mỏng, cô nhấn ngón tay vào rốn rồi ngoáy xung quanh.

Alex ném tia nhìn vào bà Maddy. Hàng lông mày đỏ hoa râm nhướng lên chờ đợi, bà quản gia nhìn vào ánh mắt anh.

“Đừng có mà nghĩ thế,” anh nói.

“Nhưng con bé nghĩ...”

“Tôi mặc kệ liệu cô ấy có nghĩ mình nuốt phải hạt giống và nó nảy mầm hay không, tôi sẽ không, tôi nhắc lại là sẽ không vẽ tranh đâu.”

“Con bé tội nghiệp!”

Alex hoàn toàn đồng ý với lời đánh giá đó. Annie rõ ràng là một cô gái đáng thương, và cũng chẳng khác gì một tội ác khi cô bị đẩy vào tình thế bế tắc thế này.

Nhìn cô lúc này, anh gần như có thể thấy cô đang ôm con trong tay, mái đầu phủ đầy tóc tơ của nó rúc vào ngực mẹ. Kể cả nếu cô ngỡ ngẩn thì cũng không có nghĩa là cô không thể cảm nhận được yêu thương. Anh là ai mà nói được cô nghĩ hay cảm nhận thế nào về bất cứ điều gì? Hay bằng thước đo nào?

Khi những câu hỏi đó lấp đầy tâm trí Alex, hàng chục bản khoản khác trời dậy làm anh hoang mang, không trả lời nổi bất cứ một câu hỏi nào. Đột ngột và gần như rõ ràng đến lóa mắt, anh chỉ biết rằng bà Maddy hoàn toàn đúng, không ai có quyền cướp đứa con từ tay người mẹ. Không một ai. Anh ắt hẳn đã điên rồi khi thậm chí dám nghĩ về điều ấy.

Trước khi cưới Anine, anh đã tự thuyết phục bản thân rằng đây chỉ là một việc làm tử tế. Anh đã coi nó như bốn phận của mình, không phải với mỗi Annie mà cả với đứa con của em trai anh. Ngay lúc này chẳng có lý do nào thật thuyết phục nữa.

Cảm giác nóng rát tạt vào mắt Alex khi anh nhìn Annie tiếp tục chọc vào rốn một cách hiếu kỳ. Anh đứng dậy làm chiếc ghế kê kèn kẹt thật to. Dù có hứa với cha mẹ cô điều gì đi chăng nữa, sao anh có thể nỡ lòng chia tách hai mẹ con cô sau khi đứa bé ra đời? Câu trả lời

thật đơn giản: Anh không thể.

Khoảng hơn một giờ sau, cuối cùng Annie cũng được ở một mình. Bị cửa sổ chắn song phân ra thành những sọc vằn thật rộng, ánh trăng đổ đầy vào phòng ngủ của cô. Được phác lên ánh bạc, đồ nội thất thực dụng và đồ chơi con trẻ bị lãng quên trong phòng khoác lên mình một nét đặc trưng rất thật. Những nét chạm khắc trên cửa tủ được bóng tối làm rõ nét trông nhang nhác mặt người. Con ngựa bập bênh trong góc phòng dường như đang thực sự khẽ động đậy, bồm và đuôi khẽ gợn sóng như có cơn gió nhẹ lướt qua. Annie ngỡ rằng mình nghe được giọng nói và tiếng cười của trẻ con, quá đỗi nhạt nhòa, quá đỗi xa xăm, từ thời xưa xa vắng.

Cảm giác diệu kỳ phủ ngập lấy cô. Nếu Alex Montgomery và bà Maddy không nói dối thì cô sẽ sớm có một em bé của riêng mình. Em bé nhỏ xíu của riêng cô. Ý nghĩ ấy làm cổ họng cô thắt lại vì hạnh phúc. Đôi khi sống trong im lặng thật cô đơn. Những con thú cưng duy nhất cô từng được phép sở hữu là những sinh vật hoang dã được cô thuần dưỡng: động vật trong rừng, mấy chú chuột trên gác mái nhà cô. Cô không có bạn bè là con người, và chẳng mấy hy vọng tìm được một ai.

Một em bé... Annie ôm chặt lấy eo, hạnh phúc đến khó lòng kìm nén. Ai đó của riêng mình để yêu thương. Đó là điều đẹp nhất từng xảy đến với cô, không một ngoại lệ. Đẹp đến độ cô gần như e sợ khi tin rằng nó có thể là sự thật.

Sau khi ngồi khoanh chân giữa giường, cô giữ đôi tay thật cung kính trên eo. Alex có vẻ tin chắc rằng em bé đang ở đây. Dù gắng hết sức, Annie cũng không nghĩ ra làm sao nó có thể vào trong người cô được. Quan trọng hơn là, rồi nó sẽ ra ngoài thế nào đây?

Tốc vẩy lên để khám phá kỹ hơn, cô lại chọc ngón tay thật sâu vào rốn, tự hỏi liệu lỗ rốn có thể xuyên vào tận trong bụng được không. Xem ra là không. Nhấn nhó, cô ấn mạnh hết sức có thể, không buông

đến tận lúc bắt đầu thấy đau. Không, em bé chắc chắn không lén vào bằng đường này được, và cũng không chắc ra ngoài như thế.

Hồi Annie còn nhỏ, mẹ kể với cô rằng những em bé được ông tiên mang đến và đặt lên ngưỡng cửa nhà mọi người trong đêm. Đây dường như đã luôn là lời giải thích hết sức hợp lý với Annie, vậy nếu không phải các ông tiên mang tới thì những em bé có thể đến từ đâu nữa? Ngay cả những sinh vật đỏ hỏn trong rừng dường như cũng xuất hiện cạnh mẹ chúng như thế bằng phép màu. Tất nhiên là trừ loài chim ra. Annie biết chim nở ra từ trứng. Chim mẹ, giống gà mái nhà, đẻ trứng rồi ngồi lên đến khi trứng nở ra con non.

Có thể nào những eo bé cũng nở ra từ trứng? Có lẽ mẹ đã dối cô, và rốt cục thì các em bé không phải được các ông tiên mang đến. Ý nghĩ đó làm tim cô đập nhanh hơn. Lại xòe bàn tay đặt lên ao, cô ấn nhẹ lên vùng bụng tròn tròn. Nếu có một quả trứng ở đây thì nó chính là quả to nhất. Chắc chắn nó sẽ sớm ra thôi.

Và rồi sao? Cô quá nặng nên không thể ngồi lên mà không làm vỡ trứng. Thế thì cô có thể làm gì với nó đây? Nếu để bị lạnh, gà và chim non trong trứng sẽ không bao giờ nở ra. Annie ngờ rằng chúng bị chết.

Dù đêm hè nóng nực, cô vẫn thấy ớn lạnh khi nghĩ đến em bé đang chết dần trong trứng vì không đủ ấm. Cô nằm xuống rồi kéo tấm chăn bông đến tận cằm. Cô không thể để em bé chết được. Cô thật sự không thể. Cô phải nghĩ cách để giữ ấm cho nó. Nhưng làm thế nào?

Khi hơi ấm từ tấm chăn bắt đầu bao bọc lấy mình, Annie đã tìm ra câu trả lời cho câu hỏi đó. Khi quả trứng ra ngoài, cô có thể cùng với nó nằm dưới tấm chăn lông. Nhiệt độ cơ thể cô sẽ giữ cho em bé thật là ấm áp, đến khi nó nở.

Alex rót cho mình thêm một ly uýt-ki, cố nhớ mình đã uống đến cốc thứ bao nhiêu, rồi chửi rửa chuyện đếm chác. Anh không muốn nghĩ. Anh không muốn cảm nhận. Mục đích của anh là uống cho say mềm.

Uống vì Annie, anh nghĩ, dốc hết ly rượu. Hai hộp uýt-ki chảy dọc vào bụng anh, đốt thành lõi mỗi tắc nó chảy qua. Anh cắn chặt răng rồi lấy mu bàn tay chùi miệng.

“Cậu Alex!”

Giọng thì thầm sừng sốt của bà Maddy xé tan bầu không gian tĩnh lặng. Alex ngồi thẳng trên ghế, quay ra và khó nhọc lắm anh cuối cùng cũng gắng gượng tập trung vào bà. “Chào vú Maddy. Muốn tham gia không?”

Chống tay lên cặp hông béo tròn của mình, bà sầm sập bước qua tấm thảm Ba Tư. Ném cái nhìn nảy lửa vào bình uýt-ki, bà tặc lưỡi về ghê tởm. “Cậu định làm gì mà ở đây nốc rượu vào lúc khuya khoắt thế này? Mới sáng nay uống và giờ lại uống. Thật chẳng giống cậu chút nào, nếu cậu không phiền lời tôi. Và uýt-ki ư? Tôi nghĩ cậu thích brandy.”

“Vú Maddy à, thỉnh thoảng thằng đàn ông cần một thứ gì đó tê cay hơn brandy chứ.”

“Cứ làm như nó giải quyết được rắc rối của cậu ấy?”

Bà nắm được thóp Alex. “Tôi đâu có hy vọng giải quyết được các vấn đề của mình,” anh thừa nhận. “Chỉ là để quên chúng đi thôi.” Anh đưa cho bà một ly. “Chúc vú mọi điều tốt đẹp.”

“Hừm. Vậy cậu đang cố quên chuyện gì?”

Alex suy nghĩ câu hỏi đó thật lâu. “Bị đày đọa nếu tôi có thể nhớ được.”

“Thượng đế phù hộ chúng ta.” Bà ngồi lên tay vịn ghế chéo cánh với anh. Sau một lúc nhìn Alex, khi anh đổ đầy rồi lại nốc hết ly rượu, cuối cùng bà nói, “Vì con bé đúng không? Đó là chuyện làm cậu phiền muộn. Cậu bị ràng buộc bởi lời hứa sẽ đưa nó trở về với mẹ, nhưng trái tim mách bảo cậu rằng như thế là sai lầm, cực kỳ sai lầm.”

Kệ cho vú Maddy nói trúng tim đen. Alex rót thêm ly nữa rồi ngồi

ngả ra trước để chống hai cùi chỏ lên đầu gối. Tìm được đầu gối có vẻ cũng hơi là vấn đề. Lúc xoay xở tìm, anh phát hiện ra chúng còn lão đảo dữ dội hơn cả ghế ba chân. “Tôi sẽ làm cái quái quỷ gì đây, vú Maddy?” cuối cùng anh cũng cất tiếng hỏi.

“Những gì cậu luôn làm,” bà nói nhẹ nhàng.

“Và đó là cái gì?” anh đập lại, tức tối vì những gì anh hiểu là sự thoái thác.

“Điều đúng đắn.”

Anh rên lên. “VẬY điều đúng đắn là cái gì? Tôi đã hứa với bố mẹ cô ấy, khốn kiếp. Trong đời mình, tôi không bao giờ bội ước.”

Khoảng lặng thật lâu phủ lên hai người. Cuối cùng bà Maddy nói, “Cậu cũng đã hứa với Chúa phải không? Theo tôi, nếu phải lựa chọn tôn trọng lời hứa với Chúa và với con người, cậu sẽ luôn chọn Chúa”.

Alex cười cay đắng. “Nghĩ như thế, nghe thật đơn giản, nhưng không hề. Chắc chắn vú sẽ lục tìm súng sẵn nếu tôi nói với vú điều này, nhưng dù gì tôi vẫn sẽ nói. Từ khi đưa Annie về đây, tôi phát hiện ra rằng chân giá trị của tôi đã bị hoen ố một chút quanh rìa. Tôi khá ái ngại phải ở một mình với cô ấy.”

“Sao lại không?”

Alex ngược lên, tự nhiên thấy tỉnh táo hẳn. “Lạy Chúa lòng lành, vú Maddy ơi. Tôi cũng phải vẽ tranh cho vú sao? Trí óc cô ấy có thể bị suy giảm, nhưng mặt khác, cô ấy rất xinh đẹp.” Thấy nét mặt bà quản gia vẫn ngây ra, anh thầm chửi thề. “Chuyển sang thuật ngữ để vú hiểu được thì tôi là một thằng khốn dâm dăng. Như thế đã đủ rõ chưa?”

Đôi mắt màu lục của bà Maddy bắt đầu lấp lánh. “À,” bà nói.

“À? Đó là tất cả những gì vú nói được sao? Chúa ơi, vú Maddy. Tôi không giận đâu. Buổi sáng hôm đưa cô ấy về nhà, tôi...” Anh chợt ngưng lại, xoay rượu trong ly cho đến khi sánh ra khỏi miệng và rồi anh thốt ra tiếng thở dài rã rời. “Nếu tôi giữ cô ấy ở đây thì cô ấy sẽ

luôn luôn trong tâm với. Sau một khoảng thời gian nữa tôi sợ rằng một chút do dự còn vương lại của mình có thể bị cuốn bay theo gió bụi.”

“Cậu không bao giờ đụng vào con bé trừ khi nó sẵn lòng, và cậu biết rõ mà. Tại sao ư, tôi dám cả gan nói rằng cậu sẽ giết bất cứ kẻ nào định làm chuyện đó. Tôi hết sức ngạc nhiên khi cậu để thằng Douglas đi khỏi đây mà vẫn nguyên vẹn.”

“Nó thiếu chút nữa thì không nguyên hình nguyên trạng rồi,” Alex thừa nhận. “Đã có lúc tôi gần như bóp nghẹt nó. Giờ tôi bắt đầu tự vấn liệu mình có giống nó nhiều hơn tôi nghĩ không.”

“Đừng có lỗ bịch như thế. Cậu không giống nó chút nào cả. Chưa bao giờ, kể cả lúc hai người còn bé. Nó bắn những con chim non trên cây. Cậu nẹp cánh và săn sóc con chim cho đến khi khỏe lại. Nó đá con chó. Cậu nài xin nhà bếp một bữa thật to để con chó phần chần hơn. Năm tháng trôi qua, nó chỉ càng thêm độc ác và cậu theo sau, cố gắng sửa lỗi lầm cho nó.” Bà nhào người ra ân cần đặt tay lên vai anh. “Alex, cậu bé của ta, cậu khác Douglas một trời một vực.”

Anh nhắm nghiền mắt lại. “Những gì nó làm với Annie không thể sửa chữa được, vú Maddy à. Và tôi e rằng nếu giữ cô ấy ở đây, tôi sẽ chỉ làm tổn thương cô ấy nhiều hơn.”

“Tình yêu không có những ranh giới rõ ràng,” bà nhắc anh. “Và cậu sẽ cho Annie rất nhiều tình yêu nếu giữ nó ở đây. Có thể không phải thứ tình yêu của một người đàn ông luôn dành cho vợ mình, nhưng dẫu sao cũng là tình yêu, và đó còn nhiều hơn những gì con bé sẽ có là đằng khác. Còn về những nỗi sợ hãi của cậu? Theo tôi, cậu đã nhờ lông ngỗng bằng cách cưới con bé rồi. Bây giờ tất cả điều cậu có thể làm là chờ đợi xem lông vũ sẽ mọc ra sao.”

Nói xong những lời yên tâm đó, bà Maddy rời thư phòng. Cánh cửa đã khép một lúc lâu mà Alex vẫn ngồi và đắm chiêu nhìn những họa tiết rối rắm trên thảm nhà. Khi anh nói với ông bà Trimble về

quyết định liên quan đến Annie thì những chiếc lông vũ sẽ bay lên, tất nhiên. Một trận bão tuyết lông vũ thực sự.

Chương 10

Alex tỉnh giấc tảng sáng hôm sau vì trận đau đầu như búa bổ và những tiếng om sòm đủ đánh thức cả người chết. Những tiếng chói tai nhức óc. Tiếng náo động làm Alex nhớ tới đêm Annie cắn ngập răng vào ngón tay cô Perkins. Dù có đờ đờ vì rượu hay không thì đó vẫn không phải chuyện anh có thể dễ dàng lờ đi. Tự hỏi không biết lần này vợ mình lại phạm vào rắc rối gì, anh rên lên rồi đu khỏi giường.

Vội khoác quần áo lên, Alex lao từ dãy phòng chính vào hành lang tầng hai và bước theo thanh âm những giọng nói to dần đến thẳng từ phòng trẻ. Vẫn chân đất, sơ mi đóng không hết cúc, anh bước vào phòng, nửa nghi ngờ sẽ thấy những chiến binh đang vật lộn trên sàn. Thay vào đó, anh thấy bà Maddy và ba hầu gái khác, ông quản nô Frederick và thợ vặt Henry, tất cả tập trung quanh giường Annie. Một hầu gái ôm đồng ga được gấp gọn trong tay.

“Cái quái quỷ gì đang diễn ra ở đây vậy?” Alex quát to.

Vô cùng hoang mang, bà Maddy quay lại đối mặt với anh, hai tay bà giơ lên ra điều tình huống khó xử không thể làm gì được. “Yvonne chỉ vào để dọn dẹp và thay ga như nó vẫn làm hằng sáng.”

“Vậy thì?”

Nhét gấu áo vào quần, Alex đi hẳn vào phòng. Quét mắt một lượt, anh thấy được khá nhiều. Annie lồi thoi trong chiếc áo ngủ dài tay màu trắng gần như trong suốt, dường như là trung tâm của sự chú ý. Cô ngồi khoanh chân giữa chiếc giường lộn xộn, đôi chân cân đối để trần đến gối, cánh tay dang ra như xua đuổi những kẻ xâm lấn. Nhìn cô, Alex nhớ đến hình ảnh người trượt băng vừa bị rớt ngã trên tảng băng

mỏng và sợ hãi mọi người xung quanh có thể chạy bừa vào để cứu cô, đâm vỡ tấm băng rồi lôi cả cô rơi xuống cùng.

Anh xoa mặt rồi chớp mắt, một phần là để tỉnh ngủ, nhưng chủ yếu là vì đó là thói quen khi thấy lo lắng. Bà Maddy bảo nó làm anh trông ngốc nghếch. Nhưng, ồ, vâng.

Khi tầm nhìn rõ hơn, anh thấy Annie vẫn ngồi đó, cái dáng điệu truyền tải thông tin rõ hơn từ ngữ của cô nói rằng cô muốn mọi người tránh xa ra. Quan sát cô, anh không khỏi cảm giác rằng cô đang cố bảo vệ cái gì đó. Câu hỏi là, cái gì? Một đồng chăn ga gối đệm nhàu nát ư?

“Tôi không hiểu gì hết,” suy nghĩ của bà Maddy bật ra. “Sáng hôm qua con bé dậy đâu có gì nặng xi.” Bà nhìn Alex. “Tôi nên làm gì đây?”

Alex có một vài ý kiến, đầu tiên là miễn nhiệm vụ cho ông Frederick và Henry. Anh không tin được là bà Maddy lại cho phép hai người đàn ông ở trong này khi vợ anh đang ăn mặc rất thiếu vải. Qua vạt trên áo ngủ của cô, hai đầu nhũ hoa chiếu rọi như hai chiếc đèn hiệu nhỏ sẫm hồng. Nếu anh thấy, anh biết tổng rằng ông Frederick và Henry cũng đâu có đui mù.

Móc ngón cái quá vai, anh quát tháo, “Ra ngoài!”

Tất cả mọi người trừ Annie đều giật nảy mình. Mắt ông Frederick như hơi lác, cổ ông bùng đỏ. Henry, không tinh ranh bằng ông Frederick, gãi tai và dán môi mắt xanh đầy bấn khoăn vào cậu chủ. “Chúng tôi chỉ muốn đến giúp thôi, thưa cậu Montgomery.”

“Ra ngoài!” Alex nhắc lại qua hàm răng nghiến chặt. Đầu anh bắt đầu có cảm giác như quả dưa bị rơi xuống nền xi măng. “Ngay lập tức! Đây là phòng ngủ của vợ tôi, Chúa ơi!”

Cả ba hầu gái đang lo sợ như những con chim sẻ đồng vội vã ra ngoài cùng hai người đàn ông kia. Alex tóm lấy khuỷu tay Yvonne, cô

hầu gái đang bê chồng ga. “Trừ cô ra!”

Ré lên khiếp đảm, cô hầu đơ người, ngược nhìn Alex cứ như anh mọc mấy cái sừng. Vì chưa khi nào thực sự lớn tiếng như vậy với phụ nữ nên anh không khỏi thắc mắc sao cô ta lại có vẻ sợ mình.

Buông tay Yvonne ra, anh đợi đến khi hai người đàn ông và hai hầu gái đi khỏi. Chỉ đến lúc đó anh mới quay lại chăm chú nhìn Annie. Trên điểm cuối của cặp đùi thon thả, một tam giác lơ mờ sậm màu in rõ dưới lớp váy. Ngồi xếp bằng. Cô thực sự đã ngồi xếp bằng trước mặt hai người đàn ông kia.

Ném cái nhìn trừng trừng vào bà Maddy, anh nói, “Vú có muốn tự giải thích không, thưa vú?”.

“Giống tôi vừa nói đây, cậu Alex. Tôi không biết vì lý do gì mà sáng nay con bé không chịu ra khỏi giường.”

“Không phải chuyện đó! Ý tôi...” Alex chợt ngưng lại. Sau một chốc nhìn vào đôi mắt xanh thật thà của bà quản gia, anh rên lên và tiếp tục xoa tay lên mặt, chật vật kiểm soát cơn giận. “Vú Maddy, sau này tôi sẽ rất cảm kích nếu không một người đàn ông nào được phép vào phòng ngủ của vợ tôi đến khi cô ấy đã ăn mặc tử tế!”

Ánh sáng hé rạng trên nét mặt bà Maddy. “Ồ.” Bà liếc ngang sang Annie. “Ồ, tất nhiên. Chỉ là... vâng, chúng tôi có chút tình huống nhỏ ở đây, cậu Alex ạ. Khẩn cấp, nếu cậu cho phép tôi dùng từ này. Và tôi...”

“Hỏa hoạn là khẩn cấp. Cây đổ lên nhà, đó mới là khẩn cấp. Chuyện này...” anh chỉ tay, “không phải! Tôi không thông cảm khi vú để cô ấy bị nhìn hau háu như thế. Có thể cô ấy gằn dờ nhưng vú thì chắc chắn không”.

“Vâng.” Hai đốm hồng tươi làm rõ đôi má phúng phính của bà. “Giờ cậu đề cập tới nó, tôi đã hiểu mối lo của cậu. Quả thực là tôi hiểu được. Tôi xin lỗi. Chỉ là tôi không nghĩ đến, cậu hiểu chứ. Con bé quá

trẻ con và na ná thể, tôi cũng không may nghĩ là...” Bà chợt dừng lại và búng đỏ đến tận chân tóc. “Vâng, Frederick và thằng Henry như một phần của gia đình này.”

Ánh mắt Alex liếc về phía trước chiếc váy ngủ của Annie. Theo đánh giá của anh, từ trẻ con không mô tả được cơ thể vợ anh. Cổ nút giữ sự điềm tĩnh không ngừng trốn tránh mình, Alex hít một hơi thật sâu rồi chậm chậm thở ra. Anh đang hành xử như một người chồng luôn muốn sở hữu và phản ứng thái quá.

Đưa cái nhìn giận dữ nhất có thể sang Yvonne, anh hỏi, “Có phải thay ga gối vải khác thường thế không?”

“K... Không, thưa ngài. Vẫn vậy từ ngày mợ đến, tôi có thói quen dọn phòng đầu tiên. Trước khi mang đồ ăn sáng lên rồi phủi bụi và những việc tương tự.”

Với sự kiên nhẫn quá mức, Alex nói, “À, sáng nay vì vợ tôi có vẻ không thích bắt đầu ngày mới của mình, nên hãy thay đổi thói quen của cô đi, Yvonne ạ, và dọn phòng cô ấy cuối cùng nhé. Có thể đến lúc cô quay lại, cô ấy sẽ sẵn sàng rời khỏi giường”. Anh toan xem đồng hồ, rồi nhận ra rằng mình chưa lấy nó khỏi bàn trang phục. “Khá sớm đúng không? Tôi cũng sẽ chẳng lấy gì làm hài lòng cho lắm nếu cô khua tôi dậy vào giờ này để thay ga gối.”

Yvonne tóc vàng gạt đầu và khẽ nhún gối cúi chào. “V... vâng, thưa ngài.”

Alex liếc nhìn bà Maddy. “Nếu Annie muốn nằm gan trên giường vào buổi sáng Chủ nhật, thì tôi chỉ có thể hoan nghênh sự tỉnh táo của cô ấy thôi, vì Chúa hãy để cô ấy ngủ đi.”

Nói rồi anh trở lại dãy phòng chính, anh định bắt chước Annie và là một kẻ vô công dôi nghề đến hết sáng nay. Nói cho cùng thì, hôm nay là ngày Sabbath^[3]. Năm thì mười họa, người đàn ông mới có một ngày vô công đang chờ.

Khi anh vừa mở cúc áo sơ mi thì có tiếng gõ cửa âm ỉ. Tiếng đập nhọn sắc đưa cơn đau xuyên ngang qua thái dương làm anh nhăn nhó. Sải bước ngang phòng, anh giật cửa ra, “Cái gì nữa đây?”.

Bà Maddy đứng trong hành lang. “Tôi nghĩ cậu nên đến. Annie đang hành động quá kỳ cục, nhưng tôi không thể tìm ra nguyên nhân.”

Trước lúc Alex có thể đáp lời, bà quản gia rõ ràng đang quỳnh lên, bất ngờ quay ngoắt đi. Không còn nhiều lựa chọn, anh đành theo bà trở lại phòng trẻ. Lúc bước vào, anh thấy cuối cùng Annie cũng chọn rời khỏi giường và có vẻ đang tìm kiếm gì đó trong mấy lớp ga gối.

“Tôi thấy có vẻ như là cô ấy mất gì đó,” anh nhận xét với một giọng hòa nhã không lọt tả được nỗi căm giận của mình. “Thế này thì kỳ lạ cái gì?”

“Thế này thì kỳ lạ cái gì? Cô ấy có thể đánh mất cái gì chứ?”

“Chúa biết.” Cơn đau đầu nặng hơn theo từng giây, Alex gằn như rên lên vì giọng của chính mình. Anh sẽ cân nhắc kỹ trước khi dốc hết bình uyết-ki lần nữa. “Cô ấy đang tìm vật gì thì có khác chi?”

Bước gằn thêm ba sải dài, Alex tiến đến giường. Rõ là không biết đến tận lúc anh bước vào, Annie giật bắn người khi anh đến bên cô. Sau đó, cô khom người dang tay bảo vệ đồng chăn ga. Hàm ý không định sờ mó bất cứ thứ gì, Alex khoanh tay lại và quan sát cô nhắc tấm ga trên lên rồi nhòm xuống dưới đó. Thấy tò mò anh cũng nghiêng sang và ghé cổ xem. Không có gì. Cô rõ ràng là ngờ nghệch. Vì điều này đâu phải tin nóng với bất cứ ai, nhất là với bà Maddy nên Alex không hiểu nổi tại sao bà lại kêu anh đến. Trong hiểu biết của anh, một cô gái kỳ quặc hành động theo kiểu kỳ quặc không phải là kỳ quặc.

“Chắc là có rệp,” anh nói, thậm chí biết trước khi buông lời rằng chỉ nghĩ vậy không thôi cũng làm bà Maddy giận sôi rồi. “Trong nhà này ư? Đừng nói nữa đi!”

Thỏa mãn quá trớn khi chọc tức được bà, anh hướng sự chú ý trở lại với Annie rồi thấy cô chuyển từ ngó đồng ga đệm sang lục tìm dưới gối. Không thấy gì ở đó, cô bắt đầu vố vố vào chần, cẩn thận đập nhẹ vào nếp gấp chần cứ như sờ soạng tìm mấy cục gì. “Cô ấy chắc chắn là đang tìm kiếm gì đó,” Alex nói. “Và chưa tìm thấy nó.” Anh nhượng một bên lông mày nhìn bà Maddy. “Một chiếc dây cột tóc không chừng?”

“Con bé không buộc dây nào lúc đi ngủ cả.”

Alex liếc nhìn tay cô. Không có nhẫn. Anh chợt nảy ra ý nghĩ mình cần phải điều chỉnh chuyện này. Một chiếc nhẫn vàng đơn giản. Anh cho là mình nên mua một cái ngay lập tức. Nhưng, hơn nữa, có lẽ sẽ tốt hơn nếu trước hết nên chờ và nói chuyện với mẹ cô ấy. Theo tất cả những gì anh biết thì chắc có lý do tại sao mà Annie không có chiếc nhẫn hay vòng cổ nào. Có thể cô ấy nuốt chúng hay những chuyện khủng khiếp khác. “Một món trang sức?” anh hỏi, ngay cả khi biết thừa câu trả lời của bà Maddy.

“Con bé không có trang sức.”

Anh thốt ra tiếng thở dài bực dọc. “Ồ, cô ấy tin chắc mình mất gì đó, vú Maddy à. Có thể là một thứ tưởng tượng ra? Sao vú không chiều lòng cô ấy đi?”

“Nhưng, cậu không thấy hành động của con bé rất kỳ lạ sao?”

Alex ném cái nhìn sừng sốt vào bà Maddy. “Vú mong đợi cái gì? Bình thường á?” Gần như choáng váng với cơn đau đang nghiền nát đầu mình, anh tiến thẳng về phía cửa. “Tôi đã nói là chiều cô ấy đi. Giúp cô ấy tìm. Ngồi uống cà phê khi cô ấy làm như vậy. Tôi không thật quan tâm, vú Maddy ạ. Để tôi nghỉ ngơi chút đi.”

Bà Maddy rất khó chịu với giọng điệu của anh và gọi với đằng sau, “Tôi thấy cậu cần thêm nhiều độc mới trị được độc. Tôi nghĩ thế đấy.”

Nghĩ thôi cũng đủ làm lòng dạ anh rối tung lên rồi.

* * *

Ngay sau buổi trưa, lại tiếng gõ cửa phòng ngủ làm anh tỉnh giấc. Anh không thể tin rằng được dịp muốn ngủ nướng mà lại được quá ít yên bình.

“Tôi ra đây!” anh nói lớn. “Dừng ngay tiếng gõ mắc dịch đó đi! Tôi không điếc đâu.”

Kéo xong quần, anh vội lấy áo sơ mi rồi vừa mặc vừa ra cửa. Vừa xỏ được một tay vào áo thì bà Maddy kêu lên, “Nhanh nhanh lên, cậu Alex ơi. Tôi lạc mất con bé rồi.”

“Vú làm gì cơ? Rảo bước nhanh hơn, Alex lao ra cửa, áo sơ mi bó quanh khuỷu tay. Giật toang cửa ra, anh dán cái nhìn đầy ngờ vực vào bà quản gia. “Chúa ơi, vú để lạc cô ấy ở đâu?”

“Ồ, nếu tôi mà biết thì giờ con bé đã không bị lạc, phải không?”

Phớt lờ giọng điệu mỉa mai của bà quản gia, anh vượt bà bước vào hành lang. “Cô ấy đi khỏi nhà sao?”

Bà Maddy lon ton chạy sát cạnh khi anh đi về phía phòng trẻ. “Lúc đưa con bé xuống nhà, tôi đã khóa hết cửa. Nếu con bé ra ngoài được chắc phải ra bằng cửa sổ.” Bà ré lên một tiếng đầy đau khổ và ấn các đốt ngón tay lên miệng. Bằng một giọng nghẹn ngào, bà kêu lên, “Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân nếu con bé có bề gì. Quay đi quay lại đã chẳng thấy nó đâu. Nhanh vậy đấy. Thật sự là tôi đang trông chừng con bé, cậu Alex ạ. Tôi thề bằng tính mạng của mình.”

Dừng lại trên chiếu nghỉ, Alex nắm vào lan can rồi rướn người về trước, liếc dọc hành lang. Quên cả cơn đau đầu, anh thét lớn, “Annie!”

“Tôi nghĩ là không có tác dụng đâu. Tôi đã tìm khắp cả. Tôi thực sự rất ghét phải nói điều này nhưng tôi cho là con bé không ở trong nhà

nữa.”

Mạch trên hai thái dương anh bắt đầu đập như búa tạ. Alex đi thẳng ra cầu thang. Annie, bụng mang dạ chửa và chạy bừa đi, không người giám sát. Anh tưởng tượng cô trèo leo lên cây rồi ngã xuống. Hoặc vấp phải rễ cây. Hàng chục tai nạn khác nhau có thể giáng xuống cô. Bước ba bậc cầu thang một, anh ngoảnh đầu lại nói lớn, “Bình tĩnh đi, vú Maddy. Nếu cô ấy ở ngoài thì cũng không phải là một thảm họa lớn đâu. Cô ấy biết đường quanh đây mà. Tôi chắc có thể cô ấy đã về nhà bố mẹ”.

Bước những bước nhỏ kêu đến chói tai, bà quản gia béo mập đua theo anh. Khi anh xuống đến tầng trệt và bắt đầu xem cửa trước, bà chống hai nắm đấm lên hông và nói, “Tôi đã nói với cậu là tôi khóa hết rồi. Cậu nghi ngờ lời tôi nói sao?”.

“Tất nhiên là không, tôi chỉ kiểm tra cho chắc thôi.” Alex nhanh chóng đi khắp nhà, thử tất cả những lối thoát khác. Tất cả các cửa đã khóa, như bà Maddy khẳng định. “Tôi không cho là vú đã chốt hết các cửa sổ?”

Bà Maddy bĩu môi. “Không. Tôi không nghĩ phải làm việc đó. Tôi xin lỗi, cậu Alex. Trong mơ tôi cũng không nghĩ con bé lại ra ngoài bằng cửa sổ.”

Vì biết bà Maddy thường khá cẩn thận trong việc chốt lại các cửa sổ sau khi chúng đã được mở hết, Alex nói, “Chẳng mất mát gì khi kiểm tra mọi chốt cửa. Nếu chúng ta thấy một cửa không chốt thì đó sẽ là dấu hiệu rõ ràng rằng cô ấy đã lên ra ngoài.”

Bà Maddy kêu gọi gia nhân và lập một đội có năng lực để giao cho họ nhiệm vụ đi khắp tất cả các nơi. Trong vòng vài phút, Alex gặp lại bà ở hành lang. “Cửa sổ phòng khách không chốt. Có thể cô ấy đã trèo ra bằng cửa đó rồi.” Trước vẻ mặt kinh hãi của bà quản gia, anh dịu giọng và nắm chặt vai bà. “Vú Maddy, đừng như vậy nữa? Cô ấy sẽ

ổn thôi. Tôi sẽ mặc đồ và cưỡi ngựa đến nhà Trimble. Tôi chắc chắn là sẽ tìm thấy cô ấy ở đó.”

Bà gật đầu và sụt sịt. “Tôi chỉ biết cầu nguyện không có chuyện gì xảy đến với con bé. Nó thật sự là một sinh vật bé nhỏ đáng yêu. Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân.”

“Tôi chắc chắn là không có chuyện gì xảy ra cả. Ghét phải thừa nhận điều này bao nhiêu thì tôi cũng phải nghi ngờ bấy nhiêu rằng giờ thằng Douglas đi rồi, sẽ không thằng đàn ông nào trong vùng này đòi bại đến mức quấy phá cô ấy cả, và trừ chuyện thằng Douglas đã làm với cô ấy ra thì cô ấy đã lang thang trong rừng bao nhiêu năm mà đâu có bị thương tổn gì. Lý do duy nhất tôi không cho phép điều này bây giờ là vì cô ấy đang mang thai. Đừng phiền muộn nữa. Tôi sẽ đưa cô ấy về trong nháy mắt thôi. Hãy nhớ lời tôi.”

* * *

Annie không ở nhà Trimble. Alex thậm chí còn thấy ngạc nhiên hơn nữa khi cả hai bố mẹ cô đều có vẻ như không hoảng hốt lúc anh xuất hiện trên ngưỡng cửa, đi tìm vợ mình. Bà Edie gợi ý Alex có thể tìm cô trong rừng. Nói vậy không phải là anh cần thiết phải ra ngoài tìm kiếm. Bà ta nhắc anh rằng Annie có thói quen đi lang thang đã nhiều năm nay. Trời về đêm, cô sẽ về, hoặc nhà Alex hoặc nhà Trimble. Nếu cô chọn về nhà bố mẹ, thì hai ông bà đảm bảo với Alex họ sẽ báo tin cho anh có thể đến đón cô về.

Dù ông bà Trimble cố làm Alex vững dạ nhưng anh vẫn thấy không yên, anh tìm trong rừng trước khi trở về nhà. Thế này khác nào mò kim đáy bể. Vùng đất mở trải ra mọi hướng, và anh biết Annie có thể ở hầu hết mọi nơi. Cuối cùng, anh không còn sự lựa chọn nào khác ngoài trở về Montgomery Hall và chờ đợi. Nếu trước lúc hoàng hôn

vẫn chưa thấy cô ấy đâu, anh sẽ tổ chức một biệt đội truy lùng.

Về phần anh, buổi tối không thể đến đủ nhanh được. Đến lúc Annie trở về nhà thì anh mới có thể thở phào. Đúng, cô đã lang thang khắp đồi gần hết đời mình. Nhưng đó là trước khi tình trạng của cô trở nên mong manh dễ vỡ thế này. Anh không tin nổi mẹ cô lại dửng dưng như thế. Mọi kiểu tai nạn có thể giáng xuống một phụ nữ mang thai, nhất là những người không hiểu các mối nguy hiểm như Annie. Chỉ nghĩ đến cô ấy bị đau cũng đủ làm anh hoang mang, sợ hãi. Annie với mái tóc sậm rôi bời và đôi mắt to xanh biếc. Trong khoảng thời gian ngắn đến không ngờ, cô đã len vào trái tim anh và trở nên quan trọng với anh hơn cả mức anh muốn thừa nhận.

Nghĩ bà Maddy vẫn đang trong tình trạng gan ruột nóng như lửa đốt, Alex không nản nã lại lúc đến chuồng ngựa. Xuống ngựa thật mau, anh giao ngựa cho người trông coi rồi đi thẳng vào nhà. Khi anh bước vào hành lang, bà Maddy nhoài người qua lan can trên tầng gọi với xuống anh.

“Con bé về rồi. Bình an vô sự.”

Cảm giác nhẹ nhõm làm hai chân Alex như nhũn ra. Cần một lát để lấy lại bình tĩnh nên anh tựa vào cánh cửa ra vào được chạm khắc, ngẩng lên nhìn khuôn mặt rạng rỡ của bà Maddy. “Cô ấy đã ở đâu vậy?”

Bà quản gia giơ hai tay ra, nhún vai tỏ ý bối rối. “Tôi chịu. Chúng tôi đang lùng sục khắp nhà thì đột nhiên thấy con bé. Nếu không biết thì tôi đã cho rằng mợ trời ra từ ván gỗ ốp tường rồi đây.”

Alex cau mày. Nhớ lại cánh cửa sổ không chốt ở phòng khách, anh nói, “Nhiều khả năng là cô ấy trở về bằng lối trốn đi”.

Annie thình lình xuất hiện trên đầu cầu thang. Liếc qua cô thật nhanh, Alex mau chóng nhận thấy những vết đất bẩn lộ rõ trên chiếc váy yếm xanh bạc màu và đôi tất trắng. Mái tóc vẫn có những lọn xoăn

rồi bởi như thường, cô chăm chăm nhìn xuống anh bằng đôi mắt xanh to hết cỡ, nét mặt cô nghiêm nghị đến khó giải thích. Alex đoán rằng cô nhận ra, tuy có mơ hồ, rằng mình đã làm sai điều gì đó và có thể gặp rắc rối. Vì thế cô nên biết anh không hề tức giận, anh thể hiện rõ bằng nụ cười và cái nháy mắt với cô. Dù nỗi sợ mà cô mang đến cho mọi người có khủng khiếp thế nào thì cô không thật sự đáng trách, đổ lỗi lên cô là không thể được.

Anh tự quả quyết rằng cách để xử lý chuyện này là phải thêm đề phòng để không tái diễn. Anh nhìn bà Maddy. “Vú có rối khoảng một, hai phút không? Tôi nghĩ chúng ta cần lập ra những quy tắc mới quanh nhà, không phải chỉ áp dụng cho gia nhân mà cả chúng ta nữa. Chúng ta không thể để cô ấy lên ra ngoài lần nữa. Cho đến lúc đưa bé chào đời thì điều này không hề an toàn. Nếu bị thương lúc xa nhà thì cô ấy rất có thể sẽ chảy máu đến chết trước khi có ai tìm được.”

Trước lời đề nghị, mặt bà Maddy trắng nhợt như vôi. “Tôi sẽ xuống ngay.”

Vài phút sau, Alex và bà quản gia gặp nhau ở thư phòng của anh. Hai người họ vạch ra một số quy định an toàn có thể được thi hành để làm thoái chí nếu không muốn nói là ngăn không cho Annie tiếp tục lên ra ngoài, điều quan trọng nhất là, từ giờ trở đi, tất cả các cánh cửa ngoài phải được khóa trong, cả ngày lẫn đêm, và chỉ có Alex hoặc bà Maddy được giữ chìa khóa. Cánh cửa sổ tầng một được thiết kế chốt trong thay vì khóa nên có chút vấn đề. Tuy nhiên, hai người cũng quyết định rằng nếu tất cả các cửa đều đóng và chốt, thì việc Annie dùng một cửa để trốn ra ngoài sẽ dễ phát hiện. Một khi đã ra ngoài cô sẽ không thể chốt lại cửa sổ mình vừa mở, vì thế họ sẽ biết chắc cô đã đi khỏi. Trong trường hợp đó, Alex có thể ngay lập tức tổ chức tìm kiếm cô trong vùng rừng xung quanh.

Yên tâm với những biện pháp ngăn chặn đang được thực thi, đêm đó Alex chìm dần vào giấc ngủ, tin chắc rằng Annie được an toàn. Anh

tự hứa rằng bắt đầu từ mai sẽ để ra một hoặc hai giờ mỗi chiều để có thể dành thời gian với cô. Làm gì ư, anh không chắc. Người ta có thể làm vui một cô gái ngờ nghệch bằng cách nào đây?

Á, chà... Có vẻ như bà Maddy nghĩ anh và Annie trở nên thân quen nhau hơn là việc quan trọng, và để tiến đến cái đích đó, Alex sẽ sẵn sàng hy sinh chút đỉnh thời gian của mình. Tất nhiên là sẽ không dễ dàng. Anh thường dành thời gian buổi sáng làm công việc giấy má trong thư phòng, và suốt cả buổi chiều anh hay chăm sóc cho mấy con ngựa thuần chủng, việc đồng áng hoặc đến mỏ đá. Vì thế, đôi khi anh nghĩ mình đang vắt kiệt sức lực, nhất là vào mùa hè.

Tuy nhiên, để Annie cảm thấy sợ hãi khi ở nhà mới của mình là điều anh không hề mong muốn. Nếu dành ra một giờ hoặc chừng đó bên cạnh cô mà có thể làm dịu đi nỗi sợ hãi của cô thì cũng tốt công.

Kế hoạch của Alex tỏ ra khó thực hiện hơn một chút so với những gì anh hy vọng. Anh sắp lại lịch của mình để dư ra ít thời gian dành cho cô vào ngày tới, nhưng khi về đến nhà thì lại không thấy Annie đâu.

“Ý vụ là gì cơ, cô ấy biến mất á?” anh nài hỏi bà Maddy.

“Ừm...” Mắt bà quản gia lóng lánh ngẩn lệ. “Giống hết hôm qua, cậu Alex à. Phút trước con bé còn ở đó phút sau đã chẳng thấy. Frederick vừa đi báo tin cho cậu.”

Xoay gót, Alex hỏi, “Vú đã kiểm tra các cửa sổ chưa?”

“Rồi. Tôi đã kiểm tra tất cả. Không một cánh cửa nào bị mở.”

Câu trả lời của bà Maddy làm Alex khựng lại. Anh quay lại nhìn bà. “Không một cánh cửa nào? Vú hoàn toàn chắc chắn chứ?”

“Không một cánh cửa nào.”

“Vậy thì cô ấy phải ở đâu đó trong nhà.”

“Những chỗ bất kỳ ai cũng có thể nghĩ đến. Chỉ có con bé là không. Chúng tôi đã tìm mọi nơi, cậu Alex ạ. Cứ như thế...” Bà ngưng lại và

ôm lấy eo. “Cứ như thế con bé đã bốc hơi.”

Alex đã từng thấy nét biểu cảm đó trên gương mặt bà quản gia và anh biết nó báo điềm chẳng lành. “Nào vú Maddy, đừng để sức tưởng tượng mang dòng máu Ireland đó đánh bại vú. Cô ấy không thể bốc hơi, cũng giống như tôi và vú thôi.”

“Cậu chắc chứ?” bà thì thầm. “Không thể phủ nhận rằng con bé khá bí ẩn và kỳ lạ. Cũng giống như chuyện nó lùng sục đồng ga đệm. Sáng nay lại tiếp tục. Theo tôi nghĩ thật quá kỳ quặc khi một người tìm kiếm thứ mà cô ta không hề bị mất.” Bà khẽ run lên. Tôi biết một sự thật rằng những người bí ẩn không giống bất cứ ai trong số chúng ta. Đôi khi họ thấy những thứ ta không thể thấy, và họ có những năng khiếu gần như là phép thuật. Cậu nghe chuyện về cách con bé thuần hóa những con thú hoang trong rừng rồi đấy. Không bình thường chút nào và cậu không thể biện minh là bình thường được.”

“Tôi đâu có nói cô ấy bình thường. Tôi chỉ nói rằng, với tất cả những điểm khác biệt đó, cô ấy vẫn rất con người, vú Maddy à. Và vì thế những gì cô ấy có thể làm cũng hạn chế. Bốc hơi à? Thật ngớ ngẩn. Nếu cô ấy không chui vào chỗ ẩn nấp ở đâu đó trong cái nhà này thì cũng thoát ra bằng cửa sổ tầng trên.”

“Cửa sổ tầng trên?” bà Maddy há hốc miệng ra rồi làm dấu Thánh. “Lạy Chúa, nếu ngã, con bé sẽ làm gãy cái cổ nhỏ bé ngọc ngà của mình!”

“Chính xác.” Alex tiến đến cầu thang. “Từ giờ trở đi, mọi cửa sổ trên tầng hai và tầng ba cũng phải được chốt. Chúng ta sẽ làm việc đó ngay bây giờ. Rồi tôi sẽ cho tập hợp một vài người giúp tôi lùng sục trong rừng. Có thể cô ấy đang lang thang ngoài đó, vui như con trẻ và hoàn toàn không biết đến nỗi hoảng loạn đang gây ra cho chúng ta.”

Mười phút sau lúc Alex đang kiểm tra chốt cửa sổ phòng khiêu vũ trên tầng ba thì anh cảm giác có gì đó sau lưng mình. Da gai lên, anh

ngoảnh mặt lại thì thấy Annie đang đứng trên ô cửa mở. Cũng như hôm qua, chiếc váy yếm dị hình của cô bê bết bụi bẩn, và có vài vết bụi lem nhem trên má. Vì biết cô không thể nào dính bẩn như thế nếu ở trong nhà nên Alex chỉ có thể phỏng đoán rằng cô đã làm như anh nghi ngờ là trèo ra ngoài bằng cửa sổ tầng hai hoặc tầng ba.

Nghĩ thế thôi cũng đủ làm mạch anh đập loạn lên. Gần đây khi sửa mái nhà, anh có bài học xương máu về độ nguy hiểm của những lớp ngói đá phiến đó. Hãng một bước thôi cũng đủ hứng trọn. Hầu hết mọi chỗ đều không có gì đỡ nếu một người rơi xuống. Anh nhất định sẽ đóng đinh vào mọi chân song cửa sổ.

“Annie,” anh rệu rã. “Cung à, em đã ở đâu vậy?”

Trước câu hỏi đó, cô lùi một bước.

“Đừng sợ. Anh không cấu gien em đâu. Chỉ lo thôi. Anh biết em ở đâu đó bên ngoài, và nếu em ra ngoài bằng một trong số các cửa sổ, em có thể đã bị ngã đấy.”

Cô lùi thêm bước nữa.

Di chuyển chậm chạp. Alex cố gắng thu hẹp khoảng cách giữa hai người. Anh đi được vài bước nữa thì cô bỏ chạy. “Annie! Quay lại đây. Anh không làm đau em đâu.”

Lời nói của anh rơi vào hư không. Alex thở dài ngao ngán và bứt bứt sống mũi mình. Vậy là anh có nhiệm vụ phải dành thời gian với cô, đúng không? Và chính xác là làm thế nào anh có thể hoàn thành được? Trói cô ấy vào ghê ư, có lẽ thế?

Anh đi dọc hành lang tầng ba ra đến chiếu nghỉ. Nắm vào trụ đỡ lan can, anh quẳng cả sức nặng của mình lên cầu thang, bước xuống ba bậc một. Đến được tầng hai, anh đi thẳng vào phòng trẻ. Bà Maddy còn đang bận rầy la Annie và xem cô có bị thương ở đâu không nên chẳng để ý anh vào phòng.

“Ôi, con gái ơi, con không thể cứ biến mất thế này được!” bà quản

gia kêu lên. “Trái tim già nua của vú không chịu đựng nổi đâu, con hiểu không? Con đã làm gì vậy? Ra ngoài bằng cửa sổ tầng trên à? Thượng đế phù hộ cho chúng ta! Con có thể đã làm gãy cái cổ khờ dại này rồi. Con không thấy thế sao?”

Alex đi vào bàn Annie đang ngồi. Ngồi xồm trước ghế của cô, anh nghiêm nghị nhìn xoáy vào mắt cô. Những cảm xúc anh đọc được trong đó làm anh rối bời. Cô sợ bị phạt, đó là nét rõ nhất. Nhưng trông cô cũng thật bối rối và có một chút tự cho mình là đúng, cứ như đang bị buộc tội oan.

Anh nhìn quét cô một lượt, bắt đầu từ mái tóc có mấy mảng trông như mạng nhện dính vào các lọn xoắn, và cuối cùng là đôi tất trắng vấy đầy bụi đất. Bụi bẩn màu xám xám. Không phải đỏ. Hầu hết đất quanh đây là đất sét đỏ hung.

“Vú Maddy. Trong nhà có chỗ nào, ví dụ như tủ đồ hay nhà kho... mà có đầy mạng nhện và bụi bẩn không?”

Bà Maddy lấp bắp trước lời gợi mở. “Chỉ có gác mái thôi, và cậu biết rất rõ là trên đó luôn được khóa. Tôi có chiếc chìa khóa duy nhất và tôi chưa đưa cho ai kể từ hồi cậu mua kết mới sau khi thằng Douglas đi.”

Alex cau mày. “Vú chắc chắn là khóa chứ?”

“Chắc chứ. Với tất cả bọn nhện và chuột quanh đó?” bà rùng mình. “Nó luôn được khóa lại.”

“Thế có chỗ nào khác nữa không?” Alex chỉ vết bẩn trên y phục của Annie. “Nếu cô ấy ra ngoài thì, vết bẩn trên váy phải có màu đỏ đỏ.” Anh chạm vào vết bẩn trên đầu gối cô. “Cái này tôi thấy giống bụi bẩn hơn.”

“Bụi bẩn?” Bà quản gia nhìn anh trừng trừng. “Tôi báo cho cậu biết là mọi góc ngách trong cái nhà này đều được lau dọn thường xuyên và kỹ lưỡng, không một ngoại lệ. Tôi không bao giờ cho phép bất cứ căn

phòng nào, tủ đồ hay gì khác, trở nên quá dơ dáy.”

Alex biết rõ như thế. Nhưng nổi nghi hoặc của anh cứ trôi dạt không yên. Có phải Annie tìm thấy một chỗ trốn ở đâu đó mà bà Maddy đã bỏ sót không? “Ngày mai, tôi muốn vú để ý cô ấy sát sao hơn,” anh chỉ thị cho bà quản gia. “Nếu cần thiết, vú bảo thêm một hoặc hai hầu gái nữa giúp. Lúc cô ấy tiếp tục lên đi, tôi muốn biết cô ấy đi hướng nào.”

Thổ âm Ireland của bà Maddy càng rõ hơn với nổi phần nộ đang tăng lên của mình. “Con bé đã ra ngoài! Cứ nhìn nó mà xem, tèm nhem bụi đất. Con bé không thể bị vậy bản như thế này trong nhà tôi được!”

Alex đứng dậy và vỗ vào vai bà quản gia già. “Tôi chắc là cô ấy không thể bị lấm bẩn trong nhà, vú Maddy à. Nhưng vẫn như cũ, cứ làm như tôi yêu cầu nhé? Tôi thật sự cảm kích điều này. Và đồng thời, khi trở về làm việc ở chuồng ngựa, tôi sẽ để mắt vùng ngoài nhà xem liệu có phát hiện được cô ấy đang lên ra cửa sổ không.”

Đưa mắt lại nhìn vợ, Alex cân nhắc tình hình và những giải pháp khả thi. Vì khi ở nhà một mình, cô được phép lang thang theo ý thích nên có thể cô thấy sống ở Montgomery Hall khá tù túng và anh thật sự không thể bắt lỗi cô vì chuyện đó. Cần phải sắp xếp để cô có thể được ra ngoài mỗi ngày. Bà Maddy không thật sự có thời gian để tháp tùng cô ấy. Hơn nữa, Alex cũng không.

Anh thở dài đầy cam chịu. Rốt cuộc thì Annie là trách nhiệm của anh chứ không của ai khác. Nếu cô cần được dẫn đi tản bộ hằng ngày, điều cô rõ ràng rất cần, thì anh là ứng viên thích hợp nhất. Giờ khi đã quyết định để cô ở Montgomery Hall lâu dài, anh không thể tránh bị đẩy vào những tình huống chỉ có mình anh và cô. Chắc chắn vậy. Thậm chí chỉ thử thôi cũng thật lố bịch. Dù là một cuộc hôn nhân trên danh nghĩa hay không thì họ cũng đã cưới nhau, và dù trách nhiệm của anh trong cuộc hôn nhân này có bị giới hạn đi chăng nữa thì anh vẫn

là chồng cô.

Anh quả quyết nghĩ rằng một chút tự chủ là được. Nếu không có một biện pháp hiệu quả thường trực cho chuyện này thì anh tất lẽ tốt hơn là phải tìm được vài phương cách khác.

Chương 11

Khi Alex đột ngột nắm lấy tay rồi kéo cô khỏi ghế, cô đã vô cùng sửng sốt. Ngay sau sửng sốt là nỗi khiếp sợ. Anh định đưa cô đi đâu? Không cần phải suy nghĩ nhiều cũng đoán ra được ý định của anh. Cả anh và bà Maddy đều nhầm tin rằng cô đã trốn ra ngoài và rất giận cô. Để đảm bảo cô không phá vỡ các quy tắc nữa, Alex rõ ràng là định trừng phạt cô.

Ngày trước, Annie đã phải chịu đựng bao roi quất, hầu hết là bị cha cho ăn đòn bằng sợi dây da trong thư phòng của ông. Từ những gì đã trải qua, cô biết rằng cơn đau nhói chỉ kéo dài giây lát và những vết thâm tím sẽ biến mất trong vài ngày. Nhưng đây là khi cha phạt cô. Alex Montgomery to gấp hai lần cha và khỏe hơn rất nhiều.

Trong một tích tắc, cô nghiêm túc cân nhắc đến việc chạy khỏi anh. Nhưng trước khi hành động theo cơn hồi thúc, cô nhớ ra em bé mà mọi người bảo cô đang mang. Theo hoài nghi của cô, nếu em bé được bao bọc trong quả trứng mỏng manh thì cô không thể tận dụng cơ hội nào. Cố chạy khỏi Alex Montgomery chắc chắn sẽ tạo ra mối nguy. Chân anh ta dài và cuộn cuộn cơ bắp. Thi đi bộ với anh, cô không có chút hy vọng nào. Và khi anh ta tóm được cô? Nghĩ đến cũng đã quá sức chịu đựng. Annie biết trứng rất dễ vỡ. Cô không chắc quả trứng của mình có thể chịu đựng được lực ép từ cánh tay kia siết chặt lấy eo mình hay không.

Lúc bị dẫn ra ngoài hành lang, cô cuống cuống lục lọi tâm trí để tìm cách có thể nói cho anh rằng mình không hề lên ra ngoài. Tất cả những gì cô đã làm là đến nơi bí mật trong chốc lát. Làm thế thì tổn

hại chỗ nào chứ? Ở nhà, cô làm vậy luôn. Hầu như là thường nhật trong suốt mùa mưa. Mẹ không bao giờ để ý, nói gì đến câu giận.

Kéo cô theo sau mình, Alex giạng chân bước với những sải chân mạnh mẽ, thoải mái, làm cô khiếp hoảng. Nhìn bờ vai lắc lư của anh, cô nhớ lại buổi sáng thấy anh để trần. Với tất cả sức mạnh đó, và bây giờ anh ta sắp xả hết lên cô.

Annie tưởng mình bị đưa đến thư phòng như cha thường làm. Thay vào đó, khi hai người xuống tầng dưới, anh tiến thẳng đến cửa ra vào. Một tay nắm chặt cổ tay cô, tay kia lục tìm gì đó. Vài giây sau, anh rút ra chiếc chìa khóa, mở cửa và kéo cô ra mái hiên.

Đoán được ý định của anh, trống ngực Annie đập loạn lên, rồi cô điên cuồng liếc nhìn xung quanh. Anh ta định đưa cô đi đâu? Cô ước đoán rằng chỉ có một lý do tại sao anh ta đưa cô ra ngoài: Anh ta không muốn bất cứ ai trong nhà thấy mình trừng phạt cô khắc nghiệt đến thế nào.

Ôi Chúa ơi... Annie hoảng đến nỗi gần như không nghĩ được gì. Cô ném cho anh cái nhìn nài xin, nhưng anh còn quá mải miết xem xét xung quanh. Đột nhiên anh mỉm cười, nét mặt thật cương quyết, và anh dẫn cô xuống bậc thêm trước, đi chệch sang phải chỗ lối xe chạy. Vòng qua góc nhà, họ bước vào một khu vườn xinh đẹp được cắt chéo một cách thuật bằng những lối nhỏ lát đá trắng. Hoa hồng nở bạt ngàn, những sắc thái biến đổi của màu hồng và đỏ tạo nên những mảng màu rực rỡ tương phản với nền xanh thẫm của cỏ và những bụi cây được cắt tỉa hình.

Kéo cô lên song hành cùng mình, anh đi chậm lại, như thể muốn cho cả thế giới biết rằng anh muốn cô tận hưởng cuộc đi dạo. Tất cả những gì Annie nghĩ được là trận đòn đang dành sẵn cho mình. Len lén nhìn gương mặt ngăm đen của anh, cô thấy gió nhẹ lướt trên mái tóc cháy nắng để rồi phát phơ lọn tóc thành những làn sóng uể oải trên vầng trán cao. Cứ như cảm giác được cái nhìn của cô, anh quay

sang và bắt gặp cô đang nhìn mình chăm chú. Cô quay đi thật mau, rồi giật thót mình khi anh dịu dàng chạm lên má để gạt sợi tóc khỏi vương lấy mắt cô.

Ánh mắt họ quấn chặt lấy nhau. Bàn chân Annie bắt giắc tê cứng. Nếu không để ý mình đang đi đâu, cô biết mình có thể bị vấp ngã. Dù cố gắng đến cỡ nào, cô cũng không thể tránh nhìn vào đôi mắt màu hổ phách lấp lánh nơi anh.

“Em có thích hoa hồng không, Annie?”

Hoa hồng? Anh ta đang dẫn cô đến đâu đó để cho cô ăn đòn, và lại mong cô ngắm nghĩa hoa hồng sao? Cô dồn sự chú ý vào nụ cười của anh – nụ cười lười biếng, một bên mép hơi nhếch lên, làm lóe sáng hàm răng trắng bóng và hằn sâu thêm những nếp gấp nơi khóe miệng. Trông anh không có vẻ giận dữ, một chút cũng không, và điều này còn làm cô khiếp sợ hơn bất cứ điều gì khác. Một kẻ phải thực sự máu lạnh mới có thể gây ra nỗi đau cho ai đó khi chẳng hề tức giận cô ta.

Ngoảnh mặt đi, Annie thấy chuồng ngựa ngay phía trước họ và bước chân cô trở nên ngập ngừng. Có một lần, đã lâu lắm rồi, cha đưa cô vào kho củi để trừng phạt. Trong hồi tưởng của cô, chuyên đi vào kho củi theo sau là trận đòn kinh khủng nhất cuộc đời. Hai chân cô bỗng có cảm giác mềm nhũn. Giữa cảm giác ấy và cảm giác tê cứng dưới chân, cô khó lòng đứng được, nói gì đến bước đi.

Như mong đợi, Alex đi thẳng đến khu chuồng ngựa. Khi hai người tiến đến một kiểu kiến trúc dài và hẻm mở ra phía cuối chạy xuyên dọc giữa trung tâm, anh quay sang cô và nói, “Anh biết em rất yêu động vật”.

Chỉ khi chúng có bốn chân thôi, cô chua chát nghĩ, và cắn lấy má trong, hy vọng cơn đau sẽ làm cô xao lãng đi nỗi lo người đàn ông này có thể làm gì với mình. Lối vào khu nhà mở rộng ra trước mắt cô giống như một cái miệng khổng lồ. Thoáng buồn cười, cô nhớ lại câu chuyện

mẹ từng hay kể cô nghe mấy năm trước về ngài Jonah^[4] bị cá voi nuốt chửng.

Không còn nhiều lựa chọn vì tay anh đang siết thật chặt lấy tay mình nên cô theo anh vào con hẻm. Khi bóng tối bao trùm lên hai người, một hỗn hợp mùi nức lên nhưng không hoàn toàn khó chịu, xộc vào cánh mũi Annie, đó là mùi động vật và cỏ khô, ngũ cốc và da thuộc, tất cả bay theo một luồng khí trong lành. Lúc mắt đã dần quen với bóng tối, cô đảo dác nhìn quanh. Treo trên các cây đình to bụi dọc ván tường bên trái cô là tất cả các loại đồ cưỡi ngựa và dụng cụ chải lông: yên cương cho xe hai bánh, bàn chải, lược chải bờm ngựa, ghim băng khăn trùm, rọ mõm, bộ yên cương và dây dạp ngựa chạy vòng tròn. Kiểm kê thật nhanh, cô đã thấy vài chiếc dây da. Một giọt mồ hôi rịn ra sát gáy rồi lạnh cóng và chảy xuống sống lưng cô.

Cô thấy rõ được nỗi sợ hãi khủng khiếp nhất của mình lúc Alex buông tay cô rồi bước đến vách thường tháo thứ gì đó khỏi đình. Khi anh trở lại phía mình, Annie thoáng thấy chiếc thòng lọng da đang lủng lẳng trên nắm tay. Lập tức hướng ánh nhìn trở lại gương mặt anh, cô thấy anh vẫn đang mỉm cười, và nét mặt anh dịu dàng đến lạ. Cái nhìn ấy xưa nổi chút can đảm cuối cùng của cô. Nếu định trừng phạt cô, chắc chắn là anh sẽ làm, vậy sao lại có thể đứng đó và mỉm cười với cô như thế?

Bỏ chạy bây giờ là điều không thể. Có cảm giác chân mình như mọc rễ. Ánh mắt khiếp đảm của cô dán vào bờ vai anh – bờ vai rộng và cuộn cuộn cơ bắp choán cả bức tường phía sau. Chiếc áo sơ mi trắng khá vừa vặn chẳng che được những đường nét cơ bắp rõ rệt trên ngực và dọc cánh tay anh. Cô không muốn nghĩ đến cảm giác sẽ thế nào khi anh đánh cô, nhưng thật không may, tâm trí phản chủ của cô hầu như chẳng thể tập trung vào cái gì khác.

Bất chợt, anh ta vung bàn tay đang nắm sợi dây da lên. Annie thoáng thấy dải dây tiến về phía mặt mình, rồi cô phản ứng theo bản

năng, cúi xuống và ôm lấy eo để bảo vệ con mình.

Alex ngạc nhiên lúc Annie gập người đến nỗi mắt một lúc anh chẳng biết làm gì ngoài đứng đó và trôn trối nhìn cô, miệng há hốc. Anh định dẫn cô sang bên chuồng ngựa đối diện cuối dãy. Cô ngựa Rosy, một trong những con ngựa cái của anh, vừa hạ sinh một chú ngựa con. Dù ngựa mẹ có tật cắn người không thể sửa được nhưng chú ngựa non là một anh chàng nhỏ bé dễ thương, với bốn chân và hai tai nhỏ xinh, cu cậu đặc biệt thích bú mớm bất cứ thứ gì mình nhìn thấy, cúc áo, ngón tay, cùi chỏ hay bất kể thứ gì khác có vẻ ra được sữa. Alex đã nghĩ Annie có thể thích xem chú ngựa này.

“Annie?” cuối cùng anh mới thốt nên lời.

Cô không ngẩng lên khi anh gọi tên. Phán đoán qua cách cô ôm lấy eo, đột nhiên anh nghĩ rằng có thể cô bị đau. Mỗi lo đầu tiên của anh là cho đứa bé, và hàng tá khả năng khác nhau nhào trong đầu anh. Có phải cô ấy đã tự gây thương tích khi lang thang trong rừng? Những viễn cảnh kinh khủng về việc cô sảy thai ngay tại chuồng ngựa nhấn chìm lấy anh. Buông chiếc rọ mồm vừa lấy trên móc đinh xuống, anh nắm lấy đôi vai mỏng manh của cô rồi cố dựng đứng dậy nhưng không được.

Cô đang run. Bần bật. Alex ném cái nhìn bất lực về phía tòa nhà, ước gì bà Maddy có ở đây cùng họ. Khi nói đến các chứng đau ốm của phụ nữ, đặc biệt là liên quan đến thai nghén, thì anh hoàn toàn mù tịt. Anh có nên bế cô vào nhà không? Để cô nằm xuống?

“Chúa ơi!”

Cúi người sang ngang, anh vén lấy tóc cô nhưng vô ích, cố gắng rẽ những lọn tóc xoắn tít ra để thấy được mặt cô. Cuối cùng, anh phải dùng đến cách quý một gổ xuống rồi ghé cổ lên để có thể nhìn vào mắt cô.

“Annie, cưng à? Em đau ở đâu ư?”

Qua vẻ tái nhợt của cô, Alex biết cô hoảng sợ cực độ. Mọi câu chuyện kinh khủng anh từng nghe về phụ nữ bị sảy thai và băng huyết đến chết dội lại ám ảnh anh. Nghĩ đến chuyện Annie chết... Chúa ơi, cô ấy đáng yêu đến vậy, đáng yêu đến tuyệt vời và không tưởng.

Nửa ngờ sẽ thấy máu thấm ướt sũng qua thớ vải hồng, anh liếc nhìn gấu chiếc váy dài đến đầu gối của cô trong nỗi giày vò đầy lo âu. Không có gì. Đây là tín hiệu tốt phải không? Không xuất huyết. Nhưng, có thể cô chưa chảy nhiều máu đến thế.

“Cung à, em đau ở đâu? Chỉ cho anh được không?”

Đôi mắt xanh to hơn cả cái đĩa lót chén từ gương mặt nhỏ nhắn, xanh lét đang nhăn lại của cô trừng trừng nhìn anh. Vuốt mái tóc cô ra sau, anh đưa tay ôm lấy má cô.

“Annie, em làm mình đau đấy à? Để anh xem nào, cung. Ở đây à?” Anh đưa một tay chạm vào eo cô. “Có đau lắm không?”

Cô giật phắt ra rồi lóng ngóng né sang một bên. Rồi cô sững người, chăm chú nhìn vào vật gì đó trên đất. Dõi theo ánh nhìn của cô đến chiếc rọ mồm vừa vứt xuống, đầu óc anh không liên tưởng được điều gì cho đến lúc cô phóng tia nhìn về tay anh.

Bàn tay anh trống trơn.

Rồi Alex chợt hiểu ra. Trong một phút chốc kinh hoàng, ruột gan anh quặn thắt dữ dội đến nỗi anh nghĩ mình có thể nôn mửa. Tua lại thật chậm, anh thấy mình kéo cô đứng dậy khỏi ghế ngay sau khi bà Maddy rầy la cô. Đưa cô xuống tầng dưới. Ra ngoài. Qua vườn. Vào chuồng ngựa. Lúc vung vẩy chiếc rọ mồm về phía cô, anh muốn chỉ lối vào chuồng của Rosy, nhưng Annie lại nghĩ anh định đánh cô.

Cuồng nộ... Nổ tung trong đầu anh chói bao sắc đỏ. Nếu James Trimble trong tầm với của anh lúc này, anh đã giết ông ta rồi. Anh cuộn tay lại thành nắm đấm nhức nhối.

Annie mới là điều quan trọng, không phải ông bố khốn kiếp của cô.

Bình tĩnh, anh phải giữ bình tĩnh. Để làm được, anh ép phổi mình nở ra bằng cách hít vào một hơi run rẩy. Lúc anh thở ra, gương mặt cô xuyên qua đám mây mù cầu giận nơi anh. Anh chưa từng thấy ai hoảng loạn đến thế. Ước muốn một cách vô vọng xóa nét biểu cảm ấy khỏi gương mặt cô, anh lục lọi trong tâm trí cách nào đó, bất cứ cách nào, để anh có thể trấn an cô. Cô gái bé nhỏ tội nghiệp này không hiểu bất cứ điều gì anh nói. Lần đầu tiên và duy nhất anh giao tiếp với cô thành công là khi anh phải vẽ tranh.

Một bức tranh... Nói hay chẳng tày làm giỏi. Tất cả những gì anh phải làm là nghĩ ra cách nào đó có vẻ vô hại. Không phải một nhiệm vụ dễ dàng khi cô gái mà anh muốn thuyết phục chỉ bằng nửa anh và đang khiếp đảm tệ hại.

Chỉ lơ mơ nhận thức được chuyển động của mình và quyết định dẫn đến hành động đó, Alex gập chân rồi ngồi bệt xuống đất không câu nệ. Đó là ý tưởng hay nhất anh nghĩ ra được, anh hy vọng rằng cô có thể cảm thấy ít bị đe dọa hơn nếu anh tự đặt mình vào hoàn cảnh bất lợi về thân thể. Tuy nhiên điều này không hẳn cho cô một lợi thế. Phần lớn cuộc đời gắn liền với ngựa, anh học được cách di chuyển nhanh hơn hầu hết mọi người, khả năng đã giúp anh ẩn nấu thành công không chỉ một lần. Nếu cô quyết định bỏ chạy, anh có thể đứng lên trước khi cô có thể quay hẳn đi.

Có cái gì đó lành lạnh và ươn ướt thấm vào một bên ống quần anh. Chẳng thèm quan tâm nghĩ xem thứ ứ ập gì mình có thể đã dính phải, anh tập trung vào Annie. Cầu Chúa phù hộ cho trái tim cô ấy, trông cô như không thể nào bỏ chạy. Đôi chân cô đang run như cây sậy, anh thấy lạ vì hai đầu gối kia không gõ vào nhau.

Chẳng thể nghĩ được thứ gì khác mình có thể làm để xoa dịu nỗi sợ hãi của cô, Alex can đảm nỗ lực mỉm cười. Một nụ cười giả tạo khủng khiếp như muốn nứt toác da mặt, nhưng đó là điều tốt nhất anh có thể thu nhặt được. Qua rèm tóc sậm màu rồi bời của mình, cô há hốc

miệng nhìn anh như thể anh hóa điên. Và có lẽ anh điên thật. Một người đàn ông lớn đầu, ngồi uể oải quanh đồng phân ngựa và toe toét cười cứ như mình khoái lắm? Nếu thế vẫn không đủ điều kiện cho anh nhập trại thương điên thì chẳng thứ gì có thể nữa.

Dường như khó có thể đứng vững trên đôi chân của mình được, cô xoay xở lùi một bước. Rồi cô quay người và chạy khỏi chuồng ngựa. Alex đưa mắt dõi theo, nhẹ nhõm khôn tả khi thấy cô chạy vào nhà. Nghĩ đến việc phải đuổi bắt cô trong rừng ngay lúc này thật chẳng lấy gì làm lôi cuốn. Và ý nghĩ phải tóm được cô cũng không hấp dẫn tẹo nào. Cô gái tinh ranh này không chơi đẹp đâu.

Như một thói quen, cứ khi nào trong đời không có điều gì diễn ra đúng ý, Alex lại toan xoa tay lên mặt. Đến giây cuối cùng, anh kịp hãm mình lại. Có cái gì đó nâu nâu be bét trên cả lòng bàn tay anh. Anh thận trọng ngửi ngửi. Rồi dù không muốn, anh khịt mũi và cười vang.

“Cậu Alex?”

Giọng nam giới đầy vẻ sừng sốt phát ra từ phía sau Alex. Anh ngoái lại và thấy Deiter, kẻ đứng đầu các người hầu chăm ngựa của anh, đang đứng ở cửa kho đồ. Với mái tóc xám thô cứng, gương mặt anh ta trông như một dải thịt sây. “Ừ, sao Deiter?”

“Cậu ổn chứ?”

Câu hỏi đó làm Alex lại phá lên cười, lần này cười to hơn. Khi tiếng cười của anh tắt dần, Deiter hỏi, “Dù sao thì, cậu đang làm gì dưới đây vậy?”

“Tôi không thật chắc lắm. Có vẻ như là một ý tưởng hay lúc ấy.”

“Cần tôi giúp gì không?”

Alex thở dài. “Thực ra thì tôi nghĩ mình đang cần mọi sự trợ giúp có thể.”

Bất chấp mọi nỗ lực ngăn chặn của Alex và bà Maddy, tuần sau đó Annie vẫn biến mất hầu như mọi buổi chiều, đích đến thì chỉ riêng

mình cô biết. Bà Maddy cố gắng căng mắt để ý nhưng làm cách nào đó Annie vẫn xoay sở lén đi được. Sau mỗi lần cô biến mất, Alex lại được gọi vào, gia nhân lại được chia nhóm và tất cả các cửa sổ ở ba tầng lại được kiểm tra.

Không có cánh cửa nào được phát hiện bị mở then chốt.

Vậy... nếu không phải ở ngoài, thì Annie thường đi đâu? Câu hỏi đó làm tất cả mọi người ở Montgomery Hall hoang mang, từ Alex và bà Maddy xuống tận cậu bé nhỏ tuổi nhất làm trong chuồng ngựa. Đến cuối tuần, Alex đã rời bờ đến độ gần như sắp tán thành ý kiến của bà Maddy và bắt đầu tin rằng Annie có khả năng ma thuật là biến mất vào không khí.

Chỉ trừ một chuyện nhỏ. Làm sao cô ấy luôn bị vậy bản?

Chiều nọ, một tuần sau lần biến mất đầu tiên của Annie, Alex được bà Maddy triệu vào nhà và rằng bí ẩn của họ cuối cùng đã được phơi bày.

“Tôi đã lấu cá hơn con bé,” bà tự hào kể với Alex. “Giả vờ đang mài mê việc gì đó. Đợi con bé chuồn đi và tôi theo dõi. Cậu sẽ chẳng bao giờ đoán được con bé mò đến đâu đâu, cậu Alex ạ. Triệu năm nữa cũng không đoán được.”

Alex chăm chú nhìn bà quản gia đầy trông đợi. Khi thấy bà không định nói gì thêm, anh nghiêng chặt răng lại. “Vú Maddy, nói cho tôi đi, vì Chúa. Cô ấy đi đâu?”

“Gác mái!” bà bảo anh, ngoác miệng cười thỏa mãn. “Ở trên cái gác mái quý quái đó.”

“Làm thế nào? Vú đã khẳng định với tôi, tuyệt đối không bán khoản gì, nhớ không, rằng vú luôn khóa phòng đó. Vú không kiểm tra sao?”

“Tôi có chìa khóa,” bà nhắc anh. “Tôi thấy không cần thiết phải kiểm tra vì biết rằng có kiểm tra thì nó cũng chẳng thể bung khóa được.”

“Nhưng rõ ràng là có mà!”

“Lại là Henry,” bà nói theo kiểu giải thích.

“Henry?”

“Khi cậu thay kết sắt trong thư phòng, tôi bảo nó mang kết cũ lên gác mái. Chắc hẳn nó đã quên khóa cửa. Lúc tôi hỏi, nó khẳng định với tôi là có, và tôi thấy không cần thiết nghi ngờ lời nó làm gì.”

Alex thở dài. “Tin Henry để rồi nghĩ rằng cậu ta đã khóa cửa trong khi không khóa. Đáng lẽ ra tôi nên tự mình kiểm tra.” Ngược nhìn chiều nghỉ tầng hai, anh nhíu mày. “Gác mái? Trong tất cả những chỗ bẩn thỉu và gớm ghiếc...” Anh lắc đầu. “Thế quái quỷ nào mà cô ấy lại lên đây?”

“Tôi cũng chịu. Đó là lý do tại sao tôi mời cậu đến để lên tìm con bé xuống. Đáng ra là tôi lên nhưng cậu biết tôi ghét lũ chuột thế nào rồi đấy. Frederick ngỏ ý muốn lên, nhưng Annie không gặp ông ấy nhiều và tôi chẳng muốn con bé hoảng sợ. Lạy Chúa, con bé sẽ cố chạy và giẫm lên một trong số các bẫy chuột trên đó.”

Các bẫy chưa sập trên gác mái không phải là mối lo duy nhất của Alex, mặc dù, như anh nhớ, sàn căn phòng trên cùng này rải đầy bẫy chuột. Điều làm anh lo lắng hơn là vào thời gian này trong năm gác mái chắc hẳn rất ngọt ngào, đây là chưa kể đến tối tăm, bụi bặm và nhện thì mở hội trên đó. Chuyện nhện độc ăn đời ở kiếp trên đó cũng thật chẳng phải ý nghĩ dễ chịu gì.

Alex vượt qua bà Maddy và đi lên cầu thang.

“Cậu có muốn tôi bảo Frederick lên đây tìm giúp không?” bà la lớn.

Anh vẫn cứ sai bước. “Tôi nghĩ mình có thể tìm được cô ấy. Cứ tiếp tục làm công việc của mình đi, vú Maddy. Tôi sẽ đưa cô ấy xuống.”

Cầu thang dẫn lên gác mái nằm ở cánh tây trên tầng ba. Hình dung ra cảnh Annie bị nhện độc cắn, Alex bước lên bậc thang hẹp và dốc đến nguy hiểm với một tốc độ chết người. Cánh cửa hoen rỉ vì không

dùng đến, kêu cọt kẹt đầy kỳ quái lúc anh đẩy ra. Lúc bước vào vùng nhập nhoạng, anh ước mình đã nghĩ ra phải cầm theo cây đèn. Nguồn sáng duy nhất phát ra từ giếng trời và cửa sổ mái được đặt đầy thuận lợi nhưng hiệu quả của chúng bị cái bản làm giảm đi đáng kể. Mùi bụi bặm và nấm mốc thiêu đốt cánh mũi anh.

Trong khi dừng lại để xác định phương hướng và để mắt quen dần, anh nghe thấy tiếng chạy nhón nháo lạo xạo làm anh khiếp hoảng. Bọn gặm nhấm. Dù không bao giờ thừa nhận với bất cứ ai nhưng anh đã giấu nhem nỗi sợ phi lý bọn sinh vật nhỏ bé, bản thủ này. Anh không chắc tại sao. Anh có thể xử lý rắn. Nhện khó làm anh chững lại. Anh thậm chí không đặc biệt cảnh giác với mấy con thú ăn thịt to xác. Nhưng chuột? Hiếm lắm có lần phát hiện ra một con ở tầng dưới, anh cũng muốn bắt chước bà Maddy, đứng trên ghế đến khi ông Frederick tới loại trừ nó.

Mồ hôi lấm tẩm trên trán. Bên phải anh có tiếng cào rôi tiếng gặm nhấm. Da trên lưng và hai cánh tay anh co lại. Chúa ơi. Bao năm qua, anh đã chế ngự được nỗi sợ chỉ đủ để đối mặt với một con chuột văng lai. Vì niềm kiêu hãnh của mình nên anh không còn sự lựa chọn nào. Nhưng một đàn chuột? Anh có cảm giác giống như gã khổng lồ Goliath lúc đối mặt với tráng sĩ David^[5]. Chỉ có điều, trong cuộc chạm trán này, có đến cả chục chàng David.

Khi mắt đã quen dần với bóng tối, Alex nhận ra được các hình dáng quanh mình. Két sắt bỏ đi. Đồ nội thất cũ. Chiếc gương đã từng làm cho phòng khách mỹ miều giờ cái bản đến nỗi không còn phản chiếu được chút ánh sáng nào. Được đỡ giữa hai chồng thùng hộp, anh thấy vài bức tranh sơn dầu được phủ ga và chằng chịt dây nhợ. Trong đồng bừa bọn dưới bộ đồ tranh là một loại đồ trông có vẻ như xoong chảo nấu nướng. Tất cả các món đồ đều phủ một lớp bụi bản dày cộp, và chẳng từ đồ này đến thứ kia là những mớ mạng nhện nhóng nhánh, những sợi tơ đan vào nhau đầy phức tạp được điểm tô bằng mấy con

bướm đêm chết khô hoặc những con côn trùng xấu số khác. Nơi này kể cả người hay ác quỷ cũng không dùng được. Nhưng Annie lại ở đâu đó trên đây.

Bước lên phía trước, Alex làm trầy ống quyển của mình khi va vào cái rương cũ. Khốn nạn. “Annie!” anh khản giọng la lớn. Liều mình thêm vài bước nữa, anh vấp phải cái vạc sắt to tướng trước kia được dùng để luộc quần áo. “Chết tiệt!” anh xì xầm. Rồi gọi to hơn, “Annie, em ở đâu vậy?”.

Khi len qua đồng bừa bãi toàn đồ bỏ đi được tích trên đây qua nhiều năm, Alex tự nhắc rằng vợ mình không thể trả lời được. Quả ngốc thật khi hét lên cứ như mong chờ một câu hồi đáp. Mặt khác, gác mái cũng gần rộng như ba tầng dưới, và anh không ưa gì cái ý nghĩ phải lục tìm từng li từng tí. Không ưa khi thiếu ánh sáng làm anh nửa mù nửa tỏ và lũ chuột thì nhón nháo chạy trong bóng tối.

“Annie? Ra đây nào, cưng ơi. Vú Maddy có trà và bánh đang đợi em kìa.” Đó không hẳn là một lời nói dối. Khi đưa được cô xuống dưới, anh sẽ đảm bảo rằng cô được thết đãi theo cách nào đó. Bất cứ thứ gì để dụ cô ra khỏi chỗ trốn. “Nghe thấy anh nói không? Bánh. Chết tiệt!” Alex cúi xuống xoa bên đầu gối vừa bị đập đau điếng vào cạnh sắc của chiếc kết sắt cũ kỹ. “Cung à? Anh biết em ở đâu đó trên đây. Em không ra sao? Làm ơn đi! Trên đây không an toàn đâu.”

Khi đứng thẳng lên, Alex nghe thấy một âm thanh mà anh nghĩ là phát ra từ cánh cửa phía đông. Không phải tiếng chạy nhón nháo, nhưng giống tiếng thành thịch hơn. Tiếng động lớn thế này nên chắc chắn không phải là lũ chuột nhất hay là... Lạy Chúa xin đừng là... một con chuột đồng. Khuây khỏa vì ít nhất cũng xác định được vị trí chung chung của Annie, anh xoay người và đi theo hướng đó. Anh vô cùng nhẹ nhõm khi thấy lối đi đã được làm sạch vài bước ra quá cửa, gần như là cô đã đặt các đồ vật sang một bên để lấy lối đi. Anh co rúm trước ý nghĩ cô dịch chuyển những đồ vật nặng. Nếu nỗi lo lắng là chí

tử thì cô gái này đang sắp làm anh chết yếu rồi.

Khi anh đến gần phần phía đông của gác mái, ánh sáng dường như dần mạnh hơn. Nghĩ kỹ xem nguồn sáng từ đâu, anh nhớ ra có một cửa sổ mái sườn bên cánh này. Bị lôi kéo về phía ánh sáng, anh vững dạ tiến lên, cứ vài giây lại gọi thật to. Thậm chí nếu Annie không hiểu, thì chí ít cũng giật mình khi anh tìm thấy cô.

Bước quanh bức vách ngăn, cuối cùng Alex cũng phát hiện thấy con môi của mình. Anh dừng lại, không thể tin vào mắt mình, Annie... chỉ là không phải Annie mà anh biết. Mặc một bộ lễ phục màu hồng và đôi giày da dê non màu đen mà chắc hẳn cô đã bôi được trong mấy chiếc rương của người mẹ kế quá cố của anh, cô là một người ăn mặc hợp một thực thụ, dù chiếc váy bây giờ đã lỗi thời. Với mái tóc sẫm màu được bôi lên thành những búi xoắn bù xù, hơi lệch trên đỉnh đầu và được cô buộc chặt bằng một ít đăng ten, từ góc nghiêng, cô hiện lên như một viên đá quý được chạm khắc tuyệt hảo, người phụ nữ xinh đẹp nhất mà anh từng thấy, không trừ một ai cả.

“Annie, cái gì đây?”

Không một lời đáp. Thậm chí còn không cả một cái giật mình để biểu lộ rằng cô nghe thấy anh.

Quá choáng váng đến nỗi không thể di chuyển, Alex chỉ đứng đó và há hốc miệng. Annie tiếp tục việc đang làm, một công việc bận rộn. Với những món nội thất linh tinh, cô đã tạo ra một phòng na ná phòng khách mà theo anh thấy, không hề có bụi bặm hay mạng nhện. Trên chiếc bàn ba chân với một góc được mấy chiếc thùng thưa bằng gỗ chống đỡ, cô bày các đồ sứ đã nứt mẻ và đang giả vờ hầu trà.

Hai vị khách tưởng tượng của cô, những hình nộm nam nữ được cô tạo ra bằng cách nhồi vào mấy bộ đồ cũ, ngồi trên hai trong ba chiếc ghế khác loại mà cô đã lấy được ở đâu đó trên gác mái. Quý ông là một anh chàng bánh bao trong bộ vest xám bị nhậy bẩn, quý cô thanh

lich cân xứng với váy dài xanh bạc màu tô điểm bằng hàng đăng ten đã ố vàng. Đầu hai người, được làm từ những chiếc tất trắng được nhồi ruột, điểm trang với hai chiếc mũ, người đàn ông có mũ quả dưa nỉ, người phụ nữ có những bông hoa lụa được xếp rủ xuống với mạng che kéo qua phần trên khuôn mặt cô ta.

Alex không khỏi mỉm cười. Thật lạ là bà Maddy gần đây không phàn nàn chuyện đồng tất của Annie giảm hẳn đi. Nhìn những thứ này có thể biết rằng cô cũng đã lên lấy các loại quả mọng trên bàn ăn sáng. Hai vị khách nhồi vải của cô có gương mặt có vẻ được tô màu bằng sắc đỏ quả mâm xôi.

“Annie, thật không thể tin được!” Alex kêu lên, và thật tâm nghĩ vậy. “Thật khéo léo! Có thứ gì em không...”

Anh bỏ lửng để quan sát khi cô rót chén trà tưởng tượng. Cười thật lịch sự với hai vị khách, cô bắt đầu mấp máy môi. Dù không phát ra âm thanh nhưng trông không khác gì cô đang nói. Nhất cử nhất động của cô đều chính xác nhưng vẫn uyển chuyển, đúng như những gì một quý cô nên làm.

“Đường?” cô hỏi quý ông khi giờ bát đường ra mời. Rồi, liếc ra ánh mặt trời đang đổ ngập vào cửa sổ, cô nói, “Chao ôi, ngày hôm nay thật đẹp phải không?”. Ít nhất, đó là những gì anh nghĩ rằng cô nói. Không thạo đọc môi nên anh không thể chắc chắn. Sau đó, cô tiếp lời, nhưng anh khó có thể hiểu được những lời nói đó.

Những lời nói... Lạ Chúa. Dù vô thanh hay không thì cô cũng đang nói. Thật sự đang nói. Đây giống như đang xem một đứa trẻ chơi trò đóng kịch. Chỉ có điều cô không phải là một đứa trẻ. Và đây không phải chỉ là trò đóng kịch với cô, mà là đời thực. Đời thực duy nhất của cô.

Annie không bốc hơi vào không khí như vú Maddy đã bán tín bán nghi. Cô lên từ thế giới này để vào thế giới khác.

Có một lần, đã mấy năm về trước, Alex bị một con ngựa giống trưởng thành đá vào bụng. Cú đòn làm anh lão đảo. Trong vài giây dài như vô tận, anh không thể thở được. Mắt anh nhòa đi. Trong một chốc điên rồ, anh thậm chí đã cảm giác như tim mình ngừng đập. Bây giờ anh cũng cảm thấy thế. Trong một khoảnh khắc bị tạm ngưng, mọi thứ trong anh như trôi trành rồi dừng hẳn.

Khi cảm giác bắt đầu chậm chậm quay trở lại cơ thể anh, cơn đau sóng cùng với nó – một cơn đau dai dẳng, căng cứng đầu óc ngự trị giữa lồng ngực anh. Anh đã nghe có người nói trái tim họ tan vỡ. Vài lần trong đời mình, chính anh cũng dùng cách biểu đạt ấy. Nhưng mãi đến giờ, lời nói đó mới thật sự có nghĩa. Nói cho cùng thì, trái tim con người đâu có vỡ vụn thật. Nó không rời ra từng phần, từng miếng, và rơi cùng lòng dạ của một người, xuống tận chân anh ta.

Nó không quá kinh khủng.

Annie Trimble, một kẻ khờ dại trong thị trấn. Chỉ là cô không hoàn toàn là một kẻ khờ dại. Cô bị điếc. Điếc đặc. Và, xin Chúa xá tội, anh đã mù tịt.

Chương 12

Sững sờ, Alex nhìn Annie chạm một tay vào cổ rồi e lệ chớp chớp đôi mi với quý ông nhồi vải. Rồi anh sững sốt khi thấy cô bước qua chiếc bàn tạm bợ, nắm tay của người nộm để ôm lấy anh ta và cuốn vào những bước valse tuyệt hảo, vẩy xoáy tít khi cô lướt quanh phòng.

Một cô gái trẻ đẹp, nhảy trên nền nhạc không ai nghe được, trong vòng tay của người đàn ông mà cô đã tạo ra từ đôi tay tài năng và óc tưởng tượng sống động. Với hình nộm này, cô có thể là một ai đó, một đặc ân mà cả thế giới còn lại, bao gồm cả Alex, đã phủ nhận cô.

Không chú định nhưng Alex đã nhấc thân lên và tấm ván sàn hơi lún xuống dưới chân anh. Với giác quan nhạy bén của người điếc, Annie cảm nhận ván gỗ lún xuống và ngay lập tức sững người, đôi mắt trở to và đầy cảnh giác khi thấy anh từ trong bóng tối âm thầm.

Alex có thể thấy rằng cô hoảng sợ. Sau những gì đã diễn ra giữa họ lúc ở chuồng ngựa, biết rằng cô nghĩ anh sẽ đánh mình nếu còn lên ra ngoài nên anh thấy ngạc nhiên khi cô vẫn thậm chí vẫn cả gan tiếp tục lên đây. Nói thế không phải là anh trách cô vì liều lĩnh. Trong phòng khách giả vờ này, cô có thể là bất cứ ai cô muốn, làm bất cứ gì mình muốn. Đem ra so sánh thì thế giới chờ đợi cô dưới kia chắc giống một nhà tù. Annie ngu ngốc, bị khóa trong nhà để được bảo vệ. Annie ngu ngốc, được chờ đợi sẽ ăn những gì bày trước mặt mình, đi tắm khi được bảo, ăn mặc như một đứa trẻ đầu đường xó chợ. Cô là một cục thịt mà họ chăm sóc, bị giữ trong căn phòng có cửa sổ lắp đầy song sắt nửa thời gian của mình, bị trông chừng như một đứa bé đang chập chững

biết đi trong suốt thời gian còn lại. Nếu ở địa vị của cô, anh chắc cũng sẽ liều đòn để lên đây.

Một trận đòn... Từ nét mặt buồn khổ của cô, Alex đoán rằng roi đòn trên thân thể không phải điều duy nhất cô hãi sợ. Lên đây tức là anh đã phát hiện ra bí mật của cô. Thế giới cô tạo ra là bất khả xâm phạm, và rõ ràng là cô coi anh như một kẻ xâm phạm có thể phá hủy thế giới ấy. Chỉ với một cú xoay khóa đơn giản, anh có thể chốt cô ở ngoài gác mái, ngăn cô không bao giờ có thể quay trở lại. Nhưng tồi tệ hơn, và lại chỉ với một cú xoay khóa, anh có thể nhốt cô trong căn phòng có cửa sổ chắn song và không bao giờ để cô ra ngoài. Quyền lực. Uy quyền tồi tệ. Nếu chọn, anh có thể biến cuộc đời cô còn giống địa ngục hơn trước.

Chỉ là anh sẽ không. Không vì bất cứ điều gì.

Thấy cô thế này, Alex choáng váng. Và bị mê hoặc đến bất lực. Tất cả những gì anh muốn là xa rời thực tại của mình, cái thực tại mà đột nhiên có rất ít điều mời gọi, để hòa vào thế giới của cô. Không phải để phá hủy, mà để kiếm tìm một chút điểm chung với cô, dù chỉ là trong vài giây ngắn ngủi.

Cẩn trọng di chuyển, hết sức cẩn trọng, anh thu hẹp khoảng cách giữa hai người. Đây là một canh bạc. Anh biết thế. Đây là thế giới của cô – một thế giới bí mật – và anh không được gửi lời mời. Nhưng đây là cách duy nhất anh nghĩ ra được để có thể tiếp cận cô.

Khi còn cách cô một sải tay, anh vồ vào vai người bạn nhảy vô tri của cô. Cúi chào lịch sự, anh nói, “Liệu tôi có vinh dự được nhảy điệu này không?”

Quan sát từng cử động, Annie vẫn đứng như trời trồng, một chân đưa ra để bước, cơ thể mảnh mai của cô hơi mất thăng bằng, hình nộm được ép chặt vào ngực. Được phác lên bằng ánh bạc từ cửa sổ sau lưng, cô dường như được tạc từ băng, quá mong manh và dễ vỡ nên

không thể chịu đựng được sự đụng chạm từ bàn tay đàn ông. Anh thấy được mạch đập nơi hõm cổ cô, và bằng nhịp đập điên cuồng của nó, anh đo được nỗi sợ hãi nơi cô. Anh biết cô có thể cố trốn đi. Anh không trách cô vì điều ấy. Sau những gì Douglas đối xử với cô, anh không bước vào cuộc đời cô với nhiều điều để ẩn tượng, và kể từ lúc bước vào mình, anh cũng chẳng làm được nhiều để lấp chỗ trống.

“Làm ơn đi, Annie? Chỉ một điệu thôi,” anh khàn giọng. “Chắc chắn là danh sách bạn nhảy của em không kín hết.”

Lại là nó – nét biểu cảm khó hiểu và bối rối trong mắt cô. Trước đây anh đã thấy nó hàng chục lần và nhầm tin rằng nó phản ánh sự ngờ nghệch của cô. Sai bét. Nếu có ai là kẻ ngốc, thì đó chính là anh. Khi cúi chào, anh đã vừa cúi đầu vừa nói. Lý do trông cô thật bối rối là vì cô đã lỡ một phần trong câu nói của anh. Đó là nguyên nhân tại sao cô luôn nhìn mặt anh chăm chú vô cùng khi anh nói với cô, tại sao đôi khi cô có vẻ lúng túng. Không nhận ra cô bị điếc nên chắc anh đã quay đầu đi khi nói dở câu. Hoặc nói mập mờ. Lạy Chúa. Cô có thể là bất cứ gì ngoại trừ ngốc nghếch. Việc cô đã hoàn toàn tự học cách đọc môi và bắt chước lời nói là biểu hiện rõ nét của một khả năng hiểu biết quá mức trung bình.

Nói chậm rãi hơn và uốn môi chính xác từng từ để cô có thể dễ hiểu hơn, Alex nhắc lại. Đôi mắt mở to và long lanh, cô tiếp tục chăm chăm nhìn anh trong mấy phút dường như dài vô tận, mỗi phút lại làm tan nát trái tim anh thêm từng chút, từng chút một. Di chuyển đầy thận trọng để không làm cô hoảng sợ, anh chìa tay ra.

“Làm ơn đi, Annie?”

Cố gắng nhìn nhận mọi thứ từ góc nhìn của cô, Alex ngờ rằng cô sẽ cả gan từ chối mình. Anh, kẻ sở hữu chiếc dây da? Giờ anh đang đứng gần như phía trên cô và chặn lối thoát của cô. Cô hoặc là khiêu vũ với anh hoặc là chuốc lấy hậu quả. Anh thấy mình thật tồi tệ khi lợi dụng nỗi sợ hãi của cô. Đó là một cách tệ hại để bắt đầu một mối quan hệ.

Nhưng mặt khác, nó còn tốt hơn là không tiến thêm được chút nào. Sẽ có thời gian sau này để sửa lại quan điểm của cô về anh.

Không thấy điều gì để chắc chắn về quyết định của mình, cuối cùng cô cũng mỉm cười để bạn nhảy kia sang một bên. Anh chàng tội nghiệp đổ nhào và tiếp đất thành một đồng vô tri, đó chính xác là nơi Alex hy vọng cậu ta sẽ ở. Đây là cuộc khiêu vũ của anh. Vợ anh. Anh có cảm giác giống như một người đàn ông vô tình vấp lên chân cầu vồng.

Không, không phải cầu vồng, anh ngỡ ngẩn nghĩ. Giống một chú bướm xinh đẹp, gần như thật diệu kỳ chui ra khỏi vỏ kén của mình. Đó là khoảnh khắc khi Alex nhìn thấy Annie. Anh không phân tích cảm xúc này. Anh đã vén mở được cái gì đó quý báu đến khó tin, xinh đẹp đến khó lòng đóng đậy và tuyệt đối không ngờ tới. Khi Chúa tìm thấy nơi thích hợp để ban tặng món quà này, một người đàn ông đủ đầy tri giác đâu phải băn khoăn điều gì.

Sợ làm cô kinh hãi mình hơn trước, anh chạm lòng bàn tay lên eo cô thật khẽ, cầm lấy tay cô và nhẹ nhàng di chuyển trong điệu valse. Vốn quen với việc dẫn dắt bạn nhảy nên cô hơi vấp vấp và đập cả lên ngón chân anh, nhưng cô nhẹ bẫng nên anh hầu như không để ý. Cứ như anh cảm nhận được các ngón chân mình. Và không thể khi cô gái này ở trong vòng tay. Trên xe ngựa buổi sáng đầu tiên ấy, anh thấy được sự gấn bó mà mình đã né tránh, sự gấn bó đã bị cảm nhận của anh làm cho khiếp sợ. Giờ đây anh nhận ra rằng đáng lẽ ra anh nên tin vào bản năng của mình.

Trong hồi tưởng, anh nhìn lại những chuyện đã kéo họ lại gần nhau và toàn tâm tin rằng có một bàn tay vô hình đã di chuyển anh và cô như các quân cờ trên bàn, sắp họ thẳng hàng, điều khiển những biên cố, kiên định mang họ đến điểm va chạm. Định mệnh? Thượng đế? Alex không biết mà cũng chẳng muốn đoán mò. Điều phải bận tâm nhất là phút giây này cùng thứ cảm giác hoàn toàn và quá đối đúng đắn.

Sau một vài cú xoay trên sàn khiêu vũ tưởng tượng của hai người, Annie đã bắt căng thẳng và làm theo anh ra hiệu, bỗng bênh theo điệu nhạc, trang nhã như một chú bướm lướt theo làn gió hiu hiu. Âm nhạc... Thật điên rồ. Anh biết điều đó. Nhưng cúi nhìn gương mặt nhỏ nhắn của cô, anh gần như có thể nghe thấy cả dàn giao hưởng đang chơi nhạc.

Annie, khiêu vũ trên nền nhạc giả, trong một thế giới giả, nhưng không còn trong vòng tay của một người đàn ông giả nữa. Thế giới trong mơ mà anh đã xâm nhập là tất cả những gì cô có. Bị gán là đàn độn. Bị xa lánh gần cả cuộc đời. Không học hành. Không bạn hữu. Con cuồng nộ cuộn trào bên trong, nhưng anh nén xuống. Sau này anh sẽ để mình nghĩ về câu hỏi thế nào và tại sao. Sau này anh sẽ kể tội đặt tên.

Còn giờ, chỉ có điệu valse và cô gái anh đang ôm trong vòng tay.

Đã bao năm rồi anh không chơi trò đóng kịch. Có lẽ đã quá nhiều năm rồi, vì giờ đây có chút cảm giác là lạ mơ hồ trong không khí quanh anh. Cảm giác mọi thứ đều có thể xảy ra – chỉ cần tin anh. Anh không muốn phá tan cảm giác ấy.

Thậm chí chỉ ôm cô với khoảng cách lịch sự cũng đã mang đến cho anh một cảm giác diệu kỳ. Dù nhỏ bé và mong manh nhưng cô vừa khít cơ thể anh, cứ như được tạo ra là để cho anh. Từ lòng bàn tay mình, anh có thể thấy hông cô đang cử động. Dưới ngón cái, anh dò thấy chỗ phồng ra vì mang bầu. Anh khát khao được kéo cô gần hơn, được áp má vào những lọn tóc xoăn trên đỉnh đầu cô, được đắm chìm trong hương thơm trong sạch của xà bông hoa hồng quện glixerit mà bà Maddy dùng để tắm cho cô.

Không thể cưỡng nổi, anh đã làm đúng như thế.

Giật mình tức khắc do sự gần gũi bất ngờ, Annie cứng đờ người. Nhưng khi anh tiếp tục nháy, cô cuối cùng cũng chào thua trước sức

mạnh từ cánh tay anh và để cơ thể mình hòa nhịp với anh. Anh áp vào tóc cô và nhắm mắt lại. Quý báu. Đó là từ duy nhất anh có thể nghĩ ra để miêu tả cô. Chúa phù hộ cho anh, anh sẽ không bao giờ để cô đi nữa.

Không muốn làm cô mệt, Alex rút cuộc phải dừng điệu valse. Khi anh ngừng lại và tách cô ra, trông cô thoáng lúng túng, đôi mắt lơ đãng, hai má đỏ ửng, cặp môi hé ra hỗn hển.

“Cảm ơn em, Annie,” anh nói chậm chậm. “Điệu nhảy thật tuyệt.”

Lúm đồng tiền thoát hiện lên má khi cô mỉm cười lại với anh. “Vâng, thật tuyệt.”

Những từ cô mấp máy môi nhưng không nói gần như nghe rõ được với Alex, cứ như cô nói to lên, chắc vì câu nói là câu trả lời được mong đợi. Phải học cách đọc môi, anh nghĩ với chút hoảng hốt. Ngay lập tức, anh cần phải học. Không có những chi tiết mách nước cho mình, anh sẽ luống cuống khi cô cố giao tiếp với anh.

Ngần ngừ rời gác mái và phiên bản này của cô, anh quét mắt một lượt lên phòng khách của cô, gần như cuống cuống kiểm soát, bất cứ cơ nào để kéo dài tâm trạng giả giả thật thật này. Ý tưởng chợt lóe lên khi anh tia được chiếc chén mẻ trên bàn. Giả vờ được nhận lời mời từ cô, anh ngồi lên ghế của hình nộm quý ông, cầm chiếc chén không lên, và giờ nó về phía cô để được rót đầy. Ngay cả trong bóng tối lơ mờ anh cũng thấy được sự cảnh giác trở lại đôi mắt cô.

Phép màu của điệu valse đã hết. Và giờ, muốn hay không, họ phải trở về thực tại. Chỉ có Alex là không hoàn toàn chắc chắn đâu là thực tại. Nó bắt đầu ở đâu, kết thúc nơi nào. Anh chỉ biết cô gái xinh đẹp này đã bị đối xử bất công quá đáng và bằng cách nào đó anh phải bù đắp cho cô.

Để giúp cô, việc đầu tiên anh phải làm là có được niềm tin nơi cô.

Anh tiếp tục giờ cốc ra, chờ đợi, đốc thúc cô bằng ánh mắt đăm

đăm. Có cái gì chạm vào ống quần. Anh mặc kệ. Trong khoảnh khắc ấy, chẳng gì khiến anh bận tâm, trừ Annie. Rồi cảm giác nhột nhột lan qua tất anh. Cảm giác châm chích nhẹ nhẹ. Không thể bỏ qua cảm giác đó được nữa nên Alex khẽ dịch chân ra rồi cúi xuống phúi một bên mắt cá. Khi phúi, ngón tay anh chạm phải một vật thể lông lá nhỏ nhỏ.

“Ồ khốn... Chuu... áá ơi!”

Anh và chiếc cốc rời nhau, chiếc cốc bắn lên trên, còn Alex lao đầu xuống để đập vào ống quần. Anh thoáng nghe thấy tiếng chèn vỡ.

“Ồ khốn kiếp!” Anh nhảy lên. “Nó đang bò lên... Chúa ơi!”

Một con chuột. Trên ống quần anh. Nỗi hoảng sợ nuốt trọn Alex. Anh lại bắt đầu nhảy, lần này là một mình và trên nền giai điệu mang tên cuồng loạn. Con chuột ôn dịch. Và thứ nhỏ bé ác ôn này đang sục sạo tìm chỗ bám, tiến thẳng lên đũng quần anh. Không thể nào.

Alex phát vào chân. Những cú phát mạnh và có thể nghiền nát con chuột, anh định tàn sát nó. Tập trung vào con vật gặm nhấm đến nỗi phải mất một lúc anh mới nhận ra Annie đang nắm chặt lấy tay mình.

“Khuu... oônng!” cô la lên.

Không? Alex sốc khi nghe cô phát ra tiếng đến nỗi quên cả con chuột đáng ghét kia.

“Khuu... oônng!” cô lại la lên.

Từ đó bị méo đù. Một âm thanh kinh khủng và không một chút giống con người. Nhưng với Alex, đó là tiếng tuyệt diệu nhất mà anh từng nghe. Không. Một từ đơn giản mà một đứa bé học được lúc còn rất nhỏ và không bao giờ quên vì người lớn thường xuyên nói với nó từ đó. Một từ Annie biết mà chính cô đã có lần được nghe nó.

Có vẻ cô cuống lên cứu con chuột nên Alex buộc mình không phát vào chân nữa. Anh không bao giờ muốn giết con vật bé nhỏ ghê tởm đó để rồi làm tan nát trái tim cô. Nó sẽ chỉ đẩy xa thêm khoảng cách

giữa hai người. Hoảng loạn vì mấy cú đánh, con chuột tiếp tục bò lên. Alex nghiêng chặt răng.

Cảm giác cào bới lên quá gỏi anh.

Rồi leo cao lên đùi.

Anh chịu đựng thêm một giây nữa – một giây hiển nhiên là dài nhất trong đời mình – rồi chửi thề và túm lấy vạt cài cúc quần. Nếu con chuột này lên một vài li nữa... ồ, thật chẳng dám nghĩ đến. Alex gần như cảm nhận được hàm răng nhỏ của nó phập vào hai trái cà của mình.

Quên hết mọi thứ - Annie, khuôn phép, tề chỉnh – anh tụt quần. Móng vuốt nhỏ xíu của con chuột móc vào quần đùi của anh, bám chặt như đĩa. Túm lấy đuôi con chuột, Alex giật nó ra rồi gơ xa hết hải tay. Con vật nhỏ bé giãy giụa. Kêu chít chít đến chói tai. Chúa ơi, đây là cơn ác mộng hãi hùng nhất của anh. Không chắc phải làm gì với con vật này, anh liếc nhìn Annie chỉ để phát hiện ra cô đã bụm chặt miệng và trông như phá lên cười.

Alex chợt nhận ra rằng trông anh phải tức cười đến thế nào. Một người đàn ông trưởng thành, nhón chân nháy quanh như một phụ nữ bị kích động thái quá. Quần dài lủng lơ quanh đầu gối. Quần đùi bay phần phật. Con chuột lủng lẳng một bên tay. Dù không muốn nhưng anh cũng cười khùng khục. Cúi xuống thả con vật bị bắt giữ ra, anh lắc đầu.

“Này cô nương tươi trẻ, em sẽ đặt dấu chấm hết cho cuộc đời anh đấy.”

Trong tay mình, Annie phát ra thứ âm thanh chỉ thể là tiếng cười rúc rích bị nén lại. Alex cài lại cúc quần và thắt dây lưng. “Em thấy buồn cười đúng không?” Chụm ngón cái và ngón trỏ còn cách nhau suýt soát một li, anh toe toét cười và nói, “Anh bạn bé nhỏ của em còn ngần này nữa thôi là gặp được đấng tạo hóa ra nó rồi”. Hãy nhẹ mũi

ứng lên một mảnh chén, anh nói, “Nhờ có anh chàng này, anh nghĩ tiệc trà của chúng ta kết thúc rồi.”

Cô khẽ cúi người để vỗ nhẹ vào gấu chiếc váy dài quét sàn của mình, xác định vị trí con chuột hiện đã trú ẩn vào chân cô rồi cô khum hai tay nâng nó lên. Ruột gan Alex nhộn nhạo lúc cô hôn cái đầu nhỏ bé của con vật gặm nhấm rồi đưa nó lên má. Cứ như biết mình cận kề cái chết đến thế nào, con vật cuộn lại thành quả bóng nhỏ run rẩy. Annie tiếp tục hôn con chuột, lấy ngón tay vuốt ve rồi đặt nó lên sàn, xua nó đến chỗ an toàn bằng cái vỗ nhẹ vào mông nó.

Giây phút cô đứng dậy rồi nhìn vào ánh mắt của anh, nụ cười trên môi cô tan biến. Cô bối rối mân mê mấy chiếc cúc áo trên. Rồi vịn vẹo ngón tay và bẻ khắc. Anh tự hỏi liệu cảm giác có dễ chịu khi người ta chẳng thể nghe thấy tiếng răng rắc nho nhỏ ấy không. Xét qua nét căng thẳng của cô, anh nghĩ là không.

Anh thở dài và kết luận rằng một vòng xoay trên sàn nhảy là không đủ thấm nhuần niềm tin vào một cô gái luôn luôn cảnh giác. Không phải anh trông đợi những phép màu, nhưng anh hy vọng sẽ thấy ít nỗi sợ hãi hơn trong đôi mắt kia.

Anh giắt áo xong rồi ngồi xổm xuống dọn đồng ngổn ngang mình vừa bày ra. Giữ một khoảng cách an toàn, Annie quỳ xuống hỗ trợ anh. Khi cả hai tình cờ nhặt cùng một mảnh chén vỡ, cô rút nhanh tay lại cứ như sợ anh sẽ tóm lấy. Alex gắng hết sức để không nghĩ quá chủ quan. Giành được lòng tin nơi cô sẽ mất khá nhiều thời gian.

Biết rõ rằng điệu nhạc ma thuật đã bị vỡ tan như chiếc chén không thể ghép lành, anh bị ngộp đầy trong nỗi buồn thảm sâu sắc nhưng cố đẩy nó đi. Không có lý do gì để buồn. Không hề có. Điệu valse có thể đã kết thúc, nhưng cuộc đời của Annie vừa mới bắt đầu. Nếu đây là điều cuối cùng anh làm, anh sẽ hết lòng vì nó.

Biết Alex đang nhìn mình chằm chằm và nỗi lo sợ cứ tăng theo từng

giây, Annie giả bộ lãng quên mọi thứ, trừ những mảnh chén vỡ cô đang nhặt và chắt chùng trên tay mình. Ngốc, quá ngốc. Đáng ra ngay từ đầu cô không bao giờ nên lén lên gác mái nhà anh. Ban đầu, cô đã biết việc mình biến mất làm anh và bà Maddy lo lắng. Nếu khôn ngoan một chút thì cô đã ngờ rằng cuối cùng anh sẽ tìm ra cô đã đi đâu.

Giờ anh đã biết sự thật về cô, và anh chắc sẽ gửi cô đến cái nơi kinh khủng mà mẹ luôn cảnh báo – nơi những đứa con gái như cô bị nhốt trong những căn phòng nhỏ xíu và chỉ được cho ăn thứ cháo đầy sâu bọ. Chẳng những cô sẽ không bao giờ được phép ra ngoài nữa mà mẹ còn nói rằng những người ở đó rất ác độc, ác độc khủng khiếp.

Cục nghẹn dâng lên cổ, lệ bóng rớt hai mắt. Cô đổ đồng mảnh vỡ lên bàn rồi phủi sạch tay, tránh ánh nhìn của Alex. Giá mà anh rời đi. Cô sẽ mặc lại quần áo của mình và gỡ tóc xuống. Biết đâu, nếu cô thật ngoan và không bao giờ quay lại đây nữa thì anh sẽ quên tất cả những gì đã thấy và sẽ không mách cha.

Cô khẽ giật mình khi đột nhiên anh nắm chặt cằm và ép cô nhìn anh. Annie chớp mắt, nhưng vô ích. Lệ chẳng đi đâu được ngoài tuôn ra, nước mắt trào lên mi rồi chảy xuống hai má.

“Này...”

Cô tưởng tượng giọng anh, trầm và xen lẫn chút quở trách nhẹ nhàng. Vì lý do nào đó, lời nói của anh càng làm cô muốn khóc nhiều hơn nữa. Bằng những đầu ngón tay thô cứng như da thuộc của mình, anh lau lệ ướt nhòe trên má cô. Một bên khóe môi anh khẽ nhấc lên khi anh cười méo miệng.

“Đừng sợ, Annie yêu dấu. Mọi thứ sẽ ổn mà. Anh hứa với em đấy.”

Anh nói thì thật dễ. Anh đâu phải là người không chừng sẽ phải ăn sâu bọ. Bị ánh mắt xuyên thấu của anh làm rối trí, cô cụp hàng mi xuống. Đáp lại, anh nắm cằm cô chặt hơn và khẽ lắc. Giật mình, cô lại nhìn vào anh.

“Tin tưởng vào anh,” anh nói thật chậm. “Em có biết từ đó không, tin tưởng? Nó có nghĩa là anh muốn em tin anh là bạn em. Em cố làm thế, được không?”

Annie trao anh cái nhìn đờ đẫn mà cô đã trở nên điều luyện sau mười bốn năm luyện tập. Anh mỉm cười rõ hơn. “Em không lừa được anh đâu. Anh biết tổng là em hiểu những gì anh đang nói.”

Nói rồi, anh buông cô ra và đứng lên. Không chắc phải làm gì, Annie vẫn cúi mình dưới chân anh. Cuối cùng cũng thu được can đảm ngược nhìn anh, cô thấy anh đang mỉm cười, tay chìa ra phía cô. “Nào, xuống thôi em. Vú Maddy sẽ không tin vào mắt mình cho mà xem.”

Tim Annie bắt đầu loạn nhịp. Cô cuống lên quét mắt nhìn bộ y phục đang để gập trên ghế bập bênh của mình. Anh dõi theo ánh mắt cô, rồi cười và lắc đầu. “Em cứ thế này thôi, nào.” Khi cô không nhúc nhích làm theo lời mình, anh cúi xuống nắm cánh tay cô và kéo cô lên. “Anh sẽ cho hầu gái lên lấy đồ cho em,” anh cam đoan. “Ngoại trừ anh chàng chuột, tất nhiên. Anh e là cậu ấy phải ở đây thôi.”

Cô ném cái liếc bồn chồn vào bóng tối. Khi cô nhìn anh trở lại, Alex nói, “Anh sẽ ra lệnh nghiêm khắc rằng không một người bạn nhỏ nào của em bị đau, anh hứa đấy. Vậy nên đừng lo lắng nữa. Tuy nhiên, với lũ nhện thì anh không nói thể được”. Làm theo cô, anh chăm chú nhìn bóng tối đã lẩn lên hai người. “Mai hoặc ngày kia, anh sẽ cho cả đội gia nhân lên. Nếu em muốn dành thì giờ ở đây thì anh muốn từng li của nơi này phải được sạch bong. Hiện giờ, nó không an toàn tẹo nào.”

Sự căng cứng đột ngột của cô kéo ánh nhìn của anh trở lại.

“Đừng lo, Annie à. Bọn họ sẽ để mọi thứ nguyên xi. Chỉ là không còn bụi bặm và mạng nhện thôi.”

Sẽ không có thứ gì nguyên xi cả. Annie cố giằng tay ra khỏi cái nắm chặt của anh. Anh không chỉ muốn cô đi xuống mặc y thế này, mà còn

định cho cả một đồng người lên đây? Tất cả bọn họ sẽ thấy chốn bí mật của cô. Tất cả bọn họ!

“Nào, Annie.”

Không chịu nhận câu trả lời không, anh cương quyết kéo cô theo sau. Khi ánh sáng từ giếng trời bắt đầu nhạt nhòa và bóng tối u ám vây quanh dày đặc hơn, nỗi khiếp hãi của Annie cũng theo đó tăng lên. Cô không thể xuống thế này được. Và bằng cách nào đó, cô cũng phải ngăn không cho anh đưa người lên đây. Những trò cô chơi trên gác mái này là một bí mật. Mẹ nói chúng phải được giữ bí mật. Nếu người ta phát giác, cô sẽ bị dẫn đi.

Lúc hai người ra đến cửa gác mái, nỗi sợ hãi của Annie đã leo thang thành cơn khiếp đảm tột độ. Cô đang run lên dữ dội và cô chắc Alex có thể cảm thấy được. Thế mà, anh vẫn kéo cửa mở và lôi cô ra bậc cầu thang nhỏ hẹp.

Chương 13

Alex đâm rầm rầm vào cửa trước nhà Trimble với một lực làm khung cửa rung chuyển. Anh nghe tiếng bước chân nhón nháo chạy ra để trả lời lệnh triệu tập của mình, và ngay lúc cửa mở rộng, anh lách vào nhà, suýt nữa làm gã quản gia giật mình ngã nhào ra sàn.

“Ông James đâu?” anh gầm lên.

Nắm chặt lấy ve áo mình, tên gia nhân nhún vai cho thẳng thớm áo khoác ngoài. “Cầu xin ngài thứ lỗi, nhưng...”

“Thôi khỏi. Tôi sẽ tự tìm ông ta.”

Theo linh cảm, Alex sai bước thẳng đến phòng khách, nghĩ rằng, vào giờ này, bố mẹ Annie có thể ở đó. Anh thấy phòng trống không. Từ đây anh bước dọc hành lang đầy chủ tâm và bắt đầu đẩy mạnh các cửa phòng. Anh thấy thư phòng của ông James, phòng sinh hoạt chung, phòng giải trí và phòng sách đều không có ai. Tới cuối hành lang, anh tiến đến mấy ô cửa gỗ gụ. Lấy vai huých mở, anh xông vào phòng ăn và làm hai ông bà thông gia đang dùng bữa tối trên bàn không khỏi ngạc nhiên.

Một bên má phồng lên vì thức ăn, ông James nhìn lên, đĩa và dao ngưng trên đĩa. Nhận ra Alex, ông ta cố nuốt trôi rồi nói, “Chúa ơi, chuyện gì vậy? Annie ổn chứ?”

Bà Edie, đang ngồi quay lưng ra cửa ở cuối phía đối diện của chiếc bàn dài, nhảy bật ra khỏi ghế, va đập vào đĩa của mình và làm đổ hết rượu. Màu đỏ thẫm tóe ra chiếc khăn phủ bàn trắng muốt và ngập ngựa quanh chân giá nên lộng lẫy đến khoa trương. “Chuyện quái quỷ

gì đã xảy ra vậy?” bà khẩn khoản. “Con bé làm điều gì khủng khiếp sao? Là gì?”

Phớt lờ bà Edie, Alex bước qua bà để tiến vào chỗ ông James. Khi đến cuối bàn, anh túm lấy hai bên đường may nối vai áo khoác đêm của ông già nhỏ con hơn mình rồi thô lỗ lôi mạnh ông ta đứng dậy. “Đồ khốn nạn vô tâm, ích kỷ!” Alex gầm ra. “Sao ông có thể làm chuyện tàn ác như thế với chính con gái mình vậy?”

Đôi mắt xanh của ông James trở to đầy sợ hãi, mặt mày thất sắc. “Anh đang nói chuyện trời ơi đất hỡi gì vậy?” Ông ta giữ chặt lấy hai cổ tay Alex. “Anh sắp xé toạc áo vest của tôi rồi đây, chàng trai trẻ.”

“Áo vest của ông à?” Alex đột ngột buông tay làm ông ta lao đảo, vấp vào ghế rồi ngã sững soài ra sàn. “Nếu tôi có xé toạc cái gì đó, đồ sâu bọ cón con thê thảm kia, thì sẽ là xé toạc đầu khỏi vai ông đấy.”

Gượng dậy trên một bên đầu gối, ông James ghi chặt tay ghế để đứng vững. “Giải thích đi! Anh không thể xông vào đây thế này, đe dọa và làm âm ỉ lên! Có luật để...”

“Luật à? Alex đưa nắm tay đấm lên mặt bàn. Những chiếc bát đang dùng và giá đỡ nên bị hất tung lên dưới lực của cú đấm, tất cả đồng loạt rơi xuống cùng tiếng loảng xoảng inh ỏi. “Có mấy luật thông thường về sự đứng đắn, ông bạn ạ, mà chẳng bao giờ được viết vào bất kỳ cuốn sách luật quý giá nào của ông. Ông đã bao giờ tuân theo một trong số chúng chưa? Với con gái ông là không, đó là điều quá chắc chắn.” Alex chìa tay vào mũi ông ta. “Hiểu chứ, đồ đốn mạt đáng thương. Annie sẽ không bao giờ trở về cái nhà này. Không, chừng nào tôi còn thở. Cứ coi như lời hứa của tôi về điều đó trong phần thỏa thuận của chúng ta đã bị phá vỡ và ông nên cảm ơn Thượng đế toàn năng vì tôi đã quyết định phá bỏ tất cả chúng.”

“Tôi không biết anh đang nói về cái gì,” ông James run rẩy nói. “Tôi không bao giờ ngược đãi con gái mình.”

“Không bao giờ ngược đãi cô ấy ư?” Alex cười cay nghiệt. “Ngoài chuyện đánh cô ấy bất cứ lúc nào cô ấy phạm quy tắc, ông còn không thèm cho cô ấy được học hành. Có trường cho người điếc! Và đủ điều đó có thể làm để giúp họ! Trong ngần ấy năm, ông thậm chí chẳng bao giờ mảy may nghĩ đến mua cho cô ấy một cái ống nghe! Nhưng tệ bạc hơn, ông đã để tất cả mọi người trong thị trấn này tin rằng cô ấy là một đứa đần độn! Sao hàng đêm ông có thể ngủ yên được vậy? Ông có thể nói cho tôi không? Tôi chắc chắn là ông không thể.”

Sau lời buộc tội đó, sự im lìm đến vắng vất choán ngập cả căn phòng. Qua bóng mờ của cơn giận, Alex tập trung kỹ hơn vào khuôn mặt ông James. Những gì anh thấy trên nét mặt người đàn ông này giúp dập tắt cơn cuồng nộ. Không phải sự biết lỗi như anh trông đợi, mà là nỗi hoài nghi hòa lẫn sự hòa lẫn sự nhẹ nhõm vô cùng. Ý nghĩ chợt vụt ngang qua Alex rằng bố mẹ Annie không biết. Dường như không thể nhưng họ thật sự không biết.

Run lên vì những vết tích cuối cùng của cơn thịnh nộ, anh giật phắt lấy chiếc ghế rồi ngồi thụp xuống đó như thể có ai giáng một đòn vào sau gối mình. “Cô ấy bị điếc,” anh nói bằng giọng khàn đặc. “Không điên. Không đần. Mà là bị điếc.”

Bà Edie buông mình xuống ghế, một tay run rẩy bịt chặt lấy miệng, tay kia ghì vào eo. Bà ta trừng trừng nhìn Alex qua các đầu ngón tay trên bàn tay khúc khuỷu. Một lúc sau, bà thông tay xuống. “Annie không điếc! Con bé có thể nghe tốt như ngài hoặc tôi!”

Alex có cảm giác cơn bực tức lại nhen lên trong anh. “Đây là một lời nói dối trắng trợn, bà biết mà. Cô ấy bị điếc. Tôi đã tận mắt thấy bằng chứng chỉ mới chiều nay thôi. Và đừng nói với tôi là bà không thấy. Trong một sớm một chiều, cô ấy không tạo ra cái thế giới tưởng tượng mà tôi phát hiện ra trên gác mái. Cô ấy đã chơi những trò ấy bao năm rồi. Bà đáng ra phải biết chứ! Lần này hay lần khác, bà chắc hẳn đã thấy khi cô ấy đang chơi trò đóng kịch chứ.”

Sự hồi lỗi chớp nhoáng trong mắt bà Edie hiện lên quá rõ ràng. Chưa bao giờ Alex tát phụ nữ, nhưng lòng bàn tay anh đang ngứa ngáy muốn làm điều gì đó ngay bây giờ. Chỉ một lần thôi, anh ước bà ta có thể biết cảm giác đó như thế nào. Bà ta chắc chắn vẫn thường cho Annie ném đủ loại đòn này. “Sao ông bà có thể phớt lờ nhu cầu của chính con gái mình chứ?” anh hỏi bằng giọng thô ráp. “Nếu được giúp đỡ, người điếc có thể sống một cuộc sống gần như bình thường.”

“Con bé không điếc!” bà Edie đứng phất dậy. “Ngài nghĩ là tôi đã không biết nếu điều đó là sự thật sao? Rằng tôi không ước ao được thế sao? Thậm chí nguyện cầu? Con bé không điếc, tôi khẳng định với anh. Con bé quay lại khi tôi gọi tên nó và nó đã làm thế hàng nghìn lần. Sao ngài dám xộc vào nhà tôi, chửi mắng những lời tục tĩu và buộc tội chúng tôi là ngược đãi con bé chứ?” Bà ta dè nghiến nắm đấm vào miệng để bóp nghẹt tiếng nức nở. “Sao ngài dám?”

Cơn tức giận của anh hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự ghê tởm đang cuộn trào, Alex đứng lên và đẩy ghế vào gầm bàn. “Và tôi nghĩ mình đã mù? Vợ tôi bị điếc. Điếc đặc.” Anh quăng cái nhìn vào ông James đang đứng sau ghế, tay nắm chặt lưng ghế như thể ông ta không thể đứng vững nếu không có gì vịn. “Nhớ tôi nói là vợ đây. Tôi không nông nổi dùng từ này đâu. Từ giờ phút này, Annie là người nhà Montgomery và vì thế cô ấy không còn dính líu gì đến cái nhà này và bất cứ ai ở đây cả.”

Bà Edie quay người nhìn khi Alex rời phòng. Khi anh đến gần cánh cửa, bà hét lên, tiếng giống như rên xiết hơn là từ ngữ. Anh dừng lại nhìn bà, thấy nỗi đau đớn của bà ta, nhưng lại bị tách xa khỏi nó. Trong anh không có khoảng trống cho niềm cảm thông, không cho bất cứ ai, trừ Annie.

“Anh không thể đưa con gái bé bỏng của chúng tôi cách xa biên biệt cha mẹ nó,” bà ta thì thầm dứt đoạn. “Anh không thể làm thế được. Không có ai có thể nhẫn tâm đến thế.”

Alex chăm chăm nhìn bà ta với nỗi chán ghét lạnh lùng. “Cứ gọi là nhân tâm nếu bà muốn, nhưng đó chính xác là điều tôi định làm. Tôi không muốn bất cứ ai trong số hai người lãng vãng gần vợ tôi. Tình yêu của bà, nếu bất cứ ai có đầu óc bình thường có thể gọi thế, thì nó đã gây ra cho cô ấy không gì khác ngoài sự tổn thương.” Nhìn thẳng vào bà Edie, anh nói, “Thưa bà, bà là một ví dụ tệ hại đáng thương cho một người mẹ”. Đưa mắt về phía ông James, anh tiếp tục, “Và thưa quý ngài, ngài đã nhạo báng tiếng cha rồi”.

Nói rồi, Alex đóng cửa sầm, bước ra ngoài, thậm thề rằng sẽ không bao giờ bén mảng đến cửa nhà Trimble nữa.

Tuy nhiên, trên đường về nhà, có cái gì đó đào bới trí nhớ anh. Một cái gì đó thật khó hiểu. Cái gì đó mà bà Maddy có một lần nói đến. Lúc gần về đến Montgomery Hall, anh cuối cùng cũng nhớ ra. Anh và bà Maddy đã ở trong thư phòng, bàn bạc về Annie, trong lúc nói chuyện, bà Maddy đã loại trừ khả năng Annie bị điếc. Con bé quay lại khi tôi gọi tên, bà đã nói thế.

Khi Alex vuốt ve con ngựa và dắt nó vào chuồng, những từ ấy cứ dội lại trong anh. Bà Edie Trimble nói chung là đã nói giống thế. Con bé quay lại khi tôi gọi tên và nó đã làm thế hàng nghìn lần.

Trong tim anh không mấy may mắn về một từ nào mình đã nói với ông bà Trimble. Theo đánh giá của anh, bọn họ đáng nhận tất cả những từ ấy, và con hơn thế nữa. Nhưng những gì bà Edie Trimble đã nói với anh làm anh tràn trề hy vọng.

Có thể Annie không hoàn toàn điếc? Liệu cô ấy có thể nghe được những âm thanh nhất định? Alex rảo bước vào nhà, phấn khích đến độ anh hầu như chẳng thể đợi để bàn bạc khả năng này với bà Maddy.

Đúng mười giờ sáng hôm sau, Alex quanh quất ngoài phòng trẻ, quan sát bà Maddy và Annie qua cánh cửa khép hờ. Cô, lại mặc chiếc váy yếm trẻ con, ngồi bên bàn, bữa sáng chưa dùng xong đẩy qua một

bên, tay chống cằm. Mắt tròn tròn nhìn ra cửa sổ gần song, cô phớt lờ bà Maddy đang phô diễn công việc sắp xếp ngăn nắp lại các ngăn kéo trong bàn.

Như Alex đã hướng dẫn từ trước, bà quản gia đột nhiên ngược lên từ đồng hồ và gọi lớn, “Annie!”.

Alex suýt reo lên vì phản kích khi Annie quay sang và dán đôi mắt dò hỏi lên bà quản gia. Giả bộ không có việc gì, bà Maddy mở một hộp tủ khác và bắt đầu gấp lại chỗ quần áo trên cùng. Bà đợi vài phút, cho Annie nhiều thời gian để hướng sự chú ý trở lại ngoài cửa sổ. Rồi bà lại gọi tên cô. Như lần trước, Annie ngoảnh mặt lại.

Cô ấy nghe được. Alex vui sướng đến nỗi gần như không thể kiềm chế nổi mình. Bà Maddy liếc ra cửa, bắt gặp ánh mắt anh qua kẽ hở và nháy mắt đầy ẩn ý. Alex cười rạng rỡ với bà rồi gật đầu. Sau khi đợi vài phút, anh tự mình gọi tên Annie. Trước âm thanh với cao độ thấp hơn của giọng anh, cô chẳng hề chớp mắt lấy một cái. Anh gọi to hơn một chút. Vẫn không thấy gì. Thử lần thứ ba, bà Maddy hét tên cô, và như trước đó, Annie quay lại ngay.

“Cô ấy nghe thấy vú!” Alex tuyên bố khi đẩy tung cửa và sải bước vào phòng. “Là vì vú nói to hơn và giọng vú ré lên khi gọi cô ấy, tôi nghĩ thế. Vú có biết thế là gì không, vú Maddy?” Hoàn toàn quên mất bản thân mình trong cơn phản kích, Alex ôm chầm lấy bà Maddy và cuốn bà quanh phòng theo nhịp hai bên. “Có ông nghe hỗ trợ, cô ấy có thể nghe được ta nói chuyện với cô ấy. Chúng ta có thể dạy cô ấy chữ cái! Và đọc! Thậm chí có thể là nói. Vú Maddy, điều này thật tuyệt vời.”

Thở hổn hển vì không quen vận động, bà Maddy kêu lên, “Dừng ngay, cậu Alex. Trái tim già cỗi này của tôi không chịu nổi điệu nhảy loanh quanh này đâu!”.

Thả người phụ nữ già cả ra, Alex quay sang Annie. Cô đang quan

sát anh với vẻ thận trọng thường lệ, đôi mắt xanh biếc đề phòng. Toét miệng cười với cô, Alex khoát một tay qua eo và phong nhã cúi chào. Sau khi đứng thẳng dậy, anh nói, “Tôi có vinh dự được khiêu vũ điệu này không?”.

Cô ngược nhìn anh dăm dăm, rõ là giật mình và hơi ngỡ ngợ. Rồi cô lướt nhìn bà Maddy. Khiêu vũ, Alex quả quyết, rõ ràng là một hoạt động bí mật, không thể thoải mái làm ngoài gác mái được.

Quý tha ma bắt...

Đầy cương quyết, anh thu hẹp khoảng cách giữa hai người, nắm lấy tay cô và kéo cô đứng dậy. Trái ngược với ý muốn của cô, điều đó đã được cô thể hiện rõ khi cứ cứng nhắc và vụng về va vấp trong vòng tay anh nhưng anh vẫn cuốn cô vào bước khiêu vũ điệu valse. Quyết rằng mấy ngón chân của mình có thể chịu được sự hành hạ đó và nhiều hơn thế nữa, Alex ngoan cố kéo cô quanh phòng, ánh mắt anh chăm chăm nhìn vào gương mặt đang ngoảnh đi của cô.

“Tôi không nghĩ là con bé muốn khiêu vũ đâu,” vú Maddy chỉ ra một cách vô ích.

Alex chỉ mỉm cười rộng hơn. “Cô ấy mê nhảy. Cô ấy đơn giản chỉ là không muốn nhảy với tôi thôi.” Lúc anh nói, Annie ngược lên. Alex nhìn sâu vào đôi mắt hốt hoảng của cô, hết lòng nguyện ước rằng cô có thể nói cho anh biết điều gì đang chạy qua tâm trí cô. Những kí ức về Douglas? Nỗi sợ hãi anh? Nhận rõ sự cứng nhắc của thân thể cô và vóc dáng nhỏ bé của cô, anh cảm giác lương tâm bắt đầu tác động đến mình. Từ từ anh dừng lại, ánh mắt vẫn quần lấy mắt cô.

“Được rồi, Annie yêu dấu, em thắng trận này. Anh sẽ không ép em phải nhảy với anh nữa.”

Nét nhẹ nhõm lướt qua gương mặt cô rõ như ban ngày làm Alex cười khì. Cô có thể trao anh cái nhìn ngốc nghếch đó đến lúc địa ngục bị bão tuyết bao phủ, và anh sẽ không bao giờ bị sập bẫy đâu. Miễn là

anh nhìn xoáy vào cô và nói thật dứt khoát thì cô sẽ hoàn toàn hiểu được anh.

“Nhưng trước khi anh buông em ra, em phải trả giá đây,” anh dịu dàng nói thêm.

Trước những lời đó, đôi mắt xanh của cô sầm lại, và anh thấy cơ thể cô còn cứng đơ hơn. Ô, đúng, cô ấy hiểu.

“Nếu em không muốn nhảy cùng anh,” anh nhấn mạnh, “thì nói với anh thế đi”.

Bà Maddy rít một hơi mạnh. “Cậu Alex! Thật xấu hổ quá. Cậu biết cô gái nhỏ bé đáng thương này không thể nói được mà.”

“Ồ, nhưng cô ấy có thể đây,” anh nói, ánh mắt chưa bao giờ rời khỏi Annie. “Và cô ấy sẽ nói, nếu không thì tôi sẽ ôm cô ấy trong tay mình như thể này cả ngày.”

Mắt Annie trở ra. Alex cười toe toét. “Nào, Annie dẫu yêu? Từ chối anh hay nhảy cùng anh. Một điều rất đơn giản.”

Miệng cô giãn ra thành một đường chống đối. Cẩn trọng không dùng quá nhiều lực ép, Alex thắt chặt cánh tay mình quanh eo cô và kéo cô khít khao thêm một chút vào mình. Cô hếch cằm lên, hình ảnh của sự thách thức. Anh đáp lại bằng cách ép cô dịch chuyển cùng mình. “Nói thêm với anh đi, Annie thân yêu. Anh biết quá rõ là em có thể mà.”

“Ôi, cậu Alex, thương cảm chút đi!”

Alex chậm chậm cười với đôi mắt lo lắng của Annie. “Nói với anh là không đi, Annie, hoặc là nhảy cùng anh đến tối. Em chọn đi.”

Anh thấy môi cô mím lại. Rồi cô nuốt xuống. Nhìn xuống cô, cuộc vật lộn mà cô đang trải qua, Alex thấy cả thân thể mình căng ra. Trán nhìn vào mấy cái cúc áo anh, cuối cùng cô cũng hé môi. Và rồi, nhanh đến nỗi anh suýt bỏ lỡ, cô mấp máy từ, “Không”.

Cảm giác bóng râm lan vào họng Alex. Qua nét lạnh lùng trên gương

mặt cô, anh biết cô ghét anh chút ít vì ép cô làm thế, nhưng anh mặc kệ. Bằng việc thắng trận nhỏ này, anh đã tuyên bố một thắng lợi to lớn cho cả hai người.

Khi anh buông cô ra, cô lao đảo vì bất ngờ mất điểm tựa. Alex bắt lấy khuỷu tay cô để giữ cô đứng vững. Khi đôi mắt tuyệt đẹp của cô lần nữa bắt gặp ánh mắt anh, anh khẽ chạm đầu ngón tay lên má cô.

“Cảm ơn em,” Alex thì thầm.

Sau khi rời khỏi Annie, Alex giam mình trong thư phòng để cập nhật sổ sách. Công việc này đã choán lấy anh đến tận bữa trưa mà anh phải dùng trên bàn làm việc. Khi hầu gái dọn xong đồng ngỗng ngang, anh ngả ghế ra ngồi gác chân lên mặt bàn, hai cánh tay đưa vòng ra sau đầu. Đăm chiêu nhìn vào không gian, anh ngẫm nghĩ thêm một vấn đề liên quan đến Annie, một vấn đề mà đến tận giờ này anh vẫn không cho phép mình được cân nhắc quá nhiều.

Một thằng đàn ông có thể tán tỉnh cô gái khiêm tốn nhút nhát thế nào nhỉ?

Anh để mình có vài phút nghĩ lại cảm giác khiêu vũ cùng cô trên gác mái hôm qua, và anh biết, chắc chắn rằng anh lại muốn có cô trong vòng tay mình. Thật đơn giản và cũng thật rắc rối như thế đó. Thách thức sẽ là dụ dỗ được Annie trở lại vòng ôm của anh. Xét đoán qua phản ứng của cô với điệu valse sáng hôm đó thì cô sẽ không phải là người nhiệt tình với bất cứ kiểu gần gũi thể xác nào.

Thường thì, Alex chắc hẳn sẽ bắt đầu mọi chuyện theo cách thông thường, nhưng tiến thẳng đến sẽ không hiệu quả với Annie, và anh biết điều này. Thứ nhất, cô hoảng sợ anh sau những gì Douglas đã làm với cô, và điều này rất dễ hiểu. Thứ hai, cuộc sống của cô cho đến lúc này vẫn chưa sẵn sàng để cởi mở. Bố mẹ cô đã rất thấu đáo trong việc giữ Annie và căn bệnh của cô khuất nẻo trong cuộc sống của họ đến độ họ đồng thời đã làm cô trở nên cảnh giác và hay giữ kẽ.

Quyển rũ là mục đích cuối cùng của anh. Câu hỏi là, anh nên bắt đầu nó như thế nào? Vài phút trôi qua, trong suốt thời gian đó, anh hình thành và loại bỏ khá nhiều ý tưởng. Rồi anh chậm rãi mỉm cười. Đành ông quyển rũ một người phụ nữ bất kỳ như thế nào? Anh sẽ dụ dỗ cô, tất nhiên, bằng thứ anh biết cô không thể cưỡng lại.

Chiều hôm đó khi bà Maddy xuống dưới để giám sát hầu gái làm việc nhà, Annie lê bước sau bà như thường lệ trong hơn một tuần qua, điểm khác biệt duy nhất là hôm nay có người quan sát cô. Lúc thấy vợ mình ở dưới nhà, anh nghỉ việc ở thư phòng, cẩn thận để cửa hé mở.

Ngồi lên chiếc ghế yêu thích của mình, Alex dựng đứng chiếc nồi lấy từ bếp ra. Kẹp chặt giữa hai đầu gối, anh bắt đầu gõ mạnh chiếc thìa kim loại to bản vào đáy nồi. Âm thanh phát ra inh ỏi đến mức gọi được cả người chết sống dậy. Không hài lòng với cao độ, anh đặt lại nồi đến khi gõ phát ra tiếng ping cao vút. Đã báo trước với vú Maddy, đám hầu gái và ông Frederick, Alex biết không ai trong số họ sẽ tìm xem nguồn âm thanh ở đâu. Chỉ có một người sẽ đến... nếu cô ấy nghe được tiếng ồn này.

Ping! Ping! Tung! Rõ ràng đó là tiếng om sòm inh ỏi mà anh đang làm tăng lên, và thấy nực cười vô cùng. Một gã đàn ông trưởng thành đang khua nồi gõ niêu rầm rầm ư? Anh chỉ ước sẽ có tác dụng. Buộc mình nhìn ra cửa, anh nện lấy nện để vào nồi, không chắc liệu Annie có nghe được không.

Lúc anh đã sắp từ bỏ hy vọng thì thoáng thấy từ đuôi mắt mình có chuyển động. Với niềm háng hái mới hồi lại, anh gõ vào nồi, cố gắng không để lộ niềm hoan hỉ của mình qua nụ cười mỉm. Trong một chốc, đôi giày mòn vẹt của Annie lọt vào tầm nhìn, Alex biết cô đang đứng chỉ cách vài bước. Anh tiếp tục múa thìa, vờ không thấy cô.

Bị hút vào tiếng ồn như vỏ bào kim lại với nam châm, cô tiến tới gần hơn. Rồi gần hơn nữa. Cuối cùng Alex cho phép mình nhìn lên.

Biểu cảm trên mặt cô khiến việc biến mình thành kẻ ngốc của anh thật đáng để ngưỡng ngừng. Đôi mắt trở thật to và bối rối, cô buộc phải đứng đó, ánh mắt dán chặt vào chiếc thìa.

Alex để mình cười rạng rỡ, dù chỉ khe khẽ, rồi ngừng gõ. Trước bầu không khí yên lặng, cô giật thót lên và chăm chăm nhìn anh. Anh giơ chiếc thìa ra cho cô.

“Muốn thử không?”

Nỗi khát khao phản chiếu trong mắt cô thật quá rõ ràng. Nhớ lại những gì ông James đã nói với anh về hành động đáng xấu hổ của Annie với cây đàn organ ở nhà thờ mấy năm trước. Anh cảm giác trái tim mình bị bóp chặt. Âm thanh. Với Annie, âm thanh thật mơ hồ và hiếm hoi, một phép màu chỉ thi thoảng phá vỡ bức tường câm lặng luôn bao phủ lấy cô. Khi còn bé, bắt chước nỗi bẽ bàng của cha mẹ và sự ngây ngô của chính bản thân mình, cô đã không thể cưỡng nổi sức cám dỗ của âm thanh lúc ở nhà thờ và đã nhấn vào phím đàn organ, tạo ra thứ mà cha cô gọi là “những tiếng ồn thú tính”. Khi lớn lên, cô vẫn bị hút vào âm thanh một cách bất lực. Âm thanh. Một món quà vô giá cho người như Annie, và là thứ anh có thể tặng cô.

Quan sát vô số cảm xúc lướt qua gương mặt cô, Alex gần như cảm thấy xấu hổ với bản thân vì dùng âm thanh như lời gọi mời quyến rũ. Gần như thôi. Cô là vợ anh, và dù chơi đẹp hay ăn gian thì anh vẫn luôn đau đầu chuyện này còn hơn một cuộc hôn nhân giả, không phải vì riêng anh, mà vì cô. Anh có thể cho cô những thứ thật gần với cuộc sống bình thường, thứ mà có lẽ cô không bao giờ có được vì bị khuyết tật. Tình yêu, tiếng cười, tình bạn. Sớm thôi, hai người sẽ có con để nuôi dạy. Annie sẽ đóng vai trò tích cực là mẹ của đứa bé. Anh sẽ được ngắm nhìn cảnh đó.

Alex giơ thìa ra, dụ dỗ cô với không mấy may khoan dung và chỉ có chút cần rút lương tâm. Đôi mắt xinh đẹp của cô chuyển sang màu xám dữ dội đầy đe dọa. Nhưng anh cũng thấy cả niềm khao khát.

Niềm khao khát bén nhọn đến độ làm anh đau đớn vì cô. Anh nắm giữ điều huyền diệu trong tay mình. Tất cả những gì cô phải làm là với ra và lấy nó.

Cả thân hình cô run rẩy lúc cô lại gần hơn và với tay nắm cán thìa. Ngón tay hai người chạm vào nhau khi trao đổi, cảm xúc tê liệt ào vào Alex và rõ ràng cũng đầy xáo trộn nơi cô.

“Nào. Gõ đi,” anh khuyến khích.

Cô đưa mắt từ miệng anh xuống chiếc nôi. Tia sáng của niềm phấn khích ánh lên trong mắt cô. Hiển nhiên lưỡng lự không muốn ở quá gần, cô cúi người đánh thật mạnh vào nôi. Đến tiếng xoang xoảng tiếp theo, cô chớp mắt. Thật sự đã chớp mắt. Alex suýt nữa reo hò vì sung sướng.

“Tiếp đi! Nó không cắn em đâu.” Và anh cũng sẽ không, Alex thề trong nín lặng. Vì cô, anh không thể hủy hoại điều này, không phải hôm nay. Có thể không bao giờ. Quyển rũ vậy là quá đủ rồi.

Cổ họng anh thắt lại khi xem cô vỗ vào đáy nôi lần nữa. Trước âm thanh phát ra, nét sững sốt quét qua gương mặt cô. Rồi cô mỉm cười. Ánh hào quang của nụ cười ấy biến đổi gương mặt cô đến độ Alex không biết làm gì ngoài dăm dăm nhìn vào. Cô đưa mắt nhìn anh, một cảm giác tạo cung lửa điện giữa hai người, cảm giác không liên quan gì đến chuyện quyển rũ và mật thiết hoàn toàn với nảy sinh tình bạn.

Với Alex, thế là đủ. Với Annie, đó là một khởi đầu mới.

Chương 14

Tôi hôm đó, Annie ngỡ được phục vụ bữa tối trên phòng như mọi khi, nhưng thay vào đó bà Maddy thấp tùng cô xuống dưới nhà và vào phòng ăn. Dù Annie chưa bao giờ ở trong phòng này ngay trước bữa ăn nhưng cô đã thăm nơi này vài lần trong ngày cùng bà Maddy. Sự đầm ấm và phong cách với màu nắng xuộm vàng ở căn phòng này luôn luôn hấp dẫn cô, có thể vì màu sắc nơi đây làm cô nhớ đến cảm giác được ở ngoài trời, nơi cô tha thiết nhớ. Lò sưởi bằng đá chạy dọc theo chiều một bức tường, nét mộc mạc của nó tương xứng với cách bài trí nơi đây. Thay vì đăng ten kiểu Ireland, tủ bát đĩa được khoác lên một chiếc khăn choàng thêu đơn giản với viền ren. Mặt tủ đặt một bộ chén sứ có họa tiết hoa hồng, đồ dùng bữa tiện dụng, và một ấm trà dính đồ trang trí mạ vàng.

Dù có kích thước rộng lớn nhưng căn phòng tỏa ra một bầu không khí ấm cúng, lấp đầy tâm trí Annie với những hình ảnh về ánh lửa tươi vui trong những đêm đông giá lạnh và một gia đình gắn bó quây quần cho những bữa ăn thịnh soạn.

Alex tựa vào ghế cuối chiếc bàn dài, mái tóc anh lóe lên dưới ánh sáng phát ra từ chúc đài treo bằng pha lê, căn phòng toát lên vẻ trang nhã. Một tay quàng lên lưng ghế và một chân đi ủng gác lên đầu gối chân bên kia, anh trông hơi chán nản và rất nôn nóng. Khi thấy cô vào phòng, anh đứng dậy thật mau. Bước vòng qua bàn, anh chìa bàn tay to lớn về phía cô.

Đồng điệu với gian phòng, anh ăn mặc thoải mái với chiếc áo sơ mi lụa cổ chữ V màu kem tươi, chiếc quần cưỡi ngựa màu bánh quy nâu

giắt trong đôi ủng cao màu nâu vàng. Annie ngấm nhìn anh khi anh bước lại gần, nhưng lần nữa phát hiện ra rằng anh không hề giống cha hay những người đàn ông cô đã thấy đến thăm nhà cha mẹ. Thay vì những diềm xếp nếp, kẹp cà vạt nam ngọc, và dây đồng hồ lỏng lẫ mà những quý ông đó thường ưu ái, anh thắt khóa dây lưng vàng và một chiếc đồng hồ đeo tay đơn giản được giắt vào đĩa quần. Không vest lụa rườm rà. Không nhẫn đeo lấp lánh. Không nước hoa với mùi kỳ kỳ.

Khi Annie nhìn Alex, cô nghĩ đến ánh nắng và không khí trong lành, không phải những căn phòng tiếp khách với tấm rèm nặng trĩu treo trên cửa sổ mà cô chúa ghét. Mái tóc vàng nâu của anh xếp thành những làn sóng lưa thưa có vệt sáng mặt trời vắt trên vầng trán, rồi rồi cứ như vừa bị gió thổi tung. Cổ áo mở phanh, lộ ra những mặt phẳng sáng bóng trên ngực. Thậm chí anh bước đi cũng như thể đang ở ngoài trời, với dáng điệu bất cần, sai chân dài và phóng túng, hai cánh tay hơi gập lại và vung vẩy hai bên.

Dừng lại trước mặt cô, anh cầm tay cô rồi đưa cô trở lại bàn, kéo chiếc ghế ngay bên trái mình ra. Nhận ra bàn ăn được sắp xếp cho hai người, cô đưa ánh nhìn đầy sững sốt về phía anh. Ở nhà, cô không bao giờ được phép dùng bữa ở phòng ăn.

“Anh nghĩ vợ nên dùng bữa tối với chồng cô ấy. Phải không em?”

Annie cảm giác như sàn nhà đã biến mất dưới chân mình. Cô đứng đó trân trân nhìn anh với nỗi sững sốt kinh ngạc, chắc rằng mình đã đọc sai lời anh nói. Nét bất bình trên gương mặt anh lại nói với cô cách khác. Rõ ràng anh đã nói mà không suy tính trước và không có ý tiết lộ chút ít thông tin đó với cô.

Nhẹ nhàng nắm lấy vai cô, anh dẫn cô vào ghế, đẩy cô ngồi xuống, và rồi cúi xuống khẽ hôn lên tóc khi kéo nhẹ cô ra trước. Annie ngồi nghiêng, tay phải gần với bàn ăn và trong cơn lúng túng, cô chẳng may va khuỷu tay vào tách trà của mình. Alex vươn tay ra cứu chiếc tách sứ,

đôi long mày cong lên với vẻ thắc mắc đầy nhạo báng. Anh cố nhiên đã quyết định cách tốt nhất để xử lý tình huống này là nói đùa về nó.

“Anh hiểu rằng đây không phải tin tốt nhất em nhận được trong ngày.” Trước ánh mắt sợ sệt của cô, anh hỏi, “Nhất định không phải cả tuần?”. Khi thấy biểu cảm của cô vẫn duy trì vẻ hoài nghi kinh hãi, anh nói tiếp, “Anh biết, anh có lỗi với tư cách là một người chồng nhưng chắc chắn anh không hoàn toàn tệ đến thế chứ?”.

Không thể dứt ánh nhìn ra khỏi anh, Annie cẩn thận đặt lại khuỷu tay mình gần viền chiếc đĩa. Vợ anh? Anh chắc đã nói dối. Anh chỉ đơn giản phải làm thế. Đúng, cô biết rất ít về chuyện cưới hỏi. Nhưng cô không hoàn toàn mù tịt về chúng. Không mù tịt đến nỗi đã tham gia mà không biết.

Cách đây không lâu, chị gái Elise của cô lấy chồng. Lễ cưới mà Annie không được phép tham dự được tổ chức ở nhà thờ, và đủ kiểu sửa soạn phức tạp được chuẩn bị trước đó, không thể thiếu việc tạo ra một chiếc váy cưới trắng tuyết đẹp cho cô dâu. Như Annie nhớ, nhà cha mẹ cũng được ngập đầy hoa, và sau lễ cưới, rất nhiều người đến nhà dự tiệc, uống rượu pân^[6], ăn bánh và xem chị Elise mở quà. Nhiều quà lắm. Nhiều quà hơn cả Annie đã từng thấy, nhiều hơn cả đồng quà dưới cây thông Giáng sinh.

Alex ngồi lại chỗ đầu bàn, dáng điệu thư thái, bộ dạng anh nhấn nhẹn pha chút tự trào lộng. Đặt khuỷu tay lên thành ghế, anh giật tai mình rồi chăm chú nhìn cô trong sự yên lặng đầy trầm tư. Sau một lúc lâu, anh nói, “Anh thật sự không định báo cho em theo kiểu này chút nào, Annie à. Anh thật quá lơ đãng, và anh xin lỗi nếu làm em buồn”.

Buồn? Annie làm tất cả để không òa ra những giọt lệ giận dữ. Nếu cô lấy chồng, sao mẹ không may váy cho cô? Và tại sao cô không được nhận cả núi quà? Cô thích quà và cô còn thích những chiếc váy đẹp hơn thế nữa. Không tiệc tùng, không bánh trái, không nghi lễ trong nhà thờ. Không gì cả. Sao có thể cô đã cưới rồi cơ chứ?

Chính Alex cũng bắt đầu trông khá buồn. Annie nghĩ có lẽ vì anh biết cô sắp khóc. Cố nén cơn thôi thúc, cô nhìn xuống bàn tay mình đang đê trên đùi. Rồi cô nhìn thấy những đốm bản màu cỏ trên tất mình, sức ép trào lên trong mắt còn trở nên mạnh hơn. Không giống các chị mình, cô chẳng bao giờ có thứ gì. Thay vì váy dài trắng, dép lê lụa, và đăng ten che mặt, tất cả những gì cô có là những chiếc váy yếm cũ mềm khô chịu, đôi giày mòn nát, và đôi tất vậy bản.

Và không quà cáp! Chẳng có đến một món. Điều này làm cô đau đớn nhất.

Alex nắm lấy cằm và nâng mặt cô lên. Annie giận dữ nhìn anh qua làn nước mắt nhạt nhòa. Cơ hàm anh bắt đầu giật lên. “Cưng à. Đừng khóc. Chỉ vì anh... ồ, chúng ta đã cưới ngay từ đầu rồi, đúng không? Chỉ vì em giờ mới nhận ra, như thế không có nghĩa là bất cứ điều gì sẽ thay đổi cả.” Anh cúi xuống để nhìn thẳng vào mắt cô, điệu bộ võ vè. “Anh biết rằng những gì em trải qua với Douglas không hề dễ chịu chút nào.”

Douglas? Annie không biết Douglas nào cả. Cô chăm chăm nhìn anh trong bối rối, ước anh bám sát vào chủ đề mà trong tâm trí cô là chiếc váy xinh đẹp và những món quà cô bị lừa cướp mất. Và đám cưới của hai người đã diễn ra khi nào? Cô muốn biết. Hay bằng cách nào đó cô cũng đã bỏ lỡ mất rồi?

Anh đưa những khắc tay dọc theo má cô, cảm giác khẽ râm ran lan khắp vùng da nơi anh đụng chạm. Vào bất cứ lúc nào khác, cô nghĩ đó chắc chắn là cảm giác tuyệt vời, nhưng đang bực tức thế này, nó chỉ làm cô muốn rùng mình thôi.

“Annie, về chuyện xảy ra với em chỗ thác nước hôm đó...” Anh xoa ngón cái dưới mắt cô, chặn giọt nước mắt đang lạc lối. “Anh không cho rằng một người phụ nữ có thể hoàn toàn quên đi chuyện như thế. Nhưng anh muốn em hiểu rõ ngay bây giờ rằng anh hoàn toàn khác em trai anh. Những gì Douglas đã làm với em là... ừ, nó thật hèn hạ...”

và chừng nào anh còn thở, sẽ không một ai có thể làm tổn thương em như thế nữa. Em hiểu anh không, Annie? Không bao giờ.”

Trước lời nói của anh, tim Annie bắt đầu nhảy loạn trong lồng ngực như một chú chim khiếp hoảng. Thác nước, người đàn ông kinh khủng đó, Douglas... em trai Alex.

“Nếu và khi thời điểm thích hợp đến, em và anh...” Anh đưa một ngón tay ngang môi dưới của cô, đôi mắt màu hổ phách của anh trở nên mờ đi với điều gì đó trông như nét dịu dàng. “Ồ, anh đoán hẳn là một lúc nào đó em và anh sẽ trở nên thoải mái với nhau, anh đang hy vọng rằng mối quan hệ của chúng ta sẽ thay đổi, rằng chúng ta sẽ có thể hưởng thụ sự gần gũi đặc biệt như bao đôi tình nhân khác vẫn làm.”

Annie cứng đờ và cố tránh ra xa. Anh nắm cầm cô chặt hơn, mỉm cười hiền hậu. “Không phải ngay tức thì, tất nhiên rồi. Đừng hết hoảng. Và chỉ khi đó cũng là điều em muốn. Không giống em trai mình, anh sẽ không bao giờ thô bạo với em hay làm em chịu bất kỳ đau đớn nào. Anh hứa với em đấy. Em hoàn toàn không việc gì phải sợ về...”

Annie giật phắt ra khỏi tay nắm của anh và đứng bật khỏi ghế. Căn phòng dường như đột ngột không còn không khí, phổi cô điên cuồng chộp lấy hơi thở. Ấn một tay vào cổ, cô lùi xa anh một bước, ánh nhìn khiếp sợ của cô dán chặt lấy gương mặt đang sẫm lại của anh. Khi cô dịch ra xa, anh chậm chậm đứng lên.

“Annie...”

Cô lắc đầu cự tuyệt một cách kịch liệt, rồi xoay người và chạy khỏi phòng ăn.

Annie chạy, Alex theo sau, khá ngạc nhiên khi thấy cô nhanh thế nào, nhất là lúc hai người tiến lên cầu thang. Như một chú linh dương, cô trèo lên bằng những bước nhảy yêu kiều. Ngay sau gót cô, Alex đã sắp tùm được tay cô thì cô dường như cảm nhận được anh đã gần đến

ngần nào và quay lại đương đầu với anh. Xanh xao vì hoảng sợ, cô quay ngất đi, cùi chỏ nhỏ bé của cô sượt qua gò má anh. Alex biết đó chỉ là vô tình, nhưng quá kinh hoàng vì đã đánh anh, cô suýt trượt chân. Anh vội ra giữ cô đứng vững. Thấy anh có động thái tiến gần đến mình, cô nhào qua tầm tay anh và cào cào theo đúng nghĩa đen để leo lên những bậc thang còn lại.

Sợ rằng cô có thể bị ngã, Alex không ngoan chọn cách để cô ở trước mình một chút cho đến khi cô lấy lại thăng bằng trên chiếu nghỉ. Lúc tiếp tục đuổi theo, anh phát hiện ra rằng mình đã đánh giá thấp tốc độ của cô. Cô tiến đến phòng trẻ trước anh khá xa, chạy vào trong và đóng sầm cửa lại. Ngay khi vội đến cửa phòng, anh nghe có cái gì đó rơi ục ục vào cửa. Anh vô cùng ngạc nhiên, cánh cửa chỉ hé khoảng một li khi anh cố mở để nhận ra rằng cô gái tinh quái này đã chèn một chiếc ghế lưng thẳng dưới nắm cửa.

“Annie?” Alex khó nhọc hít một hơi trấn an và cào một tay vào tóc. Trong tất cả những hành động xuẩn ngốc và ngu dại anh đã từng gắng làm, thì không cái dại nào bằng cái dại này. Dội câu chuyện vào cô như thế. Anh vẫn không thể tin mình đã làm vậy. Sớm hay muộn, tốt nhất là sớm để cô không phải biết được điều đó từ ai khác, anh đáng lẽ ra đã phải nói với cô về cuộc hôn nhân. Nhưng không phải như thế này. “Annie, cưng à, làm ơn mở cửa cho anh. Để anh giải thích. Những gì anh nói dưới kia? Ô, em hẳn là đã hiểu nhầm ý anh. Nếu em cho anh một cơ hội, anh sẽ làm sáng tỏ mọi chuyện.”

Nói xong bài diễn văn ngắn hay ho đó, Alex chợt nhận ra mình đang nói chuyện với một cô gái khiếm thính. Chúa ơi. Anh bứt sống mũi và lại vất vả hít một hơi cho khỏe người. Cô ấy đang làm gì ở trong đó? Ý nghĩ an ủi duy nhất của anh là, dù có khiếp hoảng đến thế nào thì cô cũng không thể nhảy ra ngoài cửa sổ. Và đây có phải một tình thế rất khó xử không? Anh đẩy mạnh cửa. Cái ghế chết tiệt kia giữ chặt thật.

Anh sẽ làm cô sợ đến hú hồn hú vía nếu huých vai để vào phòng. Chiếc ghế chắc chắn sẽ bay ra, cánh cửa chắc sẽ lại phải chịu hư hại, và thêm vào tất cả những thứ đó, lối vào như thế chắc chắn sẽ không mở đường cho việc làm cô vững dạ. Quay lại, Alex tựa lưng vào tường, quỳnh quáng cố nghĩ vài cách có thể thuyết phục cô mở chèn cửa. Vì cô không nghe được nên mấy bài nói trôi chảy sẽ không có tác dụng.

A... nhưng cô ấy có thể nghe được, anh tự nhắc mình. Thứ anh cần là máy loại phát ra âm thanh. Cái gì đó lạ thường với cô đến nỗi cô không thể cưỡng nổi. Không may là anh không sẵn có một cây đàn organ. Âm nhạc, anh đoán, chắc sẽ dụ dỗ được Annie đương đầu với hiểm nguy.

Âm nhạc... Alex đứng dậy khỏi bức tường. Âm nhạc! Tất nhiên rồi. Anh phi xuống hành lang rồi vào phòng ngủ của mình.

Nép mình trên sàn phòng trẻ với đôi vai ép lại giữa chiếc giường và bức tường, Annie ngó qua tấm đệm nhìn vào những chiếc bóng dày đặc trong phòng mình. Đèn không thấp, mọi thứ trông như đắm trong sắc xanh, kỳ quái và nhang nhác ma quỷ. Khi dây thần kinh vẫn đang nháy loạn lên do cuộc chạm trán với Alex, thật quá dễ để cô nghĩ rằng mình có thể thấy những sinh vật gớm ghiếc lớn vờn trong những hốc tường đen tối, quan sát và đợi để thành linh đâm bổ vào cô.

Cô lắc đầu xua đi ý nghĩ đó, không để cho trí tưởng tượng mạnh mẽ của mình vượt ngoài tầm kiểm soát. Ngay lúc này, thứ duy nhất có thể sẽ thành linh đâm bổ vào cô là Alex Montgomery, cô sẽ trông chừng thật kỹ cánh cửa thay vì mấy cái bóng. Nếu anh quyết đi vào thì chiếc ghế nhỏ yếu ớt mà cô chèn dưới nắm cửa có thể sẽ không ngăn được anh.

Vợ anh. Hễ nghĩ về từ đó là Annie lại co rúm lại. Và khi để mình suy xét những thứ liên quan đến từ này, cô bắt đầu đổ mồ hôi. Một giọt mồ hôi lạnh lẽo và thấu buốt phủ lấy da rồi chảy ròn ròn thật băng giá

xuống sườn cô. Douglas, kẻ tấn công cô, em trai anh. Ôi, Chúa ơi! Cô đã đoán thể rồi. Ngay từ đầu, cô đã đoán thể rồi. Nhưng thời gian trôi đi, cô không còn thấy nỗi sợ hãi thường trực nữa.

Cho đến lúc này... Anh muốn gần gũi cô? Anh đã thú nhận như vậy. Gần gũi cô như tên Douglas đã làm hôm ở thác nước, chỉ là, tất nhiên, anh hứa sẽ không làm cô đau. Anh thật sự nghĩ cô ngốc đến nỗi tin lời anh sao?

Lệ chứa chan trong mắt cô. Tất nhiên, anh tin thể. Nói cho cùng thì cô là Annie dần độn, và những đứa dần độn luôn tin bất cứ điều gì được bảo. Đúng không? Sai rồi. Thậm chí nếu cô ngu ngốc đến thể, thì sẽ không có gì khác cả. Những tưởng nỗi đau cô chịu đựng hôm ấy là phần khủng khiếp duy nhất? Cô không muốn bị động chạm như thể nữa. Không bao giờ. Không, bởi bất cứ ai.

Ký ức ập về tâm trí Annie, ác nghiệt và rõ nét. Từ hôm đó, cô đã cố gắng hết sức để không bao giờ nghĩ về chuyện đã xảy ra. Nhưng đôi khi, giống lúc này đây, cô chẳng thể xua đuổi những hình ảnh ấy đi được. Alex muốn làm những chuyện đó với cô. Và cô là vợ anh.

Giờ nhớ lại, buổi sáng hôm ấy dường như thật rõ ràng. Vị mực sư, đầu cúi gằm và đọc sách kinh. Mẹ cúi cô gặt đầu. Cha giúp cô vẽ mây nét trên tờ giấy đỏ. Cô đã kết hôn vào buổi sáng hôm ấy. Với Alex Montgomery. Đó là lý do tại sao anh mang cô đến đây, vì anh đã cưới cô làm vợ, không phải vì cô béo và cha mẹ không cần cô nữa.

Giận sôi lên - với bản thân, với cha mẹ, với Alex - Annie lấy hai nắm tay dụi mắt và nín thở để nén tiếng thổn thức. Nếu cô gây ra tiếng động, chồng cô có thể sẽ đến. Ôi, Chúa ơi, chồng cô... Annie quan sát mẹ đủ để biết rằng chồng luôn là ông chủ và người vợ luôn nhón nháo chạy quanh, cuống cuống cố giữ cho chồng vui vẻ.

Ồ, nếu cô sẽ phải nhón nháo chạy trong suốt phần đời còn lại, thì chiếc váy trắng xinh xắn và một món quà từ ai đó ít nhất cũng đáng với

phiền phức mà cô phải chịu. Cô thậm chí còn không quan tâm món quà ấy là gì, chỉ miễn là nó được gói kín trong một tờ giấy vui mắt để cô không biết cái gì bên trong đến tận lúc bóc quà. Ngay từ khi còn nhỏ, cô đã luôn thích những điều bất ngờ.

Chỉ là không phải kiểu bất ngờ cô nhận được đêm nay.

Một âm thanh cao vút, sắc lẹm đột nhiên xuyên thủng bầu không khí yên lặng, cào vào các dây thần kinh non nớt của cô. Annie không hề biết đó là cái gì. Nghiêng đầu sang bên, cô căng mắt nhìn chằm chằm vào những chiếc bóng đang tối lại, cố gắng đoán xem nó đến từ hướng nào. Âm thanh đó tiếp tục quét qua màn tĩnh lặng để đến với cô, kỳ lạ và du dương, chưa bao giờ ngưng lại.

Nỗi tò mò kéo Annie ra khỏi chỗ trốn giữa giường và tường. Một dải ánh sáng hẹp từ tiền sảnh lách vào phòng cô qua kẽ cửa. Chăm chú nhìn vào chỗ hé mở, cô tiến lên thật chậm. Cách chiếc ghế vài bước, cô dừng lại, kiễng chân, và ghé cổ ra. Qua kẽ hở nhỏ hẹp, cô thấy được Alex. Anh ngồi trên sàn nhà phía ngoài phòng cô, lưng tựa vào bức tường đối diện hành lang. Trên tay anh là vật gì đó dài dài, màu bạc và được anh giữ nghiêng trên môi.

Âm nhạc.

Annie ở đó, chết đứng. Âm thanh đó làm những sợi lông nhỏ bé trên cánh tay cô dựng hết lên. Thật hay làm sao. Gần như không nhận ra mình đang di chuyển, cô bước gần thêm đến cánh cửa để có thể nghe rõ hơn và âm thanh du dương ấy vẫn vẫy gọi cô. Cô không thể cưỡng lại việc nhích gần thêm một chút xíu. Rồi gần hơn nữa. Trước khi kịp nhận ra, mặt cô đã ép vào kẽ hở, ánh mắt cô quần chặt lấy Alex. Ác mộng hay sự quyến rũ? Với Annie, anh dường như là cả hai, đáng khiếp sợ nhưng cũng khiến người ta khao khát đến tuyệt vọng.

Cô thấy ngực Alex phập phồng khi anh thổi vào miệng chiếc ống đó, những ngón tay thô tù của anh điêu luyện nhấn vào những nút tròn

nhỏ để tạo ra các nốt nhạc nhất định. Đôi lúc cô không thể nghe được chúng. Nhưng hầu hết là nghe thấy, và chúng thật diệu kỳ.

Bất ngờ anh dừng chơi và nhìn thẳng vào cô. Annie bật nhảy ra khỏi khe cửa, tim đập mạnh, nhưng dù có đứng xa một chút, cô vẫn thấy được mặt anh. Anh đang giơ vật bằng bạc đó ra, đôi mắt anh đầy thuyết phục. “Em muốn chơi nó không, Annie?”

Chơi nó? Cô ép tay vào cổ họng, ngập tràn một nỗi thèm khát dữ dội đến nỗi nó gần như làm cô đau nhói. Âm nhạc. Được thật sự cầm nó trên tay mình...

Alex đứng bật dậy, làm cô lão đảo giật lùì. Với dáng điệu chậm chạp, thong thả, anh lại gần cánh cửa và giơ vật bằng bạc đó lên gần khe hở. “Nó dễ chơi lắm, một khi em nắm được một số điều cơ bản.” Anh cúi đầu xuống nhìn cô qua kẽ hở, nụ cười đầy vẻ trấn an. “Đây là một cây sáo. Lúc còn bé, anh được học cách chơi. Anh gần như đã quên mất là vẫn còn nó.”

Annie không thể dời ánh mắt của mình khỏi anh. Cây sáo sẽ không bao giờ qua vừa khe hở, và anh biết thế. Để anh đưa sáo được cho mình, cô sẽ phải dịch chiếc ghế ra một chút, và khi cô đang lui ghế ra thì anh có thể lách vào trong.

“Nào, Annie. Anh biết em đang khao khát được thử nó.” Anh cúi gần hơn và gõ gõ ngón tay vào mép cửa. Rồi anh cười toét miệng, chậm rãi và tinh quái, hàm răng trắng chói sáng tương phản với phần bằng phẳng ngăm đen trên mặt anh. “Vùng ơ mở ra,” anh nói với đôi vai khẽ giật giật, tín hiệu đó cho cô biết là anh đang cười khùng khục. “Lời nói nổi tiếng của Alibaba, chàng tiểu phu nghèo khó. Em đã được nghe ai kể chuyện đó chưa?” Anh tiếp tục giơ cây sáo ra cám dỗ cô. “Đã bao lâu rồi kể từ khi em được ai đó kể câu chuyện này, Annie thân yêu? Hơn nữa, em đã bao giờ chơi nhạc chưa? Anh đã sẵn lòng chia sẻ với em cả câu chuyện và cây sáo của mình. Nhưng đầu tiên, em phải mở cửa ra đã.”

Annie lùi thêm bước nữa và lại lắc đầu. Rõ là nản chí vì sự bướng bỉnh của cô, anh lùa tay vào tóc, chuyển sức nặng từ chân này sang chân kia, và rồi phùng má lên. Tiếp tục với một ngón tay ra gõ vào mép cửa, anh nói, “Anh bảo này. Nếu em hé cửa ra hơi rộng hơn chút xíu, anh sẽ đưa cây sáo qua cho em. Anh hứa là anh sẽ không túm lấy em hay đẩy cửa mở. Thỏa thuận thế được không?”.

Cô liếc nhìn cây sáo. Với cô, nó trông thật mê hồn, bắt lấy ánh sáng từ tiền sảnh và lung linh rực rỡ như một chiếc gương.

“Tin anh đi,” anh nài nỉ cô. “Lời hứa của anh rất đáng tin. Em không muốn thử cây sáo này sao? Thật sự sẽ rất hay ho khi chơi nó đấy.”

Đặt sáo vào miệng, anh hít một hơi rồi lại thổi vào miệng sáo. Âm thanh cao vút trôi qua những chiếc bóng đèn với cô. Và nó cứ đến. Cháy quanh, trên và xuyên qua cô. Annie nhắm mắt lại, gần như không tin mình đang nghe. Và, ôi, cô không bao giờ muốn nó ngừng. Cô cảm giác giống như một chiếc tách không đang được rót đầy.

Mở hai hàng mi, cô di chuyển về phía anh, bị âm nhạc và đôi mắt anh lôi kéo, không chắc thứ nào có lực hút mạnh nhất. Khi hai đầu gối va mạnh vào chiếc ghế, cô dừng lại, ánh nhìn của cô bị đôi mắt anh nuốt gọn, bao cảm giác trong cô quay cuồng. Cuối cùng anh cũng ngừng thổi và một lần nữa lại mời chào cây sáo. Lần này, anh thực sự cố nhét nó qua khe hở, nhưng các nút bấm bị mắc vào khung cửa.

“Nếu muốn thử thì em phải mở cửa hơi rộng ra một chút.” Anh nghiêng đầu để ngó xuống chiếc ghế. “Xê nó về phía em khoảng hai phân thôi. Anh hứa anh sẽ không xông vào đâu.”

Lúc cô lưỡng lự, anh khẽ mỉm cười. “Annie. Nghĩ đi. Em thật sự tin rằng cái ghế này có thể cản được anh nếu lúc trước anh muốn vào sao? Nó chỉ làm anh chậm lại, chỉ vậy thôi. Anh không phá cửa vì không muốn làm em sợ. Anh không nghĩ điều đó có nghĩa lý gì nếu bây giờ

anh quyết định làm.”

Annie biết cái ghế không thể giữ anh ở ngoài, không, nếu anh đã quyết tâm. Tay run rẩy, cô nắm vào mặt ghế rồi khẽ nhấc ra, kéo nó về phía mình. Rồi cô đặt lại phần đỉnh lưng ghế dưới nắm cửa. Alex đẩy cây sáo qua khe hở giờ đã rộng hơn. Sau khi Annie lấy được nhạc cụ, anh tựa một vai vào khung cửa, quan sát khi cô thổi phì phì vô ích vào miệng sáo.

“Em đặt vào miệng không đúng cách rồi,” anh nói cho cô biết.

Cô thử cách khác và ra sức thổi vào cái lỗ nhưng không tạo ra một âm thanh nào. Anh lắc đầu và toan với ra để giúp cô. Cánh cửa chặn lấy anh. “Em có thể mở rộng ra một xíu nữa để anh chỉ được em cách thổi không?”

Annie có cảm giác kinh hãi rằng anh đang cố đánh lừa mình. Ý nghĩ của cô chắc hẳn đã hiện rõ trên gương mặt vì anh nhướn mắt lên rồi nói, “Anh sẽ không làm một điều gì khác ngoài dạy em cách chơi sáo.”

Cô kiểm tìm ánh nhìn của anh trong một khoảnh khắc dài như vô tận. Rồi cô mấp máy thành từ, “Anh hứa chứ?”

Anh ép mặt vào kẽ hở. “Nói lại đi em?”

“Anh hứa chứ?”

Anh lắc đầu. “Chậm hơn đi. Anh không thể...”

“Anh hứa chứ!” Khi nhắc lại những từ đó, Annie đã làm dấu xin thề thật lòng.

“Anh hứa chứ?” Anh bật thẳng người và giơ tay ra. “Cung à, anh hứa. Xin thề thật lòng.” Anh bật tách ngón tay vào nhau. “Con sẽ làm tốt hơn và xin thề. Trong Kinh Thánh đây, nếu em có một quyển trong tay.”

Anh trông ngay thật đến nỗi Annie suýt mỉm cười. Rồi dù ngược với những ý kiến hay ho hơn của mình, nhưng nghe theo trái tim, cô bỏ ghế ra và kéo cửa mở. Alex dường như giật mình khi thấy cô mở toang

cửa ra, mắt một lúc anh chỉ đứng đó, trông thật bối rối. Rồi anh gãi gãi một bên mũi và bước qua ngưỡng cửa.

Annie ấn cây sáo vào tay anh. Anh cầm lấy rồi toét miệng nở một nụ cười xéch miệng đẹp nhất của mình. “Lại đây nào.”

Nói rồi, anh thắp đèn và bước đến ngồi lên giường. Vỗ vào phần đệm bên cạnh mình, anh đợi cô ngồi cùng. Annie bần khoăn liếc ra cánh cửa mở, không hoàn toàn chắc chắn mình muốn liếc vào quá sâu trong phòng khi chỉ có mình cô với anh. Khi cô quay sang nhìn anh, nụ cười rạng rỡ của anh đã trở nên tinh quái. “Quý cô đây không hề dễ tin người.”

Annie nhắc một bên vai thành một cú nhún không dễ gì nhận thấy. Anh him him mắt lại nhìn cô và giơ cây sáo ra. “Em không thể học thổi khi đứng cách xa anh đến cả căn phòng thế này.”

Đúng vậy, cô biết thế. Và, ôi, cô muốn học đến nhường nào. Từ từ, cô tiến tới chiếc giường. Ngồi cạnh anh làm cô thật căng thẳng. Dưới ánh sáng chập chờn, anh trông to lớn đến đáng sợ.

“Trước hết, em phải đặt sáo vào miệng đúng cách,” anh nói, và đồng thời vòng một tay qua vai cô để có thể giúp đỡ cầm nhạc cụ.

Trước sự gần gũi của anh, Annie bất thành linh giật mạnh. Ném cho anh một cái nhìn bần khoăn, cô thấy gương mặt anh lung lũng gần sát trên mặt mình. Tim cô bất ngờ chuyển hướng, từ trông tránh đến một cú hăm kinh người và rồi lại uể oải bắt đầu hoạt động, mỗi nhịp đập đều đâm sâu vào mạng sườn cô.

“Lời hứa của anh, nhớ không?” Anh khom người ra trước để cô thấy được anh nói khi anh chỉ cô cách sử dụng cây sáo. “Em phải giữ miệng mình cho đúng.” Để mô tả, anh đưa hai môi lên phía trên răng. “Rồi em áp miệng vào cái lỗ này. Mời em. Giờ thì thổi đi.”

Annie bật hơi ra bằng tất cả sức lực cô có thể tập hợp được. Không âm thanh nào phát ra, nhưng rõ ràng là có cái gì khác. Alex giật đầu ra

sau, cười và lau dưới mắt. “Không phải mạnh thế đâu, ngốc ạ. Em làm vỡ mạch máu mắt thôi.”

Annie cúi đầu xuống thử lại. Lần này, Alex chồm ra sau khỏi chỗ ngồi, mắt anh ngời lên cùng tiếng cười lạng lẽ. Tiếng cười khúc khích nhen lên trong cổ họng cô. Quên không nén tiếng cười, cô nuốt nó lại trong giây phút cuối cùng có thể, suýt bóp nghẹt chính mình khi cổ nín.

Nụ cười của anh đột nhiên tan biến. “Em có thể cười, Annie. Không phạm quy tắc ở đây đâu. Cười bao nhiêu tùy thích.”

Cô trở nên bất động, dăm dăm nhìn anh qua nút bấm cây sáo, tất cả cơn cười đã biến mất. Anh liếc lên. “Thanh xà nhà rất vững chắc, anh cam đoan đây, mái nhà sẽ không sập đâu. Chẳng ai nổi giận hết. Anh sẽ không phạt em. Nơi đây giờ là nhà em. Bất cứ ai phàn nàn về tiếng ồn ào nào em tạo ra, anh sẽ mời người đó ra ngoài ngay.”

Khi cô tiếp tục ngờ vực nhìn anh chăm chăm, anh lắc đầu. “Ừ, được rồi. Không cười nữa. Kiên nhẫn là mẹ thành công. Chúng ta sẽ tiến dần dần vậy.” Nháy mắt, anh nói thêm, “Còn đêm nay, chúng ta sẽ để em làm vú Maddy phát câu lên bằng những nốt nhạc lạc điệu”.

Trong khoảng một giờ đồng hồ, Annie đã làm đúng như thế. Bà Maddy xuất hiện trước cửa, hai tay bịt chặt lấy hai bên đầu. “Ôi, cậu Alex, thương cảm chút đi!”

Alex cười lớn và vẫy tay xua bà đi. “Nhét ít bông vào tai. Chúng tôi đang vui mà.”

Annie lấy hết sức bình sinh thổi vào cây sáo. Âm thanh tuyệt nhất trần đời ran lên trong đầu cô. Cô lấy một hơi khác thật mạnh rồi lại thổi tiếp. Cô thấy giường rung lên và biết Alex đang cười to. Cô rời miệng khỏi cây sáo rồi mỉm cười với anh.

Vuốt sợi tóc khỏi thái dương cô, anh mỉm cười lại. Và rồi anh làm cô ngạc nhiên tột cùng khi nói, “Cây sáo này là của em, Annie à. Em có

thể thổi nó cả ngày mai nếu muốn. Nhưng, đêm nay, có lẽ em nên dừng thôi”. Anh liếc về phía bà Maddy, rồi quay lại nên Annie có thể đọc được môi anh khi anh nói với cô. “Trước khi bà quản gia nào đó mà anh biết quyết định lột da đầu cả hai chúng mình.”

Annie hạ cây sáo xuống đùi và cung kính vuốt ve các nút bấm của nó. Cô nghĩ, cuối cùng thì Alex đã trao cô một món quà cưới. Một thứ mà không ai khác có thể nghĩ ra để tặng cho cô. Âm nhạc... Âm nhạc tuyệt đẹp, được bọc trong phép màu.

Chương 15

Trên đường xuống dưới nhà vào buổi sáng hôm sau, Alex đụng phải cô hầu Yvonne đang đứng ngoài phòng trẻ với chồng ga giường sạch trên tay. Lúc thấy cô hầu, anh cúi đầu và mỉm cười.

“Tôi nghĩ là sáng nay cô chủ của cô lại đang làm con mèo lười?”

Yvonne lắc đầu. “Không, thưa cậu Alex, vợ đã dậy và rời khỏi giường rồi. Nhưng vợ vẫn chưa sẵn sàng để thay chăn ga.”

Vì cửa khép hờ nên Alex ngờ rằng Annie đang mặc đồ. Tò mò, anh thò đầu qua khung cửa rồi thấy bà Maddy đang đứng giữa phòng, chân hơi giạng ra, hai tay chống nạnh. Khi phát hiện ra Alex ngoài cửa, bà gật đầu chào.

“Con bé lại sục sạo đồng chăn ga,” bà vừa giải thích vừa khẽ nhún vai lúng túng. “Sáng nào cũng như sáng nào. Nó thành một nghi thức thường lệ rồi.”

Đi vào phòng, Alex nói, “Vú đã bao giờ hỏi cô ấy đang tìm gì chưa?”

“Hỏi con bé á?” Bà Maddy lắc đầu. “Không. Tôi không thể nói là rồi. Tôi không bao giờ nghĩ là con bé có thể trả lời.”

Vui mừng khi có một cái cớ, bất cứ cớ nào, để nấn ná lại. Alex chăm chú nhìn Annie, cô đang vô cùng thận trọng kiểm tra tỉ mỉ bộ đồ giường^[7] lộn xộn. Như lần trước anh đã để ý thấy, chiếc váy ngủ của cô, dù được may đơn giản nhưng lại mỏng và gần như trong suốt vì mòn. Anh ghi nhớ trong đầu là thêm bộ đồ ngủ vào danh sách những thứ anh muốn làm cho cô. Nói vậy không phải anh có bất cứ phản đối

nào với những chiếc váy ngủ mỏng dính. Không hề.

Anh mỉm cười với nhận thức đầy nam tính lúc lại gần bên cô. Cô giật mình khi thấy anh và ngừng vỗ vào chăn ga.

Anh ra hiệu vào giường cô. “Em đang tìm gì vậy, Annie? Có lẽ vú Maddy và anh có thể tìm giúp em.”

Cô nhúu đôi lông mày cong thanh mảnh lại, rõ là lúng túng không chỉ vì câu hỏi của anh, mà còn vì sự thật là anh đang chờ đợi câu trả lời. Alex thở dài. Kiên nhẫn chưa bao giờ là một trong những ưu điểm của anh, nhưng từ khi cưới Annie, anh bắt đầu thấy rằng kiên nhẫn là đức tính mình cần phải có. Trong mười bốn năm, cô đã bị ép tuân theo các luật lệ nghiêm khắc, đó là không bao giờ được tạo ra bất cứ âm thanh gì hoặc cố giao tiếp. Công bằng mà nói thì anh không thể mong cô sẽ thay đổi trong một sớm một chiều.

“Trả lời anh đi, Annie, tốt nhất có thể. Sẽ không ai ở đây phạt em đâu, anh hứa đây.”

Trông cô chẳng có vẻ gì là chắc chắn. Anh ghét phải ép cô, nhưng anh biết hoặc là ép cô hoặc là cứ để cô tiếp tục thế này.

“Em đang tìm gì vậy?” anh hỏi lại, giả nét mặt nghiêm khắc mà anh hy vọng có thể khuyến khích cô trả lời nhưng không làm cô khiếp vía.

Cô lo lắng bứt bứt phần trên chiếc váy ngủ, hành động này đã kéo sự chú ý của anh từ mặt xuống ngực cô. Cảnh tượng trước mắt khiến anh nghiến chặt răng và dứt ánh nhìn trở lại mắt cô. Lạ đến không ngờ là, cô dường như hoàn toàn không biết rằng mỗi quan tâm của anh đã đi lạc trong giây lát.

Sau những gì Douglas làm với cô, anh thấy độ ngây thơ của cô còn hơn cả mức hơi khó tin. Nhưng anh đang nhìn mọi thứ từ quan điểm của mình, không phải của cô. Rõ ràng là, cuộc tấn công cô đầy bạo lực của Douglas chỉ có thể, bạo lực. Không ve vãn dạo đầu hay hấp dẫn, chỉ có nỗi khiếp đảm và sự đau đớn, những thứ đã dạy cô phải đề

phòng đàn ông, nhưng cũng để lại cho cô một ít, nếu có, hiểu biết về khoái cảm xác thịt và thứ gì dẫn đến nó.

Chằm chằm nhìn cô, Alex cảm thấy mình giống như con sói trong truyện ngụ ngôn đang lên nhìn một chú cừ non bất lực.

Suy nghĩ của anh được đưa nhanh về thực tại bằng cử động trên môi Annie, cử động mà, vì trạng thái mơ màng của anh, anh suýt thì bỏ lỡ. Tập trung chú ý vào miệng cô, anh nói, “Nói lại đi, Annie. Chậm thôi để anh hiểu được em. Anh e là mình không được suýt soát giỏi đọc môi bằng em”.

Cô lo lắng liếc nhìn bà Maddy. Rồi cô mấp máy lại câu trả lời. Không đọc được môi cô, tim anh hơi chùng xuống. Việc này đang không dễ như anh hy vọng. Khả năng đọc môi dường như đến với cô một cách rất tự nhiên, nhưng với anh, đó gần như là một thách lợi bất khả thi. Cô nói lại những từ đó, lần này cử động môi và lưỡi tăng quá mức. Anh vẫn hoàn toàn mơ hồ.

“Em đã bao giờ nhìn người ta chơi trò đố chữ chưa?” anh hỏi.

Cô nghĩ một lúc, rồi gật đầu với vẻ ngập ngừng hiển hiện. Alex đoán là cô biết về các trò chơi trong nhà bằng cách lên nhìn bố mẹ khi họ có khách tới. Rõ ràng, đây lại là một hoạt động bị cấm nữa ở nhà Trimble, và cô sẽ phải lãnh phạt nếu bị bắt gặp.

“Tốt. Vậy hãy diễn tả những từ em đang cố nói đi. Cho anh vài gợi ý.”

Cái cau mày làm trán xếp nếp lại, cô trân trân nhìn một lúc vào không trung đầy trầm tư. Rồi cô trở nên tươi tỉnh và giơ bàn tay nhỏ bé lên, tạo một vòng tròn bằng ngón cái và ngón trỏ.

“Vòng tay!” Alex thử nói. “Em đang tìm một chiếc vòng tay?”

Cô lắc đầu. Tiếp tục tạo hình tròn, cô lấy một ngón tay vạch ra hình thù vật đó, nó thu hút sự chú ý của Alex rằng nó có hình trái xoan hơn là hình tròn. Alex gãi cằm. “Mặt dây chuyền?”

Cô bĩu môi ra và trợn mắt lên, rõ là chán nản vì sự ngốc nghếch của anh. Mừng khi cô dám thể hiện sự khó chịu với mình, dù theo một cách rất nhẹ nhàng, anh cười khùng khục. “Anh biết mình chậm hiểu. Kiên nhẫn với anh, hửm? Nói cho cùng thì, chúng ta cũng chỉ mới bắt đầu, và nếu không có lý do gì nữa, thì chúng ta đang vui chơi. Chúng ta làm được mà. Chỉ cần luyện tập một chút thôi.”

“Dây chuyền lỏng ảnh!” bà Maddy gợi ý. Annie lại lắc đầu. Rồi, trông cực kỳ đáng yêu với mái tóc sậm rôi bời và nét cấu kính trên gương mặt, cô đặt hai tay lên hông. Sau một giây cắn nhẹ trong môi, dường như một cảm hứng bất chợt nảy đến. Bước lùi khỏi Alex để có thêm không gian, cô diễn màn giả vờ nắm thứ gì đó trong tay thật hoàn hảo. Khi anh gật đầu rằng đã hiểu, cô giả bộ đập nhẹ vật đó vào một bề mặt tưởng tượng, rồi làm nó vỡ đôi.

Cái gì đó trong những điệu bộ này dường như rất quen, và Alex biết rằng mình phải nhận ra chúng. Trước cái nhìn trống rỗng của anh, Annie thở dài. Rồi cô luồn hai bàn tay xuống dưới cánh tay và bắt đầu vỗ hai khuỷu tay.

Alex không biết cô đang làm cái gì nhưng muốn cố vũ cô, anh hét lớn, “Rất tốt, Annie. Có chí khí.”

Nụ cười mỉm của cô rõ nét hơn, tạo thành lúm đồng tiền trên hai má cho đến tận giờ phút này anh đã không nhận ra chúng tôi ở đó. Rồi, vươn cổ ra và khẽ khuỷu hai gối, cô bắt đầu đi thành vòng tròn, khuỷu tay vẫn vỗ.

Phản kích đến gần như hét lên, Alex nói, “Con gà!”.

Cô gật đầu dứt khoát.

“Một con gà, vú Maddy ơi! Cô ấy đang kiếm một con gà!” Bối rối ra mặt, bà quản gia mập ú gật đầu. “Tất nhiên. Một con gà. Sao mà tôi không nghĩ ra chứ.”

Annie lắc đầu nguây nguẩy. “Không phải gà,” Alex sửa lại. Cô gio

bàn tay lên và lấy ngón cái và ngón trỏ tạo một vòng tròn nữa.

“Trúng!” vú Maddy gần như hét lên. “Làm vỡ trứng! Đúng rồi!” Bà vỗ tay. “Đó là điều con bé đang làm, cậu Alex ơi, làm vỡ một quả trứng đang nở!”

Annie gật đầu đầy hào hứng, rồi để hai tay lên eo mình, bàn tay nhỏ nhắn đặt trên phần bụng nhô cao một cách đầy che chở.

“Một quả trứng á?” Alex ném cái nhìn thật lúng túng vào bà Maddy. “Một quả trứng hả, Annie? Trên giường em á?” Cô gật đầu tiếp.

“Anh hiểu rồi,” Alex nói, chỉ là, tất nhiên, anh đâu hiểu mô tê gì.

Sự bối rối của anh chắc phải thể hiện rõ trên mặt vì Annie chỉ vào bụng mình, rồi lấy ngón tay tạo hình quả trứng và quét từ eo cô xuống dưới sàn.

“Lạy Đức Mẹ linh thiêng, xin hãy cầu nguyện cho chúng con.”

Alex quay sang hoang mang nhìn bà Maddy. “Tôi không hiểu.”

Bà Maddy trông thoáng kinh sợ. “Một quả trứng, cậu không hiểu sao? Đứa bé! Con bé nghĩ... ôi, lạy Chúa. Con bé nghĩ mình sắp đẻ trứng!”

“Cái gì?”

Trước vẻ thất kinh của Alex, mắt Annie còn trợn tròn hơn bình thường, rồi cô lùi lại một bước. Chật vật lấy lại điềm tĩnh, thật là một nhiệm vụ khó khăn, Alex đưa mắt về phía chiếc giường. Nhớ lại đã thấy cô cẩn thận nhường nào khi tìm kiếm trong bộ đồ giường, anh nhắm chặt mắt lại.

“Ôi, trời,” bà Maddy khẽ nhắc lại. “Con bé tội nghiệp.”

Alex mở mắt ra rồi hít mạnh lấy một hơi cho khoan khoái. “Nào, vú Maddy. Chẳng ích gì khi làm chuyện bé xé ra to đâu. Annie không phải thiếu nữ đầu tiên chạm mốc trưởng thành mà không có hiểu biết rõ ràng về các chức năng sinh lý cụ thể. Giải quyết chuyện mù kiến thức

này là một việc đơn giản. Cô ấy đọc môi rất tốt.”

“Một việc đơn giản, đúng thế.”

Alex mỉm cười và toan rời phòng, vỗ vào tay bà Maddy lúc anh đi qua. “Sau khi hai người, hai phụ nữ, chuyện trò xong, hãy xuống dùng bữa sáng cùng tôi nhé.”

Bà Maddy túm lấy tay áo anh và làm anh quay vòng rồi dừng lại. “Ôi không, đừng, cậu ơi! Đây là chuyện bé phải chăm non của cậu, không phải của tôi.”

Alex lại vỗ vào cánh tay bà. “Thôi nào, vú Maddy. Đừng có là một kẻ nhát gan chứ. Nếu tôi có thể giải thích cho cô ấy thì vú biết là tôi sẽ làm mà. Nhưng vấn đề là chuyện tự nhiên này thật quá tế nhị và một người đàn ông thì không thể xử lý được.”

Bà Maddy phóng cho anh cái nhìn chắc chắn có thể nghiền tan sỏi đá. “Cậu là chồng cô gái này, và vì thế đây là nhiệm vụ của cậu, không phải của tôi. Nếu cậu nhớ, tôi đâu có lấy chồng. Điều tôi biết về mấy thứ đó chỉ đủ nhét vào cái đê khâu thôi.”

“Vú chắc chắn phải nắm được những kiến thức sơ đẳng.”

“Kiến thức sơ đẳng á? Ra khỏi phòng đi và tôi sẽ giải quyết vấn đề này bằng cách tìm quả trứng trong đồng ga gôi, nhớ lời tôi đây.”

“Vú sẽ không làm thế!”

“Tôi sẽ.”

Alex nheo mắt lại nhìn bà. “Vú Maddy, ai đó phải giải thích chuyện người lớn này cho cô ấy chứ, và chắc chắn không thể là tôi. Chúng ta không thể để cô ấy tiếp tục tin là mình sắp đẻ trứng, Chúa ơi. Thật... ừm, thật...” anh chợt ngưng vì bí từ. Cuối cùng, anh hoàn tất bằng, “Vô trách nhiệm, là thế đấy”.

“Thế thì gìn giữ cái trách nhiệm của cậu đi.”

“Vấn đề kiểu này không phải trách nhiệm của tôi, đây là chưa kể

dạng mối quan hệ mà tôi và cô ấy có, đó là chẳng có mối quan hệ nào cả.”

“Đồ nhát gan.”

“Đừng có vô lý thế. Bàn về đề tài đó với cô ấy không làm tôi bận tâm. Vấn đề ở đây là cô ấy sẽ cảm thế nào nếu tôi làm.”

Bà Maddy khoanh tay trước ngực. “Thế thì bảo mẹ con bé đến nói chuyện với nó. Theo tôi thấy, bốn phận của bà Trimble là phải giáo dục cô gái này ngay từ đầu, và cậu thấy bà ta đã thất bại trong chuyện này thế nào rồi đây, đây là đồng ngôn ngang bà ta phải dọn dẹp.”

“Bước qua xác tôi đã.”

“Ồ, thế thì?”

Alex giơ mạnh hai tay lên. “Vâng, được rồi! Nhưng nếu cô ấy buồn bực thì người có lỗi chính là vú, chứ không phải tôi đâu nhé. Chuyện tự nhiên này tốt nhất nên được một phụ nữ lớn tuổi tốt bụng xử lý, ai đó mà cô ấy tin tưởng.”

Giả dờ tự tin trong khi còn lâu mới có được cảm giác ấy, anh cầm tay Annie, dắt cô ra bàn, nhẹ nhàng đẩy cô ngồi xuống ghế, rồi ngồi đối diện với cô. Khoanh hai tay trên mặt bàn, anh vươn ra trước, quần chặt ánh mắt mình với cái nhìn hoang mang của cô. “Annie, cưng à, có đôi điều em cần phải hiểu.” Đứng một bên lắng nghe, bà Maddy hắng giọng rồi chặc lưỡi. Alex quyết định phớt lờ sự châm chọc của bà. Anh sẽ thực hiện điều này, và với độ ồn ào tối thiểu. “Em bé và gà con... ồ, có một vài điểm khác biệt cơ bản trong cách chúng được sinh ra.”

Đôi mắt cô. Alex nhìn xoáy vào đó và cảm giác cứ như mình đang bị thu nhỏ trong đôi mắt ấy. Làm thế nào anh có thể làm cô sáng tỏ về một điều rất... Anh thậm chí không thể nghĩ ra lấy một từ. Cơ bản? Riêng tư? Đây hoàn toàn không phải là một đề tài mà đàn ông thường đề cập với những cô gái trẻ. Mẹo, anh quyết định, có thể sẽ cho cô lời

giải thích đầy đủ mà không trở nên quá rành rành. Những từ đơn giản, đó là mục đích của anh.

“Em hiểu rằng có một đứa bé trong em. Đúng không?”

Cô gật đầu.

Đến đây mọi chuyện vẫn tốt. Biết rõ bà Maddy đang quan sát với vẻ mặt tự mãn, Alex gõ đầu ngón tay lên mặt bàn. “Người mẹ,” anh khẽ hỏi, “có một nơi đặc biệt trong cơ thể được tạo ra để dành riêng cho đứa bé. Đó là nơi đứa bé ở và lớn lên cho đến khi nó sẵn sàng chào đời, trong nơi đặc biệt đó. Em hiểu không?”

Một lần nữa, Annie lại gật đầu. Alex không hề muốn nhìn vào đôi mắt cô. Anh thấy thật nhiều thắc mắc trong đó và thật nhiều nét ngây ngô. Nếu nói sai điều gì – chỉ một từ thôi – anh có thể sẽ đẩy cô vào hoảng loạn và biến việc mang thai này thành một nỗi khiếp đảm của cô.

“Tốt. Anh mừng là em hiểu.” Anh gõ ngón tay mạnh hơn một chút vào mặt gỗ. “Dù sao đi nữa, khi đứa bé của em sẵn sàng chào đời,” anh tiếp tục, “nơi đặc biệt trong cơ thể em sẽ mở ra và đứa bé sẽ ra ngoài”. Trước cái nhìn bối rối của cô, anh vội vã thêm vào, “Đây là một điều rất tuyệt vời, em bé chào đời! Mọi người sẽ thật sự hạnh phúc, và chúng ta...”. Anh chợt ngừng lại rồi ném cái nhìn bất lực vào bà Maddy. “Chúng ta chắc sẽ tổ chức một bữa tiệc lớn để ăn mừng. Phải không, vú Maddy?”

“Một bữa tiệc.” Bà Maddy hếch cằm lên rồi gập xuống. “Chúng ta sẽ có một cuộc liên hoan rầm rộ mà con chưa thấy bao giờ, chắc chắn thế. Một ngày trọng đại, đúng thế. Một ngày trọng đại!”

Đôi má Annie đỏ lựng lên vì sung sướng, và gương mặt cô trở nên rạng rỡ cùng nụ cười dễ thương. Chắc hẳn rằng đã nói vừa đủ để làm sáng tỏ nhận thức sai lầm của cô mà không cần thêm gắt gì vào, Alex sắp thốt ra tiếng thở dài hết sức nhẹ nhõm thì cô khẽ nhíu mày, chọc

một ngón tay vào rốn, và nhượng đôi lông mày đầy băn khoăn về phía anh.

Cộc cộc cộc. Cộc cộc cộc, ngón tay anh tiếp tục gõ trên mặt bàn, đôi mắt dán chặt vào rốn cô. Anh rất sợ rằng nếu không ngừng việc khoan ngón tay thật sâu vào chỗ lõm ấy, cô có thể tự làm mình bị thương. Chết tiệt. Nghĩ lại tuổi thơ, Alex có thể nhớ như in những quan niệm sai lầm non nớt của chính mình về quá trình sinh nở, cụ thể là anh tin rằng đứa bé trong phần bụng nhô lên của mẹ kể sẽ chui ra qua rốn của bà. Hồi ấy, đó dường như là lời giải thích cực kỳ hợp lý với anh, và đến hôm nay, anh vẫn nhớ mình đã sốc đến thế nào khi một cậu con trai lớn hơn nói với anh theo cách khác.

“Không phải ở đó đâu, Annie,” anh vội giải thích bằng một giọng thô trầm. “Đứa bé không ra ở đây.”

Cô ngừng chọc vào rốn mình rồi đưa cái nhìn khó hiểu về phía anh, rõ là đang chờ đợi lời giải thích thêm. Cộc cộc cộc. Cố nghĩ ra một cách hợp lý để giải thích – hoặc bất cứ cách nào anh có thể giải thích vấn đề này mà không làm cô phát hoảng – Alex nuốt xuống cổ họng một cục ứ mà cảm giác nó to như một quả bóng cao su. Sau đó, cẩn thận giữ nét mặt ngây ngô, anh đứng dậy khỏi bàn, lướt qua bà Maddy, rồi ngồi xuống giường Annie.

“Giờ cậu định làm gì,” bà Maddy gặng hỏi.

Đáp lại, Alex chỉ nhẹ nhàng nhac một trong các tấm mền của Annie lên rồi cẩn thận giữ giữ.

* * *

Alex dành thời gian còn lại của buổi sáng giam mình trong thư phòng. Sau khi thu xếp để gác mái được làm sạch, anh gửi đi hai tin nhắn, một cho bác sĩ Daniel Muir yêu cầu ông cấp tốc viếng thăm

Montgomery Hall, tin kia cho thợ may duy nhất của Hooperville, Pamela Grimes, với nội dung anh muốn vợ mình được may cả tủ đồ mới.

Chỉ sau khi ba chi tiết này được coi sóc thì Alex mới có thể yên tâm làm điều mình thực sự muốn, đó là nghiên cứu cuốn catalogue Montgomery Ward & Company để tìm những thứ anh có thể mua cho Annie. Ông nghe nằm ở tập đầu trong danh sách của anh. Công ty này có ba loại, loại máy loa kèn có ba cỡ to dần, một loại ống cầm tay với kích thước bỏ túi thuận tiện, và một ống hội thoại được gắn thêm ống nói ở một đầu cho người nói, đầu kia có thiết bị nghe lắp vào tai người điếc. Không chắc loại nào có thể có hiệu quả nhất, Alex đặt hàng chục loại đủ kích cỡ và kiểu dáng, quyết rằng Annie sẽ có ít nhất một phương tiện trợ thính hiệu quả ở mọi phòng trong nhà anh. Anh lập luận rằng người khác luôn có đôi tai dù họ đi đến đâu và cô cũng phải được vậy.

Rất nhiều ống nghe nên giá khá đắt, và Alex thì luôn tự hào vì mình là một người tiết kiệm. Tuy nhiên, khi liên quan đến Annie thì tiền nong là thứ anh ít để tâm nhất. Trước đây cô được nhận quá ít, và anh có đủ quyền hạn để thay đổi điều này. Theo anh, anh đã oằn lưng làm việc cả đời. Rồi để làm gì? Để có thể nuông chiều em trai ư? Giờ đây, lần đầu tiên trong đời mình, Alex có người thật sự có nhu cầu. Anh muốn thỏa mãn mọi và từng nhu cầu đó.

Mỗi lần nhớ về phòng khách của cô trên gác mái, ruột gan anh lại quặn thắt. Từ nay trở đi, anh sẽ luôn ưu tiên việc biến tưởng tượng của cô gái này thành hiện thực. Quần áo đẹp. Âm chén sứ tinh tế. Âm nhạc...

Nhớ đến chuyện cô bị cây sáo cũ của mình bỏ bùa mê thuốc lú, Alex lật sang phần âm nhạc trong cuốn catalogue. Trước khi xong việc, anh đã đặt cho cô một chiếc đàn organ sáu quãng tám hiệu Windsor, một cây đàn concertina bằng gỗ hồng sắc có phần xếp bọc da, một chiếc

kèn harmonica, một ống sáo kazoo, một bộ gõ dàn nhạc ba quãng tám, một chiếc kèn cor của Pháp, và một giá dây chuông.

Từ mục âm nhạc, anh chuyển đến phần đồ chơi và đặt hàng một chiếc đàn dây đồ chơi, bộ đồ chơi Hopity, bộ tennis trong nhà, trò chơi Chuông Đinh Đoong, bộ tiddledywink^[8], bộ bàn cờ kết hợp, bao gồm ao cá, cờ tướng và domino.

Kiểm lại số lượng đơn đặt hàng xong, Alex bước từ bàn làm việc ra tủ rượu. Tuy nhiên ngay cả khi tự rót cho mình một ly brandy, anh biết mình luôn quá mức sẵn sàng dành tiền cho cô. Thực ra, anh không thể nhớ đã bao lâu rồi mình mới có nhiều niềm vui đến vậy. Một nụ cười từ Annie – chỉ một thôi – sẽ thừa bù đắp cho những phí tổn.

Ngay sau bữa trưa, bác sĩ Muir đến. Khi Alex giải thích xong rằng anh muốn Annie được thăm khám kỹ càng và lý do tại sao, hai người đàn ông cùng lên tầng trên để vào phòng trẻ. Ban đầu, Alex sợ rằng dù trước đó anh đã giải thích cho Annie nhưng cô có thể sẽ bị khiếp hoảng vì sự chăm sóc không mong muốn từ ông bác sĩ tốt bụng, nhưng anh sớm nhận ra mình đã đánh giá khả năng của ông Daniel quá thấp. Cứ như đang ở cùng với một đứa bé nhút nhát, vị bác sĩ biến quá trình thăm khám giống một trò chơi hơn là một đợt khám sức khỏe. Để lên nhìn nhanh vào tai Annie, đầu tiên ông chơi trò ảo thuật, giả vờ lôi được một chiếc kẹo từ tai cô, và làm bộ sững sốt, Annie, tất nhiên, là cũng sững sốt, và trước lúc Annie nhận ra, cô đã để bác sĩ Muir nhét một dụng cụ vào sâu trong lỗ tai mình để xem liệu có thể có thêm kẹo đang kêu lách cách trong đầu cô không. Annie dường như nghĩ tất cả thật buồn cười. Alex đang đứng tránh sang một bên cũng không khỏi bật cười trước nét biểu cảm kinh ngạc lướt trên gương mặt nhỏ nhắn của cô.

Cơn cười của anh bất ngờ tan biến khi cuộc thăm khám Annie của ông Daniel chuyển từ tai xuống thân mình. Ở đây, anh chắc chắn vị thầy thuốc sẽ thấy mình cùng với một thiếu nữ hoảng loạn trên tay, và

Alex sợ giây phút bị gọi vào để khâu phục cô. Nhưng, lần nữa, ông Daniel lại làm anh ngạc nhiên. Tiếp tục sử dụng ảo thuật bàn tay, bác sĩ Muir lôi kẹo ra từ viền cổ váy yếm của Annie, từ tay áo, từ dưới gấu váy. Trước khi Alex kịp nhận ra, vị bác sĩ đã nhả được vào hai bên ngực và bụng vợ anh, hiển nhiên là với sự hài lòng của anh, và nghe tim cô. Cuối cùng, Annie có trên bàn một bộ sưu tập lớn kẹo cứng mà bác sĩ Muir cho phép cô giữ lấy.

Trong lúc bước xuống tầng dưới, ông bác sĩ nói lại những phát hiện của mình cho Alex. “Nói về mỗi quan tâm trước mắt thì thai kỳ của con bé có vẻ đang phát triển bình thường,” ông nói. “Vì không khám khung xương chậu nên tôi không thể hoàn toàn chắc chắn về điều đó, nhưng vào lúc này, tôi cho rằng xem xét kỹ hơn sẽ có hại hơn là có lợi cho con bé.”

Alex thể hiện sự tán thành tuyệt đối của mình về vấn đề đó rồi kể cho ông bác sĩ về chuyện Annie tiết lộ với anh và bà Maddy buổi sáng hôm ấy.

“Một quả trứng?” ông Muir cười khì khịt và lắc lắc đầu khi họ bước vào thư phòng của Alex. “À, ừ, tôi nghĩ là cứ để con bé tiếp tục tin vào điều đó cũng đâu tổn hại gì. Chí ít là con nhỏ còn có quan điểm và hiểu biết chung chung rằng có một đứa bé đang lớn lên trong mình.”

Alex cảm giác cơn đỏ mặt đang lan lên cổ anh. “Cô ấy có thể sẽ thất vọng chút xíu khi em bé chào đời vì nó không mang đôi giày len và chiếc mũ vải diềm xếp nếp.” Anh tả bức tranh mình vẽ cho Annie để giải thích cho cô về chuyện thai nghén. “Lúc ấy, vì không rõ cô ấy đọc môi được nên đó là cách duy nhất cháu nghĩ ra để cô ấy hiểu ý mình.”

“Cách đây đã có hiệu quả. Đó là vấn đề quan trọng nhất.” Ông Muir đặt túi đeo lên sàn nhà cạnh chân mình rồi ngồi vào một trong số ghế da thoải mái được kê trước lò sưởi. “Tiện nói luôn, chẩn đoán của cậu đúng đấy. Con bé bị điếc. Đó chỉ là phán đoán của tôi, cân nhắc nhé,

nhưng xét đoán qua vết sẹo, tôi cá là cơn sốt cướp mắt thính lực của con bé có thể do nhiễm trùng tai cực nặng gây ra.”

“Mà chẳng được chữa trị,” Alex chua xót nói, không giấu nổi nỗi oán giận ông bà Trimble.

“Đúng vậy,” ông Muir thừa nhận, “nhưng nói thế không có nghĩa là tôi ngăn được việc mất thính lực, kể cả nếu đã chữa trị cho con bé”.

“Họ đáng ra ít nhất nên cho chú cơ hội để thử.”

Ông Daniel thở dài. “Công bằng mà nói cho bà Edie thì, Alex ạ, các vấn đề dai dẳng về tai không phải lúc nào cũng được phụ huynh dễ dàng phát hiện ra. Tôi đã gặp mấy trường hợp mà hai tai của đứa trẻ tẹt đến độ chảy cả máu, và cha mẹ bấn loạn của đứa nhỏ đó vẫn không biết có vấn đề gì. Đứa bé có thể dễ cáu, sốt nhẹ, buồn nôn, nhưng hoàn toàn không có biểu hiện đau tai. Tôi có lần chữa cho một cậu bé bị sung huyết và đã ho nặng nhiều ngày. Sáng sáng, mẹ cậu bé thấy có mủ và máu trên gối của con, bà ta lầm tưởng đó là từ phổi cậu bé ra. Bà ta khiếp hoảng rằng con bị lao phổi.”

“Nói cách khác, cháu không nên đổ trách nhiệm cho bố mẹ Annie sao?”

Ông Muir trề môi ra và nhìn vu vơ trong lò sưởi một lúc. “Vì nhiều thứ khác, thì đúng thế, nhưng không đúng với bệnh điếc. Nếu tai giữa của Annie bị apxe^[9], triệu chứng này tôi nghĩ chắc hẳn có, thì con bé có thể bị sốt rất cao đến khi chỗ mưng bị vỡ và chảy mủ, biểu hiện này có thể xảy ra vài giờ sau khi cơn sốt bắt đầu. Sau đó, con bé có vẻ như bình thường trở lại, và rất có thể mẹ nó cho là con mình đã ổn. Trẻ con luôn đau ốm mà. Chúng thường xuyên bị sốt cao vì những lý do nhỏ nhất. Người mẹ làm hết sức mình nhưng bà ta không thể không sai lầm. Hơn nữa, cả tôi cũng vậy.”

Nhớ tới Annie lúc anh tìm thấy cô trên gác mái, Alex thấy thật khó nguôi cơn giận đối với nhà Trimble dễ dàng như vậy được.

“Cậu có phiền nếu tôi cho cậu vài lời khuyên không?” vị bác sĩ hỏi.

Alex khẽ mỉm cười. “Không hề. Đó là lý do tại sao mà cháu mời chú đến.”

“Hãy nhìn về phía trước,” ông Daniel khẽ nói. “Trong nhiều năm, tôi đã phải chứng kiến con bé sống không ra sống. Giờ cậu có cơ hội để cho nó thật nhiều hơn nữa. Hãy tập trung vào điều này, không phải vào ông bà Trimble và hàng chục cách mà họ không làm được. Cậu không thể quay trở lại và xóa bỏ những điều bất công mà Annie phải chịu. Nhưng cậu có thể cố gắng bù đắp lại. Giờ, con bé có thể được giúp đỡ. Hãy nghĩ theo cách đó nhé.”

“Hy vọng của cháu là mang đến cho cô ấy một cuộc sống bình thường nhất có thể,” Alex nói to suy nghĩ của mình. Lời thú nhận hường suy nghĩ của anh sang những vấn đề khác. Ngồi thẳng người hơn trên ghế rồi hắng giọng, anh nói, “Về chuyện này...”. Anh bắt gặp cái nhìn thắc mắc của ông bác sĩ. “Nếu chuyện giữa cháu và Annie tiến triển tốt, và cháu có mọi lý do để hy vọng, thì liệu có hại cho cô ấy hay đứa bé không nếu...” Alex ra hiệu băng quơ. “Cháu có nghe cả hai luồng tin, rằng phụ nữ mang thai gần gũi chồng là không có vấn đề gì, và luồng kia lại cho rằng có.”

Ấn tay vào đầu gối rồi đứng dậy, ông Daniel cười khùng khục. “Tin tôi đi, Alex, cậu sẽ không gây ra tác hại nào đâu.” Ông nháy mắt khoái chí với anh. “Chỉ cần thật khéo đừng có làm rơi đôi giày của em bé ra. Annie có thể buồn bực tẹo tẹo nếu em bé ra đời mà lại mất một bên tất đấy.”

Alex cười toe toét. “Cháu sẽ ghi nhớ điều này.”

“Tôi cảm kích vì điều đó. Sau tất cả chỗ kẹo tôi vừa lôi ra từ máy phân hở trên cơ thể con bé, không khéo nó mong chờ tôi phải lùng tìm chiếc giày len nữa ấy chứ.”

Chương 16

Trong hai tuần sau đó, Alex thấy việc làm theo chỉ dẫn của bác sĩ và tập trung vào Annie dễ dàng đến khó tin. Cứ như anh được lựa chọn. Từ lúc mở mắt mỗi sáng đến tận khi nhắm lại hàng đêm, cô là tất cả những gì anh nghĩ đến. Những thứ khác anh có thể mua cho cô. Các hoạt động cô có thể thích. Nghĩ về đôi mắt cô đã sáng bừng thế nào khi mỉm cười. Anh thậm chí còn dự tính làm một cái lồng cho anh chàng chuột đáng ghét của cô.

Annie... Lần đầu tiên trong quãng đời trưởng thành của mình, Alex có được một người xứng đáng để anh quan tâm, người quan trọng với anh còn hơn cả công việc. Giờ đây, anh nhanh chóng nhận ra rằng cuộc sống trước kia của mình đã cô đơn và hoàn toàn vô nghĩa đến nhường nào. Anh tự thấy mình dành thời gian ở mỏ đá lẫn chuồng ngựa cứ ít dần đi. Sau bữa trưa, anh giam mình trong thư phòng cùng mấy cuốn sách bác sĩ Muir đã kiếm cho. Trong ba tiếng đồng hồ không ngừng nghỉ, anh cày từng trang, cố ghi nhớ bảng chữ cái ngón tay và học cách nói ngôn ngữ ký hiệu. Rồi anh dành nửa giờ nói với bóng mình trong chiếc gương cầm tay để luyện đọc môi. Vào đúng ba rưỡi chiều, anh rời bỏ những mưu cầu đó để dành khoảng thời gian còn lại của buổi chiều và buổi tối với vợ mình.

Ban đầu, Annie không hề vui vẻ khi may mắn có anh bên cạnh, nhưng sau vài ngày, cô dường như đã chấp nhận, nếu không muốn nói là thích sự hiện diện của anh. Nếu cô ở trên gác mái, anh theo cô lên đó. Nếu cô ở tầng dưới với bà Maddy, anh sẽ bí mật nhanh chóng đưa cô ra ngoài cho một cuộc đi dạo thật dài. Buổi tối, anh năn nỉ cô ngồi

cùng bàn ăn, ở đó anh bảo cô rót trà, chuyển những đĩa thức ăn trên bàn và tập luyện cá phép tắc ăn uống. Dùng xong bữa, hai người rời sang thư phòng của anh, ở đây anh dạy cô cách chơi các trò chơi đơn giản, như là chơi chuyền và cờ tướng, cả hai trò này cần rất ít sự giao tiếp bằng lời.

Trong suốt thời gian đó, thợ may đến để lấy số đo của Annie, và Alex đặt cả tủ đồ mới cho vợ mình, từ đồ lót trở đi. Vì có khoản bồi dưỡng khá lớn nên bà Grimes đồng ý thuê thêm người giúp để có thể gửi ít nhất ba chiếc váy mỗi tuần. Alex vô cùng nóng lòng muốn ngắm nhìn đôi mắt của Annie khi cô lần đầu tiên trông thấy váy áo mới. Dù phải chọn kiểu dáng sao cho phù hợp với vòng bụng đang to lên của cô, nhưng anh chắc rằng cô sẽ rất vui sướng. Không còn những bộ đồ mốc meo lén lấy từ mấy chiếc rương bụi bặm trên gác mái, từ giờ trở đi, cô sẽ có những chiếc váy tuyệt đẹp của riêng mình.

Điên rồ... Alex bắt đầu nghiêm túc tự hỏi liệu có phải mình đang mất trí nhớ không. Anh đang yêu, yêu cuồng dại, yêu một người phụ nữ tính cách trẻ con, luôn tin rằng đứa bé đang lớn lên trong mình đội mũ có diềm xếp nếp. Anh chắc rằng điều hướng xác thịt trong suy nghĩ của mình không đúng đắn, vậy mà khi nhìn sâu vào mắt Annie, anh băn khoăn sao những thứ có vẻ đúng lại có thể trở nên sai trái đến thế.

Tình cờ, bà Edie Trimble cuối cùng cũng thu hết can đảm đến thăm nhà vào cùng buổi chiều bà Grimes mang tới những bộ váy đầu tiên cho tủ đồ mới của Annie. Khi đang chờ Annie thử đồ ngoài phòng trẻ, Alex nghe thấy ông Frederick nói chuyện với ai đó ở đại sảnh, anh liền ra đầu cầu thang để xem là ai. Thấy bà Edie, anh suýt nữa yêu cầu bà ta ra khỏi nhà mình. Chỉ có nỗi thống khổ anh thấy trên gương mặt người đàn bà ấy đã ngăn được anh làm vậy.

“Bà Trimble,” anh lạnh lùng nói. “Tôi lấy làm ngạc nhiên khi thấy bà ở đây.”

Ngửa đầu ra bắt gặp cái nhìn của anh, bà Edie siết chặt hai tay, rõ là

sợ bị sợ mời rời khỏi nhà trước khi có cơ hội để nói chút chuyện của mình. “Tôi biết ngài coi tôi không ra gì, và có lẽ là với lý do chính đáng, thưa ngài Montgomery. Nhưng, làm ơn, tôi cầu xin ngài, hãy cho tôi thăm con gái mình. Tôi sẽ không ở lâu đâu. Tôi thề. Và tôi cũng không làm bất cứ điều gì để nó buồn. Nhưng ngài làm ơn cho tôi thăm nó?”

Alex cuộn tay thành nắm đấm trên lan can cầu thang, chỉ muốn bảo người phụ nữ kia biến khỏi. Nhưng cuối cùng, nỗi đau đớn trong mắt bà ta đã làm anh lung lay. Có lẽ bác sĩ Muir nói đúng. Gay gắt với ông bà Trimble, dù họ có đáng hứng chịu đến đâu, sẽ chỉ phủ thêm những u ám lên tương lai của Annie. Anh chắc chắn rằng cô yêu cha mẹ mình, bất chấp bao tội lỗi của họ, và cô có thể sẽ mừng rỡ khi gặp họ. Anh không có quyền cấm cô điều đó. Bà Edie Trimble đã và sẽ luôn là mẹ cô, dù bà ta đã khá nhiều lần không hành xử đúng như một người mẹ.

“Giờ cô ấy đang thử mấy bộ váy mới,” Alex cuối cùng cũng lên tiếng. “Lên đây đi. Có thể bà sẽ giúp chọn được phụ kiện phù hợp đấy. Thợ may mang theo một bộ sưu tập rất đẹp.”

Bà Edie đặt tay lên cổ và nhắm mắt lại, rõ ràng là ngập tràn cảm giác nhẹ nhõm. Trong chốc lát, Alex nghĩ bà ta có thể òa khóc ngay tại chỗ. Nhưng cuối cùng bà ta cố kiềm chế được. Sau khi đưa áo choàng cho ông Frederick, bà ta xách váy và trèo lên cầu thang. Lúc tiến đến đầu cầu thang chỗ Alex đứng, bà ta bắt gặp cái nhìn trực diện từ anh.

“Cảm ơn ngài,” bà ta run giọng. “Tôi biết ngài không bao giờ muốn cho tôi gặp con gái mình nữa và nếu ngài đứng về chuyện nó bị điếc, tôi nghĩ rằng mình không thể trách cứ ngài được.”

“Tôi hoàn toàn đúng,” Alex không thể nhịn nói. “Tôi đã cho người đến khám cho cô ấy. Bác sĩ Muir hết sức đồng tình với chuẩn đoán của tôi.”

Nước mắt lưng tròng, và miệng bà Edie bắt đầu run rẩy. “Điếc,” bà ta thì thầm. “Ngần ấy năm, và con bé chỉ bị điếc thôi ư? Xin Chúa xá tội cho con.”

Những từ cuối cùng ấy được nói ra với nỗi ân hận đến xé ruột, khiến Alex mủi lòng. Vì những lý do hoàn toàn khác nhau, bao năm qua, chính anh cũng đã vài lần cảm thấy như vậy vì thằng Douglas. “Chúng ta đều có lỗi, bà Edie ạ,” anh khàn giọng. “Lỗi này nghiêm trọng hơn lỗi khác, nhưng cốt lõi là chúng ta chỉ có thể làm hết sức mình mà thôi. Vì Annie phát hiện được những cường độ âm thanh nhất định nên tôi sẵn lòng thừa nhận rằng có thể bà tưởng là cô ấy nghe được. Bà đã hành động vì không biết gì, và khi làm như vậy, bà đã gây ra những sai lầm tai hại. Hãy bỏ hết lại sau lưng và từ đó tiến lên. Được chứ?”

Bà gật đầu, mắt đăm lẹ rồi lấy những ngón tay run run quệt đôi má, thể hiện những cố gắng rõ rệt để lấy lại điềm tĩnh. Alex đợi cho bà bình tĩnh hẳn trước khi chỉ bà vào phòng trẻ. Bà Grimes gọi thật to khi thoáng thấy anh ngoài cửa.

“Vào đi nào, ngài Montgomery, và nói cho bọn tôi xem ngài nghĩ gì.”

Alex đẩy cửa rộng hơn rồi bước vào trước bà Edie. Cảnh tượng bày ra trước mắt làm anh đứng chết trân. Annie... chỉ là không phải Annie mà anh biết. Bà Maddy và thợ may đã kết hợp tài năng riêng của họ, hoàn thiện bộ đồ cho cô với các phụ kiện và tạo kiểu cho tóc. Đứa bé với mái tóc bù xù đã biến mất. Một thiếu nữ xinh đẹp đã thể chân.

Cô đứng giữa phòng, một kiều nữ trong sắc xafia xanh biếc. Như Alex đã chỉ định rõ, bộ váy có phần thân được may ôm khít, với chân váy xòe mềm mại, bông lơi yêu kiều từ ngay dưới ngực xuống sàn. Hàng đặng ten màu lam hơi đậm làm viền quanh vùng cổ áo khoét sâu hình muống, đủ để thu hút ánh nhìn vào gương mặt cô, nhưng không đủ để choán lấy đường nét thanh tú của cô. Đôi mắt to long lánh của

cô quần chặt lấy mắt anh, lặng lẽ kiểm tìm sự tán thành từ anh.

“Ôi Annie,” Alex dịu dàng nói. “Em đẹp vô cùng.”

Nét ửng đỏ dạt dào trên gương mặt cô, hiển hiện trên đôi má với hai đốm màu tươi sáng. Alex chậm chậm toét miệng cười với cô, rồi lấy tay ra hiệu cho cô xoay đúng một vòng tròn. Xách váy dang rộng, cô xoay người trên mũi chân, nghiêng cổ để thấy được phản ứng của anh. Alex ngạc nhiên và sung sướng khi cô quan tâm rất nhiều đến suy nghĩ của mình. Điều đó nói cho anh nhiều hơn những gì cô biết được, và cố nhiên là nhiều hơn những gì cô ước muốn, rằng những xúc cảm ngày càng sâu sắc của anh dành cho cô không phải hoàn toàn không được đáp lại. Anh cảm thấy sung sướng vì phát hiện đó hơn là vì sự lột xác mà váy áo đã tạo nên.

Bà Edie, đến tận giây phút đó vẫn nấn ná ngoài hành lang, cuối cùng cũng bước vào. Lúc thấy con gái mình, bà khựng lại và đứng đó trong sự im lặng tê cứng.

Nét hân hoan lướt qua gương mặt Annie. Rõ là hăm hở muốn ôm lấy mẹ, cô toan bước lên, nhưng trước khi cô có thể bước thêm vài bước nữa, bà Edie bịt chặt lấy miệng để nén cơn nức nở, rồi xoay người và chạy ra khỏi phòng. Nét đau khổ thoáng hiện trên gương mặt Annie gần như làm trái tim Alex vỡ vụn.

“Annie yêu quý, mẹ khóc vì hạnh phúc mà,” Alex quả quyết với cô. Đứng lại gần, anh nắm lấy cằm cô, quyết rằng vì cô, anh sẽ không để khoảnh khắc này bị hủy hoại. Kéo ánh mắt cô từ cửa về phía mình, anh nhìn thật sâu vào đó. “Mẹ không biết, cưng à. Bà không hề biết rằng em bị điếc. Thấy em thế này làm bà buồn vì bà biết em đáng ra đã có những chiếc váy đẹp ngay từ đầu. Em hiểu không. Bà ấy thật tội lỗi. Một phút nữa, bà ấy sẽ quay lại, và hai mẹ con em có thể có một cuộc thăm hỏi tuyệt vời.”

Lệ chan chứa đôi mắt đẹp tuyệt của cô. Alex nở một nụ cười đầy tin

cần với cô. “Anh sẽ đi đưa mẹ vào, được chứ? Trong lúc đó, em thử bộ khác để khi quay lại anh và mẹ có thể thấy em xinh đẹp đến thế nào nhé.”

Cầm run lên, cô miễn cưỡng gạt đầu. Alex phóng cái nhìn đầy ẩn ý vào vú Maddy, rồi rời khỏi phòng. Anh thấy bà Edie ở hành lang tầng dưới, níu chặt vào chiếc áo choàng đang treo trên cây móc, mặt vùi vào những nếp áo đen.

“Bà thật quá khôn khiếp,” Alex đay nghiến những lời đó qua kẽ răng sau tấm lưng run rẩy của bà. “Một lần, chỉ một lần thôi, bà không thể đặt cô ấy lên trước bản thân mình hay sao? Đây là lần đầu tiên trong cả cuộc đời mình, cô ấy có được những bộ đồ đẹp – thứ mà những cô gái khác cho là lẽ dĩ nhiên, tôi xin chêm vào... và bà phải hủy hoại phút giây này của cô ấy sao?”

Bà Edie khom vai, nức nở điên cuồng. Trong hơi thở đứt đoạn, bà cố kêu lên, “Tôi xin lỗi. Tôi xin lỗi! Thấy c... con bé như thế. Ôi, Lạy Chúa. Tôi đã làm gì vậy? Con gái bé bỏng của tôi... Tôi đã làm gì vậy?”.

Alex hít mạnh một hơi sâu, dốc hết sức lực để kiềm chế cơn giận, chỉ lần này thôi anh nhận thức rõ và biết ơn sâu sắc rằng Annie không nghe thấy được. “Bà Trimble, tôi hiểu rõ rằng chuyện này chắc phải rất khó khăn cho bà, nhưng đây không phải lúc để gột rửa tội lỗi cho bản thân. Cô ấy đang đứng trên kia, trong bộ váy mới đẹp đẽ lần đầu tiên được sở hữu và nước mắt thì giàn giụa trên má. Bà hãy bình tĩnh lại đi.”

“Ngài k... không h... hi... ểu đâu,” bà kêu lên. “Tôi đã nghĩ... ôi, Chúa ơi, tôi đã nghĩ con bé bị di truyền chứng điên của ông bác Maxwell. Trong tất cả ngần ấy năm! Ngần ấy năm p... phí hoài!”

Alex thở dài, nửa bực bội, nửa cảm thông. Nắm lấy cánh tay bà, anh dẫn bà vào thư phòng, nơi ít ra bà có thể khóc lóc một cách riêng tư. Bà yếu ớt chìm người vào ghế, gục mặt xuống đầu gối. Sau vài phút

nước nở đến cạn nước mắt, bà bắt đầu nói với giọng thỏ thẻ và run rẩy.

“Tôi đã thực sự tin là con bé bị điên,” bà kể với anh.

“Tôi biết bà nghĩ vậy mà,” Alex thừa nhận lúc hạ người lên tay vịn ghế bà ngồi để có thể đặt tay lên vai bà. “Tôi đã nhận ra điều đó ngay từ đầu. Tại sao bà nghĩ thế thì tôi không chắc nhưng tôi cho rằng bà thực sự đã nghĩ vậy.”

“Tôi nghĩ thế vì hàng trăm lý do khác nhau,” giọng bà the thé. “Con bé phát ra những âm thanh khủng khiếp. Bác tôi cũng phát ra thứ âm thanh gần đúng như thế, những lời nói và lẩm bầm giống tiếng động vật. Bác gái của tôi đã phải trói ông ấy vào gốc cây cho đến khi nhân viên nhà thương tới mang ông ấy đi!” Bà áp mặt vào tay. “Và mấy con mèo con. Ôi, Chúa ơi, mấy con mèo con.”

“Mèo con nào?”

“Con bé đã bóp cổ và đè chết hai con mèo con,” bà Edie nghẹn ngào.

Alex đã từng chứng kiến Annie hiền hòa vô kể với con chuột trên gác mái nên thành thử ra anh thấy câu chuyện này thật khó tin nhưng vẫn không chen ngang lời bà.

“Chuyện ấy thật khủng khiếp. Khủng khiếp! Tôi chỉ để nó một mình với lũ mèo một chút xíu thôi, chẳng bao giờ tưởng tượng được rằng con bé có thể làm đau bọn chúng. Nó có vẻ yêu quý bọn mèo lắm! Nhưng lúc tôi quay lại thì con bé đã giết chết hai con trong số đó. Giết chết chúng!”

Bà nhìn lên, ghim chặt ánh mắt thống khổ vào Alex. “Tôi sợ rằng ông James sẽ phát hiện ra những gì con bé đã làm. Vô cùng khiếp sợ! Tôi đã nói dối ông ấy và kể rằng con mèo đực đã lén vào nhà. Sau đó, tôi khuyến khích Annie chơi trong rừng, việc đã thành thói quen của nó vì tôi cho rằng nó càng ít ở nhà, nơi ông ấy có thể vô tình chứng kiến tính bạo lực của nó, thì càng tốt. Ông ấy lẽ ra đã cho con bé đi rồi.

Ngài không thấy sao? Đến một trong những nơi kinh hoàng nhất! Tôi hiểu rõ ràng nếu mình không hạn chế hoạt động của nó, nếu tôi không nghiêm khắc thật sự, thì cuối cùng con bé rất có thể sẽ phải sống hết quãng đời còn lại trong buồng giam. Tôi không thể chịu nổi để chuyện ấy xảy ra. Không, với con gái bé nhỏ của tôi.”

“Đó là lý do tại sao tôi đã không cho nó đi khám bác sĩ. Lý do tại sao tôi giấu diếm những gì nó làm trên gác mái, để chắc chắn rằng không một ai khác có thể biết được. Ngài không thấy sao? Con bé cực kỳ có khiếu hội họa. Và rồi chuyện nó chơi trò đóng kịch và giả bộ đang nói. Đó không phải cách hành xử của một đứa đàn độn. Và bởi vì dường như con bé nghe được khi tôi gọi nó nên tôi đã không tin là nó bị điên. Còn lời giải thích nào cho sự lập dị của con bé, ngoài việc nó bị điên giống ông bác tôi?”

Lần đầu tiên, Alex bắt đầu có thể nhìn nhận vấn đề theo cách bà Edie chắc hẳn đã cảm nhận. Một cô gái xinh đẹp cư xử khác thường, người dường như không thể nắm được những khái niệm đơn giản nhất, người mà khả năng nói đã bị hủy hoại dần dần. Nhưng trên gác mái, trong thế giới giả tưởng của mình, chính cô gái đó lại phô bày những biểu hiện của trí thông minh sắc sảo.

“Giờ tôi hiểu ra rằng nỗi sợ hãi đã làm mình mù quáng, rằng nếu tôi nghe theo bác sĩ Muir thì có lẽ hai vợ chồng tôi đã biết sự thật mấy năm trước. Nhưng tôi đã không thể nắm lấy cơ hội ấy. Tôi một mực tin là con bé bị di truyền căn bệnh của bác tôi và căn bệnh ấy cuối cùng cũng sẽ tiến triển đến một mức độ mà tôi sẽ không thể giấu được ông James nữa. Theo cách tôi thấy lúc ấy, điều duy nhất tôi có thể làm là trì hoãn điều đó xảy ra lâu nhất có thể.”

Cảm giác bồng rất trào lên cổ họng Alex. “Đó cũng là lý do tại sao bà nhấn mạnh với tôi rằng tôi phải thực thi các quy tắc khi Annie ở đây,” anh khẽ nói. “Bà đã nghĩ rằng nếu tôi không làm thì tôi sẽ sớm nhận ra sự thật và nói với ông James rằng cô ấy bị điên.”

“Nếu ngài nhớ lại, ban đầu tôi đâu hề muốn con bé đến đây.”

Alex vẫn nhớ rõ như mới hôm qua.

“Không có chút cá nhân nào cả,” bà vội giải thích. “Từ đầu, tôi đã thấy được ngài có bản chất tử tế, và thấy rằng ngài rất thương cảm cho Annie. Tôi đã sợ rằng, trong nỗ lực lầm lạc để bù đắp cho những gì cậu Douglas đã làm, ngài sẽ nuông chiều con bé.”

Alex khẽ mỉm cười. “Nói cách khác là chiều như chiều vong?”

“Vâng,” bà thừa nhận. “Tôi hy vọng những người lạ không biết gì về hoàn cảnh sẽ sẵn sàng làm theo mong muốn của tôi hơn và thật khôn phép với con bé.” Bà nhắm mắt lại. “Tất cả những gì tôi có thể nghĩ là ông James biết sự thật và cho con bé đi. Tới nơi khủng khiếp, ở đó con bé sẽ hoang mang và đơn độc, rất có thể còn bị bạc đãi.”

Alex siết chặt tay vào vai bà, giờ đây anh đã hiểu tường tận được điều gì đã sai khiến người phụ nữ này. Sau vài phút im lặng, trong lúc chờ bà trở nên bình tĩnh hơn, anh nói, “Bác đã làm những gì mình nghĩ là tốt nhất cho con, bác Edie ạ. Thật khủng khiếp là chuyện đã xảy ra như vậy, vâng. Nhưng điều quan trọng nhất là, cháu tin cô ấy đã khá hạnh phúc theo cách bình dị của riêng mình. Giờ phần đời đó của cô ấy đã hết. Chúng ta phải bỏ quá khứ lại sau lưng và tập trung vào tương lai của cô ấy. Cô ấy có thể có một cuộc sống khá bình thường và tuyệt vời từ đây trở đi, nếu tất cả chúng ta chung tay xây dựng cuộc sống ấy. Lúc này, bác có bày tỏ rằng sợ cháu có thể sẽ nuông chiều cô ấy. Cháu đang cố hết sức để đạt được những khả năng tệ nhất đó đây. Muốn giúp cháu một tay không?”

Bà dán chặt ánh mắt tràn đầy hy vọng vào anh. “Ôi, Alex, anh sẽ cho phép tôi chứ? Là một phần của việc đó ư? Tôi có thật nhiều điều phải bù đắp cho Annie. Rất, rất nhiều.”

Rũ bỏ những vết tích cuối cùng của cơn giận, Alex thở dài.

“Bác Edie à, con gái bác yêu bác. Cháu chắc rằng cô ấy muốn gặp

bác. Cháu nghĩ đã đến lúc tất cả chúng ta cần phải thay đổi và bắt đầu chú tâm vào những ước muốn của Annie. Đúng không bác?”

“Ôi, vâng,” bà nói. “Ôi, vâng.”

Rút chiếc khăn tay từ túi quần ra, Alex tự giao cho mình nhiệm vụ phải lau sạch gương mặt bà, một hành động mà gần đây dường như anh thường xuyên phải giúp những người phụ nữ. Đến tận bây giờ, anh mới nhận ra người đàn bà này có dùng mỹ phẩm. Một lượng thật ít, chắc vậy, nhưng có những dấu vết rõ ràng của phấn côn^[10] trên má bà. “Liệu cháu có thể mạn phép khuyên bác vài lời thiện chí được không, thưa bác?”

“Không khóc trước mặt con gái tôi nữa?”

“Cả điều đó nữa,” anh nói với nụ cười nửa miệng. “Nhưng cháu đang nghĩ nhiều về kiểu na ná như vài lời khuyên về hôn nhân. Sau khi rời khỏi đây, bác cần phải về nhà và nói chuyện thành thật với chồng mình. Ông ấy cũng đáng trách trong tấn bi kịch này như bác, nếu không muốn nói là nhiều hơn thế.”

“Ôi, nhưng tôi không thể!” bà ré lên. “Ông James... ông ấy không biết! Ý tôi là về ông bác tôi. Khi ông James hỏi cưới, tôi đã không kể với ông ấy. Và sau đó thì tôi không đủ can đảm.” Bà lắc đầu quả quyết. “Anh không biết ông James đâu. Thậm chí nếu chỉ nghi ngờ nhà tôi có máu diên di truyền thôi là ông ấy sẽ ly dị tôi. Nếu ông ấy làm thế, tôi không biết phải làm gì! Sẽ ở đâu? Sẽ làm thế nào để kiếm sống?”

Alex đứng dậy. “Bác Edie à, nếu ông ta xua đuổi bác, bác luôn có thể đến chỗ cháu. Bác là mẹ của vợ cháu. Cháu sẽ đảm bảo để bác có đủ chi phí cần thiết để xoay sở cuộc sống.”

Bà chăm chăm nhìn anh đây ngờ vực. “Thật ư?”

Anh bật cười. “Vâng, thưa bác, thật chứ. Nhưng cháu bảo đảm với bác là chuyện không tới mức đó đâu. Dù tất cả những tội lỗi của ông ấy, và cháu có thể liệt kê ra cả đống, nhưng ông James luôn quan tâm

đến bác. Bác nói là cháu không rõ ông ấy. Cháu nghĩ có thể chính xác hơn nếu nói bác mới là người không rõ. Và thật sự đã đến lúc bác hành động. Hãy nói chuyện với ông ấy. Nói cho ông ấy mọi thứ bác vừa nói với cháu. Cháu nghĩ có thể bác sẽ ngạc nhiên vì những gì ông ấy nói đây.”

“Anh biết điều tôi không biết.”

“Cứ cho rằng dấu không ưa người đàn ông ấy nhưng cháu lại hiểu cách ông ta suy nghĩ.” Nói rồi, Alex giúp bà đứng dậy. “Giờ thì chúng ta lên tầng và cùng chia sẻ khoảnh khắc đặc biệt, được không bác?”

Bà gật đầu.

“Không diễn trò sụt mướt nữa chứ?”

“Một chút cũng không, tôi đảm bảo đây.”

Alex chỉ có thể hy vọng thế.

Sau khi bà Edie và thợ may đi khỏi, sự tò mò hồi thúc Alex mang một trong những chú mèo ở trang trại vào nhà. Tìm kiếm vợ mình, anh thấy cô đang trong bếp cùng bà Maddy, bà đang giám sát việc chuẩn bị bữa tối. Annie trông thật xinh đẹp trong chiếc váy hồng thắt eo cao, mái tóc vén lên thành những lọn xoắn sậm màu trên đỉnh đầu, cô ngồi vắt vẻo trên chiếc ghế đẩu kê gần bàn bếp. Cô giữ một chiếc bát sành màu lục trong khuỷu tay và đang nạo vụn mấy miếng bánh quy bằng chiếc thìa cán dài. Nhìn thấy Alex, cô sững người, chiếc thìa ngập ngừng trước miệng còn đôi mắt dán chặt lấy con mèo.

Trước niềm say mê không giấu giếm của cô, Alex không khỏi toét miệng cười. Cô ấy không chỉ thích động vật, mà còn thiết tha yêu chúng. Sau khi thấy cô với con chuột, anh không thể tin, thậm chí là trong giây lát, rằng cô sẽ gây thương tích cho những sinh vật nhỏ bé, chí ít cũng là không cố ý.

“Đây là Mama Kitty, nữ hoàng của bầy mèo trong trang trại,” Alex nói với cô. “Nếu không có cô nàng này, chúng ta sẽ bị tàn phá bởi

lũ...” vừa kịp ngăn mình lại, anh kết thúc bằng, “châu châu rồi”.

Bà Maddy liếc anh một cái, rồi lắc đầu. Tạ ơn Chúa, Annie dường như không để ý đến sự thay từ đột ngột của anh. Cô đang chăm chú nhìn con mèo mướp một cách thích thú, quên mất cả mấy miếng bánh quy. Alex gạt đầu ra hiệu. “Ngồi vào bàn đi, Annie yêu quý, rồi anh sẽ để em ôm cô nàng này.”

Không cần phải nói đến lần thứ hai. Đặt chiếc bát sứ lên bàn bếp gây ra một tiếng thịch vang rền làm mọi người trong bếp nhăn mặt, cô trượt khỏi ghế đầu và vội vàng tiến đến bàn ăn rồi oai nghiêm đặt mình xuống chiếc ghế lưng thẳng. Gãi gãi sau tai nàng Mama Kitty để giữ nó nằm yên, Alex sai bước ngang qua căn phòng. Annie vội lấy con mèo bằng vòng tay chào đón. Mỉm cười, anh trút bỏ vật nặng đó cho cô rồi ngồi kế bên để quan sát cách cô đối xử với con vật.

Gương mặt nhỏ nhắn của Annie ngồi lên niềm vui sướng, cô bắt đầu vuốt ve bộ lông mềm mượt của con mèo ngay lập tức. Cô nàng Mama Kitty, vốn không quen với sự quan tâm đầy yêu thương thế này, cong lưng lên rồi cọ cái má râu ria vào người Annie. Rồi cô mèo mướp bắt đầu rên rừ... ừ... to đến nỗi Alex cũng nghe thấy được. Cảm giác được độ rung, Annie vuốt mạnh tay hơn lên mình con mèo. Biểu cảm ngạc nhiên hiển hiện trong đôi mắt, và cô ngược nhìn Alex, sừng sốt ra mặt.

“Nàng ta đang rên đấy,” anh giải thích. “Mèo thường hay rên khi chúng được cưng nựng.”

Một hầu gái hồi hả đi qua với một khay bánh mỳ còn sống hướng về phía lò nướng. “Tất cả bọn chúng cũng đều rụng lông nữa,” cô ta nhận xét. “Nếu có sợi lông nào trong bát súp của cậu vợ tối nay, đừng trách tôi đấy nhé.”

Alex cười khùng khục. Rồi anh hướng sự chú ý trở lại vào Annie. Những gì nhìn thấy làm tim anh thất lại. Cô ôm con mèo mướp gần sát ngực mình, một má áp vào sườn nó, nét mặt cô gây ấn tượng mạnh

mẽ. Ngay lập tức Alex hiểu ra rằng cô hoàn toàn bị tiếng mèo rên lời cuốn, thứ âm thanh cô cảm nhận được dù chẳng thể nghe thấy.

Bí ẩn về Annie và những chú mèo con chết ngạt đã được sáng tỏ. Anh gần như có thể thấy cảnh khi cô còn rất nhỏ, khiếm thính và bị lời cuốn tột độ bởi độ rung mình cảm nhận được khi ôm mấy chú mèo con, đôi bàn tay và cánh tay bé nhỏ của cô ôm quá chặt, nổi tò mò và niềm hân hoan làm cô quên mất phải thận trọng. Những con mèo con không phải bị giết vì ý định hiểm độc mà bởi tình yêu không thể chế ngự của một đứa bé khiếm thính. Giờ đây khi đã lớn hơn, kiểm chế tốt hơn, cô bé ấy đang dụi dàng đến không ngờ với con mèo này, cẩn thận không ôm nó quá chặt hay động chạm quá mạnh.

Ngắm nhìn cô với con mèo làm Alex nhận ra cô gái này dễ bị quyên rũ thế nào bởi bất cứ âm thanh gì thoáng nghe được hay bởi những vật có thể phát ra được sức rung. Điều ấy đã làm sáng tỏ rất nhiều. Tình yêu của cô với những khu rừng, nơi cô cảm nhận được gió lùa trên da. Niềm say mê của cô với thác nước, nơi cô hoàn toàn có thể cảm nhận sức rung từ dòng nước xối vào đá sỏi. Annie và những con mèo con. Annie và cây đàn organ ở nhà thờ. Ngay từ đầu, đã có bao dấu hiệu chứng tỏ bệnh khiếm thính của cô.

Cổ họng bất giác thắt lại vì xúc cảm, Alex nuốt xuống rồi nhìn xa xăm một lúc. Thật buồn cười. Trước khi gặp Annie, anh chẳng bao giờ cảm thấy nước mắt muốn trào ra từ khi còn bé. Giờ dường như anh thường xuyên phải hấp háy mắt để xua đi những giọt lệ đang chực rịn ra hay nuốt xuống cục nghẹn nơi cổ họng. Nhìn cô, Alex dần hiểu được cuộc sống trước kia của cô như thế nào. Anh cho rằng một người phải có trái tim sắt đá lắm mới không bị tác động, và khi liên quan đến cô bé này thì trái tim anh chắc chắn không phải được tạo nên từ sắt đá.

Vào thời khắc ấy, Alex đã có ý thức chấp nhận những gì trái tim mình mách bảo trong hơn hai tuần qua. Anh đang yêu cô. Yêu đến tuyệt vọng và hoang đường. Anh thấy cô quá đổi ngọt ngào và quý báu

đến nỗi khó lòng cưỡng lại được. Nếu đó là phóng dăng... nếu đó là tội lỗi không thể thứ tha... ồ, vậy thì anh đoán rằng mình đã bị kết án.

Trái ngược với tục ngữ dân gian, anh không hoàn toàn chắc chắn rằng mình vẫn mỉm cười khi trải qua khổ ải. Vì những gì Annie tác động lên anh nên rất có thể, lệ trong mắt anh sẽ trào ra khi phút giây đến tội đã điểm. Niềm an ủi duy nhất của anh rằng đó chắc hẳn là những giọt nước mắt hạnh phúc, chứ không phải những giọt lệ đau thương.

Chương 17

Thời gian... Với Annie, thời gian, ít nhất theo cách giải thích của người khác, là một khái niệm cô không hề hiểu. Với cô, không đồng hồ, không kế hoạch, không sổ lịch để đánh dấu các ngày, các tuần, các tháng. Cô chỉ biết rằng những chuỗi ngày dài chậm chạp của mùa bướm bay đang dần ngán lại, rằng những chiếc lá trên cây đang bắt đầu chuyển màu, và rằng tiết trời đã trở nên se lạnh.

Mùa mưa đang đến, từ thẳm sâu bên trong, cô đã cảm nhận được điều đó. Nhưng lần đầu tiên trong ký ức của mình, ý nghĩ đó không làm cô sầu muộn. Không giống nhà bố mẹ cô, nhà Alex là một nơi đầy hứng thú và khám phá. Mỗi ngày cô dành hàng giờ ngồi trên giường để thổi sáo. Chán thì lại vẽ vời bao nhiêu tùy thích, vì Alex phát hiện ra cô có sở thích vẽ tranh nên đã cho cô mấy chiếc bút chì than cùng vở vẽ. Hơn nữa, mẹ vài ngày lại đến thăm, thường thì vào buổi chiều. Bà đang cố gắng học cách đọc môi, và lần đầu tiên trong ngần ấy năm, Annie có thể thật sự giao tiếp được với mẹ chút ít. bấy nhiêu đây choán hết thời gian nên cô chẳng còn cảm thấy khiếp sợ việc bị giam cầm trong nhà như trước nữa.

Nói thế không có nghĩa là cô bị giam cầm. Ngoài những thứ vẽ vời, Alex còn đưa cô một thứ trông kỳ kỳ anh gọi là cái ô, Annie ví nó là mái nhà có tay cầm. Theo anh, khi trời mưa, người ta mở ô ra và giơ trên đầu, vậy là mưa sẽ rơi xuống hết xung quanh chứ không rơi vào người. Với chiếc ô này, cô sẽ thoải mái đi dạo trong mưa bất cứ khi nào cô muốn mà không hề bị ướt.

Nếu cô vẫn còn có thể đi dạo khi mùa mưa đến. Bụng cô ngày càng

to ra, đến nỗi cô cảm giác mình đi lạch bạch như vịt. Cô sợ nhất là phải bước xuống cầu thang. Đằng trước nặng nề như vậy nên cô thường phải hơi ngả người ra sau để không bị mất thăng bằng trên các bậc cầu thang. Chuyện này luôn thật phiền toái.

Chuyện ấy cũng đang trở nên đáng lo nữa. Vì những gì Alex đã nói với cô - về việc em bé được sinh ra theo cách khác với mấy chú gà con - nên cô không còn nghĩ mình có thể sẽ đẻ ra một quả trứng nữa. Nhưng dẫu vậy, cô vẫn hoàn toàn chắc chắn rằng có một em bé đang lớn lên trong mình. Đôi lúc, cô thậm chí còn có thể cảm nhận được nó ngọ nguậy lung tung, như thể đang háo hức được ra ngoài. Kích thích của em bé như vậy, Annie bắt đầu băn khoăn làm sao nó có thể xoay sở ra ngoài được. Không thể qua rốn cô, đó là điều chắc chắn.

Cô ước mình có thể hỏi ai đó chuyện em bé được sinh ra thế nào, nhưng cả cuộc đời mình cô cũng chẳng thể nghĩ ra hỏi bằng cách nào. Mẹ chỉ mới bắt đầu biết đọc môi. Alex thì giỏi hơn nhiều nhưng không đủ để nắm được mọi điều cô nói. Mấy lần khi cô cố diễn tả cho anh những thắc mắc của mình về em bé, nhưng dường như anh không hiểu. Kỳ thực, lắm lúc Annie có cảm giác là anh không muốn hiểu. Điều này khiến cô lo lắng và cho cô thêm lý do để tự hỏi rằng liệu có phải sinh con là một trải nghiệm kinh khủng với người mẹ. Cô không bận tâm chuyện ấy. Cô muốn có em bé, và nếu phải trải qua một chút khó chịu để sinh nó ra, cô vẫn sẵn sàng làm bất cứ điều gì cần thiết.

Một buổi chiều muộn, thời điểm mà Annie thường dành thời gian cùng Alex thì anh nhận được tin yêu cầu phải có mặt ở chuồng ngựa tức thì. Ngay sau khi anh rời khỏi nhà, Annie đã thấy chán và vì gần đây cô đã được phép tự do ra ngoài nhiều hơn nên Annie quyết định đi tản bộ quanh nhà. Đang thơ thẩn dạo bước, cô bỗng dừng chân nơi chuồng ngựa.

Ngay lúc bước vào, cô đột ngột dừng lại rồi nghiêng đầu khi bị níu giữ bởi một âm thanh khe khẽ phá vỡ bầu không khí im lặng luôn vây

quanh cô. Vì rất hiếm khi phát hiện được tiếng ồn, nên thứ âm thanh này không chỉ mới mà còn khiến cô cảm thấy tò mò. Đó là tiếng rít lên, không giống bất kỳ thứ âm thanh nào cô nhớ là mình từng nghe thấy. Bị lôi cuốn, cô ngập ngừng đi qua chuồng ngựa rồi rảo bước nhanh hơn khi âm thanh kia trở nên to và dễ lần theo hơn.

Annie rẽ vào một hành lang giao cắt sau khi đi được nửa đường xuống con hẻm rợp bóng chạy qua chuồng ngựa. Phía bên trái, cô thấy một vầng sáng của ánh đèn dầu, mấy người đàn ông đang loanh quanh trong vầng sáng đó. Thích thú, cô di chuyển về phía họ. Khi đến đủ gần để xem, cô nhận ra bọn họ đang tập trung ngoài một chuồng ngựa. Nghển cổ lên để nhìn qua, cô thấy Alex đang quỳ cạnh một con ngựa cái nằm sóng soài trong chuồng.

Con ngựa đang phát ra tiếng rít chói tai mà cô nghe thấy. Con vật đáng thương hí lên, hắt đầu ra và gắng sức đứng lên đầy bần loạn. Gương mặt méo xệch và gân cổ trồi lên, Alex đang ra sức giúp con ngựa cái đứng dậy. Những lúc con ngựa ngã khụy vì kiệt sức, anh vượt ve cái bụng to kình của nó và nói đi nói lại, “Sẽ ổn thôi, cô bé. Sẽ ổn thôi.”

Dõi theo cử động bàn tay anh, Annie để ý thấy cánh tay anh đang bê bết máu, từ bàn tay lên tới tận phần tay áo xắn đến khuỷu. Nỗi lo lắng hằn lên thành những đường nét rõ ràng trên gương mặt đen sạm của anh, và khi thoáng nhìn vào đôi mắt anh, cô thấy chúng ngập đầy nỗi thống khổ. Cô đưa mắt nhìn con ngựa. Annie hiểu ra rằng có điều gì đó thật kinh khủng đang xảy ra với con vật tội nghiệp kia. Nhìn cảnh máu me ấy, cô đoán rằng con ngựa cái đã bị thương ở đâu đó.

“Bình tĩnh nào, cô bé. Bình tĩnh nào.”

Đằng sau Alex, Deiter, thợ cả ở chuồng ngựa, đang cuống cuống vật lộn với một vật có ròng rọc mắc trên xà nhà. Qua kiểu dáng của chiếc máy, Annie nghĩ rằng dải dây vải bạt sẽ vừa khít quanh thân con ngựa để có thể kéo bóng chân nó lên.

Tim nhói đau vì con ngựa cái đáng thương, cô lại gần hơn để nhìn cho rõ. Con ngựa chọn đúng thời khắc đó để đá một cú thật mạnh và hất Alex sang một bên khi nó nhổm dậy trên mây đầu gối. Trước tiếng quát của Alex – Annie biết anh hét lên qua những làn cơ căng phồng quanh cổ - Deiter dừng việc đang làm rồi chạy lại giúp. Được hai người đàn ông hỗ trợ, con ngựa lão đảo đứng dậy.

Điên cuồng – chắc là vì đau – con ngựa cái dường như chẳng hề cảm kích trước sự giúp đỡ của hai người mà quay phắt đi, hất đầu ra và bất ngờ dùng chân trước đá Alex. Cổ né chân con ngựa, anh thợ cả tóm lấy yên nhưng bị trượt. Trong cơn mê loạn thoát thân, con ngựa lại tiếp tục xoay mình, lần này nó chuyển thân sau ra phía cửa chuồng đang mở.

Annie suýt thì ngất đi. Mông con ngựa bị giãn ra, chảy máu ròng ròng, và từ chỗ đó thò ra mấy chiếc chân ngựa nhỏ xíu, cái bụng trướng to phủ đầy thứ gì đó màu trắng trong giống như mấy cục sữa bị vón lại. Một con ngựa con... Con ngựa cái đang sinh con.

Annie đứng đờ đẫn, ánh nhìn tập trung cao độ. Hai bên sườn con ngựa đang phập phồng và đầm đìa mồ hôi. Alex tóm lấy một trong các dải dây treo trên trần và nhanh chóng thắt quanh đai yên. Khi siết chặt được dây, anh chạy tới bức tường, tháo móc dây ròng rọc, nhắc bổng lên cao rồi kéo hết sức có thể.

Buộc chặt trục tời xong, anh ngoái lại nhìn Deiter. “Xoay con ngựa con đi! Nhanh lên, Deiter, nếu không nó sẽ chết đấy, khốn khiếp!”

Nhìn rõ mông con ngựa cái, Annie quan sát trong nỗi khiếp sợ khi Deiter thọc cánh tay đến tận khuỷu vào trong con ngựa. Vào trong nó! Mắt Annie tối sầm lại. Một cảm giác kinh khủng và yếu ớt trùn lầy hai chân cô. Một con ngựa con, con ngựa cái đang sinh con. Đứa bé lớn lên trong một nơi đặc biệt của cô. Chỉ là nó không tuyệt diệu như những gì Alex đã nói. Thật khủng khiếp. Khủng khiếp hơn bất cứ thứ gì Annie có thể tưởng tượng. Con ngựa cái đang chịu đau, đau đến tột

cùng. Và nếu Alex và Deiter không thể làm gì giúp được, rõ ràng là nó sẽ chết.

Một bàn tay mạnh mẽ nắm chặt lấy khuỷu tay cô. Chớp mắt để nhìn xuyên qua những đốm đen sẫm lại trước mắt, cô ngẩng đầu nhìn gương mặt lo lắng của một người đàn ông mình chưa bao giờ thấy. Anh ta nói gì đó với cô, nhưng đang trong tình trạng thế này, cô không thể tập trung vào miệng anh ta được.

Tất cả những gì cô muốn là chạy đi. Khỏi người đàn ông này. Khỏi chuồng ngựa. Khỏi Alex, người đã lừa dối cô. Đi đến nơi nào đó an toàn – nơi nào đó cô có thể trốn – nơi nào đó để những tiếng hét đang vang lên trong cô được giải phóng mà không ai nghe thấy.

Cô xoay người và bỏ chạy, mù quáng và khiếp hoảng, một ý nghĩ cứ quẩn quanh trong đầu rằng có lẽ, nếu chạy đủ nhanh, cô có thể trốn thoát khỏi số mệnh mà tự nhiên đã định sẵn cho mình. Nhưng khi ra khỏi khu chuồng ngựa, mọi ý nghĩ về trốn chạy bỗng tan biến trong tâm trí cô. Hai chân cảm thấy mềm nhũn, lảo đảo và không thể đỡ nổi sức nặng của cơ thể. Thế giới quanh cô dường như đang xoay tròn và bỗng bênh trôi chậm chậm, lúc thì thảng đứng, rồi lại chuyển trục, làm cô có cảm giác như mình đang bị tung lên, lộn xuống và chuyển qua lại hai bên.

Rồi cô thấy buồn nôn, buồn nôn khủng khiếp. Trong ánh mắt nhòa mờ, cô trông thấy ngôi nhà, và bắt đầu loạng choạng chạy nhanh về phía ấy. Ở đó có một chỗ trốn. Một nơi an toàn.

Alex chỉ vừa rửa ráy xong và đang lau khô cánh tay thì bà Maddy lao vào chuồng ngựa, đôi mắt xanh của bà lồi ra, mặt xanh như tàu lá. Thẳng người lại trước mặt anh, bà bắt đầu mấp máy miệng, nhưng phải vài giây sau mới có âm thanh phát ra.

“Annie,” cuối cùng bà cũng cố hét ra được. “Trên gác mái! Con bé đang gào hét và làm điều gì đó thật kinh khủng. Lên đi, cậu Alex. Lên

nhanh đi!”

Một trong những người giúp việc đã rửa ráy xong trước Alex và đang đứng gần đó gài khuy áo liền nói, “Ôi, chết tiệt”.

Cả bà Maddy và Alex quay phắt sang anh ta. Trước cái nhìn trừng trừng đầy thắc mắc của hai người, anh ta nhún vai. “Mợ có ở đây ít phút trước,” anh ta giải thích, trông có vẻ xấu hổ. “Mợ xem ra khá buồn khổ khi chạy đi.”

“Ở đây á?” Alex gầm lên. “Ý anh là sao, ở đây hả, Parkins? Ý anh là cô ấy thấy con ngựa cái sao?” Khi anh ta gật đầu, Alex gần như gầm ghè. “Vì cái chết tiệt gì mà anh không nói với tôi?”

“À, cậu đang bận. Với con ngựa cái và mọi thứ. Nếu tôi làm phiền cậu, chúng ta chắc chắn sẽ mất con ngựa.”

Alex cảm thấy một thôi thúc khó cưỡng muốn đấm cho rằng tên này tọt xuống họng. “Này, Parkins, vợ tôi quan trọng với tôi hơn gấp nhiều lần so với con ngựa chết giẫm kia. Cô ấy lẽ ra không được ở đây. Ngay lúc thấy cô ấy, anh đáng lẽ...”

Alex buông lỏng câu nói, nhận ra thật vô ích làm sao khi mắng mỏ thậm tệ gã này. Sự đã rồi. Ném chiếc khăn đang lau xuống, anh đẩy bà Maddy ra rồi chạy vào nhà.

Ngay khi vào hành lang, Alex đã nghe thấy tiếng gào thét. Nó không giống bất cứ âm thanh gì anh đã từng nghe thấy trong cuộc đời mình, tiếng gào khóc điên loạn và khiếp đảm khô khan dội lại một cách đáng sợ dọc theo chiều dài chiếc cầu thang. Năm chặt đốt lan can, anh đu lên bậc đầu tiên rồi phi thân trên những bậc tiếp theo, trái tim đập vào lồng ngực không khác gì búa tạ. Khi anh đến dãy cầu thang thứ hai, tiếng thét dường như to hơn, khủng khiếp hơn, lúc thì là tiếng thét gào, lúc lại là tiếng rên rỉ phát ra từ cuống lưỡi, tiếng thốn thức đứt đoạn trầm và dữ dội đến độ anh bắt đầu sợ rằng Annie có thể làm gì đó gây hại nghiêm trọng đến bản thân.

Lao từ hành lang tầng ba ra cánh tây. Va vào bậc cầu thang hẹp và dốc đứng chết người. Khụy gối xuống. Loạng choạng đứng dậy. Alex bước đi trong bóng tối, gần như vô thức với tất cả mọi thứ trừ tiếng gào thét và ý thức khẩn trương đến chỗ vợ mình.

Anh va mạnh vào cửa gác mái đang đóng như thể tấm chắn gỗ đó không tồn tại. Bóng tối. Đủ thứ án ngữ lối anh đi. Cái gì không thể nhảy qua, anh gắng sức luồn lách, gần như chẳng để ý đến đau đớn khi những chỗ lồi sắc nhọn làm trầy xước ống chân và giáng vào đùi. Annie... Lạy Chúa. Nỗi kinh hoàng và đau đớn anh nghe thấy trong tiếng gào thét của cô suýt làm anh ngã quỵ. Con ngựa cái, anh điên dại nghĩ. Cô ấy đã thấy con ngựa lâm bồn. Việc cô vào chuồng ngựa, việc cô đã chứng kiến chuyện gì đó khủng khiếp làm anh buồn nôn. Buồn nôn thật sự. Không người phụ nữ mang thai nào nên xem những cảnh như thế, người như Annie lại càng không.

Alex cuối cùng cũng đến được bức tường ngăn phòng khách bé nhỏ của cô với phần còn lại trên gác mái. Khi anh lao đảo qua bức vách ngăn thì tiếng thét của Annie nín bật. Sự tĩnh lặng đến tuyệt đối dường như lại thật inh ỏi, đập vào tai anh, vang rền. Lờ mờ, anh ý thức được hơi thở khe khẽ của chính mình.

Ánh sáng bàng lảng của chiều thu muộn yếu ớt rót qua cửa sổ mái nhà chẳng làm căn phòng sáng lên là mấy. Alex lục lọi trong bóng tối âm đạm, điên cuồng cố xác định vị trí của cô. Khi mắt đã dần quen với bóng tối, anh cuối cùng cũng thấy gương mặt trái xoan xanh nhợt của cô. Bước lại gần, gắng sức nhìn, anh bắt đầu nhận ra từng đường nét trên gương mặt ấy.

Chỉ nghĩ đến việc đỡ dành cô, Alex thu nốt khoảng cách giữa hai người bằng ba sải chân tiến đến góc nơi cô đang núp mình. “Annie, cưng à.” Anh nắm lấy bờ vai đang run lên bần bật của cô. “Cưng...”

Sự tĩnh lặng lại bủa vây lấy Alex. Sự tĩnh lặng bất ngờ và kinh

khủng. Lạy Chúa, cô ấy đang nín thở. Để nén tiếng gào thét. Cô đang sợ. Sợ anh. Cô đã phá vỡ quy tắc giữ im lặng, và giờ thì nghĩ rằng anh có lẽ sẽ trừng phạt mình.

“Annie, không. Cung à, nào, cứ khóc đi. Anh không bận tâm đâu.”

Với tình trạng hoảng loạn thế này, Alex không nghĩ là cô để ý đến những gì anh nói. Thân hình mảnh mai của cô co giật một cách dữ dội vì những tiếng thốn thức bị nén chặt. Anh cúi xuống nhìn cô chầm chầm, bắt lực không thể phá vỡ vực sâu ngăn cách giữa hai người. Bị điếc. Cả đời tuân theo quy tắc và bị mắng chửi thậm tệ khi vi phạm. Kể cả trong bóng tối, anh vẫn thấy được gương mặt nhỏ nhắn méo xệch của cô đang chuyển sang màu xin đỏ đầy khiếp hãi. Mạch máu trên thái dương và dọc cổ họng căng phồng tím tái dưới da cô, co giật và sưng lên vì sức ép.

Cơn thịnh nộ đầy bất lực bùng nổ bên trong Alex. Anh đứng phắt dậy, đột ngột đến độ làm đầu óc quay cuồng. James Trimble. Sợi dây da chết tiệt đó.

Anh xoay người và chạy khỏi gác mái, phóng lên những bậc thang dốc hẹp như thể chúng không tồn tại. Gần như ngay sau khi anh rời khỏi gác mái, Annie lại bắt đầu gào khóc. Ngốc thật, cô sao biết được tiếng thét của mình to đến thế nào.

Mất nhòa đi vì lệ, anh băng ngang qua nhà, cảm giác như mình đang ì ạch lội qua vũng mật đường cao đến thắt lưng, mỗi bước đều phải gắng gượng, mọi chuyển động đều chậm chạp đến khổ sở. Alex xông vào thư phòng như một kẻ điên. Sợi dây da.

Sợi dây da ôn dịch. Anh chẳng thể nhớ mình đã để nó ở đâu.

Đến bàn làm việc, anh giật tung mọi ngăn kéo ra khỏi đường rãnh, mọi vật đổ ào ra sàn. Alex mơ hồ nhận ra bà Maddy chạy vào thư phòng. Cứ như từ khoảng cách rất xa, anh nghe thấy bà nói, nhưng lại chẳng thể luận ra là cái gì. Bà có nói gì cũng chẳng là vấn đề. Chẳng

có gì bận tâm đến anh giờ này ngoài cô gái trên kia.

Anh cuối cùng cũng tìm được chiếc dây da trong ngăn kéo cuối cùng bên phải bàn làm việc. Anh cuộn chặt tay quanh nó và phóng qua bà Maddy, không liếc bà lấy một cái. Bước những bước cũ, anh trở lại gác mái. Giờ anh biết rằng Annie sẽ im bật ngay lúc nhìn thấy anh. Đó là quy tắc.

Ồ, anh đã chịu đủ những quy tắc ngu xuẩn của nhà Trimble, và anh sẽ cho Annie thấy, lần đầu và cũng là lần cuối.

Lúc anh bước vào phòng khách của cô, cô phản ứng y như lần trước, hỏn hển rồi nín thở để đề nén bất cứ âm thanh nào cố thoát ra. Alex rảo chân đến thẳng chiếc bàn ba chân lung lay. Cánh tay mạnh bạo của anh quét bay bộ ấm chén cộc cạch của cô. Chén và đĩa lót đập vào tường, vỡ tan vì va chạm, mảnh sành và các miếng vụn nảy bật ra. Anh mặc kệ. Anh có thể mua cho cô nhiều chén tích hơn thế, mua đầy chát nhà nếu điều đó làm cô vui. Nhưng anh không thể mua cho cô một cơ hội khác trong đời!

Run lên vì giận dữ, anh đập chiếc dây da lên mặt bàn. Rồi lục chiếc dao nhíp trong túi quần ra.

Bằng những cử động giật giật nhất gừng, anh điên cuồng mở lưỡi dao rồi kéo nó suốt chiều dài của sợi dây da, cắt nó thành mấy mảnh, rồi lại cắt vụn thành những mảnh nhỏ hơn.

“Hét đi!” anh gầm lên với cô. “Hét, thét, gào đi! Anh chẳng quan tâm, Annie! Em có hiểu anh không vậy? Anh sẽ không trừng phạt em vì em làm ồn. Anh sẽ không bao giờ phạt em. Không bao giờ!”

Xoẹt, xoẹt, xoẹt! Trong cơn cuồng loạn, Alex bằm vằm sợi dây da cho đến khi trước mặt anh chỉ còn những mẩu nát vụn. Rồi, chỉ đến lúc đó, anh mới thực sự ngừng lại. Quăng dao nhíp xuống, anh buông hai tay xuống mặt bàn rồi cúi đầu, thở như thể vừa chạy cả dặm đường. Cuối cùng khi nhìn lên, anh thấy Annie vẫn nép mình trong góc

phòng, hai cánh tay mảnh khảnh bó lấy gối. Tương phản với gương mặt đỏ gắt vì nín thở, đôi mắt thật to đăm lẹ của cô là những đốm mực màu xanh biếc.

Alex quần lấy ánh mắt cô. “Anh yêu em, Annie,” anh khản giọng thì thầm, và rồi dang tay về phía cô.

Trong giây phút như kéo dài như vô tận, Alex chờ đợi, thậm lặng cầu nguyện một phép màu mà anh chưa một lần ước từ khi còn rất nhỏ. Chỉ một phép nhiệm màu còn con.

“Làm ơn...” anh thì thầm đứt đoạn. “Lại đây, Annie yêu dấu.”

Cùng tiếng nước nở khe khẽ và rời rạc, cô đứng dậy khỏi sàn, đột ngột đến độ như di chuyển trong bóng tối. Rồi cô lao tới anh, chạm nơi đầu tiên lộ ra trên cơ thể nhỏ bé của mình vào anh, nơi ấy vào lúc thai nghén này dĩ nhiên là phần bụng. Sợ cô làm đau bản thân, Alex đỡ lấy sức nặng cơ thể cô để giảm bớt tác động và suýt mất thăng bằng khi đang nỗ lực làm điều đó. Alex đỡ lấy cô rồi lão đảo lùi một bước, xoay sở để đứng vững trên đôi chân của mình.

Annie... Cánh tay mảnh mai của cô ôm quanh cổ anh, bám chặt lấy anh như thể cô đang lủng lơ trên vách đá và anh là điểm tựa duy nhất. Tiếng thốn thức trầm khàn và run run vẫn bị cô đè nén lên vai anh, chẳng lớn lắm nhưng vẫn bật nảy xuyên qua anh. Anh chỉ thấy mừng vì cô không còn nín thở nữa.

“Ôi, Chúa ơi, Annie...” Nhẹ nhàng, anh kéo cô sát lại để cô tan chảy vào anh như một lát bơ trên chiếc bánh nướng nóng hổi, nếu quả thực điều đó là có thể.

“Tha thứ cho anh, cưng à. Tha thứ cho anh.”

Gương mặt đang vùi trên vai nên Alex biết cô không thể biết anh đang nói gì, và có lẽ cô đơn giản cũng không biết được. Trước khi có thể hy vọng an ủi được cô, anh phải bình tĩnh lại, và ngay bây giờ, anh chẳng bình tĩnh chút nào. Tất cả là lỗi của anh. Anh đã có cơ hội một

lần được ngồi cùng cô và giải thích về chuyện sinh nở, và ngoài thứ lịch thiệp lầm lạc, anh cũng đã trốn tránh trách nhiệm, tự nói với mình rằng ngu si hưởng thái bình.

Anh đã sai lầm biết bao. Vì tránh chủ đề đó, anh đã để cô trở nên dễ tổn thương theo cách mà không một phụ nữ nào nên thế. Vì anh và sự ngu xuẩn của anh mà giờ cô đang khiếp sợ và hoảng loạn. Nhảm nhí và hoàn toàn thừa thãi. Giá mà anh chỉ cần nói cho cô biết. Tất cả những gì anh cần phải làm để tránh mớ bòng bong này là chút ít thành thật.

Gần như quỳnh quang khi cố lại gần anh, cô giẫm lên hai mũi ủng của anh và níu cổ anh chặt hơn. Cô nhẹ đến mức Alex hầu như chẳng cảm thấy áp lực trên chân mình. Nghiêng cánh tay dưới hông cô, anh nâng cô sát vào mình, mỉm cười qua làn nước mắt vì cô ngọt ngào đến nhường nào. Annie, bụng to và tất cả, là thứ quý báu nhất anh từng ôm trọn trong tay. Khi anh áp mặt vào mái tóc cô, cô bật lên tiếng khóc. Tiếng khóc dữ dội, khủng khiếp ngập ngừng phát ra từ lồng ngực.

Với Alex, âm thanh ấy làm tan nát cõi lòng anh, không phải tiếng khóc điêu luyện được tạo ra để khơi gợi đồng cảm, không phải tiếng thổn thức mỏng manh được đong đếm cẩn thận để ra vẻ nữ tính. Tiếng khóc này thoát ra từ linh hồn cô, thô ráp với nỗi đau, xấu xí trong thành thực. Chẳng có thứ gì bị kìm nén hay chỉnh sửa. Dù vậy, với Alex, đây là thứ âm thanh tuyệt vời nhất trên đời. Chính việc cô dám để nó thoát ra đã là một món quà của niềm tin.

Nhận ra điều đó khiến anh trào nước mắt. Quên đi thể trạng mong manh của cô, quên đi mọi thứ, anh siết chặt vòng tay mình quanh cô, nhận thức rõ những rё xương sườn yếu ớt dưới lòng bàn tay mình, bờ vai nhỏ hẹp, thân thể nhẹ bẫng. Không có quá nhiều thứ của cô, nhưng bằng cách nào đó, cô đã lấp đầy thế giới của anh. Siết cô trong vòng tay. Biết rằng cô tin anh khi chưa bao giờ tin tưởng một ai khác...

Món quà của Annie... Ôm chặt cô như lúc này, Alex gần như chẳng

tin đã có lúc anh từng than trách số phận, khi anh xem cuộc hôn nhân với cô là sự hi sinh bắt buộc để sửa chữa sai lầm. Anh có những cái sai phải điều chỉnh, chắc chắn, nhưng chúng không liên quan gì đến nghĩa vụ và cũng chẳng dính líu gì đến sự hi sinh. Yêu thương cô gái này, trở thành một phần trong thế giới của cô, chính là một phước lành.

Khom người xuống, Alex bồng cô trên tay rồi bế cô ra chiếc ghế đu trong góc phòng. Gieo mình xuống đó, anh đặt cô trong lòng, để đầu cô tựa vào cánh tay mình, không đủ để anh thấy gương mặt cô, nhưng đủ để cô thấy mặt anh. Đôi mắt sẫm tối vì hoảng loạn của cô quần chặt lấy mắt anh, gần như tuyệt vọng. Đến tận giây phút đó, Alex đã toan nói chuyện với cô, giải thích để giảm tính nghiêm trọng trong những gì cô thấy ở chuồng ngựa. Nhưng ánh mắt cô làm anh câm lặng. Giờ không phải lúc để nói chuyện. Ít nhất là không phải theo cách thông thường.

Thay vào đó, anh kéo cô sát lại, gần đến mức như ôm một đứa trẻ, và bắt đầu đung đưa. Vừa lắc lư, anh vừa thì thầm những lời mà anh biết cô không nghe thấy được. Nhưng những gì anh nói không quan trọng. Dù sao đi nữa điều Annie cần lúc này là những thông điệp không thể diễn tả bằng lời. Anh lấy bàn tay run rẩy vuốt mái tóc cô. Rồi áp má lên đỉnh đầu cô và nhắm mắt lại, không chút ngạc nhiên khi cảm nhận nước mắt mình lăn xuống má nhiều hơn. Mỗi tiếng thổn thức của cô xuyên vào anh khác nào một lưỡi dao.

Có đôi lần trong đời anh cảm thấy tội lỗi, nhưng chưa lần nào anh cảm thấy nhiều như lúc này. Vì biết cô cần được khóc nên anh để cô khóc. Chúa biết cô xứng đáng được nhiều đến thế. Khi cô bắt đầu nín dần, anh chỉnh lại vị trí của cô trên cánh tay mình để mặt hai người gần sát trong gang tấc. “Annie,” anh nói, rồi nặng nhọc hít vào thật sâu, “Anh nghĩ ta cần phải nói chuyện. Về đứa bé, và chuyện sẽ thế nào khi...”.

Đôi mắt căng ra với nỗi khiếp đảm hiển nhiên, cô lắc đầu dữ dội.

“Khuu...ông!”

Alex nắm trọn lấy cằm cô và kéo cô nhìn vào mình. Cuối cùng khi cô đã chịu yên và anh cảm giác cô đã chú ý cao độ vào mình, anh nói, “Anh đã khi nào nói dối em chưa? Đã khi nào chưa?”.

Cô lắc lắc cái đầu gần như không có.

“Vậy thì hãy tin là bây giờ anh không dối em. Sinh con không...” anh nhấn mạnh từ không, nói thật chậm và rõ ràng quá mức, “giống như những gì em đã thấy diễn ra trong chuồng ngựa đâu”.

Mắt cô dán chặt vào mắt anh, chứa đầy băn khoăn và hoài nghi.

Alex nuốt xuống, không trông đợi cuộc đối thoại này, nhưng anh biết mình phải hoàn thành nó. Ngập ngừng không biết bắt đầu từ đâu, anh đơn giản chỉ bắt đầu nói. Từng từ một, anh không chắc chắn chính xác những điều mình đang nói, chỉ là anh nói với cô về chuyện con ngựa con bị đẻ ngược, tiếp theo là mô tả chuyện sinh đẻ bình thường. Anh không giấu giếm điều gì và hoàn toàn thành thật, kể cả về cơn đau khi vượt cạn. Lúc anh giải thích em bé sẽ ra khỏi cơ thể cô như thế nào, mắt cô tối sầm lại vì sợ, làm tim anh se thắt nhưng cũng khiến anh mỉm cười.

“Annie yêu dấu, mẹ em sinh ra em. Mẹ anh sinh ra anh. Tất cả những vật thể sống quanh ta đều được sinh ra, và rất giống cách con em sẽ được sinh ra. Có thể không dễ chịu nhưng em sẽ vượt qua, và anh sẽ luôn bên cạnh để giúp em, anh hứa.” Anh lần ngón tay dọc theo lúm đồng tiền trên má cô. “Chuyện này sẽ rất tuyệt, cũng à, không hề kinh khủng. Hãy tin anh. Và khi nó qua đi, em sẽ có đứa con của riêng mình để em yêu thương.”

Trước mẫu tin ấy, cô trông thật mơ hồ. Alex không khỏi toét miệng cười. “Em nghĩ anh đang tào lao với em sao?”

Khi cô vẫn có vẻ nghi ngờ, anh nói, “Ồ, anh thấy dường như chúng ta bắt buộc phải xuống chuồng ngựa thôi. Dù phải đẻ ngược và sau tất

cả những chuyện đó, con ngựa cái vẫn ổn. Và nó là bà mẹ đáng tự hào của chú ngựa non nhỏ bé, dễ thương nhất mà em từng thấy”. Tỏ vẻ cương quyết, Alex nhắc cô ra khỏi lòng mình và đứng lên. “Anh sẽ chứng minh cho em rằng anh không nói dối”.

Cô lắc đầu quây quật, rõ là khiếp sợ trước ý nghĩ trở lại chuồng ngựa.

Alex nắm lấy tay cô. “Hãy tin anh, Annie. Em vừa thấy điều tồi tệ nhất mà một người sắp làm mẹ có thể thấy. Giờ anh muốn em thấy điều tuyệt vời nhất.”

Annie không hề muốn trở lại chuồng ngựa đó. Nhưng Alex nài nỉ, và vì anh to lớn hơn rất nhiều nên cô không có sự lựa chọn nào khác ngoài việc tuân theo. Cô ngạc nhiên khi thấy bóng tối đã buông xuống trong suốt thời gian cô ở trong nhà. Ánh trăng và những chiếc bóng đổ lên hai người khi họ bước vào sân trước. Như thể cảm nhận được sự bồn chồn của cô, anh vòng tay lên vai cô và kéo cô sát lại khi hai người cùng sóng bước.

Hơn bất cứ thứ gì khác anh có thể làm, sự gần gũi bất thường của anh được tận dụng để làm cô quên đi nỗi lo. Nơi vai cô áp vào sườn mình, anh cảm giác giống như miếng lụa chần bông nhẹ nhàng phủ lên gang thép. Cánh tay anh quấn quanh người cô cảm giác ấm áp và mạnh mẽ lạ kỳ. Khi hai người sóng bước qua khu vườn tắm tối, cô chợt nghĩ chắc hẳn anh đang khớp sải bước của mình với cô, vì chân anh dài hơn chân cô biết bao nhiêu. Hông anh đánh vào sườn cô ở điểm trên quá eo cô.

Cô lên nhìn nét mặt nghiêng sạm tối của anh, bị anh làm hồi hộp theo cách cô chưa từng cảm nhận, kiểu như chộn rộn trong lòng, nhưng phần khích đến lạ. Cứ như cảm thấy được cái nhìn của cô, anh cúi xuống, bắt gặp ánh mắt cô, rồi nở một nụ cười tươi rói, chậm chậm và hơi xéch lên. “Chúng ta chưa bao giờ cùng đi dưới ánh trăng, em nhỉ?”

Annie lắc đầu.

Những ngón tay dài chuyển sang ôm lấy vai, và sự chà xát từ cái động chạm của anh lên tay váy cô khiến da cô có cảm giác râm ran. “Chúng mình phải đi thường xuyên hơn. Dưới ánh trăng, em đẹp lắm. Đẹp vô cùng.”

Vì lý do nào đó, Annie hoài nghi lời anh nói. Dù thường không cho phép mình được thỏa thuê khóc lóc nhưng vài lần cô đã để mình thổn thức và sau đó trông cô thật khủng khiếp, mắt sưng húp còn mặt thì đỏ gay.

Cứ như đoán được ý nghĩ của cô, anh cười khùng khục, tiếng cười trầm rung trên vai rồi lan xuống dọc cánh tay cô. “Em đẹp lắm, Annie yêu dấu à. Tin anh đi. Hiển nhiên em là một trong những thiếu nữ xinh đẹp nhất anh từng thấy thích thú lúc ngắm nhìn.”

Cảm giác nóng ran từ từ lan lên cổ Annie rồi tích lại như ngọn lửa trên đôi má cô. Cô quay đi thật nhanh. Ngay lập tức, cô thấy cơ thể anh di chuyển, và điều kế tiếp cô biết được là anh đang cúi khom xuống và hướng về phía trước để mặt mình trước mặt cô. Cô giật mình chồm ra sau, làm anh lại phá lên cười.

“Anh đang nói chuyện với em đây, ngọc ạ. Làm sao em biết anh đang nói gì nếu em không nhìn vào anh?”

Lúc anh đứng thẳng lên, Annie đưa mắt dõi theo anh, suýt mỉm cười dù không muốn. Vì điều cuối cùng cô muốn làm mấy phút trước chính là mỉm cười nên nó khiến cô ngưng lại.

“Thế này tốt hơn rồi,” anh nói. “Anh thấy mình giống một thằng điên khi đi trong đêm tối, nói chuyện một mình.”

Một bên khóe miệng cô run lên. Anh chạm một ngón tay vào lúm đồng tiền trên má cô. “Tiện nói luôn, em còn có nụ cười rục rờ nhất anh từng thấy. Nụ cười khiến những gã trai trưởng thành có thể tự biến mình thành những kẻ vô cùng ngốc nghếch.”

Annie lắc đầu. Anh gật đầu dứt khoát không kém. Nén tiếng cười khúc khích, cô lắc đầu mạnh hơn.

Anh nhượng một bên lông mày và làm bộ cau kính. “Chúa ơi, cuộc tranh cãi đầu tiên của chúng ta.”

Trước câu nói đó, Annie mắt kiểm soát. Tiếng cười khúc khích cô vừa dần lại giờ vọt ra khỏi cổ họng. Thấy âm thanh đó, Alex xoay người và dừng bước. Suy nghĩ theo bản năng đầu tiên của Annie là anh sắp mắng mỏ cô. Nhưng thậm chí dưới ánh trăng, cô cũng thấy được tia lấp lánh tinh nghịch trong mắt anh.

“Phải anh vừa nghe thấy tiếng cười không?” Siết chặt cánh tay quanh vai cô, anh nhẹ nhàng kéo cô sát vào mình. “Không! Không phải Annie của anh.” Anh ngắm nghía cô một lúc. “Cô bé tội nghiệp ơi, em vừa nắc đúng không? Nổi khổ sở trong thời kì mang thai của mọi phụ nữ, chứng khó tiêu dai dẳng.”

Annie lại cười khúc khích. Cô dường như chẳng thể ngăn nổi mình. Và khi cô cười, điều lạ thường nhất đã xảy ra. Nụ cười tươi rói của Alex biến mất, rồi sau khi nhìn cô trong vài giây tưởng như dài vô tận, anh rơm rớm nước mắt.

“Cảm ơn em,” anh nói. Chỉ vậy thôi, chỉ một câu ‘cảm ơn em’ giản đơn. Nhưng với Annie, đây là hai từ tuyệt diệu nhất cô từng nghe người khác nói, và chúng có ý nghĩa với cô hơn hàng nghìn từ khác. Rồi anh nói với cô đủ thứ chuyện, cụ thể là những gì anh nói với cô trên gác mái là thật lòng, rằng anh không những sẽ không phạt cô vì phát ra âm thanh mà còn muốn cô làm thế.

Một cảm giác tự do kỳ lạ ập đầy trong cô, một cảm giác nhẹ nhàng như thể cô đang bồng bênh trôi nổi. Cô nhận ra mình có thể tin tưởng người đàn ông này. Mọi thứ. Và cùng với ánh nhìn cổ vũ của anh, cô liều mập máy mấy từ, “Không có gì”.

Thật khó tin, anh dường như đọc được môi cô, vì nụ cười anh rõ nét

hơn. Năm lấy cầm cô bằng mép ngoài tay, anh nghiêng đầu cô để ánh trăng rọi lên đó. “Nói lại đi em.”

Annie thỏa mãn yêu cầu của anh. Khi cô nói xong, anh nghiêng ngón cái ngang môi cô, đôi mắt cười nong âm khi chúng chìm sâu trong mắt cô. “Không phải thật giống một phụ nữ sao? Khuyến khích cô ấy nói chuyện, và điều đầu tiên bạn biết, cô ấy là một cái máy nói.”

Với lời tuyên bố ấy, anh lắc đầu rồi kéo cô bước đi. Chăm chú nhìn vào chuồng ngựa, Annie nhận ra rằng mình không còn thấy sợ phải đến đó và xem con ngựa cái nữa. Thậm chí nếu Alex có sai bảo cô đi chãng nữa, và con ngựa đang ở trong tình cảnh đáng thương thì cô cũng vẫn có thể đổi mặt.

Miễn là Alex đi cùng, cô nghĩ mình có thể đổi mặt với hầu hết mọi thứ.

Khi hai người đi vào chuồng ngựa, dũng khí của Annie nguội lại. Trong chuồng ngựa thật tối. Và tĩnh lặng như tờ. Đây là cách cô tưởng tượng ra cái chết sẽ như thế nào, cõi hư vô đen tối. Trong ít phút, Alex để cô đứng đó một mình giữa khoảng không. Cô không hề biết lý do, chỉ biết anh bỏ cô và cô cảm giác như da mình sắp lộn ra ngoài.

Rồi anh lại đến bên cô. To lớn, cường tráng và âm áp. Anh nắm lấy hai tay cô rồi đặt lên thứ gì đó bằng kim loại và thủy tinh. Annie lấy ngón tay lần xét đường viền của nó và nhận ra đó là cây đèn bão. Cô khẽ cười vì sự chu đáo của anh. Qua việc để cô chạm vào cây đèn, anh đã giải thích vì sao mình rời khỏi cô trong chốc lát.

Giữ chặt cánh tay anh, cô tựa vào anh khi hai người sóng bước, mong ước rằng cuối cùng anh sẽ quyết định để hai người họ không phải làm điều này nữa. Chẳng hề có may mắn như thế. Anh dồn về phía trước, kéo cô bên cạnh mình trong bóng tối. Khi cùng rẽ sang trái, cô biết hai người đang bước vào hành lang giao cắt và chuồng của con ngựa cái đó nằm ngay phía trước. Chăm chú nhìn qua bóng tối

một cách vô ích, cô cố nhìn mặt Alex. Cô muốn, không, mà là cần phải thấy anh.

Khi dừng lại, anh một lần nữa rời khỏi cô. Chưa bao giờ trong đời mình Annie cảm phần chứng khiếm thính của mình gay gắt đến vậy. Đường như với cô, sự yên lặng đã trở thành một vật thể sống với những ngón tay đầy móng vuốt lạnh lẽo đang xoắn quanh cô. Alex? Ôi Chúa ơi, anh đã rời bỏ cô. Hoàn toàn đơn độc. Cô cuống cuống mò mẫm. Lòng bàn tay va vào mảnh gỗ xù xì.

Ngay sau đó, ánh sáng bật lóe bên cạnh cô. Giật mình, Annie nháy ra sau. Rồi cô thấy chỉ là Alex đang quẹt diêm thôi. Ánh lửa hổ phách lập lòe trên gương mặt đen sạm của anh, làm đôi mắt anh bùng sáng lạ kỳ. Nâng cầu đèn lên, anh châm ngọn lửa vào cây đèn bão, rồi một sắc trắng chói lóa bùng lên. Vẩy qua diêm ra ngoài, anh dứt đầu nóng của nó vào miệng để đảm bảo nó tắt hẳn trước khi ném đi. Vặn van đầu để điều chỉnh ánh sáng xong, anh treo đèn lên cây đinh nhô ra được đóng quá đầu mình.

Anh nói gì đó với cô. Rồi khi cô không phản ứng, anh đặt hai tay lên hông, trọng lượng dồn vào một chân đi ủng, chân kia hơi gập lại. Cắn chặt que diêm giữa hai hàm răng, anh tiếp tục nói. Vì anh nói qua kẽ răng nên Annie chẳng biết anh đang nói gì, chỉ biết anh đang phát cáu vì cô không nghe lời. Khi anh lại toan nói tiếp, cô bước thật nhanh ra trước và giật que diêm khỏi răng anh.

Anh trông lúng túng một chút rồi chậm chậm toét miệng cười. “Ô. Anh xin lỗi nhé.”

Cô nhượng một bên lông mày.

“Anh đang bảo em nhìn và tự mình xem đi.” Anh nghiêng đầu về phía ngăn chuồng. “Ngựa mẹ và ngựa con, bình an vô sự.”

Khi Annie quay ra để nhìn qua cánh cửa, anh bước sau cô và vòng cánh tay mạnh mẽ quanh eo cô, một bàn tay to lớn mở rộng trên chiếc

bụng to của cô, các ngón tay của anh dịu dàng mơn mớn. Chỉ trong tích tắc, cô sống người lại, bị nét quen thuộc làm cho mất bình tĩnh. Nhưng rồi cô cảm thấy sự căng thẳng trôi tuột dưới cái vuốt ve âu yếm từ bàn tay anh. Alex. Cô ngã vào anh rồi nhắm mắt lại, tưởng tượng rằng mình cảm nhận được sức mạnh của anh đang thấm vào cô. Dưới bờ vai mình, cô cảm nhận được những cú đập đều đều của trái tim anh, một nhịp điệu sung mãn và êm dịu mà dường như hòa hợp đến lạ với nhịp nhanh từ trong mạch đập của chính cô.

Nụ cười hé trên môi cô, và cô mở mắt ra, nhìn vào ngăn chuồng. Con ngựa cái đứng giữa chuồng, đôi mắt nâu trong veo của nó tò mò nhìn hai con người đã xâm phạm vào không gian yên bình của mình. Bên cạnh con ngựa cái là chú ngựa non, bốn cái chân dài lóng ngóng đang giạng rộng ra để giữ thăng bằng. Đầu rúc vào bụng mẹ, cu cậu hăm hở bú, chùm lông đuôi bé xinh nhấc lên rồi xoay những vòng thật nhanh và nhỏ.

Alex đưa người về trước để cô thấy được mình. “Nhìn thấy cái đuôi không? Cần bơm của cu cậu đấy. Cứ bú là đuôi lại phe phẩy lên xuống.”

Annie cười khúc khích.

“Anh mừng vì em thích anh chàng này. Trước khi mùa đông qua đi, nó chắc sẽ giống như một phần của gia đình mình. Nó được sinh trái mùa đấy. Hầu hết ngựa con đều được sinh ra vào mùa xuân, mùa này cho chúng vô khối thời gian để trưởng thành trước khi thời tiết khắc nghiệt tới. Chúng ta sẽ phải cưng nựng anh bạn nhỏ này.”

Nói rồi, Alex khom vai để tựa cằm bên tai cô. Ngay dưới thái dương mình, cô cảm nhận được tiếng soàn soạt khe khẽ từ bộ râu quai nón. Hương cam bergamot từ nước hoa cạo râu cologne lấp đầy các giác quan của cô.

Đột nhiên, cứ như bị sức nặng của bàn tay anh quây rầy, em bé

trong bụng cô ngộ nguậy. Không phải chỉ ngộ nguậy chút xíu như cô thường cảm nhận, mà là một cú huých khá mạnh. Cô giật nảy mình và cảm giác ngực Alex giật lên vì cười, sức rung trầm của tiếng cười xuyên qua cô giống như là ánh nắng.

Đặt lại bàn tay mình, anh nhẹ nhàng ấn ấn vào vùng bụng tròn cứng của cô. Em bé chuyển mình để thoát khỏi sức ép do bị xâm phạm. Annie cảm giác một cơn đỏ mặt ấm nóng đang lan lên cổ mình.

Alex chắc hẳn cảm nhận được nhiệt đang tăng lên và phả vào má mình, vì anh nghiêng sang bên để nhìn cô bằng đôi mắt long lanh màu hổ phách. “Đừng ngại, Annie yêu dấu. Nó là con anh, cũng như em là của anh. Cảm nhận sự sống trong em giống như được chạm vào phép màu vậy.”

Đặt tay mình lên tay anh, Annie nhắm mắt lại. Cô không biết vì lý do gì nhưng được anh ôm trong tay thế này cảm giác thật trọn vẹn. Trọn vẹn đến diệu kỳ. Cô không muốn bước đi, không bao giờ muốn anh buông tay. Con của họ. Điều ngọt ngào đó suýt nữa lại làm cô rơm nước mắt, chỉ có điều lần này là giọt nước mắt hạnh phúc.

Một lúc lâu, họ chỉ đứng đó, Annie tựa vào anh, anh đỡ lấy cơ thể cô. Cảm giác tràn ngập lấy cô rất giống cảm giác cô có được khi ngắm nhìn mặt trời mọc, cứ như Chúa đã ban cho cô một giai điệu.

Lúc hai người rời khỏi chuồng ngựa, suy nghĩ của Alex tập trung hoàn toàn vào cô gái đang bước đi trong vòng tay mình. Cô không hề phản đối khi anh nói rằng con của cô cũng là của anh, rằng cô là của anh. Anh cầu Chúa rằng cô không phản đối. Giờ đây, anh đã lún quá sâu nên chẳng thể quay đầu lại. Yêu mê đắm. Yêu không thể từ bỏ. Cô đã mang đến cuộc đời anh niềm vui vượt cả những giấc mơ hoang dại nhất của mình, một niềm vui tuyệt diệu, ngọt ngào, khiến mỗi hơi thở của anh đều trở nên đáng giá. Nhìn thế giới qua con mắt của cô cho anh cách đánh giá mới về nó. Những con ngựa lọt lòng. Lũ chuột trên gác mái. Điệu valse trong giai điệu lặng câm. Uống tách trà không. Cô

vừa là một đứa trẻ, vừa là một người phụ nữ, được gói gọn thành một, một sự hòa trộn thú vị, và anh yêu cả hai.

Giờ mà để mất cô... Chỉ nghĩ thôi cũng làm Alex đau đớn, vậy nên anh xóa ý nghĩ ấy ra khỏi tâm trí. Cô thuộc về anh trong con mắt của Chúa và loài người. Đứa bé cô mang trong mình là của anh. Không gì thay đổi được điều đó. Anh sẽ không cho phép, vì để mất cô, khi mà giờ đây anh đã tìm thấy cô, sẽ là cái chết của chính linh hồn anh.

Chương 18

Sáng hôm sau, cả một xe ngựa chất đầy hàng hóa được chuyển đến Montgomery Hall, tất cả đều dành cho Annie. Alex có cảm giác như một đứa trẻ trong lễ Giáng sinh lúc anh chỉ đường cho mấy người đàn ông đi qua gian nhà để vào thư phòng mình, nơi đây từ giờ sẽ là thư phòng kết hợp với phòng nhạc.

Khi thấy cây đàn organ, bà Maddy nhướn đôi lông mày lên khó hiểu. “Cậu Alex, cậu chắc chắn muốn có một thứ ồn ào thế này trong thư phòng của mình chứ? Cậu sẽ tập trung thế nào được đây?”

Alex sẽ tập trung cao độ, chỉ không nhất thiết phải là chuyện sổ sách. Mấy tuần trước, anh đã quyết định sẽ tán tỉnh vợ bằng âm thanh. Anh sẽ bị dọa dầy nếu đặt toàn bộ mối nhử của mình ở phòng khác.

“Annie đang ở đâu?” anh hỏi bà Maddy.

“Trên phòng trẻ. Lại đang vẽ vôi, tôi nghĩ thế.”

Alex mỉm cười, hồi hộp muốn khoe Annie tất cả những thứ anh đã mua cho cô đến nỗi anh chạy ra xe chở đồ và tự mình vồ lấy một thùng hàng. “Chúng tôi làm được, thưa ngài Montgomery,” một trong số những người đàn ông nói. “Đây là công việc của chúng tôi.”

“Tôi không ngại giúp đâu.”

Alex bê thùng hàng vào thư phòng và đặt nó trên mặt bàn. Lục dao trong túi quần ra, anh cắt dây và dải buộc, rồi gập lưỡi dao lại. Những chiếc ống nghe. Gần như thật cung kính, Alex nhấc một chiếc ra khỏi thùng. Anh nhoén miệng cười với bà Maddy. “Dụng cụ trợ thính của Annie! Giờ tôi có thể bắt đầu dạy cô ấy học được rồi.”

“Cậu đóng vai thầy giáo! Nhớ điểm của mình hồi còn đi học không, đó là cảnh đáng xem đấy.”

“Tôi sẽ dạy cô ấy bảng chữ cái ngón tay và ngôn ngữ ký hiệu,” Alex tuyên bố. “Rồi vú xem. Tôi sẽ là một gia sư tuyệt vời. Chỉ là tôi không muốn bắt đầu trước lúc những thứ này được mang đến thôi.” Anh giơ một chiếc ống nghe lên. “Nếu có chút may mắn, vú Maddy à, cô ấy có thể sẽ nghe được bằng những thứ này. Có thể không rõ, nhưng chút ít gì đó cũng đủ giúp rồi.”

Bà Maddy đi đến bên bàn và lấy một chiếc ống nghe cỡ trung bình khỏi hộp đồ. Bóc lớp giấy ra, bà nhét phần tai nghe vào tai mình. Alex ngả ra trước rồi nói ‘xin chào’ vào phần miệng loa. Bà nhảy dựng lên, giật phắt chiếc ống nghe ra khỏi đầu, rồi la lên, “Đức Mẹ linh thiêng ơi!”.

Alex cười to rồi tóm lấy ống nghe từ tay bà. Đặt nó vào tai mình, anh bảo, “Nói gì với tôi đi”.

“Cậu làm thủng màng nhĩ tôi rồi!” bà Maddy gằn như hét lên.

“Chuu... aá ơi!” Anh xoa một bên đầu, chăm chú nhìn chiếc ống nghe bằng vẻ tôn kính khác. “Kính ngạc thật. Vô cùng kính ngạc.”

Sau khi mấy người đàn ông đưa hàng rời khỏi, Alex dành gần một giờ đồng hồ để sắp xếp tất cả dụng cụ của Annie xung quanh phòng. Anh cố kìm lòng không thử bất kỳ thứ gì, vì sợ cô có thể sẽ nghe thấy âm thanh và bị lôi cuốn đến thư phòng trước khi anh sẵn sàng đón cô.

Cuối cùng, giây phút giới thiệu đã tới. Phần khích được thấy khuôn mặt cô đến độ anh gằn như không thể chịu nổi sự trì hoãn nào nữa, Alex ngồi bên cây đàn organ. Hít thật sâu và cầu nguyện, anh thử nhấn bàn pedal^[11]. Rồi anh bắt đầu chơi. Ô, không chính xác là chơi. Anh chẳng biết tí gì về chơi nhạc bằng thứ quái quỷ này. Nhưng âm thanh của nó thật hào sảng. Trong vòng một vài phút, cánh cửa thư phòng bị đâm sầm và mở toang ra, rồi Annie bước vào, bàn tay gập trên phần

bụng phình to, mắt tròn xoe thắc mắc.

Alex tiếp tục lắp dây căn phòng bằng âm thanh, và ngoái đầu lại tươi cười với cô. Cứ như bị mê hoặc, cô tiến về phía anh, ánh mắt dán chặt vào cây đàn. Cuối cùng khi còn cách một sải tay, cô với tay ra, chạm vào phần gỗ sáng bóng một cách gần như sùng bái. Rồi cô dịch lại gần hơn, rê cả hai tay trên bề mặt đàn. Nét biểu cảm hiện lên gương mặt cô khiến cây đàn organ mắc dịch này đáng từng đồng tiền bát gạo mà anh phải bỏ ra để có nó. Cô trông thật vui sướng. Vô cùng vui sướng. Giữ bàn tay áp trên mặt gỗ, cô nhắm mắt lại, nụ cười ngây ngất của cô ngọt ngào đến nỗi làm anh nhức nhối.

Alex ngừng chơi, nắm lấy tay cô, và kéo cô ngồi xuống băng ghế. “Em chơi đi,” anh cổ vũ.

Cô lại gập bàn tay và ép vào thân mình như thể sợ chạm vào phím đàn. Alex siết lấy cổ tay cô, lôi cánh tay cô xuống, và đưa những ngón tay cứng ngắc của cô lên những phím đàn trắng ngà. Nhìn vào mắt cô, anh nói, “Nó là của em, Annie à. Anh mua cho em đây.”

Cô nhìn anh đầy ngỡ vực. Rồi cô phóng tia nhìn trở lại cây đàn. Alex cười khi rời chỉ cô cách cây đàn hoạt động. Trong vòng vài giây, cô đã gần như đẩy anh ra khỏi căn phòng. Anh đứng lùi lại để ngắm nhìn cô. Anh nhận ra, trong tất cả những thứ anh có thể cho cô thì nhạc cụ luôn luôn truyền cảm hứng.

Với cây đàn organ, Annie đã thấy giấc mơ biến thành hiện thực. Điều đó có vẻ thật phù hợp. Từ lúc biết cô, cô cũng đã hiện thực hóa những giấc mơ hoang đường của anh. Tìm và cưới được một thiên thần. Yêu một người hơn cả bản thân mình. Có lẽ sống thực sự.

Đến tận giờ ăn tối, Annie vẫn ở trong thư phòng, không phải vì lần này anh nài nỉ, mà là vì không có gì có thể lôi cô ra được. Từ đàn organ, cô bước đến phía dàn chuông. Từ nhạc cụ này, cô chuyển tiếp sang nhạc cụ khác.

Ngôi nhà đầy ắp những âm thanh. Chắc chắn là âm thanh inh tai nhức óc và kinh khủng, nhưng nó lại hay biết bao với Alex vì một sự thật rằng Annie có thể nghe được một số hợp âm. Anh mặc kệ việc cô nhanh chóng học được cách đánh những nốt nhạc mà cô nghe rõ nhất và cứ đánh đi đánh lại, đánh tái đánh hồi. Cô đang tận hưởng những giây phút tuyệt diệu trong đời mình.

Tối giờ ăn, Alex bắt cô ngừng chơi các nhạc cụ một lúc đủ để dùng bữa. Khi họ bắt đầu dùng món đầu tiên, bà Maddy bước vào, tay cầm một tách trà, rồi để nó lên giữa bàn đánh phịch. Alex liếc bà một cái đầy thắc mắc.

“Có gì không ổn sao, vú Maddy?”

“Hả?”

Alex nhắc lại.

Bà Maddy ngẩng đầu lên. “Cậu nói cái gì cơ?”

Tin chắc bà đang mỉa mai về những tiếng ồn Annie gây ra. Alex ổn định lại chỗ ngồi và nhìn bà không rời. “Tôi không thấy điều này buồn cười đâu, vú Maddy.”

Nhíu mày cau kính, bà quản gia chọc một ngón tay vào lỗ tai, ngoáy ngoáy một lúc, rồi lôi ra một cục bông. “Tôi xin lỗi, cậu Alex. Tôi không nghe được gì cả.”

Alex chăm chăm nhìn bà một lúc, rồi hất đầu ra sau cười sặc sụa. Đang mải mê nhồi nhét thức ăn cho xong bữa còn trở lại thư phòng nên Annie chẳng hề ngẩng lên.

Buổi sáng hôm sau, Alex quyết định đã đến lúc anh bắt đầu dạy Annie học. Thế nhưng, ngay khi cố thực hiện quyết định ấy, anh thấy mình đang ở bên cạnh một cô gái trẻ buồn rầu. Say mê với những nhạc cụ anh tặng thành thử Annie chẳng muốn làm gì ngoài việc chơi chúng. Khi Alex kéo cô ra bàn làm việc của anh và bắt cô ngồi xuống, mặt cô hiện lên nét chống đối rồi tiếp đó là trề môi ra. Trề môi thực

sự. Alex hiểu ra, thiên thần của anh đang chớm hư hỏng rồi.

Kéo ghế ra, anh ngồi bên cạnh cô và với lấy mấy ấn phẩm mà bác sĩ Muir đã kiếm được cho anh. Cuốn Từ vựng các ký hiệu của người câm của tác giả James S. Brown và cuốn Ngôn ngữ ký hiệu Anh-điêng của tác giả W. P. Clark, cuốn sách này Alex thấy thú vị ở chỗ nó chứa khoảng hơn một nghìn các mục mô tả bằng miệng và mỗi mục gần với từ tương đương trong Ngôn ngữ ký hiệu Hoa Kỳ, vì thế quyển sách trở thành cuốn từ điển cho cả ký hiệu Mỹ lẫn Anh-điêng. Ngoài hai ấn phẩm đó ra, còn có hai bản sao cuốn sách cầm tay mỏng được biên soạn đặc biệt cho Alex bởi một phụ nữ ở Albany chuyên dạy cho người điếc ở trường.

“Học rồi chơi,” anh kiên quyết nói với vợ. “Đã đến lúc em bắt đầu lấp đầy cái đầu nhỏ xinh này với một ít tri thức rồi, Annie yêu dấu.”

Anh mở sách và bắt đầu lật qua các trang để tìm phần bảng chữ cái ngón tay. Khi anh liếc nhìn trở lại thì Annie đã nhắc một ống nghe khỏi bàn và lấy hết sức bình sinh để thổi vào phần tai nghe. Alex quan sát cô một lúc với nụ cười khoan dung, rồi lôi ống trợ thính ra khỏi tay cô và nhét một đầu vào tai cô. Giơ tay phải lên, ngón tay gập trong lòng bàn tay, ngón cái chìa lên rồi ép chặt vào các ngón còn lại, anh rướn người ra trước rồi nói oang oang vào ống loa, “A!”.

Annie nhảy dựng lên như thể bị anh đâm bằng chiếc đinh ghim và giật chiếc ống nghe ra khỏi tai để xem xét nó. Một lúc sau, cô lại ấn nó vào tai, nét mặt đầy vẻ chờ mong. Alex nhận ra rằng cô nghĩ chiếc ống nghe hoàn toàn tự tạo ra âm thanh.

“Không, không, Annie yêu dấu. Là anh đấy.” Vui sướng vì cô xem ra thực sự đã nghe thấy tiếng mình, Alex đảm bảo cô đã giữ ống nghe khi anh đặt miệng mình vào ống loa. “Là anh đấy, Annie,” anh hét lên.

Cô lại nhảy dựng lên. Nhưng lần này không rút ống nghe ra khỏi tai. Thay vào đó cô túm lấy tóc Alex và ấn nửa dưới mặt anh vào ống loa.

Trong tư thế ấy, anh cười rũ rượi đến nỗi chẳng thể nói gì được nữa có cố. Khi tiếng cười lắng xuống, anh bắt gặp ánh mắt cô qua dây ống. Con cười hoàn toàn tan biến khỏi anh. Đôi mắt cô chất chứa nhiều cảm xúc chân thực hơn anh từng thấy trước đây. Niềm hy vọng dè dặt. Nỗi hồ nghi. Niềm hân hoan thận trọng. Lồng ngực anh thắt chặt. Ngả người ra để cô thấy được miệng mình khi nói, anh dũng dạc tuyên bố, “Anh yêu em”.

Cô trần trối nhìn anh một lúc, lệ dồn lại và lấp lánh như những hạt kim cương trong đôi mắt biếc của cô. Rồi anh trở nên hoang mang khi nước mắt trào qua bờ mi, lăn thành hai dòng suối nhỏ trên má cô. Anh thấy dường như cả gương mặt cô bắt đầu run rẩy, đầu tiên là miệng, rồi cằm, và rồi đến những cơ thịt nhỏ bé dưới mắt cô. Alex trở lại với chiếc ống nghe, “Em yêu, đừng khóc. Anh đã nghĩ rằng điều này sẽ làm em hạnh phúc”.

Chiếc ống nghe bật ra lúc cô lao vào vòng tay anh. Run rẩy vì phản ứng của cô, anh áp chặt một bàn tay lên lưng cô và tay kia lùa vào mái tóc. Anh cảm thấy thân thể cô run lên theo từng tiếng nức nở. Rồi như thể trái tim đang tan vỡ, cô vùng khỏi tay anh và chạy khỏi thư phòng.

Lo âu, Alex theo cô lên tầng để rồi thấy cô lại một lần nữa lấy ghế chèn cánh cửa. Và lần này, dù anh có cố dụ dỗ thế nào, cô cũng sẽ không mở.

Annie ngồi giữa giường, đu người qua lại, hai tay ôm lấy mặt. Cô nín thở để dần tiếng thốn thức, lệ rơi trong nỗi thất vọng chán chường. Anh yêu cô. Anh đã nói với cô những lời đó vào đêm hôm kia. Nhưng cho đến tận vài phút trước, khi cô nhìn vào đôi mắt anh lúc anh nói những lời ấy thì cô đã không nghĩ tới hậu quả của sự gắn bó này – không phải cho bản thân cô, mà là cho anh.

Anh yêu cô. Thấy nét biểu cảm khi anh nói những từ đó... Ôi, Chúa ơi! Annie nghẹn ứ vì hơi thở bị kìm nén, nhớ lại cảm giác bất lực choán lấy mình khi không thể đáp lời anh.

Người chẳng ra người, cô là vậy. Bị điếc. Không một điều gì anh làm, chẳng thứ nào anh cho cô, có thể thay đổi được điều đó. Không gì cả. Cả cuộc đời mình, cô đã bị những người bình thường xa lánh, là một kẻ bị ruồng bỏ dù có đi đến đâu, không thể kết bạn, không được đến nhà thờ, thậm chí còn bị cấm xuống thị trấn. Không phải là cô thực sự muốn làm bất kỳ điều gì trong những thứ đó, vì làm thế chỉ mang lại cho cô đau đớn. Vui vẻ gì khi bị người ta há hốc miệng ra nhìn mình và bị trêu chọc hay khi có người xì xào về mình mà nghĩ rằng cô không biết những gì họ nói. Cô có biết đây vì xì xào hay không thì cô cũng đọc được môi họ. Đó là Annie Trimble, một kẻ dấn độn. Kẻ đáng thương. Annie dấn độn. Annie dấn độn.

Đó sẽ là món quà cô tặng Alex sao? Chẳng gì ngoài nỗi đau? Đó là những gì cô muốn mang đến cuộc đời anh ư? Để né tránh bị tổn thương, cô đã bằng lòng rời xa mọi người, chấp thuận sống không ra sống. Bao năm qua, cô hiểu rằng cuộc sống nửa mùa là tất cả những gì cô có thể trông đợi. Nhưng Alex có thể có được nhiều hơn thế. Những giọt lệ sáng trong đong đầy trong mắt cô, làm khô cháy cuống họng. Alex thật tuyệt vời. Không chỉ đẹp trai, mà còn dịu dàng và tử tế. Anh có thể có bất cứ người phụ nữ nào mình muốn. Annie cảm giác chắc chắn rằng mọi quý cô xinh đẹp ở thị trấn sẽ thiết tha được ở vào vị trí của cô, người tiếp nhận độc nhất của mọi sự chú ý từ anh. Sao anh lại phải chấp nhận một kẻ điếc? Không chỉ điếc mà thậm chí còn không thể nói rằng mình yêu anh nữa.

Annie biết điều gì sẽ xảy ra nếu cô để chuyện này tiếp diễn. Không lâu sau, mọi người sẽ xa lánh Alex, không phải vì bất cứ điều gì anh đã làm, mà vì có liên quan đến cô. Trước khi kịp nhận ra, anh sẽ chẳng còn bè bạn. Anh thậm chí sẽ không được mời đến thăm nhà người khác. Và sẽ không một ai muốn viếng thăm anh vì có cô. Annie dấn độn. Tất cả những gì cô giỏi, và tất cả những gì cô luôn giỏi, là cho mọi người có thứ gì đó để chăm chăm nhìn vào.

Annie chưa bao giờ biết một ai giống Alex. Từ lúc cô đến Montgomery Hall, anh đã thay đổi cuộc đời cô. Cô yêu anh hơn bất cứ ai mình từng yêu thương. Cô không thể chịu đựng nổi khi những điều tồi tệ bắt đầu xảy đến với anh chỉ vì cô. Anh cần ai khác để yêu thương. Ai đó có thể làm anh hạnh phúc, không phải là ngược lại.

Quyết định xong, Annie khóc đến tận khi kiệt sức và cạn khô dòng lệ. Rồi cô ngẫm nghĩ các cách có thể để nói cho Alex biết cảm xúc của mình. Anh vẫn chưa đủ thành thạo đọc môi để cô có thể giao tiếp với anh theo cách này, và cố diễn tả bằng hành động sẽ là điều không thể. Khi cân nhắc thật kỹ vấn đề, cô đột nhiên nhớ ra cái đêm anh vẽ tranh để nói với cô về em bé.

Alex đi tới đi lui. Dọc hành lang. Lên cầu thang. Đến phòng trẻ. Rồi lặp lại những bước đó. Đi đi lại lại. Tiến tới tiến lui. Không lâu sau, anh chẳng thể đếm nổi đã bao nhiêu lần mình trèo lên cầu thang nữa. Điều gì đó vô cùng không ổn. Anh đã thấy nó trong mắt cô. Nhưng anh không tài nào nghĩ ra đó là gì. Anh những tưởng chiếc ống nghe sẽ làm cô hạnh phúc đến phát điên. Vậy mà, cô lại òa khóc. Tại sao? Dù có nghĩ kỹ đến thế nào, anh cũng không tìm ra được câu trả lời.

Cuối cùng khi nghe thấy tín hiệu cọt kẹt của bản lề cửa, anh đang ở lưng chừng cầu thang và tiếp tục bước lên những bậc thang lần thứ một nghìn. Tiếng mở cửa khe khẽ của cô nâng anh bay lên những bậc thang còn lại. Lao dọc hành lang, anh thắng người lại trước cửa phòng cô. Annie đứng gần sát ngoài, bàn tay nhỏ nhắn đặt trên nắm cửa, mặt trắng bệch như sữa. Qua quầng đỏ quanh mắt cô, anh biết cô đã khóc nức nở.

Lùi lại một bước, cô ra hiệu bảo anh vào. Alex có linh cảm rất tệ về điều này. Cô tránh nhìn vào mắt anh khi anh bước vào phòng. Rồi với một tiếng click nhỏ dứt khoát, cô đóng cửa lại sau lưng anh. Vẫn không ngược nhìn anh, cô đi thật mau qua chiếc bàn rồi nhặt một mảnh giấy ở đó và giơ về phía anh.

“Gì vậy em?” Alex thu hẹp khoảng cách giữa hai người rồi cầm mảnh giấy bằng bàn tay căng cứng. Ngắm nghía bức vẽ của cô xong, anh nói, “Annie, thật đáng kinh ngạc. Em rất có tài”.

Cô đã vẽ chân dung hai người họ giống như đúc, và sự chăm chút đến từng chi tiết của cô thật khó tin. Ngoài những tác phẩm của các nghệ sĩ chuyên nghiệp, Alex chưa từng thấy sự tinh thông nào đến thế. Chẳng có gì ngoài chì than và giấy, cô đã vẽ anh thật giống. Anh khẽ mỉm cười trước nét biểu cảm mà cô phác họa trên gương mặt mình. Anh thực sự nhìn cô thế này sao, với nụ cười ngang tàng và những tia dâm dăng trong mắt? Anh cho rằng mình phải và không khỏi băn khoăn rằng cô đã không tát anh đến hoa mày chóng mặt vài lần vì sự lẳng mạn đó. Nói thế không có nghĩa là Annie sẽ nhận ra sự dâm dăng nếu nó có chạy lên và cắn cô từ đằng sau.

Anh đưa mắt sang hình vẽ của cô, bức hình chẳng biết sao lại có vẻ không thực với anh. Sau một lúc xem xét chân dung đó, anh nhận ra cô đã phác họa chính mình lên giấy rất giống với hình ảnh phản chiếu mà cô đã thấy được trong gương, nghiêm nghị, không một dấu vết của nét ngọt ngào ngây thơ hay những vẻ mộc mạc đã hợp hồn anh. Đôi mắt không chứa chút xúc cảm hay tia lóng lánh. Không một lúm đồng tiền hiện trên má. Annie, không có một tia sáng chói ngời, vẫn xinh đẹp, nhưng chỉ là một gương mặt vô hồn.

Có cái gì nữa có vẻ không ổn. Cái gì đó thiếu đi. Nhưng trong chốc lát, anh không thể xác định được nó là gì. Ngắm nhìn bức tranh lâu hơn nữa, cuối cùng Alex cũng nhận thấy sự thiếu sót và ngược nhìn cô, tìm anh ghen ứ nơi cổ họng.

Annie vẽ mình không có đôi tai.

Alex đặt bức vẽ xuống bàn bằng đôi tay run rẩy. Anh đang định nói thì cô vội lấy một bức vẽ khác và ấn vào tay anh. Anh liếc xuống và thấy một bức phác họa khuôn mặt Annie được vẽ hoàn hảo, chỉ là không có cả tai lẫn miệng.

Bản năng đầu tiên của Alex là xé vụn bức vẽ đó ra và bảo cô hãy thôi nức cười như thế. Nhưng cái nhìn đau khổ trong mắt cô ngăn anh lại. Đây là một chuyện rất nghiêm túc với cô và xét đoán qua khuôn miệng mím thật chặt của cô thì việc gây chú ý đến những gì cô rõ ràng cho là khiếm khuyết của mình thật đau đớn với cô. Đau đớn tột cùng.

Ném bức vẽ xuống, Alex ngồi lên ghế. Vỗ vỗ vào một bên đầu gối, anh nói, “Lại đây nào, cưng”.

Cô khoanh tay trước ngực và lắc đầu, nét ngang bướng hiện lên làm khiến cô trông đáng yêu hơn bất cứ thứ gì. Alex cũng không thể không để ý rằng vị trí của hai cánh tay mảnh khảnh đang tạo ra một sức ép lên một số bộ phận nhất định trên cơ thể gây trở ngại của cô. Theo những chỉ dẫn rõ ràng của anh, bà thợ may đã cắt đường viền cổ váy của cô khá sâu. Không có gì là khiếm nhã, nhưng đủ sâu để phô bày đẹp đẽ những nét đặc trưng của phái nữ, nơi càng trở nên đầy đặn hơn theo diễn biến của thai kỳ. Theo cái cách mà Alex nhìn nhận, nếu anh không thể dùng bữa thì điều tối thiểu anh phải được hưởng là một cái liếc thoáng qua vào thực đơn.

Anh lại vỗ vào đầu gối. “Lại đây nào em yêu, anh chỉ muốn nói chuyện với em thôi mà.” Hiển nhiên, đó là sai lầm lớn nhất anh từng nói.

Cô lắc đầu và mấp máy thành từ, “Em muốn về nhà”.

Nhờ việc luyện tập hàng ngày, kỹ năng đọc môi của Alex đã tiến bộ đến độ anh có thể luận ra những câu đơn giản nếu nỗ lực hết mức. “Nhà? Ý em là về với bố mẹ?”

“Vâng.”

Anh chỉ có một câu trả lời duy nhất. “Tuyệt đối không.” Nhoài người ra trước, anh nắm lấy cổ tay cô và kéo cô lại chỗ mình. Dễ dàng phớt lờ những phản kháng của cô vì cô không thể nói ra được, anh kéo cô ngồi xuống đầu gối mình và vòng tay quanh cô. “Nơi đây giờ là nhà

của em. Em thuộc về nơi này cùng với anh.”

Cô dứt ánh mắt khỏi môi anh và đăm đăm nhìn ra cửa sổ một cách đầy cương quyết. Ngay lập tức nhận ra trò của cô là gì, anh khẽ giật lọn tóc xoắn trên thái dương cô. Khi cô vẫn cố chấp không nhìn mình, hai khóe miệng anh cong lên.

Nắm lấy cằm cô, anh kéo mặt cô quay lại, gần sát với mặt mình.

“Annie à, anh không quan tâm chuyện em bị điếc. Em xinh đẹp, nồng hậu và hài hước. Ở bên em khiến anh cảm thấy hạnh phúc đầu anh chưa từng cảm thấy như vậy từ rất lâu r...” Alex thấy cô đang đăm đăm nhìn vào mũi anh. Anh cười nhạt. “Cô bé tinh quái. Vậy em định làm ngơ anh đó hả?”

Véo chóp mũi cô, anh đã giành lại được sự chú ý của cô. “Anh yêu em,” anh khản giọng thì thầm. “Annie, nếu em đi, em sẽ xé nát trái tim anh. Đó là điều em muốn sao, là làm anh buồn ư?”

Bóng dáng của nỗi đau đổ về đôi mắt tuyệt đẹp của cô. Chạm bàn tay nhỏ nhắn vào quai hàm anh, cô nói, “Em muốn anh hạnh phúc. Anh không thể ở bên một người như em được. Anh nên tìm ai đó có thể nghe, người nào đó có thể nói”.

Dõi theo những cử động trên môi cô, Alex vật lộn mới hiểu được vài từ mình có thể luận ra. Nỗ lực đọc môi cho anh lý do để đánh giá cao trí thông minh của Annie. Rất nhiều vị trí môi tạo ra những âm thanh nhất định mà trông giống hệt như khi tạo ra những âm thanh khác. Thế nhưng Annie xoay xở đọc môi được với sự lão luyện đáng kinh ngạc. Anh biết rằng để làm được như vậy cô không chỉ phải theo sát người nói, mà còn phải đoán họ đến nửa thời gian để tìm ra những từ mình không rõ.

“Người nào đó không thể làm anh hạnh phúc,” anh quả quyết với cô khi cuối cùng đã hiểu những gì cô nói. “Chỉ mình em thôi, Annie. Vậy, em hiểu không? Em không thể bỏ anh được. Nếu em làm vậy, anh sẽ

đau buồn đến chết.”

“Em không nghe được. Em không nói được. Người ta nghĩ em là một con ngốc, và họ ghét em. Nếu em ở bên anh, họ cũng sẽ ghét anh!” Cô ra hiệu vẻ chán nản bằng đôi tay mình. “Em muốn anh hạnh phúc. Hãy để em về nhà.”

Những từ cuối cùng đó đủ để Alex dịch ra. “Không,” anh phản pháo. “Không bao giờ. Nếu em bỏ đi, Annie yêu dấu, anh sẽ đi cùng em.”

Những giọt lệ long lanh chạm vào đôi mắt sáng ngời của cô. Cô đăm đăm nhìn anh trong những phút giây dài như vô tận, trước khi một nụ cười bắt đầu khẽ nở trên khóe môi cô. Cuối cùng cô nói, “Anh mới là kẻ ngốc, không phải em”.

Sau khi chật vật hiểu được câu nói đó, Alex toét miệng cười. “Ngốc, ừ. Một gã ngốc, vụng về, to xác và không có tí tẹo ý thức nào. Anh nghĩ em sẽ phải ở đây để chăm bẵm cho anh thôi.”

Cô trợn mắt lên, cáu ra mặt vì sự logic của anh. Hay có lẽ là vì sự thiếu logic của anh. “Em không thể ở đây.”

Alex thì nghĩ khác, rồi anh lướt tay quanh gáy cô, tác động lên đó thật nhanh, và đặt môi mình lên môi cô. Có nhiều cách để một người đàn ông và một người phụ nữ giao tiếp hơn là đơn giản chỉ sử dụng lời nói, và anh xác định rõ ràng cô nên học bài học này trước khi anh nói xong với cô. Không có miệng ư? Cô gái này có khuôn miệng mà hầu hết mọi đàn ông sẽ chết vì nó.

Chắc chắn nghĩ rằng cô sẽ kháng cự lại nụ hôn của mình, Alex ghi chặt tay sau lưng cô, sẵn sàng khuất phục đến lúc cô bắt đầu thư giãn. Nhưng trước sự ngạc nhiên dễ chịu của anh, cô ưng thuận khi để anh tách đôi môi mình ra và chạm lưỡi anh vào những hốc ẩm ướt nhất nơi miệng mình.

Lạy Chúa. Mau vậy thôi, và Alex đã đắm chìm. Chưa có một nụ hôn

nào ngọt ngào đến huyền diệu như vậy. Cô dâng lên anh như đóa hoa dưới ánh dương, nở bung, áp ra trước, thật mềm mịn và ngào ngạt đầy tinh tế đến nỗi anh cảm giác như bị say mềm. Tim anh bắt đầu đập mạnh. Hơi thở anh trở nên đứt đoạn. Siết chặt cánh tay mình quanh cô, anh trượt đôi môi từ miệng xuống cổ cô. Anh muốn cô. Như những viên than hồng âm ỉ được quạt để đột ngột cháy bùng lên một ngọn lửa, cơn đam mê mà anh đã nhẫn tâm kìm nén hàng tuần nay giờ đang bốc cháy trong anh.

Khi môi anh chạm lên cổ cô, Annie ngả đầu ra sau và khẽ rên trong lồng ngực. Alex nâng bàn tay nhàn rỗi của mình đặt lên cơ thể cô. Sự mềm mại đầy cảm dỗ từ một bên bầu ngực căng đầy lòng bàn tay anh. Rõ ràng là bị kích thích, cô bắt đầu hít vào thật nhanh, rên rỉ những tiếng hỗn hển khe khẽ. Chỉ âm thanh đó thôi cũng đủ làm Alex phát điên. Bằng cái động chạm có nghề, anh lướt ngón cái qua đỉnh ngực cô, thích thú vì nụ hoa của cô ngay lập tức cứng lên. Nhưng có quá nhiều lớp vải. Anh vô cùng ham muốn cảm nhận hơi ấm lụa là của làn da cô đến độ nó cháy bùng trong anh.

Những khuy áo đang trước thân mình cô nhỏ đến phát nản. Anh lần mò, chạt vật tháo một cái, rồi hai, cảm giác khẩn trương trong anh bốc lên. Trong thâm tâm, anh vẫn đợi Annie sẽ bắt đầu chống trả, và anh sẵn sàng dừng lại nếu cô tranh đấu. Nhưng thay vào đó cô lùa đôi tay nhỏ bé của mình vào tóc anh, hơi thở của cô vẫn nhanh và nhất gừng giống anh. Cuối cùng Alex cũng đã tuột được chiếc khuy áo đó ra. Các giác quan của anh bị cơn hưng phấn kích thích, nhẹ nhàng, anh kéo các lớp vải ra sau và đụng phải... một cái áo lót.

“Chết tiệt.”

Anh ngả người ra để xem xét cái đồ lót đó, trong khi biết rõ đôi mắt xanh, to và háo hức của cô đang quần chặt lấy gương mặt mình. Mừng rỡ khi thấy chiếc áo lót có dải rút ở cổ thay vì mấy cái cúc ôn dịch, anh túm lấy dải dây ruy băng rồi giật thật mạnh. Thay vì bung ra, các sợi

dây xa tanh lại thắt vào. Alex nghiêng rằng, cố tìm tiếng chửi thề, biết rằng, thậm chí nếu anh bắt đầu gỡ mở dây dợ này ra thì Annie rất có thể sẽ tỉnh táo trở lại khi đang trì hoãn và bắt đầu hoảng sợ trước khi anh phơi được ngực cô ra.

Hít thật sâu và trao cho cô một nụ cười mà anh mong là đủ làm vững dạ, Alex ngả người ra xa thêm để có thể thấy rõ hơn. Rồi anh đương đầu với nút thắt, chán nản khi phải tháo mọi kiểm chế để không xé toạc chiếc áo khỏi cô. Tiếp tục mỉm cười. Nói cho cùng thì nó cũng chỉ là một nút thắt nhỏ thôi, anh tự bảo mình. Anh cảm giác mồ hôi bắt đầu rịn ra trên trán. Cái nút ương ngạnh. Anh gần như không thể tin cái vận may khốn khổ của mình. Cô gái xinh đẹp nhất anh từng thấy đang ngồi trên đầu gối anh, không chỉ sẵn lòng mà còn kiên nhẫn chờ đợi anh cởi váy áo cô ra, còn anh thì đang lóng nga lóng ngóng như một thằng đàn chết giấm.

Alex liếc lên để rồi thấy Annie đang ngắm nghía tay anh, đôi mắt đẹp của cô chứa đầy nỗi tò mò bối rối, miệng cô khẽ mím lại. Cô có vẻ như không mấy may sợ hãi, và anh thấy biết ơn vì điều đó. Mặt khác, anh cũng không hoàn toàn chắc rằng cô biết những gì anh định làm. Dù Douglas có hành hung cô thế nào đi nữa thì nó rõ ràng đã không xâm phạm phần thân trên của cô, ít nhất thì cũng không theo cách mà nó khiến Annie có ác cảm với việc bị động chạm trên nơi đó.

Alex đột ngột cảm thấy tội lỗi khi nút thắt cuối cùng đã lỏng ra. Nhưng anh xua cảm giác đó đi. Cô gái này bị điếc, nhưng từ lòng mày trở xuống vẫn tươi nguyên. Và ở độ tuổi hai mươi, cô không còn là một đứa trẻ nữa. Thêm vào đó, cô còn là vợ anh. Với những cơ hội mà Alex đã có, một thằng đàn ông khác có lẽ đã động phòng hoa chúc từ lâu rồi. Hơn nữa, xem ra cô không chống trả. Hay khiếp sợ. Cô dường như chỉ tò mò về việc anh thấy cái gì hấp dẫn ở dưới áo lót của cô.

Alex hơn cả sẵn lòng thỏa mãn sự tò mò của cô.

Tim đập cuồn cuộn trong lồng ngực như một chiếc máy đập lúa lúc

anh nới lỏng cổ chun của áo lót. Mảnh vải trắng buông lơ lửng dưới bầu ngực cô. Hai quả cầu trắng sữa với đôi đỉnh hồng căng đầy. Alex lướt một ngón tay trên làn da cô một cách cung kính. Nó thật ấm và mềm mịn, đúng như anh đã tưởng tượng. Anh nhẹ nhàng chạm lên nhũ hoa của cô, quan sát quãng căng mọng se cứng lại, đỉnh cương lên. Annie giật mình khi anh giữ vùng nhô ra đầy nhạy cảm ấy giữa ngón cái và ngón trỏ. Ánh mắt sững sốt của cô bắt gặp ánh mắt anh. Khi anh dịu dàng xoa bóp bầu ngực cô, cô nắm chặt tay trên tóc anh, đôi mắt sẫm lại thành sắc xanh dữ dội, hàng mi buông thấp trên đồng tử.

Cúi đầu xuống, Alex đánh lưởi vào nhụy hoa bên kia. Cô thốt ra một tiếng kêu nhỏ bị đè nén và ưỡn lưng lên để anh được gần hơn, khát khao bất ngờ của cô được bày tỏ đến anh bằng thứ ngôn ngữ cũng lâu đời như phái nữ. Alex vui sướng – không, phần khích – để phục vụ nhu cầu của cô. Thực tế, anh chẳng thể tin rằng cô dâng nộp cho anh dễ dàng đến vậy và còn đang phản ứng như thế, ép người lên trước, háo hức với những động chạm và sự chăm sóc từ miệng anh.

Cẩn thận không để cô đau, vì đoán rằng bầu ngực cô chắc hẳn rất nhạy cảm, nên anh nhắm nháp cái nụ căng ra trên đó. Khi nó trở nên căng phồng và thật cứng, anh giữ nó giữa hai hàm răng mình, rồi bắt đầu lấy lưởi trêu chọc không thương tiếc. Anh biết chính xác phải cắn cái gờ nhạy cảm của phần thịt cương cứng ấy thế nào, và biết chính xác phải nút mạnh ra sao, để đưa cô vượt lên lý trí. Với những cú đá lưởi nhanh liên tục, anh âu yếm nụ hoa đang đáp trả nhiệt tình đó, làm nó căng lên cho đến lúc giật theo từng nhịp đập của cô. Rồi, và chỉ đến lúc đó, anh mới giáng một đòn chết người lên các giác quan của cô, dùng răng giật trên cô thật mạnh.

Lần giật đầu tiên, Annie hét lên. Không phải tiếng kêu rên rỉ khe khẽ. Mà là một tiếng hét inh tai, rung chuyển xà nhà. Bị bất ngờ, Alex giật nảy lên, anh bật phắt ra sau và suýt nữa làm cô rơi phịch xuống sàn. Có lẽ anh đã làm cô ngã rồi nếu như cô không túm vào hai tai

anh.

“Annie, suýt!” Đầu đang ngửa ra sau và mắt thì nhắm lại, nên cô không thể thấy anh nói. “Annie, đừng hét.” Alex ném cái liếc khiếp hoảng ra cánh cửa không chốt. Rõ ràng chưa thỏa mãn, cô vịn mạnh hai tai anh và ưỡn người lên, mời gọi anh bằng bầu ngực của mình một cách đầy kiên quyết. “Vú Maddy sẽ xông vào đây, chắc chắn khi...”

Đầu nhụy của cô sượt qua môi anh. Trước sự tiếp xúc đó, cô vội vã rên rỉ và cầm lấy hai tai anh giật ra trước. “Ah... hh!” cô gào lên như mèo.

“Chúa ơi.”

Di chuyển đột ngột, anh đứng dậy khỏi ghế, đặt cô nằm ngửa trên mặt bàn, làm giấy má cùng chì than bay tứ tung, và bịt chặt một tay trên miệng cô. Rồi, và chỉ đến lúc đó, anh mới cho cô những gì cô muốn. Đây là lần đầu tiên trong đời anh cười phá lên khi đưa núm ngực đàn bà vào miệng mình.

Với cú quét lưỡi đầu tiên của anh, Annie hét vào lòng bàn tay anh và lại vịn véo tai anh. Alex quyết định để tai mình chịu sự trừng phạt. Dù gì thì, trong tích tắc, anh cũng chẳng còn cảm giác được tai mình nữa.

Annie giống như một phép màu đang mở ra trong cánh tay anh. Ngọt ngào đến không tưởng, chân thật đến vô cùng. Không còn xa lạ gì về phụ nữ và cách làm họ thỏa mãn, Alex biết đích xác nên chạm vào cô ở đâu và như thế nào, còn cô đáp trả từng cảm giác mới với sự hăm hở đầy thèm khát cùng niềm tin tuyệt đối.

Khi cô đang hỗn hển và run lên vì ham muốn, anh trườn bàn tay rời rã của mình xuống dưới váy cô rồi lên chân. Tưởng tượng đích đến của mình, đỉnh điểm cặp đùi của cô, anh mò mẫm tìm khe hở nơi chiếc quần túm của cô, nhiệt tình rẽ ngón tay lên vùng nóng ẩm của cô đến nỗi gần như mất trí. Mất trí đến độ phải vài giây sau anh mới nhận ra Annie đã cứng đờ người và cuống quýt đẩy vai anh ra. Anh lùi về phía

sau rồi dán đôi mắt đờ đẫn vì mê cuồng vào đôi mắt sợ hãi của cô.

Nhìn vào mắt cô, từ từ để ý đến phản ứng của cô, anh sửng người và khó nhọc hít sâu, gắng sức kiểm soát bản thân. Rồi anh rút tay ra khỏi váy cô, vô cùng miễn cưỡng. Sau cùng thì, có vẻ như con ma Douglas vẫn đang bám lấy hai người.

“Ồn mà, em yêu.” Chồng một bên khuỷu tay, Alex tựa hông vào bàn rồi cúi đầu hôn lên đôi môi căng mọng của cô. “Đừng sợ. Anh sẽ không làm em đau đâu.”

Sự căng thẳng trong cơ thể cô dần dịu đi. Nỗi sợ hãi trôi khỏi đôi mắt cô. Nằm trên bàn, cặp tuyết lê tuyệt đẹp của cô để trần và chỉ cách môi anh vài phân, cô quyến rũ Alex theo cái cách mà không một phụ nữ nào đã từng làm, và anh chúc mừng bản thân vì sức chịu đựng gần như thần thánh của mình. Nhớ lại cô gái tinh ranh này đã suýt nữa giật đứt tai mình ra thế nào, anh trao cô một nụ cười hài lòng và mím chặt môi, tự tin rằng giây phút đó sẽ đến, và sớm thôi, khi ấy cô sẽ không còn bắt anh dừng cuộc yêu của hai người. Tất cả những gì anh cần là sự kiên nhẫn và những cơ hội khác để kêu gọi cô.

Anh toan đứng lên. Trước chuyển động đó, Annie túm lấy vạt trước áo anh và nắm chặt. Anh nhượng một bên lông mày tỏ vẻ thắc mắc. “Gì thế, em yêu?”

Cô lặng lẽ thì thầm gì đó, nhưng trong tình trạng chộn rộn của cơn đam mê không được thỏa mãn, rất khó để anh tập trung vào cử động của môi cô. “Gì cơ?”

Mắt cô sầm lại thành màu xanh xám u ám. Rồi cô lướt ngón tay mình lên nhũ hoa và cười lộ một bên lúm đồng tiền với anh. Ánh mắt Alex phóng tới bầu ngực cô. Quan sát cô tự vân vê nhũ hoa đến cứng lên, anh cũng cảm giác một phần nào đó của chính mình đang nhức nhối và cương cứng hơn thế.

“Annie, không,” anh khàn giọng.

Cô giật giật áo anh thúc giục.

“Anh không thể,” anh vừa nói, vừa cười ngất quăng. “Em không biết mình đang đòi hỏi cái gì đâu.”

Cô trề môi ra rồi vòng hai tay quanh cổ anh. “Làm ơn?”

Nắm lấy phía trên hai khuỷu tay cô, Alex kéo cô ngồi dậy, giả vờ không hiểu. Nói dối đây, dĩ nhiên. Nhưng theo cách anh thấy thì mọi tội lỗi đều có liên quan đến nhau, và tốt hơn anh nên nói dối cô bằng việc bỏ qua còn hơn là liều lĩnh để trở nên quá kích thích, rồi mất hết kiểm soát. Cường ép cô là không thể tha thứ và còn gây ra tổn hại không thể bù đắp được. Giờ cô chỉ vừa mới tin anh.

Bằng đôi tay run run, anh mò tìm dải ruy băng trên áo lót cô, đây thật không phải là nhiệm vụ dễ dàng khi những ngón tay thon nhỏ của Annie cứ can thiệp vào. Anh liếc xuống xem cô đang làm gì rồi suýt kêu lên khi thấy cô đang nhẹ véo hai đỉnh đồi căng cứng trên bầu ngực mình. Đánh mắt trở lại mặt cô, anh chăm chú nhìn vào biểu cảm của cô, nét mặt bị kéo căng ra với nỗi khát khao, mí mắt sụp xuống và sầm lại vì ham muốn.

“Chúa ơi!”

Anh túm lấy hai cổ tay rồi kéo hai tay cô ra. Rõ ràng anh đã mở chiếc hộp Pandora^[12], anh quyết định, và tự cho mình bốn phần đặt các báu vật trở lại nơi anh đã tìm thấy. Lúc anh buộc chặt dây rút áo lót của cô và thắt một chiếc nơ, cô thở dài vẻ cam chịu.

“Em thích vậy hả?” anh không thể nén hỏi.

Cô khẽ mỉm một nụ cười thiên thần và gật đầu. Alex kéo hai vạt áo cô vào nhau và bắt đầu đóng cúc như thể đang đánh cược cả mạng sống của mình vào đó. “Ồ, lúc nào đó chúng ta sẽ phải làm lại,” anh nói bằng giọng mũi là lạ.

Cô lại gật đầu. Anh cười tươi rói và bắt gặp ánh mắt của cô khi đang cài chiếc cúc cuối cùng. “Lần tới, đừng bắt anh dừng lại nữa đây, rồi

anh sẽ cho em thấy những thứ khác còn có cảm giác tuyệt vời đến thế nào.”

Cái nhúu mày bần khoăn kéo hai vệt lông mày thanh tú của cô vào với nhau. Alex cúi xuống hôn để xóa đi những nếp nhăn đó. Lúc đứng thẳng dậy, anh cọ cọ khắc ngón tay lên môi dưới của cô. “Hãy tin anh, Annie. Những thứ anh có lẽ đã làm nếu em không cản chắc chắn sẽ tuyệt hơn gấp trăm lần.” Khi cô có vẻ không tin, anh nói, “Có thể tuyệt hơn đến một nghìn lần”. Cô trông vẫn mơ mơ hồ hồ. Anh ngắm cô một lúc lâu rồi nói với giọng đều đều, “Em không thể đếm được đâu”.

Cô thầm thì, “Em đếm được đấy!”. Rồi mau mắn giơ một nắm tay và bắt đầu duỗi các ngón tay ra, mỗi ngón một lần.

“Một... hai... ba...”

Alex trùm một tay lên cả hai tay cô, cười nhạt. “Không cần đâu, em thuyết phục được anh rồi. Em có thể đếm đến bao nhiêu?”

“Bốn mươi,” cô thông báo với anh đầy hãnh diện. “Không có một lỗi nào.”

“Bốn mươi? Nhiều thế rồi ư?” Anh ngắm nghĩ điều đó một lúc. Rồi quyết ý giải thích mọi thứ theo cách cô có thể nắm được, anh nói, “Những gì hai đứa mình vừa làm? Chỉ là,” anh giơ một ngón tay ra, “một cảm giác tuyệt vời thôi. Nhưng những gì đáng ra chúng ta đã làm?”. Anh giơ cả mười ngón tay, mở và gập các ngón ba lần liên tiếp thật nhanh. “Những gì mình có thể đã làm nếu em không bắt anh dừng lại sẽ là bốn mươi cảm giác tuyệt vời.”

Cô nheo mắt lại vẻ nghi ngờ.

“Nghiêm túc đấy. Rất nhiều và rất nhiều cảm giác thật tuyệt,” anh đảm bảo với cô. Anh chống hai tay lên bàn phía hai bên cơ thể cô, anh sấn đến gần mặt cô, chỉ cách chừng vài phân. “Và để anh nói em nghe này, em yêu, nếu đến lúc em muốn điều đó nhiều hơn nữa, anh sẽ đáp

ứng yêu cầu của em, bất cứ nơi đâu, bất kỳ lúc nào.”

Cô chun mũi lại, hành động ấy lại làm anh bật cười. Rồi anh lấy rìa ngón tay bắt lấy cằm cô và nâng nhẹ mặt cô lên. “Còn chuyện em về nhà, quên nó đi. Anh yêu em, Annie à. Chuyện em không nghe được với anh chẳng thành vấn đề. Tuyệt đối không. Em hiểu chứ? Và về chuyện em không nói được, em sẽ học vì anh sắp dạy em đây.”

Cô trông bối rối vì lời tuyên bố ấy.

“Đến lúc em nói được,” anh thì thầm, “thì em vẫn có một khuôn miệng thật đẹp, và anh có thể nghĩ đến hàng chục công dụng hay ho khác cho nó ngoài việc nói chuyện”.

Nói rồi, anh đặt môi lên môi cô để minh chứng cho quan điểm của mình.

Chương 19

Với Alex, từ tán tỉnh có một lớp nghĩa hoàn toàn mới trong những tuần kể tiếp. Thay vì tán tỉnh Annie bằng những lời ong bướm mượt mà, anh tạo ra một tạp âm chất tai. Thay vì viết những bài thơ lãng mạn, anh vẽ các mẫu tự cho cô và cật lực dạy cô bảng chữ cái ngón tay. Thay vì làm cô vui bằng những cuộc trò chuyện thật cuốn hút, anh đút ống nghe vào tai cô và hét lên, hoặc chăm chăm vào cuốn sách rồi khi đọc thì lại cố thực hiện các ký hiệu theo hướng dẫn một cách ngượng nghịu.

Ban đầu, Annie là một học trò tiếp thu khá chậm. Trong khi muốt mát mồ hôi cố làm một ký hiệu cho thật chuẩn, anh sẽ bắt chợt ngược lên và phát hiện ra rằng sự chú ý của cô đã dồn đến cánh cửa sau lưng anh hoặc sẽ thấy cô đang đăm đăm nhìn vào một trong các nhạc cụ với niềm khao khát khốn khổ. Có lúc, anh thậm chí còn bắt gặp cô nhìn mình với cơn thèm muốn y chang, nó giằng nát các dây thần kinh của anh. Từ cái ngày ở phòng trẻ, anh bắt đầu thôi không ôm ấp cô nữa, không phải vì anh không muốn ghi chặt cô trong vòng tay mình, mà là sợ rằng mình có thể mất kiểm soát nếu bị kích thích quá mức.

Annie thì hiển nhiên chẳng bận tâm đến điều ấy. Với cô, khúc dạo đầu mà hai người họ đã làm là một trải nghiệm cực kỳ thú vị, và rõ ràng là cô chẳng hề mớic nỗi việc hai người họ đã làm với chuyện Alex thèm khát được làm hơn nữa. Thật không may là lại có sự liên quan giữa hai điều đó, một mối quan hệ khá chặt chẽ, và Alex cương quyết không tham dự vào bất cứ hoạt động nào có thể tuột khỏi tầm kiểm soát. Không, cho đến khi anh cảm thấy chắc chắn rằng Annie đã sẵn

sàng cho đêm tân hôn của họ.

Một buổi sáng, giữa giờ học chữ cái, Alex ngược mắt từ bản hướng dẫn chỉ dạy lên để rồi thấy Annie đang ngả người ngang qua bàn làm việc của anh, trọng lượng cơ thể của cô tựa lên trên khuỷu tay và phần bụng to kềnh. Nụ cười tươi rói tinh nghịch và tia xám đầy nhục cảm trong mắt cô làm trống ngực anh đập thình thịch.

“Annie, chúng ta phải học chứ,” anh nghiêm giọng nói.

Lúm đồng tiền lún sâu trên má, và khi cô chăm chú nhìn vào miệng anh, Alex có ấn tượng rõ rệt rằng cô đang nghĩ về những thứ khác ngoài chuyện đọc môi. Nhấc một tay lên phần thân trước, cô vâng vâng cúc áo, rồi đánh ánh mắt đục ngầu lại phía anh, nụ cười cô đầy ắp lời mời gọi chẳng hề che giấu. Dứt vội ánh nhìn ra khỏi đôi mắt cô, Alex gần như bắt đầu cuống cuống lật qua các trang sách. Cô gái ranh mãnh linh đến gần hơn.

“Annie...” Anh ngược lên. “Làm ơn ra khỏi bàn của anh đi. Em sắp làm vương vãi giấy tờ của anh khắp mọi n...” Ánh mắt anh rơi thẳng xuống những ngón tay thon mảnh của cô, chúng đang dịch chuyển từ hàng cúc nhỏ trên thân trước đến phần chóp nơi bầu ngực. Qua mấy lớp vải áo, cô đang nhẹ nhàng vuốt ve mình. Alex thấy được đầu nhụy của cô nhô lên qua lớp vải, một chóp nhỏ sắc nhọn lồi cuốn anh đến khó có thể cưỡng lại được. “Annie, đừng mà. Việc này không...”

Cô mỉm cười rồi cắn lấy vành môi dưới.

Anh đứng phắt dậy khỏi ghế và xoay tròn trước cửa sổ. “Em không được...” Anh không thể rời mắt khỏi bàn tay cô và những gì cô đang làm. Ruột gan anh thắt lại như thắt. Anh sắp sửa nói với cô rằng hành động như thế thật không ra dáng một quý cô tẹo nào, nhưng kỳ thật, miễn là cô làm những thứ ấy khi chỉ có mình họ thì anh thấy điều đó chẳng hề chương tai gai mắt. Không một chút nào. “Đừng bao giờ làm thế này trước mặt người khác nhé,” anh chữa lại bằng giọng khản

đặc. “Không được làm trước mặt vú Maddy hay bất kỳ ai. Em hiểu không?”

Cô gật đầu. Alex khó nhọc hít lấy một hơi đầy run rẩy. “Còn việc em làm thế trước mặt anh,” anh nói tiếp, “em phải hiểu rằng nếu anh chấp nhận lời mời gọi của em, anh sẽ muốn làm những thứ khác mà chúng ta đã nói. Lần trước, khi anh đang cố gắng làm điều đó, em đã khiếp sợ. Trừ khi em đã thay đổi quyết định, nếu không anh sẽ đề nghị em ngừng,” anh nuốt xuống thật mạnh, “mời gọi anh”.

Cô đứng dậy đột ngột đến nỗi anh cảm giác chắc hành động đó phải khiến đầu óc cô quay cuồng. Quan sát sự thay đổi trong biểu cảm từ bức bối sang cảnh giác của cô, anh cười nhạt. “Không hiểu sao anh đã lo sợ rằng đó là cách em sẽ phản ứng.” Anh liếc nhìn thân thể cô. “Thật đáng tiếc. Ân ái cùng em là một trong số ít những việc anh cho rằng đáng để cắt ngang bài học của hai đứa mình. Như anh đã nói, chuyện ấy vui thú đến cực độ.”

Cô mau lẹ ngồi xuống và nhìn thẳng vào cuốn sách. Alex cười khùng khục rồi cũng ngồi lại lên ghế. Ngó lơ nét mặt cam chịu của cô, anh chuyển trang trong cuốn cẩm nang. Năm phút sau, Annie lại tiếp tục ngáp và nhìn ra ngoài cửa sổ.

Alex bắt đầu hết hy vọng rằng mình có thể truyền đạt cho cô tầm quan trọng của những gì anh đang cố dạy cô, rằng nếu cô chỉ cần chú ý thôi thì cả một thế giới mới sẽ mở rộng trước mắt cô. Rồi một sáng nọ, khá tình cờ, anh nảy ra một chiến lược dạy ngôn ngữ ký hiệu rất có ý nghĩa với cô. Học đến nửa bài mà chỉ tạo cho Annie cảm hứng chẳng việc gì khác ngoài cựa quậy không yên, Alex liếc qua và thấy cô đang đắm đuối nhìn cây đàn organ đầy thềm muốn.

Hươ hươ tay thu hút sự chú ý của cô, anh nói, “Em muốn chơi đàn organ không, Annie?”

“Có ạ!” cô nói, rồi hăm hờ đứng phắt dậy khỏi ghế.

“Đừng vội vàng thế chứ,” Alex nói, thấy hơi bực mình với cô. “Đầu tiên em phải xin phép đã.”

“Làm ơn đi?”

Anh lắc đầu rồi gõ vào cuốn sách. “Bằng ký hiệu.”

Cô bắt lực nhún vai. “Em không biết ký hiệu.”

Gần thành thạo đọc môi bằng cô, Alex móc cánh tay ra sau lưng ghế và chăm chăm nhìn cô đầy thách thức. “Vậy thì em phải học, đúng không? Hoặc là thế hoặc là nghỉ chơi các nhạc cụ. Từ giờ trở đi, trừ khi em xin phép bằng ký hiệu, nếu không, em sẽ không được chơi chúng.”

Đôi mắt cô mở to đầy hoài nghi. Alex toét miệng cười với cô rồi bắt đầu lật giở trang sách. Anh xác định vị trí ký hiệu mình đang tìm. “Chơi.” Anh đặt năm tay phải lên năm tay trái rồi xoay xoay cứ như đang vặn cái gì ra. “Nhạc.” Anh vẩy bàn tay phải duỗi thẳng của mình từ trái sang phải, đằng trước bàn tay trái đã mở rộng, lòng bàn tay trái hướng sang phải. “Làm ơn.” Mím cười, anh lấy bàn tay phải đã duỗi thẳng tạo một vòng tròn ngược chiều kim đồng hồ trên tim mình. “Chỉ vậy thôi.” Làm lại các ký hiệu, lần này nhanh hơn, không bị ngắc ngứ, anh nhắc lại các từ, “Chơi nhạc, làm ơn đi?”. Chính lại chỗ ngồi, anh chăm chú nhìn cô với vẻ ngạo mạn đầy thoải mái. “Giờ, em làm đi. Hoặc là hôm nay hãy quên chuyện chơi đàn organ đi. Lựa chọn của em đó.”

Mấp máy từ chơi, Annie chồng hai tay nắm tay lên nhau và vờ vĩnh xoay xoay. Khi cô nói từ nhạc, Alex hướng dẫn cô bằng các cử động của đôi tay. Lỗi duy nhất mà cô mắc phải khi thực hiện ký hiệu từ làm ơn là tạo vòng theo chiều kim đồng hồ khi cô tạo vòng tròn bằng bàn tay duỗi thẳng của mình trên ngực. Anh sửa lỗi cho cô.

“Giờ thì tự mình làm xem,” anh thách thức.

Nhíu mày lại đầy tập trung, cô thực hiện ký hiệu lần nữa, lần này rất hoàn hảo và không cần anh hỗ trợ.

“Tốt lắm, Annie! Tuyệt vời!” Alex đóng phập cuốn sách lại và liếc nhìn đồng hồ. “Vì điều này, em xứng đáng có được mười phút giải lao.”

Anh ngạc nhiên khi thấy cô không ra khỏi ghế ngay. Hướng ánh mắt trở lại phía cô, anh nhượng một bên lông mày lên. “Em không muốn chơi đàn sao?”

Cô gật đầu, nhưng nét mặt lại nói khác. Trong mắt cô, anh thấy sự dè dặt hiển hiện, nhưng anh cũng thấy cả niềm khao khát. “Gì vậy, cưng?”

Annie nghiêng đầu vào cuốn sách. “Có ký hiệu nào cho chữ ‘yêu’ không ạ?”

Ngực Alex siết chặt. “Anh chắc là có.” Vờ hững hờ mà thật ra là rất khác với cảm xúc thật của mình, anh lại mở sách ra. “Để anh xem nào. A, nó đây rồi.” Anh đặt chéo hai tay trước trái tim, lòng bàn tay hướng vào ngực. “Yêu. Ký hiệu này đơn giản.”

Cô khẽ rướn người về phía trước, trông có vẻ chán nản. “Có ký hiệu cho câu ‘Em yêu anh’ không ạ?”

“Cái đó cũng dễ. Để nói bằng ký hiệu, em xâu chuỗi các ký hiệu với nhau như em làm với các từ. Để nói câu ‘Em yêu anh’, đầu tiên em phải tạo ký hiệu cho từ em.” Để minh họa, anh đặt nắm bàn tay phải lên xương ức, lòng bàn tay hướng sang trái, ngón cái chạm vào ngực, ngón út hướng lên. “Rồi em thực hiện ký hiệu cho từ yêu mà em vừa học đó.” Anh thể hiện ký hiệu cho từ yêu lần thứ hai. “Rồi em làm ký hiệu cho từ anh^[13].” Với nụ cười tươi thật chậm, anh chỉ ngón trỏ của bàn tay phải vào cô. “Và tiện đây, anh thật sự rất yêu em.”

Đôi má cô ửng lên sắc hồng thật đẹp, rồi cô ngoảnh mặt đi. Alex chờ đợi, mong mỏi, ngập tràn khao khát, muốn cô nói với anh rằng cô yêu anh bằng ký hiệu hơn bất cứ thứ gì anh có thể nhớ được mình từng mong muốn. Anh chờ đợi trong vô vọng. Một lát sau, Annie đứng dậy

khỏi ghế và tha thẩn bước tới chỗ cây đàn organ. Vài giây sau, căn phòng ngập đầy những âm thanh inh ỏi.

Tuy nhiên, tạp âm chát tai đó chỉ kéo dài một vài phút, trước khi Annie đứng dậy khỏi băng ghế và thơ thẩn quay trở lại bàn của Alex, ánh mắt cô chăm chăm đẩy tò mò vào cuốn sách nằm bên cạnh anh. Mân mê diềm đàng ten trên cổ váy, cuối cùng cô cũng nhìn vào mắt anh. “Anh nói từ ‘Alex’ thế nào?” cô hỏi.

Anh gạt cuốn sách mô tả sang một bên. “Hầu hết các tên riêng đều không có ký hiệu. Ta phải đánh vần chúng thôi.” Cầm lấy một cuốn sách khác, anh lật giở đến phần có bảng chữ cái ngón tay. Từ từ để cô tiếp thu được các vị trí của bàn tay, anh đánh vần tên mình, cứ nói mỗi chữ cái lại làm một ký hiệu. “A... L... E... X.”

Annie ngồi đối diện với anh, sự chú ý của cô chuyển từ tay sang miệng anh, nét mặt thật chăm chú. Rồi cô bắt chước các chuyển động bàn tay và mỉm cười vì đã hoàn thành. “Alex!” cô hét lên, trông quá đổi vui mừng. “Em đã đánh vần được từ ‘Alex’!”

“Dĩ nhiên là em làm được! Nhưng Annie, đó mới chỉ là sự khởi đầu thôi. Cùng với bảng mẫu tự ngón tay mà đơn giản chỉ là tập hợp của các ký hiệu cho bảng chữ cái thông thường này, em có thể học cách đánh vần mọi từ trong ngôn ngữ của chúng ta. Em biết điều đó không? Một khi em ghi nhớ được bảng chữ cái, em có thể đọc thành thạo”. Trước vẻ mặt mơ hồ của cô, anh chỉ vào mấy giá sách của mình. “Sách, Annie à. Em sẽ đọc được sách. Có những câu chuyện tuyệt vời trong mấy cuốn sách đó, về những con người thú vị và những vùng đất xa xôi.”

Cô liếc nhìn những giá chật kín sách. “Em? Em có thể học đọc sao?”

“Chắc chắn là em có thể rồi. Em là một cô gái trẻ rất thông minh.”

Cô nhăn nhó mặt mày, rõ ràng đang hoài nghi mình thậm chí còn

dở khôn dở dại nữa là. “Ngu ngốc,” cô nói. “Mẹ bảo em ngu ngốc.”

Alex thở dài. “Em không ngu ngốc. Tin anh chuyện này đi. Và mẹ em không nói là em ngốc. Không còn nữa. Anh không nói là mọi chuyện sẽ dễ dàng, nhưng nếu em tập trung vào bài giảng và học hành chăm thật là chăm thì em có thể học đọc đây, Annie à. Và em còn có thể học viết nữa.”

Đột nhiên trông đầy vẻ quyết tâm, cô khoanh tay lại và ngồi thật ngay ngắn. “Vậy thì dạy em đi.”

Anh cười khùng khục. “Ồ, chúng ta sẽ không hoàn thành trong sáng nay được. Chúng ta mới chỉ bắt đầu thôi.”

“Dạy em đi!” cô nhắc lại. “Làm ơn đi?” Và Alex thấy vui sướng khi cô vừa làm ký hiệu cho từ làm ơn, vừa mấp máy từ đó.

Cố gắng không để lộ cảm giác chiến thắng, Alex tự cho rằng mình chỉ việc làm theo yêu cầu đó của cô.

Học nói bằng ký hiệu... Đó là điều khó khăn nhất mà Annie đã từng cố hoàn thành, nhưng nó cũng là điều thú vị nhất. Thế theo mệnh lệnh của Alex, mẹ cô và tất cả mọi người ở Montgomery Hall bắt đầu học bảng chữ cái ngón tay để một ngày nào đó Annie sẽ giao tiếp được với họ. Hướng tới mục tiêu đó, tất cả bọn họ phải học bảng chữ cái ít nhất một giờ mỗi ngày. Henry và Deiter, hai người mù chữ, là gia nhân duy nhất của anh được miễn.

Trong vòng hai tuần, bà Edie Trimble, Annie và tất cả mọi người sống ở Montgomery Hall đã nhớ được bảng chữ cái ngón tay. Khi nhiệm vụ đó hoàn thành, Alex soạn một danh sách các từ anh một mực bắt Annie phải học đánh vần trước khi cô tiến đến một mức cao hơn trong các bài học của mình: ôm, giúp, nóng, lạnh, uống, ăn và Alex, phải học từ ‘Alex’ vì nếu cần gọi đến, anh là người duy nhất biết đọc môi và có thể hiểu được cô đang cần thứ gì nếu không ai khác có thể hiểu được.

Với Annie, đó là một cảm giác thật phần khích khi lần đầu tiên cô bước vào nhà bếp và có thể tự gọi đồ uống. Cô hầu gái được cô đánh vần từng từ cho đã hiểu ngay và lấy cho cô một ly nước. Đó là lần đầu tiên trong mười bốn năm trời, Annie có thể hỏi xin ai đó cái gì. Uống nước xong, cô rời bếp, tìm chỗ riêng tư trên phòng trẻ, và khóc. Nói, thậm chí chỉ bằng tay, với cô đã là một món quà vô giá.

Nghĩ lại mấy ngày đầu Montgomery Hall, Annie nhớ rằng mình đã bực tức thế nào khi lần đầu tiên biết mình đã kết hôn. Rồi cô cho rằng mình không được nhận một món quà nào trong ngày cưới và cảm thấy bị lừa gạt. Giờ đây, cô nhận ra rằng mình đã được tặng một món quà vô giá, một người đàn ông cao lớn có mái tóc nâu vàng, với đôi mắt màu hổ phách và nụ cười tươi lười biếng. Rõ ràng, anh là người tạo ra những phép màu. Thế giới của cô đã thay đổi theo nhiều cách đến nỗi mà cô không thể nào đong đếm nỗi nhờ được quen biết Alex.

Nhưng yêu anh đến vậy lại khiến cô rơi vào tình thế khó khăn. Trong ba dịp khác nhau, anh đã bày tỏ, rất rõ ràng, khát khao được gần gũi cô của mình, không chỉ qua những cái hôn hay hành động đơn trớn bầu ngực, những thứ cô thấy rất thú vị, mà còn ở dưới nữa, như gã em trai Douglas của anh đã từng làm. Annie không thể chịu nổi ý nghĩ để bất cứ ai, kể cả Alex, tái diễn điều đó với cô.

Nhưng anh muốn. Gần đây, cô cảm giác được điều ấy bất cứ khi nào bên cạnh anh. Thông điệp đó ở trong đôi mắt anh khi anh nhìn cô, trong đôi tay hay khi anh chạm vào cô, và nó luôn luôn tồn tại trong không gian giữa hai người họ, một cảm giác mong đợi nặng nề.

Phần khó khăn nhất là Annie không hoàn toàn chắc rằng liệu việc gần gũi Alex có khủng khiếp đến thế. Cái ngày anh chạm vào cơ thể cô và hôn cô trên phòng trẻ, lúc đó thật tuyệt, và vì thế, cô không khỏi băn khoăn liệu những thứ khác mà anh muốn làm cũng sẽ đầy thú vị hay không. Theo Alex thì sẽ như vậy và trong chừng mực mà cô biết thì anh không bao giờ dối gạt cô.

Thật là tiền thoái lưỡng nan... Cô muốn làm anh hạnh phúc nhiều như anh đã làm cho cô, và cô cảm giác rằng anh sẽ thực sự hạnh phúc nếu cô cho phép anh để tay dưới váy của mình. Vấn đề là liệu một khi đã cho phép anh, cô có thể chịu đựng được không? Annie nào biết, và vì không biết nên cô cứ chần chừ đưa ra quyết định, bằng cách này hay cách khác.

Tháng Chín nhường đường cho tháng Mười, tháng Mười dẹp lối cho tháng Mười Một... Giờ Annie đã biết tên các tháng vì Alex bắt cô phải ghi nhớ... và mỗi ngày qua đi lại càng trở nên se lạnh. Khi lớp cỏ khô cuối cùng đã được cắt và đóng thành kiện, Alex làm việc ít hơn và dành thêm nhiều thời gian bên Annie. Một vài buổi chiều, anh khoác cho cô chiếc áo choàng mình may cho cô và dẫn cô đi dạo một đoạn đường thật dài. Vào những chiều khác, hai người ở trong thư phòng, ngồi cạnh ngọn lửa ấm và tham gia các trò tiêu khiển thú vị, đôi lúc chơi trò chơi, khi khác thì chỉ nói chuyện. Anh đã đọc môi rất giỏi và cả hai người họ đều đã thành thạo ngôn ngữ ký hiệu.

Một buổi chiều, anh hỏi cô, “Annie này, nếu em được kể tên một thứ em muốn có hơn bất cứ thứ gì, nó sẽ là gì?”

Annie khẽ cắn môi mình. Alex đã cho cô rất nhiều. Rất, rất nhiều. Xem ra thật vô ơn khi thừa nhận rằng còn những thứ khác cô vẫn ước ao.

“Nào. Giờ là lúc thành thật.” Anh ngồi gần đồng lửa, ánh lửa vàng vọt đùa giỡn trên gương mặt sạm màu, bập bùng trong những chiếc bóng ngang áo sơ mi lụa màu kem, càng bồi thêm cho bờ vai sải rộng của anh. “Trang sức?”

Cô cười to và lắc đầu. “Không, không phải trang sức. Em sẽ đeo chúng ở đâu đây?”

“Em muốn xuống thị trấn,” anh đoán. Khi cô lắc đầu, anh nói, “Vậy thì là khiêu vũ?”

“Không có thứ gì em thật sự muốn có cả,” cô nói dối.

“Annie...” anh nói theo kiểu rầy rà. “Nói cho anh nghe đi.”

Sẵn yêu thương đứa bé trong bụng mình, Annie áp chặt hai tay lên bụng rồi nhún mạnh bờ vai. “Khi con ra đời, am thậm chí sẽ chẳng muốn thêm bất kỳ một điều gì nữa cả.”

“Điều ấy thì có khác gì? Nói anh nghe đi.”

“Một chú chó.”

Anh nheo một mắt lại. “Chó? Chúng to lớn, lông lá, dãi dớt và khó bảo. Vì lý do quái quỷ gì mà em lại thích chó nhỉ?”

Cô lại nhún vai. “Em không biết. Em chỉ luôn muốn có một con thôi.”

Anh lắc đầu và nhìn chằm chằm vào đồng lửa một lúc. Khi anh liếc nhìn cô trở lại, cô hỏi, “Còn anh? Nếu anh có thể kể tên một thứ mà anh thật sự, thật sự muốn, đó sẽ là thứ gì?”

Ánh nhìn nơi anh đắm chìm trong mắt cô. “Em sẽ không thích câu trả lời của anh đâu.”

Cô trợn mắt. “Thế là không công bằng. Em đã nói cho anh rồi mà.”

Anh không rời mắt khỏi cô. “Anh muốn em.”

Annie cảm giác cơn nóng mặt đang trọt lên cổ mình.

“Trong vòng tay anh, trên giường anh,” anh nói. “Anh muốn ân ái với em, Annie à. Anh muốn thứ đó hơn bất cứ điều gì trên thế giới.” Ánh mắt anh đưa xuống vùng eo căng tròn của cô, rồi trở lại đôi mắt cô. “Anh yêu em. Và yêu con chúng ta. Anh muốn chúng ta là một gia đình thực sự.” Đôi mắt anh da diết với nỗi khát khao. “Cả đời, anh đã lẻ bóng. Đến khi em tới, anh mới nhận ra mình đã cảm thấy trông trải thế nào. Giờ em và con đang mang đến những đổi thay. Tích cực. Có thể như thế thật tham lam nhưng anh thấy háo hức như một đứa trẻ lạc trong cửa hàng bánh kẹo. Anh muốn tất cả. Chuyện đó có nghĩa lý gì

không? Một cuộc hôn nhân thực sự, em trong vòng tay anh mỗi giấc ngủ khi đêm xuống và mỗi sáng thức dậy.”

Cô cuối cùng cũng chật vật rời mắt khỏi ánh nhìn của anh và trần trần nhìn ngọn lửa. Cô giật thót lên khi anh chạm vào má cô và kéo mặt cô quay lại.

“Anh biết em khiếp sợ,” anh thì thầm. “Và anh không vì thế mà trách em. Nhưng anh nghĩ mình đã có được niềm tin nơi em, và nếu không còn gì nữa, thì chí ít em sẽ suy nghĩ về chuyện đó chứ?”

Mặt cô có cảm giác như bị bồi đầy lòng trắng trứng.

“Anh hứa với em,” anh nói. “Nếu em đủ tin anh để anh thử. Anh sẽ không làm bất cứ điều gì em không muốn anh làm. Và nếu em bảo anh dừng lại, anh thề là mình sẽ dừng lại.”

Annie gần như không thể nhìn vào mắt anh. Nơi đó, tất cả những gì cô thấy được là tình yêu anh dành cho cô. Sao cô có thể khước từ chỉ một điều anh khẩn khoản nài xin?

“Như anh đã nói, chỉ cần suy nghĩ về nó thôi. Không nhất thiết phải trả lời anh ngay bây giờ. Em sẽ làm thế chứ? Suy nghĩ về chuyện đó ấy?”

Cô gật đầu.

Anh trao cho cô một nụ cười thật chậm. “Khi suy nghĩ chuyện đó, em hãy nghĩ đến hôm trên phòng trẻ tuyệt vời đến thế nào. Anh đảm bảo với em rằng những gì sau đó còn tuyệt vời hơn nữa.”

Annie ước rằng mình có thể chắc chắn về điều đó. Ôi, cô ước mình có thể chắc chắn biết bao.

Chương 20

Tiếng động bất chợt kéo Alex ra khỏi giấc ngủ sâu. Ngay lập tức mắt phương hướng, anh trở mình nằm nghiêng và chăm chăm nhìn xuyên qua màn đêm. Được ban cho khả năng nhìn trong bóng tối, anh không thấy khó khăn mấy kể cả trong những đêm không trăng, mà đêm nay thì trời hoàn toàn sáng rõ. Ánh sáng bàng bạc tưới lên phòng ngủ của anh, ngập đầy trên sàn phía trước tủ đồ và đổ bóng lôm đôm lên tủ quần áo của anh.

Annie... Nhớ lại cuộc nói chuyện chiều hôm đó, anh cho phép bản thân hy vọng rằng có thể cô đang lén vào phòng mình. Tim anh tủi ngủ khi anh liếc ra cửa và thấy nó vẫn đóng chặt. Không phải Annie. Anh khẽ cau mày và chống khuỷu tay nhóm dậy, cố áng chừng thời gian. Nửa đêm, có lẽ muộn hơn một chút, anh quả quyết. Anh không có cảm giác như mình đã ngủ quá lâu.

Âm thanh làm phiền giấc ngủ của anh lại phát ra, tiếng bộp bộp và lạch cạch bị kìm lại từ đâu đó dưới nhà. Ra khỏi giường, anh không khoác áo choàng mà chỉ mặc quần dài và đi ủng. Ngộ nhỡ phải đương đầu với kẻ đột nhập nên anh cũng muốn chuẩn bị chút ít. Nói thế không có nghĩa là anh cho rằng có ai đó đột nhập vào nhà. Anh ở Montgomery Hall từ lúc lọt lòng và trong ngần ấy năm không bao giờ có bất cứ một rắc rối nào. Mọi người ở trong và quanh khu Hooperville đều rất hiền lành, sùng đạo và tội phạm hầu như không tồn tại. Douglas từng là kẻ hay gây ra những việc làm ác độc nhất quanh đây, nhưng giờ nó đi rồi.

Thằng Douglas... Mạch Alex đập nhanh hơn. Anh loại bỏ suy nghĩ

đó. Dù cho tất cả những lỗi lầm em trai anh đã gây ra, nó chẳng phải một kẻ ngốc. Không, chắc là một trong số các gia nhân, anh quả quyết. Đôi lúc ông Frederick thấy khó ngủ và thường khua lạch cạch trong bếp trong khi đợi hâm nóng ít sữa cho mình.

Trên đường xuống hành lang, Alex dừng thật nhanh ở phòng trẻ để chắc chắn rằng Annie vẫn ổn. Đi thật nhẹ, anh tiến lại giường ngủ của cô, tự mình chắc chắn rằng cô đang ngủ ngon lành, rồi anh bước trở lại, lặng lẽ đóng cửa khi trở lại hành lang.

Các bậc cầu thang kêu cọt kẹt dưới sức nặng của anh lúc anh rón rén xuống nhà. Ban ngày, Alex không bao giờ để ý tiếng kêu này, và anh ghi nhớ trong đầu là phải bảo thợ mộc kiểm tra cột chống cầu thang. Một nơi có kích thước cỡ Montgomery Hall cần phải được bảo dưỡng liên tục.

Khi đến hành lang, Alex sững người. Có thứ gì đó trong các tiếng động anh nghe được làm da gà sồn dọc cánh tay anh. Đó không phải tiếng lạch cạch tình cờ mà người ta tưởng rằng phát ra từ một gia nhân. Nó giống một âm thanh lén lút hơn, cứ như có ai đang lục lọi thứ gì đó và sợ bị nghe thấy đến chết khiếp. Alex lần theo tiếng động tới phòng ăn.

Đẩy cửa mở, anh bước vào. Ánh trăng ghé qua khung cửa sổ kiểu Pháp được buông rèm một phần đủ để làm sáng căn phòng, nên chẳng cần thiết phải đốt đèn. Một người đàn ông đang ngồi xổm trước tủ bát đĩa. Bên cạnh hắn có một chiếc túi trắng đặt trên sàn, hắn đang nhét vào đó những thứ được lôi ra từ tủ đồ. Nhận ngay ra hắn qua màu tóc nâu vàng, Alex không chắc cảm xúc nào đang mạnh hơn trong anh, tức giận hay buồn khổ. Đã từng yêu thương em trai mình thật lâu và thật nhiều nên chẳng dễ dàng gì mà hoàn toàn phớt mặc nó, dù nó đã làm điều gì đi chăng nữa.

“Douglas,” anh cuối cùng cũng cất tiếng, “mày đang làm cái quái gì ở đây vậy?”

Thằng em anh chui ra khỏi tủ bát đột ngột đến độ va mạnh vào đầu. Thầm chửi thề, hắn giữ chặt một tay đặt trên chỗ bị đau. “Alex?”

“Mày còn cho là ai được nữa?” Alex khoanh tay trước bộ ngực trần. “Có lẽ mày nên gói đồ pha lê vào cái gì đó. Một chiếc khăn lạnh tốt, có thể? Lọc xọc trong cái túi kia, vài thứ có thể bị sút mẻ đấy.”

“Đồ pha lê nào? Một vài món đồ, chỉ có thể. Và gần như không có đồ bạc. Tôi thề đó, Alex, với một kẻ hà tiện như anh, thật đáng thương khi anh cứ dè sẻn vài hào mua đồ trang trí.”

“Xin lỗi. Tao thật thiếu cặn và khinh suất làm sao.”

Douglas đứng dậy. Sau vài giây đứng đó, trông đầy vẻ nhâng nháo, hắn quệt tay áo lên mũi. “Chắc anh đã đoán được, tôi gặp khó khăn về tài chính.”

Cơn đau lan khắp ngực Alex. Giá như em anh cầu xin tha thứ và hứa cư xử tốt hơn. Giá như nó chỉ cần thể hiện vài dấu hiệu biết lỗi hay... Alex gạt phăng dòng suy nghĩ. Đó là lỗi mòn anh đã bước qua hàng nghìn lần, và anh biết nó sẽ kết thúc ở đâu. Điều đau đớn ở đây là bất chấp tất cả, anh vẫn muốn tha thứ và cần phải tha thứ cho nó. Đây là em trai anh, không phải người dung nước lã nào đó. Anh đã từng kể chuyện cho nó nghe trước giờ đi ngủ khi nó còn nhỏ, dạy nó cách cưỡi ngựa đầu tiên, chứng kiến nó trưởng thành. Quên đi tất cả những chuyện đó và vờ như chúng chưa bao giờ xảy ra là điều không thể.

“Douglas, nếu mày cần tiền thì tao có ít tiền lẻ trong két đây,” anh cộc cằn đề nghị.

“Anh sẽ cho tôi ư? Khi tôi biết anh đã thay két... ồ, tôi phát hiện ra điều đó vì...”

“Có thể tao sợ mày lén vào và trộm sạch sành sanh của tao?” Alex kết thúc giùm hắn.

Douglas vẫn đủ lễ độ để trông có chút tủi thẹn. “Tôi chỉ lấy đủ để xoay xở được mà thôi.”

Alex rất muốn nói rằng anh cũng tin mặt trời mọc ở đằng tây. Nhưng thái độ không chút ăn năn của thằng em trai thật chẳng liên can. Như vậy cũng không có nghĩa là anh hoàn toàn chắc chắn vấn đề ở đây là gì. Ngoại trừ việc anh là một thằng ngốc, dĩ nhiên. Douglas có dính dáng ở đâu là anh sẽ luôn ở đó. Từ ngày cha mất, Alex đã cố chuộc lại sự mất mát đó, không thể nào quên, thậm chí chỉ trong giây lát, rằng anh chính là nguyên nhân. Tội lỗi có cách thâm tằm lấy con người ta và chẳng bao giờ chịu buông ra.

Anh thở dài và thoáng nghĩ về Annie. Anh yêu cô đến thế thì thật sai trái khi cho Douglas bất cứ thứ gì. Sai trái. Nếu cô thấy em trai anh trong căn nhà này, Alex ngờ rằng cô sẽ không bao giờ tha thứ cho anh, và anh sẽ không trách cô. Thằng Douglas đã hăm hiếp cô, một cách tàn độc, táng tận lương tâm. Giúp nó bằng bất cứ cách nào cũng là sự phản bội theo kiểu tồi tệ nhất, và Alex biết vậy. Mặc khác, anh cũng không thể căm ghét em trai mình đến nỗi đứng nhìn nó ăn bát mề, nằm chiếu manh.

“Vào thư phòng đi. Tao sẽ cho mày ít tiền mặt và một tờ hồi phiếu. Sau đó tao muốn mày biến khỏi đây, Douglas.” Nghe tiếng lách cách khe khẽ, Alex từ cửa quay lại trong sững sốt. “Để đồ bạc lại đi, Chúa ơi. Tao đã nói là sẽ cho mày ít tiền mà.”

Cầu nguyện rằng với khả năng phát hiện rung động trên sàn nhà một cách lạ thường, Annie sẽ không thức dậy và lần mò ra đầu cầu thang để xem có ai không, Alex đẩy em trai mình qua hàng lang rồi vào thư phòng. Đóng cửa lại, anh tiến về phía kết sắt nhanh như cắt. Khi quay đĩa số và cẩn thận che mặt đĩa đi, anh nghe thấy sức nặng của Douglas đặt lên một trong những chiếc ghế da.

“Đừng có thoải mái như thế.”

Douglas cười phá lên. “Ồ, đúng. Tôi không cho rằng cô vợ bé nhỏ của anh sẽ quá thích thú nếu thấy tôi ở đây. Tôi hiểu mà, Alex. Ai

chẳng có những ưu tiên. Ưu tiên của anh thì rõ rồi.”

Cửa két sắt mở tung ngay lúc đó. Cơ thể anh đột ngột cứng đờ, anh quay ra và hỏi bằng một giọng bình tĩnh đến giả dối, “Thế nghĩa là thế quái nào?”.

“Không có gì! Đừng có dễ động lòng thế chứ.” Nhìn từ phía bên kia phòng, gương mặt Douglas dưới ánh trăng trông như mất hết đường nét. Hắn luồn ngón tay vào tóc rồi đứng dậy. Thong thả bước về phía mặt lò sưởi, hắn thắp đèn, rồi quay ra xem xét xung quanh. “Chúa ơi, tôi nhớ thư phòng này biết bao. Tôi cược là mình đã tưởng tượng được ở đây hàng chục lần. Anh mua đàn organ khi nào vậy?”

“Mới gần đây.”

Để ý thấy những nhạc cụ khác, hắn nói, “Đang nảy nở hứng thú với âm nhạc à?”.

“Mày nói thế cũng được.”

Douglas quét ngón tay lên chiếc bàn nhỏ kê giữa hai ghế trước lò sưởi. “Anh có nhớ hết thấy những lần tôi đánh bại anh trong các trận cờ không, ngồi ngay tại đây, phía trước lò sưởi?”

“Tao nhớ mày hay ăn gian đến thế nào.”

Douglas cười khùng khục. “Cả cái đấy nữa. Dịch quân cờ khi anh quay đầu đi là cách duy nhất tôi thắng được.” Khoảnh khắc yên lặng theo sau đó. Rồi hắn thêm vào, “Đó là những ngày tháng thật đẹp”.

“Những ngày tháng ấy hết rồi, và tất cả đều là lỗi của chính mày.” Alex lấy một bọc tiền nhỏ ra khỏi két. Đi tới bàn làm việc, anh nói, “Tao sẽ viết cho mày một tờ hồi phiếu mệnh giá lớn. Dùng cho khôn ngoan vào. Một khi tờ hồi phiếu này hết, mày sẽ không lấy thêm được gì nữa cả. Tao không bao giờ muốn thấy mày ở đây nữa. Rõ chưa?”.

Những từ ngữ đó vang lên. Với sự rành mạch đến tàn nhẫn, Alex có thể hồi tưởng được trước kia mình đã có lần nói những câu đó với Douglas và toàn tâm toàn ý cho rằng mình làm thật. Giờ anh đứng đây,

đưa thêm tiền bạc cho nó. Những từ ngữ đó chẳng có nghĩa lý gì, ngay cả với anh, nhưng anh bất lực không thể làm gì khác. Anh tưởng tượng mình sau chục năm nữa, tái diễn cảnh này lần thứ mười, nhạo báng bản thân vì nhai đi nhai lại những lời nói vô nghĩa y chang.

Douglas tựa một vai vào mặt đá của lò sưởi. “Chúa ơi, Alex à, em là em trai anh. Em biết mình đã gây ra tội tày trời khi hãm hiếp con bé đó. Nếu được làm lại, em sẽ không thể nữa. Nhưng áo đã ngắn chẳng giữ được nên dài. Anh nở lòng không tha thứ cho em sao?”

Alex ngược lên nhìn từ tờ hồi phiếu mình đang ký.

“Thật không may là đúng thế. Nhưng tao đã luôn luôn là kẻ ngốc ở những nơi mày dính líu đến, phải không? Mày có biết là lắm lúc tao thao thức đến gần sáng, tự hỏi mình đã nuôi dạy mày sai ở đâu? Đổ lỗi cho bản thân. Nếu tao cứng rắn hơn, nghiêm khắc hơn, nếu vài lần trừng phạt mày đến tằm tối mặt mày thì mày liệu có khác không?”

“Anh nuôi dạy em rất giỏi.” Douglas quả quyết với anh. “Chỉ có điều là em đã làm chuyện ngu xuẩn, vậy thôi. Đó không phải là lỗi của anh. Có thể đó thậm chí cũng chẳng phải là lỗi của em. Em đã say. Không nghĩ được sáng suốt. Nó cứ thế xảy ra thôi, anh Alex à. Trước khi em biết mình đang làm gì. Anh biết em sẽ thế nào khi say rồi đây. Ác như hùm. Em thừa nhận điều đó.”

Biết em mình đang hướng về đâu, Alex nói, “Douglas, đừng. Một bản diễn văn hay không thể làm điều gì tốt đẹp hơn giữa hai ta, không phải lần này. Mày chỉ làm nó tồi tệ hơn thôi.”

“Tồi tệ hơn?” Em trai anh bước một bước khỏi lò sưởi, hai tay hấn gơ lên khẩn nài. “Chí ít hãy nghe em nói. Đêm đêm em nằm thao thức. Cảm thấy thật tồi tệ. Không chỉ vì những gì em đã làm với cô gái đó, mà còn vì đã làm anh thất vọng. Xin anh, hãy cho em thêm một cơ hội. Chỉ một lần nữa thôi. Em đã thề sẽ bỏ rượu. Từ lúc rời khỏi nhà, em đã không ngó ngang đến một giọt nào.”

“Ồ? Thế cái mùi tao ngửi thấy từ hơi thở của mày lúc ở phòng ăn là cái gì? Trà à?”

“Đêm nay ngoài trời lạnh công. Em chỉ uống một chén nhỏ để giữ ấm, có vậy thôi. Một chén nhỏ.”

Alex lắc đầu. “Có phải tao thực sự là một thằng ngốc không khi giờ mày có thể đứng đây và thực sự mong đợi tao tin vào thứ nhảm nhí đó?” Anh cào tay vào tóc. “Mày nói đúng, mày biết mà. Tao nghĩ rượu chè là ba phần tư vấn đề của mày, rằng hể uống rượu là mày lại làm những chuyện mà nếu không say, mày sẽ chẳng bao giờ làm. Đen đủi thay, một phần tư còn lại của vấn đề là mày luôn có lý do để uống dù chỉ một chén nhỏ. Và rồi một chén nữa. Rồi thêm chén nữa. Cứ lừa dối bản thân đi nếu mày phải làm thế, nhưng đừng nói dóc với tao.”

“Anh Alex, làm ơn đi. Hãy cho em một cơ hội khác. Chỉ một lần thôi, rồi em sẽ không bao giờ xin xỏ anh nữa. Em thề, lần này em sẽ không làm chuyện tồi tệ nữa. Em cũng sẽ không mó vào uýt-ki nữa. Em sẽ không. Không, vì bất cứ lý do gì, không bao giờ!”

Với quyết tâm bất di bất dịch, Alex tiếp tục viết hồi phiếu. “Tao không thể làm thế được, Douglas à, và mày biết rồi đây. Giờ không phải tao nghĩ cho bản thân mình. Tao có vợ. Tao nợ cô ấy trước hết là sự trung thành. Bỏ rượu đi, nếu mày làm được. Sống có quy củ, nếu mày có thể. Nhưng hãy thực hiện những điều đó ở ngoài Montgomery Hall.”

Douglas kéo thẳng chiếc áo khoác bằng len nặng đã tàn tạ. “À, đúng. Vợ anh. Abbie, phải tên thế không?”

“Annie.”

“Đúng rồi. Annie. Sao tôi quên được? Mặc dù tôi phải thừa nhận, thứ đáng ghi nhớ nhất về con nhỏ đó là đôi chân của nó.”

“Thôi đi,” Alex nhẹ nhàng cảnh báo hẳn. “Tao còn lại rất ít những kỷ niệm thân ái về mày. Đừng giết nốt chúng bằng những lời xỉ vả đi.”

“Xi và á?” Douglas cay đắng nói. “Anh đang quay lưng lại với tôi. Tôi là em trai anh đây, vì Chúa.”

Ruột gan Alex chậm chậm xáo trộn. Anh nhanh chóng điền xong vào tờ hồi phiếu, xé khỏi sách, rồi đẩy ngang qua bàn. “Của mày đây. Cầm lấy rồi cút đi.”

Douglas chậm rãi bước tới chiếc bàn. Hắn cầm tờ hồi phiếu lên, gấp đúng làm ba, rồi bỏ vào túi ngực áo khoác. Mắt họ gặp nhau, hổ phách đập vào hổ phách. Alex đã từng thấy cái nhìn đó trong mắt em trai mình trước đây và anh biết rằng nó báo trước sự trả đũa theo hình thức nào đó. Chẳng mấy ngạc nhiên. Khi Douglas không được làm theo ý mình, khi Alex khước từ hắn bất cứ điều gì, hắn luôn luôn trả miếng.

Chậm chậm mỉm cười, Douglas nói, “Annie... Cái mông nhỏ xinh, nếu tôi nhớ không nhầm. Anh đã thưởng thức con ngốc nhỏ bé của mình chưa, Alex? Khi tôi chơi nó, anh gọi là hiệp. Thế lúc anh làm vậy, tôi cho rằng đó là một sự hy sinh cao cả. Alex già nua tử tế, dọn sạch bao mớ lộn xộn của đứa em trai mình. Thật là đau khổ khi anh phải chịu đựng điều đó.”

Alex chống cả sức nặng của mình lên hai bàn tay bất giác đã cuộn lại thành hai nắm đấm. Anh nhận ra rằng kết quả luôn luôn là thế này. Trùng trùng nhìn Douglas, cố hiểu nó, và để rồi chạy đập mặt vào bức tường gạch. Có những thứ vượt ngoài tầm hiểu biết. “Đừng,” anh nói lại, dù biết khi mình nói vậy Douglas sẽ bắt anh phải trả giá đắt thế nào trước khi nó rời khỏi. Đó là kiểu của nó. Luôn luôn là thế.

“Đừng cái gì? Đừng bắt anh đối chất với sự thật trần trụi à?” Đôi mắt long lanh, Douglas nói, “Anh thật thảm hại, anh biết chứ?”. Hắn ra dấu thư phòng tiện nghi bằng một cái khoát tay. “Nếu đứa nhóc mà con nhỏ đó đang mang là con gái thì sao hả, Alex? Đã bao giờ anh nghĩ về chuyện ấy chưa? Đàn ông không ra hồn đàn ông như anh, thì làm bố một đứa con trai thế nào đây? Hay anh không muốn có thằng

cu chồng gậy?”

Alex không thể cất lời. Và thậm chí nếu anh có nói được thì cũng chẳng biết nói gì.

“Ít nhất có tôi ở gần, anh còn có thể có một hay hai đứa nữa từ con nhỏ đó. Hay có thể anh quá ích kỷ đến nỗi không muốn chia sẻ hũ mật ngọt ngào nhỏ xinh ấy của cô ta. Tôi cá là từ lúc cưới cô ta về đêm nào anh cũng làm mũi mình ướt nhẹp trong cái hũ đó.”

Alex bắt đầu run lên. Run rẩy dữ dội.

Douglas mỉm cười. “Hay anh là một trong những thằng thích được phục vụ đặc biệt hơn? Tôi gần như có thể thấy được anh, một tay cầm ly brandy, tay kia nắm lấy tóc cô ta để chỉ cho cô ta thấy cách anh thích cái...”

Alex giáng quả đấm của mình vào đúng miệng thằng em. Nhanh vậy đấy. Không chú tâm, không cố tình. Anh chỉ đơn giản là đấm hấn thôi, dồn mọi sức nặng của mình vào cú đấm đó. Với vẻ hoảng hốt trên gương mặt, Douglas loạng choạng lùi ra sau. Gần như không nhận ra mình đang di chuyển, Alex nháy mắt qua bàn làm việc. Trong sự chuyển động não loạn, hai người va vào nhau và đập lên sàn nhà, làm nó rung chuyển. Lợi dụng cơ hội đó, Alex đứng bật dậy, co một chân, và giẫm một bên ủng vào bụng thằng em. Rồi anh túm tóc và xách hấn đứng dậy.

Trong khi đang đấm túi bụi vào mặt hấn, anh gầm lên, “Mày là một thằng đê tiện khốn khổ! Mày không xứng hôn lên chân cô ấy, nói gì đến gọi tên cô ấy!”.

Với Alex, thời gian xem ra ì ạch trôi đi như con ruồi bò trên tờ giấy dính. Mỗi lần rút nắm đấm về, anh dường như thấy mình dịch chuyển nửa phân một lần. Anh đang mất kiểm soát, và anh biết vậy. Mặt em trai anh dần biến thành một cục bùn nhão đỏ như máu dưới sự trừng phạt từ các khắc ngón tay anh. Nếu không dừng lại, anh sẽ giết chết

nó mất. Nhưng lương tâm anh có vẻ như đã rời bỏ anh. Điều kể đó anh biết là mình đã đè nghiền thẳng Douglas xuống sàn và đang bóp nghẹt cổ nó. Cứ như từ một khoảng cách rất xa, anh nhìn thấy tay mình đang siết chặt, xem mặt đứa em chuyển từ màu xỉn đỏ sang sắc đỏ tươi sùng phồng.

Alex không chắc cuối cùng cái gì đã đưa anh trở lại với giác quan của mình. Ý nghĩ thoáng qua về Annie? Về chuyện gì sẽ xảy ra với cô khi anh kết thúc cuộc đời bằng cách lủng lẳng trên giá treo cổ? Anh không biết nữa. Chỉ biết rằng thứ gì đó, có lẽ là Đấng Toàn Năng từ chính anh, đã khiến anh giật tay ra khỏi cổ em trai mình.

Douglas lật người sang một bên, cào cào vào thanh quản và tạo ra âm thanh òng ọc đến khiếp đảm khi hấn vật lộn để thở. Alex đứng lên rồi quay đi, không thèm đếm xỉa đến đứa em đang nằm đó và rằng liệu nó có chết ngạt hay không. Mặc kệ, và gần như hy vọng mình như thế. Chồng hai tay vào bàn, anh gục đầu xuống và nhắm mắt lại. Khi những tiếng khò khè lắng bớt, anh nói, “Cút đi. Cút đi trước khi tao giết chết mày.”

Anh nghe thấy Douglas lóp ngóp bò dậy. Nhưng anh không nghe thấy tiếng hấn chạy ra ngoài cửa.

“Tao không giỡn đâu, Douglas. Tao sẽ tay không giết chết mày đây.”

Những bước chân lão đảo. Tiếng bản lề cửa kêu cọt két. Tiếng đóng sầm cửa vang rền. Alex thở hắt một hơi mà trước đó không nhận ra rằng mình đã nén lại. Rồi cảm giác như hai lá phổi của mình bị xé toạc khỏi lồng ngực, anh nức nở. Một tiếng nức nở khủng khiếp và khô khốc. Hai đầu gối mềm nhũn ra, anh gieo mình xuống để gục đầu lên bàn.

Cái chết. Không phải của một con người, mà là của tình yêu thương. Sự kết thúc của tình yêu thương chẳng hề đến dễ dàng.

Annie cào vào cửa phòng ngủ của Alex. Trong giây phút kinh hoàng, cô nghĩ nó đã khóa. Nửa mù nửa tỏ vì bóng tối trên hành lang, cô khiếp đảm liếc nhìn vào chiếu nghỉ. Ở đây. Hẳn đang ở đây. Cánh cửa đột ngột mở ra, và cô nhào vào phòng. Ánh trăng, yếu ớt và loang lổ, vắt ngang qua căn phòng. Cô chạy tới giường, hơi thở xé ra từ lồng ngực, chuyển động giật lên cùng cơn bồn loạn.

Alex. Cô điên dại vỗ vào đồng chăn ga lộn xộn. Đi rồi. Cô xoay người rồi trừng trừng nhìn ra cửa, hai bàn tay áp lên miệng để nén bất cứ âm thanh nào mình có thể phát ra. Douglas, ở đây. Nếu nghe được tiếng cô nức nở, hẳn có thể sẽ đến và tìm cô. Cô đã phát ra tiếng gì ư? Ôi, Chúa ơi... Cô phải trốn. Cô cuống quýt ngó trước ngó sau, tìm nơi ẩn náu. Rồi quá khiếp hãi để tiếp tục phôi mình, cô lao vào giường Alex, toài người tìm đường xuống dưới đồng chăn ga, co người vào chiếc nệm và thu mình nhỏ lại.

Mũi của Alex vây lấy cô. Alex. Run rẩy dữ dội, Annie ôm lấy bụng mình và co hai đầu gối lên. Kẻ đó đang trong nhà, và Alex đã đi rồi. Cô nín thở. Không tiếng động. Cô không thể tạo ra bất cứ tiếng động nào. Cô sẽ ở đây, an toàn trên giường Alex, ẩn thân. Anh sẽ trở lại. Anh phải trở về. Và khi về, anh sẽ không để bất cứ ai làm đau cô.

Alex bước vào phòng ngủ của mình, đóng cửa lại, và dựa lưng vào ô cửa gỗ ít phút với đôi mắt nhắm lại. Annie... Giờ đây, hơn bất cứ lúc nào, anh khao khát được ôm cô. Nén lại thôi thúc bước đến phòng trẻ, anh hình dung nụ cười của cô – cái cách hai khóm miệng cô cong lên thật ngọt ngào, lúm đồng tiền trên má, đôi mắt cô thật đẹp, xanh biêng biếc và vô cùng ngây thơ. Hình dung ra cô khiến anh cảm thấy bớt đi sự trống trải bên trong mình.

Ấn những khắc ngón tay thô ráp vào miệng, Alex một lần nữa nhớ lại cái cảm giác thỏa mãn thế nào khi đám túi bụi vào mặt đứa em mình. Cú đám đầu tiên đó đã đánh dấu sự kết thúc của bốn phận cả một đời, và giờ khi nó đã xảy ra, anh cảm giác tự do đến lạ. Buồn, tất

nhiên. Và trống rỗng. Nhưng tự do thực sự. Lần đầu tiên kể từ khi cha mất, trách nhiệm của anh với em trai đã hết.

Đứng thẳng dậy khỏi cánh cửa, Alex thong thả đi vào giường, mắt chăm chú nhìn ra cửa sổ và những cành liễu đung đưa trước tấm kính cửa dát ánh trắng bạc. Những chiếc lá bị gió đêm thổi ép dẹp vào mặt kính, tạo ra tiếng rít làm anh nhớ tới tiếng móng tay cào lên tấm bảng đen. Âm thanh. Từ lúc quen Annie, Alex đã trở nên nhận thức rõ ràng về mọi thứ có âm thanh và thường thấy mình cố gắng nhận thức thế giới theo cách cô chắc hẳn sẽ làm. Lá quét trên cửa kính, chim chóc trên cây, gió thổi, tất cả đều vô thanh. Cố gắng đến mấy, anh vẫn thấy thật khó tưởng tượng được sự tĩnh lặng. Cô đang bỏ lỡ rất nhiều. Rất, rất nhiều.

Thở dài, Alex buông mình xuống mép giường rồi ngả người tháo mạnh đôi ủng ra. Phía sau anh có tiếng rúc rích run rẩy mà mà trong chốc lát anh nghĩ là phát ra từ mấy cành cây ngoài kia. Rồi anh sững người. Da anh gai lên và anh ngoái lại nhìn.

Dưới đồng chăn ga giữa giường, có một chỗ lồi lên. Chỗ lồi lên ấy đang run rẩy. Quên cả đôi ủng, anh xoay người, quỳ gối trên đệm. Khi nhấc ga giường ra, anh nghe thấy tiếng thở dốc thật nông.

“Annie,” anh thì thầm đầy hồ nghi.

Với vài tiếng gầm ghè trong cổ họng, cô từ tấm nệm lao vào anh như một viên đạn bắn ra khỏi súng cao su, răng và móng tay giơ ra. Alex giật thót lên khi bị cô lấy móng tay cào vào hàm trước khi anh kịp phản ứng.

“Annie!”

Tóm lấy hai cổ tay cô, anh cúi xuống né đòn từ cô. Lúc anh giữ được tay cô, cô khóc thét lên vì hoảng sợ. Dùng lực khỏe hơn và sức nặng để tận dụng triệt để lợi thế của mình, anh nhanh chóng ghim cô xuống giường, giữa chặt hai cánh tay cô trên đầu và đè nghiêng đùi

mình để cố định đôi chân đang quấy đạp của cô. Cô ưỡn lưng lên, hai lá phổi hỗn hển lấy hơi khi bắt lực ráng sức phá cú kim kẹp của anh.

“Annie, em yêu, là anh.” Alex nhồm người lên để mặt mình ở phía trên mặt cô. “Là anh, cưng à.”

Dưới ánh trăng, đôi mắt cô thật to, giống như hai quả cầu phát quang trên gương mặt tái mét, hai hàng mi cong nhọn đổ bóng lên đôi má. Không cử động nổi, cô chăm chăm nhìn anh. Nét mặt cô chậm chậm chuyển từ kinh hoàng sang nhẹ nhõm. Trong tiếng khóc nấc nghẹn ngào, cô hoàn toàn mềm rũ.

Buông cánh tay cô ra, Alex kéo cô vào ngực mình. Như một đứa trẻ đang hoảng sợ, cô vòng tay quanh cổ anh và sấn chặt lấy anh, toàn cơ thể co giật mạnh vì cơn nức nở và run rẩy dữ dội. Đau buồn tột độ, anh áp mặt mình vào mái tóc ngát hương của cô, thừa biết rằng cô chắc chắn đã thấy Douglas ở ngoài hành lang. Tìm kiếm sự bảo vệ, cô đến đây để rồi nhận thấy anh đã biến mất.

Thận trọng không làm đau cô, Alex lặn mình nằm xuống, kéo theo cô, vòng tay vẫn ôm chặt lấy cô. Anh có thể tưởng tượng được cô chắc hẳn đã phải khủng khiếp hoảng đến thế nào. Douglas, kẻ đã hãm hiếp cô, ở trong ngôi nhà này. Ruột gan anh quặn thắt trong sóng trào hổ thẹn. Anh đã mắc sai lầm trong chuyện này. Khum tay sau cổ cô, Alex hôn lên thái dương cô.

Bất chợt quên rằng cô không thể nghe thấy mình nói, anh khản đặc giọng thì thầm, “Ôi, Annie, tha thứ cho anh. Anh xin lỗi. Rất, rất xin lỗi.”

Cơn run rẩy dữ dội của cô không dịu lại. Vuốt bàn tay dọc sống lưng cô, anh cảm nhận được khí lạnh xuyên thấu qua chiếc váy ngủ bằng vải flannel. Vì cô đang trốn dưới chăn mềm như thế nên anh biết cô không thực sự thấy rét. Song vẫn không thể chối cãi được rằng cô đang thấy buốt giá. Xét qua cách cô run rẩy thì rõ cô đang cảm thấy tê tái đến tận

xương tủy.

Rụt cầm lại, anh đặt lại đầu cô lên vai mình để cô thấy được mặt anh. “Ổn rồi, Annie. Nó đi rồi.”

Cô run rẩy gật đầu rồi nhắm nghiền mắt lại. Alex vuốt hai bàn tay thật lẹ lên lưng và hông cô, cố làm theo cách duy nhất mình biết để khí huyết cô lưu thông trở lại. Dù được anh chăm sóc như vậy nhưng rằng cô vẫn lập cập va vào nhau. Mấy phút qua đi mà cô vẫn không hết run, anh bắt đầu thấy lo sợ.

“Quý cô à, thứ em cần là được ngâm mình trong bồn tắm nước nóng thật lâu và thêm chút cà phê Ireland của vú Maddy.”

Annie níu chặt hơn nữa vào vai Alex khi anh toan rời đi.

“Annie...” Trở mình nằm nghiêng, Alex lướt ngón tay lên má cô và cố nặn ra một nụ cười. “Anh sẽ chỉ xuống dưới lấy ít nước nóng từ thùng chứa dưới bếp. Anh sẽ quay lại trước khi em có thể đếm tới...” Suýt nữa anh nói “một trăm” nhưng đã kịp ngăn lại”. “Trước khi em có thể đếm tới bốn mươi. Ở đây em sẽ an toàn, anh xin đảm bảo. Anh đã bao giờ nói dối em chưa nào?”

Cô lắc đầu thật khế và rời cánh tay mình ra khỏi cổ anh. Nét mặt cô bóp chặt lấy trái tim anh, rồi anh hôn lên chóp mũi cô. “Thế mới ngoan chứ. Anh sẽ quay lại ngay. Em ở đây. Đắp chăn lên nhé, được không?”

Một lần nữa, lời đáp của cô chỉ là cái gật đầu, Alex ra khỏi giường, thật ghét phải rời khỏi cô. Tuy nhiên, khi quay lại nhìn, những run rẩy anh thấy dưới tấm chăn thuyết phục anh rằng mình không còn sự lựa chọn nào khác.

Mấy phút sau anh trở lại phòng ngủ với hai xô to đựng đầy nước nóng. Xách nước vào phòng tắm xong, anh thắp trong đó mấy ngọn đèn và tự chuẩn bị nước tắm cho cô. Khi lấy nước lạnh từ vòi đủ để làm đầy một phần bồn tắm, anh thêm nước nóng từ hai xô vào và lấy cổ

tay trong kiểm tra nhiệt độ.

Lúc trở lại giường, anh kéo chăn khỏi mặt Annie. “Dậy nào em. Vào bồn tắm thôi.”

Hai hàm răng lập cập và vào nhau, thân thể bé nhỏ của cô run rẩy, cô xoay xở ngồi dậy và đu đôi chân mảnh mai của mình qua một bên đệm. Alex giúp cô đứng dậy và đi vào buồng tắm. E ngại cô có thể nghĩ rằng anh định cởi váy cho cô nên anh hơi ngả người ra trước để cô đọc được môi khi mình giải thích, “Trong khi em cởi đồ và ngâm mình, anh sẽ quay lại bếp và pha cho em ít cà phê Ireland. Công thức đặc biệt của vú Maddy, đảm bảo sẽ làm em ấm đến tận xương tủy”.

Bên mép bồn tắm, cô đưa tay cởi những chiếc cúc nhỏ trên thân váy, nhưng hai tay và cơ thể run bần bật đến nỗi các ngón tay không thể đến được mục tiêu. Anh vuốt tóc cô ra sau vai và đảm nhận nhiệm vụ, nỗi lo âu nơi anh dâng lên theo mỗi khuy áo bung mở. Trong trí nhớ của mình, anh mới thấy có hai người chịu cú sốc, và theo hồi tưởng của anh, cả hai đều bị cơn run rẩy dữ dội ảnh hưởng. Có phải nỗi khiếp hãi Douglas của Annie kinh khủng đến nỗi cô sốc nặng hay không?

Alex chẳng biết. Anh chỉ biết rằng với anh lúc này cô dường như mỏng manh đến khủng khiếp, vòng bụng to kênh và tất cả. Đôi tay bé nhỏ mảnh khảnh với những khúc xương yếu ớt hẳn lên thành đường. Bờ vai nhỏ hẹp. Cánh tay trên thì một gang tay anh cũng ôm được trọn. Anh muốn kéo cô lại gần và truyền hơi ấm cơ thể mình cho cô. Muốn ôm cô cho đến khi mọi ý nghĩ về Douglas biến hết khỏi tâm trí cô.

Lúc anh mở xong hết cúc váy của cô, cô run rẩy bứt bứt một bên cổ tay áo, rõ ràng định cho tay ra. Thấy thế, Alex biết rằng cô sẽ chẳng bao giờ xoay xở cởi đồ ra được. Chết tiệt.

Cúi xuống để thu hút sự chú ý của cô, anh nhượng đôi lông mày lên.

“Em muốn anh giúp không, cưng?”

Run bần bật, cô lắc đầu, đặt cổ tay vào vai anh rồi đẩy nhẹ. Anh hiểu đó là lời mời ra ngoài. Anh chỉ hy vọng không có anh, cô vẫn có thể xoay sở được. “Anh sẽ trở lại ngay, được chứ?” Túm lấy chiếc khăn tắm bằng vải lanh trên giá, anh đặt nó lên thành bồn tắm hình chữ nhật. “Lấy cái đó quấn vào người khi nào em bước vào nhé. Em làm ướt nó cũng không sao. Như vậy, khi anh trở lại, em sẽ không cảm thấy bất tiện. Được chứ?”

Cô gật gật đầu. Dẫu biết rằng không nên nhưng Alex vẫn quay gót, và đóng cửa buồng tắm lại lúc anh bước ra. Trên đường ra khỏi phòng ngủ, anh dừng lại trước tủ quần áo, lấy chiếc áo sơ mi khoác vào nhưng không cài cúc và rảo bước xuống hành lang.

Khi xuống dưới nhà, anh vội vã nhóm lò hâm nóng ấm cà phê trên bếp. Xong xuôi, anh rót ra một tách vơi, thêm vào chút kem và rót lên trên chút uýt-ki. Sau khi thêm ít đường cho dậy vị, anh trở lại tầng trên, mong đợi thấy Annie đang nằm ngang tầm nách trong làn nước nóng hổi. Thay vào đó anh thấy cô đang ngồi trên bồn cầu, vẫn mặc váy, cánh tay ôm lấy bụng.

“Annie...”

Alex đặt tách cà phê Ireland lên giá rửa mặt rồi ngồi xỏm trước mặt cô. Chưa bao giờ anh thấy ai run đến thế. Nếu tắm nước nóng và cà phê pha uýt-ki không có tác dụng, anh sẽ phải cho mời bác sĩ Muir đến. Vì cô đang trong thai kỳ nên anh sẽ không trông đợi gì vào may mắn.

Thoáng nghĩ đến việc đánh thức bà Maddy dậy để đến giúp Annie vào tắm, nhưng anh nhanh chóng loại bỏ ý nghĩ đó. Bà quản gia đang say giấc ở cánh khác trong nhà. Trong thời gian để bà ấy dậy, tìm áo choàng, dép guốc, rồi đến dãy phòng của Alex thì chỗ nước đang nguyên rửa này cũng đã nguội mất rồi.

Cương quyết đầy sắt đá, anh nắm chặt lấy một tay Annie, cạy nó ra khỏi sườn cô, và cởi cúc trên cổ tay áo cô. “Anh sẽ giúp em chỉ một chút thôi,” anh thông báo lúc cởi cúc tay áo bên kia. Trước nét mặt bất an của cô, anh nở một nụ cười thật tươi. “Em yêu, anh sẽ giúp em bỏ chiếc váy này ra và vào bồn tắm thật nhanh, anh sẽ chỉ thấy lơ mơ thôi.”

Cô trông có vẻ không bị thuyết phục lắm, nhưng lo lắng cho sức khỏe của cô, Alex không cho cô cơ hội để chần chừ. Nắm lấy vai cô, anh kéo cô đứng dậy khỏi bồn cầu rồi nắm hai tay vào váy ngủ của cô cùng một lúc, “Giơ tay lên nào em”.

Anh không chắc liệu có phải là cô giúp anh hay anh đã tự lôi cánh tay cô lên khi kéo chiếc váy qua khỏi đầu cô. Mặc kệ. Ngay lúc cảm thấy gấu váy đang nhấc lên, cô nỗ lực trợ giúp anh bằng việc giật hai tay ra để có thể che lấy thân mình. Alex không khỏi khẽ mỉm cười trước những gì cô chọn giấu đi. Không phải phần ngực như hầu hết phụ nữ khác. Thay vào đó cô vắt một tay lên vùng bụng nhô ra và ghi chặt tay kia lên phần tam giác sạm lông trên đỉnh cặp đùi thon mảnh của mình. Anh được thấy một cuộc phô bày ngực đầy thú vị, với hai núm ngực đã sẫm lại thành màu hồng đậm theo diễn biến của thai kỳ.

Anh dứt ánh nhìn ra khỏi nơi đó và cương quyết nỗ lực không để nó vẫn vơ trở lại nữa. Giúp cô vào bồn tắm có vẻ là một việc khá khó khăn. Vì cô đang run rẩy nên anh không tin cô có thể giữ thăng bằng hay tay cô đủ khỏe để hạ thân người xuống. Phải giữ tay ở đâu đây trên cơ thể một phụ nữ trần truồng và mang bầu to? Alex tránh xa vùng eo của cô, sợ rằng có thể làm đau cô hoặc đứa bé. Hông cô thì không thể được. Quá trêu ngươi. Quá... mọi thứ. Anh miễn cưỡng giữ dưới cánh tay của cô.

Nhằm to. Anh nghiến chặt răng và nỗ lực quả cảm nghĩ về những bàn thắng bóng rổ lúc giúp cô bước vào bồn nước. Lòng bàn tay anh cảm giác như đang bỏng rát, và đối diện với cô thể này, đâu còn chỗ

nào để đặt hai ngón cái của mình ngoại trừ dưới bầu ngực cô. Cảm giác mềm mượt nơi làn da của cô lướt trên các đốt ngón tay anh làm chân mày anh lăm lăm mờ mờ. Lóng ngóng và ngượng nghịu, cô khụy gối xuống, hai chân run rẩy. Alex tiếp tục đỡ lấy cô khi cô trầm mình xuống làn nước ấm. Bàn thắng bóng rổ ư? Chúa ơi. Anh thậm chí còn chẳng nhớ tên của các đội bóng.

“Đây. Giờ thì không đến nỗi tệ, đúng không?”

Con nhức nhối nơi hạ bộ làm Alex nhớ về lần con ngựa non đá vào háng mình, nhưng điều đó dường như chẳng có gì liên quan. Anh quả quyết rằng mình có điều gì đó cực kỳ không ổn. Một người đàn ông bình thường sẽ không thấy một phụ nữ mang thai hấp dẫn, nhưng với anh, Annie thật xinh đẹp.

Anh ngồi trên nắp bồn cầu và chống khuỷu tay lên gối, hy vọng ghé gớm rằng cô không thấy mình đang căng cứng. Anh đưa mắt nhìn chiếc khăn tắm đã đặt ở đó cho cô, và mong muốn cô với lấy nó. Thay vào đó, run rẩy và lập cập, cô áp lưng vào đầu dốc của bồn tắm rồi trầm mình trong làn nước nóng ngang tầm hai đầu ngực, làm hai bầu ngực nổi lên trên mặt nước. Nhắm mắt may mắn của mình, dù nhỏ thôi, nhưng Alex biết ơn vì từ vị trí hiện tại, anh chỉ thấy được bầu ngực cô, phần trên cái bụng bầu to tướng, và không gì hơn nữa. Nếu thêm nữa, chắc anh chẳng thể chịu đựng nổi.

Tựa đầu ra sau, cô nhắm mắt lại và nghiền chặt răng để chúng thôi không phát ra tiếng lập cập. Alex dăm dăm nhìn xuống sàn và dành vài phút căng thẳng để đếm các ô gạch vuông. Khi việc đó nhanh chóng trở nên chán ngắt, anh ngấm nghĩa hai mũi ủng. Từ đó, anh chuyển sang chú ý các ngón tay rồi đến phần da dưới móng tay. Lúc trở lại liếc nhìn Annie, anh thấy cô có vẻ đã bớt run.

Anh đứng lên. Trước cử động của anh, mà chắc hẳn Annie đã cảm nhận được qua sàn nhà, cô mở mắt ra. “Giờ uống ít cà phê của vú Maddy nhỉ?”

Cô túm lấy chiếc khăn. Mở ra thật mau, rồi giữ trên mặt nước và che từ bụng xuống, để ngực phơi ra. Alex đưa cô tách cà phê, vì đang run nên cô phải cầm bằng cả hai tay. Ngay lúc cô thả khăn ra, nó trôi tuột đi. Cô túm lấy khăn, làm cà phê đổ tung tóe lên phần ngực phía trên.

“Đây,” Alex nói bằng giọng trầm. “Để anh giữ cái tách. Em lo cái khăn đi.”

Khi anh cầm lấy tách, cô kéo lại chiếc khăn lanh vuông lên phần bụng rồi giữ chặt nó bằng hai nắm tay nhỏ nhắn. Ngồi xồm cạnh bồn tắm, Alex cố nhin cười. Anh thấy rõ như ban ngày rằng với tất cả sự kín đáo và thận trọng, cô chủ yếu lo che vùng bụng phình to và thứ đang nép mình giữa cặp đùi xinh đẹp của cô, còn mặc kệ đôi gò bồng đảo.

Điều đó làm Alex rất ngạc nhiên. Anh đã gặp một số phụ nữ không ngại phô diễn những nét quyến rũ của mình, nhưng không ai như Annie. Cô không muốn kêu gọi, điều này dễ hiểu. Thực tình cô dường như chẳng biết rằng che bộ ngực khỏi ánh nhìn ngưỡng mộ của một người đàn ông cũng quan trọng như giấu đi phần cơ thể còn lại của mình. Cứ như thể không có ai bận tâm giải thích với cô rằng...

Ký ức bất chợt vụt qua Alex. Rõ ràng như mới hôm qua, anh nhớ lại chuyến đi lội nước ở gần thác đạo còn nhỏ. Có hoạt động cộng đồng các kiểu trên ấy, kiểu như picnic, với các trò chơi ngoài trời và vô khối đồ ăn. Dưới cái nóng ban chiều, hầu hết trẻ nhỏ được cho phép đi lội nước dưới sự giám sát của người lớn. Cởi đồ chỉ còn mỗi chiếc quần đùi, gái cũng như trai nô đùa dưới nước. Lúc ấy Alex khoảng năm tuổi, nhưng cũng có đứa lớn sáu, bảy tuổi ở trên suối. Không có bé gái nào tỏ ra ngượng ngùng khi bị thấy ngực để trần. Trong giai đoạn phát triển ấy, chẳng có gì để chúng phải ngượng.

Đặt tách cà phê lên môi Annie, Alex ngấm nhìn đầy âu yếm khi cô nhấp một ngụm thật nhỏ phương thuốc của bà Maddy. Trước vị của đồ

uống, cô chun mũi lại.

Alex dỗ cô uống thêm một ngụm nữa, rồi với tay gỡ sợi tóc ướt khỏi má cô.

“Thứ này sẽ giúp em hết run,” anh cam đoan khi cô lại nhìn anh ra điều chán ghét.

Cô mân mê chiếc khăn tắm, phần rộng phía dưới khăn cứ đón gió và phất sang một bên, để lộ khu vực nhạy cảm của cô. Ngắm nhìn cô, anh nhớ lại buổi sáng hôm đám cưới của họ và cách cô ngồi trên đầu cầu thang phía trên anh, rõ ràng chẳng bận tâm tầm nhìn của anh có thể thấy được nơi váy yếm của mình. Và hôm trên phòng trẻ, khi anh hôn bầu ngực cô? Anh cứ nghĩ cô sẽ khiếp sợ, nhưng thay vào đó cô lại quan sát anh lóng ngóng với mấy chiếc cúc và áo lót, tò mò mà không sợ sệt. Đến lúc anh cố đặt một tay lên phần trên váy, cô dường như vẫn không ý thức được sự liên quan giữa chuyện anh hôn ngực mình và những gì Douglas đã làm với cô.

Annie... bị cướp đi thánh lực hồi sáu tuổi và lê lét vào bóng tối, ở đó cô được biết gì về con người và xã hội của họ. Thậm chí với Alex, các quy tắc xã hội cũng không có mấy nghĩa lý. Theo lẽ dĩ nhiên, cô gái này chẳng giữ chặt tấm khăn trên ngực. Cô phải che đậy cái gì? Những bé gái sáu tuổi giữ kín phần thân dưới vì chúng được dạy phải như thế khi còn rất nhỏ. Ngượng ngùng về phần cơ thể phía trên thì phải sau đó, thái độ này thường được các bà mẹ dạy bảo khoảng một năm trước thời kỳ ngực chúng phát triển. Khi Annie đến tuổi dậy thì cô đã là một người tách biệt với xã hội, vòng tròn xã hội của cô bị hạn chế trong gia đình ruột thịt và các gia nhân được tin cậy, sự tiếp xúc duy nhất của cô với thế giới bên ngoài là những lần không may đụng phải người lạ, thú hoang là lũ chuột trên gác mái.

Đặt tách cà phê lên miện Annie lần nữa, Alex nói, “Lần này làm hai lớp to nhé, Annie yêu dấu”. Thấy cô nghe lời, anh mỉm cười. “Thế mới là cô gái của anh chứ. Một chút nữa. Nào.”

Cô nuốt hai ngum nữa. “Em không thích thứ này.”

“Anh không nghĩ là em sẽ thích,” anh thừa nhận. “Anh pha hơi đặc.” Hải lòng khi thấy cô đã hoàn toàn hết run, anh nhìn sâu vào đôi mắt cô. “Anh xin lỗi về tất cả chuyện này, Annie à.” Hường mắt đi chỗ khác, anh nuốt xuống. “Anh, ừm..” Anh lại nhìn cô. “Nếu em không bao giờ tha thứ cho anh, anh sẽ không trách em đâu.”

Cô chăm chú nhìn anh, trông có vẻ thoáng bối rối. “Vì cái gì? Đó không phải là lỗi của anh.”

Trong một tích tắc lướt qua, Alex cân nhắc chọn một cách thức dễ dàng. Nhưng anh yêu cô nhiều đến độ không thể dối lừa, thậm chí dù sự thật có làm cô thất vọng về anh. “Vì đã như thế... cứ liên quan đến thằng Douglas là anh lại trở nên mềm yếu. Anh luôn thế. Lẽ ra anh nên tống khứ nó ra khỏi nhà, ngay tức khắc. Anh biết rằng không làm thế là sai lầm, là anh đang phản bội em. Nhưng anh...”

Anh đặt tách trở lại giá rửa mặt, tránh ánh mắt cô. “Trước khi xong chuyện, anh đã hối hận rằng mình không đuổi nó ra khỏi nhà, xin hãy tin anh.”

Bất ngờ cô với tay ra, chạm ngón tay run rẩy lên những khắc ngón tay bị thương của anh. Anh ngược lên, nhìn xoáy vào đôi mắt xanh nhất, thành thực nhất mà mình từng thấy. Trong những giây dài như vô tận, cả hai người họ không hề nhúc nhích. Anh có cảm giác khủng khiếp rằng cô đang nhìn thấu tâm hồn mình và thấy bội phần rõ hơn là những gì anh đang muốn làm với cô. “Ôi, Alex.”

“Anh xin lỗi,” anh cố nói thêm lần nữa. “Em sẽ không bao giờ biết anh hối tiếc thế nào. Douglas sa đọa và độc ác. Nó đáng phải nhận những thứ đó. Nhưng anh lại cho nó tiền. Anh biết, với em, việc đó có vẻ điên rồ. Có lẽ bất cứ ai cũng thấy thế.”

Cô xứng đáng được nhận lời giải thích rõ ràng hơn thế, và Alex biết vậy. Nhưng bây giờ dường như không phải lúc để bàn luận về chuyện

này. Anh cũng không chắc sẽ có dịp nào thuận lợi nữa.

Cứ như cảm nhận được sự xáo trộn trong anh, đôi mắt cô tối sầm lại với nỗi lo âu. Anh quay đi thật mau, biết rằng nếu không làm vậy thì cuối cùng anh sẽ lại kể cho cô nghe tất cả. Bất chợt, không khí trong phòng tắm dường như quá loãng. Anh cần phải ra khỏi đây. Để nỗi đau trong anh lắng vợi. Để cảm xúc trong anh được giải bày.

Miễn cưỡng nhìn cô, anh nói, “Nó sẽ không trở lại nữa đâu, Annie. Chuyện xảy ra đêm nay... đã kết thúc giữa anh và nó, một lần và mãi mãi. Chúng ta sẽ không bao giờ phải nhìn thấy nó nữa.”

Cô gật đầu khẽ khàng như không có, mắt chứa chan những điều thắc mắc. Những câu hỏi mà Alex không thể trả lời. Không phải ngay bây giờ, anh đứng lên và vùi một tay vào tóc.

Quan sát những chuyển động của anh, ánh nhìn chăm chú của cô gần như muốn xé toạc trên những khớp tay phải trầy xước của anh. Nét đau khổ lướt trên mặt cô, một dấu hiệu cho thấy cô cuối cùng cũng đã vỡ lẽ ra tại sao anh lại có những vết trầy xước đó.

“Nước giờ chắc lạnh mất rồi,” anh nói, vợ lấy một cái cớ mình có thể nghĩ ra để rời đi. “Chắc em nên ra ngoài trước khi lại run lên. Nếu em tự xoay xử được, anh sẽ sang phòng khác và nhóm lửa để em hong tóc.”

“Em xoay xử được mà.”

“Tốt. Anh... lửa sẽ sưởi ấm gian phòng.”

Anh với tay ra sau nắm lấy núm cửa, vặn thô bạo và suýt nữa vấp phải chân mình khi bước ra.

Chương 21

Khi Alex khép cánh cửa phòng tắm, một luồng khí quét qua làn da ẩm ướt của Annie, làm gai ốc nổi lên phía trên cánh tay và vai cô. Xà bông và dụng cụ cạo râu của anh nằm trên giá rửa mặt bên cạnh cô, hương thơm quần lầy cô, sự hòa quyện vừa đủ của rượu rum hương nguyệt quế, hương cam bergamot và nước hoa nam tính, nhưng lại khiến cô dần liên tưởng tới anh.

Alex. Anh đang phiền muộn chuyện mình gặp em trai đêm nay. Quá đỗi muộn phiền. Và vì anh như vậy nên cô biết lúc này đây, anh cần cô hơn bao giờ hết. Nếu cô thật lòng lo lắng cho anh thì cô sẽ ra khỏi bồn tắm, lau khô mình mẩy, mặc áo ngủ thật nhanh và đến bên anh.

Và rồi gì nữa? Khi anh quay sang cô, khi anh kéo cô vào vòng tay mình, sẽ ra sao nếu anh muốn từ cô nhiều hơn cách an ủi mà cô sẵn sàng cho đi? Anh đã không ít lần cho cô thấy rõ rằng anh muốn được gần gũi xác thịt với cô. Với tâm trạng hiện tại của anh, có thể anh sẽ thúc ép cô cho anh những gì anh muốn.

Một cảm giác trơn tuột và khủng khiếp cuộn xoáy trong lòng cô nghĩ đến chuyện đó, rồi cô run lên vì khiếp sợ. Sau khi thấy Douglas vừa mới đây thôi, những ký ức về điều hắn đã làm chẳng thể nào tan biến. Giống như hình ảnh từ những cơn ác mộng, chúng xông vào cô từ những góc tăm tối nhất của tâm trí. Nỗi đau đớn đó, cảm giác bất lực kinh khủng đó, và nỗi tủi nhục đó. Những giọt lệ nóng hổi hoen cay đôi mắt cô.

Bước vào phòng khác, khi biết trước rằng Alex có thể sẽ cố làm

những thứ đó với mình? Cô không chắc mình có thể vượt qua được không. Hay liệu cô có thực sự muốn làm không. Cô yêu anh, đúng vậy. Và cô muốn được làm bạn của anh. Nhưng có những giới hạn, để cứu lấy sự tỉnh táo của cô, nếu không thì còn là điều gì khác nữa.

Những giới hạn... Nghe có vẻ như một từ thật ích kỷ. Annie cắn chặt môi dưới và nhắm nghiền mắt lại. Ngay từ đầu, Alex đã cho cô mọi thứ anh có thể, không giữ lại bất cứ điều gì cho bản thân mình và chẳng yêu cầu đáp lại. Sao có lương tâm mà cô lại cố giữ một phần bản thân mình tránh khỏi anh chứ?

Alex... khiêu vũ điệu valse cùng cô trên gác mái, lôi cuốn cô bằng âm nhạc từ cây sáo của anh, tặng cô cây đàn organ, dạy cô cách nói bằng ký hiệu. Khi nghĩ lại những tháng ngày đã qua, cô nhận ra, không phải lần đầu, rằng mối quan hệ của hai người họ luôn luôn là một phía, khi anh cho đi tất cả, còn cô chỉ biết nhận lại mà thôi. Đến một lúc nào đó, điều ấy sẽ phải thay đổi, và tất cả tùy thuộc vào cô. Alex có thể biểu lộ khao khát được gần gũi xác thịt với cô, anh thậm chí có thể thúc giục cô làm điều đó tới cùng, nhưng anh sẽ không bao giờ cưỡng ép cô.

Đứng dậy, cô nhìn nước chảy ròng ròng từ cơ thể mình xuống bồn tắm. Chiếc khăn tắm ướt sũng tuột khỏi tay và rơi xuống làm nước bắn tung tóe. Im lặng. Không một tiếng nước chảy. Không một tiếng rơi tồm ướt đầm. Chỉ một còi hư không đáng sợ đã là sức mạnh thống trị trong cuộc đời của cô lâu đến độ cô dần chẳng mong chờ điều gì hơn thế nữa, cho đến khi gặp được Alex. Từng giờ qua đi, từng ngày rồi từng năm vẫn cứ qua đi trong sự im lặng và nỗi cô đơn. Quen biết Alex đã làm thay đổi tất cả.

Với nụ cười thật buồn, cô nhớ lại mình đã từng cảm thấy cay đắng nhường nào lúc bị lừa không được nhận một món quà cưới. Cô đã sai lầm biết bao. Alex đã đến bên đời cô, mang đến nhiều món quà cô ao ước đến nỗi không đếm xuể, mỗi món quà đều được gói trong biết bao

yêu thương. Không giấy gói đẹp đẽ. Không ruy băng trang trí. Những thứ anh tặng cô không thể bỏ trong một chiếc hộp. Nhưng chúng lại chẳng vì thế mà bớt đi tuyệt diệu. Sao cô có thể từ chối một người đàn ông như thế bất cứ điều gì?

Cô căng mắt trần trời nhìn vào cánh cửa đã khép. Rồi không để mình nghĩ qua giây phút đó, cô với chiếc khăn khô quần lấy mái tóc ẩm ướt. Tất cả còn quá sớm – ít nhất với cô dường như là thế - cô mặc lại chiếc váy ngủ và cài hết các khuy. Bàn tay run rẩy nắm lấy núm cửa, vặn nó một cách dứt khoát rồi kéo cửa mở ra.

Thoạt nhìn, căn phòng phía trước có vẻ tầm tôi, nhưng rồi mắt cô cũng quen dần với bóng tối. Bước khỏi phòng tắm, bóng cô được ánh đèn sau lưng chiếu lên, nháy múa một cách kỳ quái trên sàn cùng mây bức vách, ánh sáng ngắt quãng di chuyển và phản chiếu lên tủ đứng lẫn tủ đồ bằng gỗ gụ bóng láng. Trước đó, Annie chưa từng nhìn kỹ căn phòng ngủ này. Giờ cô thấy, giống như người đàn ông sống ở đây, căn phòng gần như cực kỳ bình dị, nội thất ngay ngắn và vững chắc, rèm cửa và màn giường cũng không chút phô trương. Trong ánh sáng yếu ớt, cô không chắc, nhưng các bức tường hình như có màu kem, rèm cửa cũng vậy, chúng gợi cô nhớ đến những chiếc áo sơ mi lụa Alex mặc. Quả thực, được tắm mình trong ánh lửa như thế này, cả căn phòng giống như hình ảnh phản chiếu của chính anh, chắc chắn và dễ chịu, được vẽ lên trong những chiếc bóng màu đen sạm bóng loáng và sắc vàng nâu.

Anh đứng trước lò sưởi, một cánh tay chống lên mặt lò, đầu cúi xuống, một chân đi ủng đặt lên đồng củi nhỏ bên chân lò. Cô chăm chú nhìn vào bờ vai và khối lưng anh, ở đó chiếc áo sơ mi anh đang mặc bị kéo căng ra do cánh tay nâng lên, như làn da thứ hai bám sát vào cơ bắp cuộn cuộn trên người anh. Ngắm nhìn anh, cô nhớ lại sức mạnh và cách anh đã chế ngự cô dễ đến thế nào. Nhưng kể cả khi những ký ức ấy trôi tuột khỏi tâm trí thì cô cũng nhớ được sự dịu dàng

của anh, nhớ bao lần anh đã chạm vào cô với từng cái vuốt ve nhẹ nhàng đến độ làm cô hồi hộp.

Như con thiêu thân bị lôi cuốn vào ngọn lửa, cô di chuyển về phía anh, tim nện như trống trận trong lồng ngực. Cứ mỗi bước cô đi lại có một giọng nói thì thầm trong đầu, “Một khi ra đó, mày sẽ không thể quay lại. Một khi ra đó, mày sẽ không thể quay lại”. Nhưng cô đã quyết định. Và giờ khi đã quyết định, cô tự hỏi tại sao mình phải mất nhiều thời gian đến vậy. Có những thứ đã được số mệnh định trước, và theo bản năng, cô biết rằng có được người đàn ông này trong cuộc đời mình chính là một trong những định đoạt ấy.

Anh ngẩng đầu lên khi cô bước đến gần. Như bao lần trước, Annie nhìn vào mắt anh và nghĩ về viên kẹo bơ cứng Giáng sinh vẫn còn nóng hổi mới bắc khỏi chảo. Đôi mắt anh có màu nâu vàng béo ngậy, sâu và sáng đến nỗi cô có thể lạc mình trong đó. Cũng giống viên kẹo mà cô yêu, đôi mắt ấy lôi cuốn đến nỗi không thể cưỡng lại được, cảm dỗ cô, ập đầy trong cô bao khao khát mà cô đã sợ phải thú nhận cho đến lúc này. Cô dừng lại cách anh vài bước, biết rằng thậm chí đứng đó với khoảng cách một sai tay vẫn không đủ để bảo vệ cô, không phải khỏi anh, mà là khỏi chính cô.

Đôi mắt anh... Đêm nay, có thứ gì đó hơn cả sự ấm áp phản chiếu trong chiều sâu màu hổ phách đó, nỗi buồn khủng khiếp và thấu tận xương tủy. Nó kéo cô đến gần anh thêm một bước, và quần chặt lấy cô. Cô đưa ngón tay run rẩy chạm vào tay áo anh, tim buốt nhói vì anh. Bỏ tay ra khỏi mặt lò, anh quay hẳn về phía cô. Áo sơ mi mở phanh, để lộ ra vùng ngực đầy lông và vùng bụng săn chắc với các múi cơ cuộn cuộn được ánh lửa và bóng tối vạch lên thật rõ nét. Làn da anh lóng lánh như thể vừa được nhúng vào đồng. Annie muốn chạm vào anh để thỏa mãn giác quan, nhưng làm vậy khác nào nhảy khỏi vách đá, và cô hơi quá lo lắng đến hậu quả nên chẳng thể bắt đầu sự thân mật quá nhanh.

Alex thì không gặp phải vấn đề như vậy. Chăm chú nhìn cô, khoe miệng rắn chắc của anh khẽ nhếch lên, rồi anh vờ ra để trượt những khấc ngón tay dọc trên má cô. Khoảnh khắc ấy, Annie cảm thấy khoảng không giữa hai người dường như bị tích điện, khiến cho da anh và da cô ma sát vào nhau và tạo ra tĩnh điện. Khi anh lướt nhẹ khấc ngón tay xuống cổ cô, cô hít thở vội vàng như thể vừa mới trồi lên từ mặt nước.

Nụ cười của anh sâu hơn và đôi mắt ẩn hiện những tia sáng lấp lánh thấu hiểu. “Em trông như một con chiên của Chúa sắp bị kết án phải đối mặt với lũ sư tử vậy.”

Annie khẽ nhú mày, không hoàn toàn chắc chắn điều anh muốn nói.

“Các con chiên của Chúa đã một lần bị kết án tử hình vì đức tin tôn giáo của mình,” anh giải thích. “Giờ em đang có nét mặt của một tử sĩ bé nhỏ sợ chuyện mình sắp bị xoi tái.” Anh cọ cọ ngón tay cái lên môi dưới của cô. “Quyết hy sinh bản thân vì đại nghĩa sao, Annie yêu dấu? Sao anh lại có cảm giác mình chính là việc đại nghĩa đó nhỉ?”

Ngượng ngùng vì bị hiểu nhầm quá dễ dàng, cô nhìn xuống. Khi cô ngược mắt trở lại, nụ cười trên môi anh đã tắt lịm và các cơ trên gương mặt anh bị kéo căng ra. Anh ngấm nhìn cô trong mấy giây – những giây dài như vô tận với Annie. “Em lại đang run rồi kìa và anh biết quá rõ là không phải vì lạnh.”

Annie không thể phủ nhận điều hiển nhiên đó. Cô đang run lên, và không phải vì lạnh. Cô đang lo lắng, lo đến nổi khiếp đảm. Và nhiều hơn mức hơi sợ. Dẫu biết Alex sẽ không bao giờ cố tình làm đau cô, nhưng điều đó thật chẳng mấy dễ chịu khi cô nhớ lại cơn đau tê tái đến nhường nào lúc cùng với Douglas.

Miệng cô bất giác khô như ngói. “Anh bảo em nghĩ về...” Bất cứ điều gì cô định nói cũng đã vụt bay khỏi tâm trí. Người ta nói đến hành

động ấy như thế nào nhỉ? Alex gọi nó là một “sự gần gũi đặc biệt” và “ân ái” nhưng những từ ngữ ấy dường như rõ ràng đến ngưỡng ngừng để mà nhắc lại. “Em đã nghĩ về nó,” cô kết thúc chưa đâu vào đâu, cầu nguyện anh sẽ hiểu từ ‘nó’. “Nhớ không? Chiều nay, anh bảo em nghĩ về nó?”

Tay vẫn đang đặt trên cổ cô, anh bắt đầu lấy cùi tay cứng như da thuộc của mình chuyển động theo vòng tròn thật nhẹ ngay dưới tai cô. Vùng da đó nhạy cảm đến độ hể ngón tay anh quét qua là lại làm các dây thần kinh của cô bùng cháy. Cô nuốt nhanh, nhận ra quá muộn rằng ngón cái của anh đang ấn nhẹ lên thanh quản của cô.

“Và bởi vì em biết anh đang buồn, nên em quyết định chấp nhận lời thỉnh cầu của anh,” anh hoàn thành nốt câu nói cho cô.

Annie toan lắc đầu, nhưng bị anh chặn trước bằng cách nắm lấy cằm cô. Ánh mắt anh giữ chặt lấy ánh nhìn của cô, khắc nghiệt như bàn tay anh vậy. “Nếu không thì còn vì lý do gì khác nữa, Annie à, thành thật đi em. Nếu em định tô màu sự thật để cứu vớt cảm xúc của anh và anh cũng tính làm vậy để cứu vớt cảm xúc của em, thì điều đầu tiên ta biết là có cả núi những lời nói dối vô hại lù lù chắn giữa hai chúng ta.”

“Nhưng em muốn...”

Anh lại ngắt lời cô, lần này bằng cách chạm một ngón tay lên môi cô. “Không, Annie, em không muốn. Đó là sự thật trần trụi.” Dưới ánh lửa, đôi mắt thường rất sáng của anh chuyển sang màu đục, gọi cô nhớ đến màu vàng xỉn. “Với những gì đã xảy ra với em, anh không mong đợi em muốn bất cứ phần hòa nhập thể xác nào. Chiều nay, anh bảo em cân nhắc khả năng và đủ tin anh để trao anh cơ hội được cho em thấy chuyện đó giữa chúng ta sẽ tuyệt đến thế nào. Chỉ vậy thôi. Chỉ một cơ hội. Anh không bao giờ mong chờ rằng em sẽ tìm đến anh lúc cháy bỏng ham muốn hay muốn bất kỳ phần nào trong chuyện đó.”

Cứ như anh thấy ý nghĩ đó khá buồn cười nên anh tiếp tục nhìn cô, một bên khoe miệng khế cong lên.

“Ồ, em đã nghĩ về chuyện đó!” cô nói với anh, cảm thấy hơi tức tối vì có vẻ như anh đang cười vào cảm xúc của mình. “Và em đã quyết định sẽ trao cho anh một cơ hội để chỉ cho em thấy.”

“Tại sao?”

“À, vì...” Cô liếm môi và trân trân nhìn vào vùng hõm nơi cuống họng anh. “Vì em...” Cô bỏ dở câu nói và đưa lại nhìn anh.

“Vì em biết anh rất phiền muộn?” anh nói giúp cô. “Và vì em cảm thấy bị ép buộc?” Anh lắc đầu. “Em đã quyết định đúng, Annie, nhưng vì những lý do sai lầm.” Bằng một nụ cười không chạm lên đôi mắt, anh với tay gỡ khăn ra khỏi đầu cô. “Anh nghĩ mình sẽ đợi cho đến khi em tìm đến anh với tất cả lý do chính đáng. Còn giờ, hong khô tóc trước khi em bị cảm.” Anh ra hiệu cho cô ngồi trên tấm thảm trải trước lò sưởi, rồi rời khỏi cô để đi lấy lược ở tủ đồ. Bước lại phía cô, anh nói, “Đừng cau mày. Nó sẽ khiến em có nếp nhăn đấy”.

Annie không khỏi nhíu mày lại. Trái khoáy đúng như cô biết, cô cảm thấy tức tối và hơi tổn thương chút ít. Vì tất cả những lý do sai lầm, anh đã nói vậy. Vậy, những lý do nào anh cho là đúng đây? Cô yêu anh và quan tâm đến anh. Đêm nay anh thấy buồn, và cô muốn làm anh cảm thấy tốt hơn. Cô còn có thể có lý do nào chính đáng hơn nữa?

Đặt một tay lên vai cô, anh ấn cô xuống tấm thảm rồi ngồi cạnh cô, một bên chân dài nhét bên dưới cơ thể, đầu gối chân kia nâng lên. Dáng ngồi thật quá nam tính được anh khoác lên thoải mái đến nỗi làm cô thấy thật ngượng nghịu khi tự mình so sánh. Chân váy ngủ của cô vướng vào một bên bàn chân, tạo sức căng khó chịu trên đôi vai. Một lúc để cô tự gỡ vướng cho mình. Cuối cùng khi cô đã cảm thấy thoải mái và ngược mắt trở lại thì Alex đã tự cho mình quyền chải tóc

cho cô. Nghĩ đến việc anh chải phải chỗ tóc rối và làm cô đau đến chảy nước mắt như mẹ vẫn thường làm, Annie ban đầu rất căng thẳng. Nhưng sự nhẹ nhàng nơi anh sớm làm dịu lại sự căng cứng ở cổ và hai vai cô.

Những cái vuốt thật dài và thật chậm. Đôi bàn tay to lớn và hơi chai sạn. Hơi ấm từ cả anh và ngọn lửa. Hàng mi cô buông thấp, còn cơ thể thì thả lỏng thư giãn, và chuyển động theo mỗi nhát lược. Khi đuôi tóc ẩm ướt của cô bắt đầu khô dần, anh nhắc lược ra theo mỗi lần vuốt, rẽ các lọn tóc, để chúng từ từ xõa xuống quanh vai cô. Annie dăm dăm nhìn vào ánh lửa qua rèm tóc sậm màu không ngừng động đậy, cảm giác mơ màng đến lạ và như tách khỏi thực tại.

Cuối cùng khi anh đặt lược sang một bên, cô cảm thấy lưỡi biếng đến nỗi chẳng buồn nhúc nhích. Một khúc gỗ trong ngọn lửa lăn ra trước, làm các tàn lửa bắn tung lên. Cô gần như có thể nghe được âm thanh của tiếng gỗ gãy và tiếng lách tách của ngọn lửa. Chông trọng lượng cơ thể lên một tay, anh vuốt tóc ra khỏi mặt cô, đôi mắt anh kiểm tra ánh mắt cô. Annie cảm giác rằng có điều gì đó anh muốn – không phải, mà là cần – nói. Nó hiện rõ qua sức căng của các đường nét trên gương mặt anh, trên khuôn miệng rắn chắc, trên vẻ cau mày khẽ gấp nếp nơi vầng trán. “Gì vậy anh?” cuối cùng, cô hỏi. Ánh mắt anh rời khỏi cô thật lạ. Trong vài giây, anh chăm chặp nhìn vào đồng lửa, đường nét sắc nhọn trên gương mặt bắt ánh sáng hổ phách, những nét hõm in rõ từng chiếc bóng. Vài lần khác nhau, miệng anh mím chặt rồi lại nuốt xuống, cứ như sắp nói ra điều gì. Nhưng cuối cùng, anh vẫn lặng câm.

Annie ngả người về phía trước để đặt tay lên tay anh. Trước cái chạm tay đó, anh nhắm nghiền mắt lại. “Anh cần...” Cổ họng anh làm việc như thể các từ ngữ đang mắc trên thanh quản. “Về đêm nay... Douglas và mọi thứ... anh cần phải giải thích. Anh không muốn em nghĩ rằng anh chọn nó trước em, và anh biết rằng, đêm nay em đã

cảm thấy như thế nào.”

Ít nhất một trăm lần, anh đã nắm lấy cằm cô để ép cô nhìn vào anh. Giờ Annie đang làm điều tương tự với anh. Cái chạm của cô làm anh giật mình mở mắt ra. Ánh nhìn của anh, u ám với những xúc cảm mà cô không thể nào xác định được, bắt gặp ánh mắt của cô và chìm xuống thật sâu.

“Anh yêu quý hẳn,” cô nói. “Chỉ vì hẳn làm những điều xấu, thế không có nghĩa là anh có thể thôi không lo lắng cho hẳn. Em hiểu điều đó.”

“Nó không xứng đáng với tình cảm của anh, không phải dù ở bất cứ mức độ nào.”

“Cha em cũng không, nhưng em vẫn yêu thương ông ấy.”

Câu nói đó làm anh chú ý. Lúc cô nói xong, anh nhìn vào mắt cô, biểu cảm của anh hơi bối rối, như thể anh ghi nhận những từ đó nhưng không hiểu chúng chút nào. “Anh chẳng biết tại sao, nhưng anh luôn cho rằng em yêu cha mình vì em không hiểu rõ ông ấy.”

Annie ôm lấy hai đầu gối rồi mỉm cười, vì sự thừa nhận của anh hơn là vì bực tức. “Em điếc, chứ không ngu ngốc.”

Anh mỉm cười đáp lại. Sự ngưỡng mộ không thể nhầm lẫn lấp lánh trong mắt anh. “Anh mừng vì em cuối cùng cũng nhận ra điều đó.”

“Anh đang chuyển chủ đề đây.”

“Rõ đến thế sao?”

“Anh đang định giải thích. Về Douglas và chuyện xảy ra đêm nay.”

“Anh chỉ muốn khẳng định với em rằng, dù chuyện đó có trông thế nào, anh sẽ không bao giờ đặt nó lên trước em. Không, vì bất cứ lý do gì. Còn đêm nay, anh nghĩ nói về chuyện này thế là đủ rồi. Nó làm em đau khổ như vậy, anh không nghĩ rằng việc bàn luận về nó ngay bây giờ sẽ tốt cho em hay cho con.”

“Con và em hoàn toàn ổn. Anh đang buồn. Em muốn giúp. Việc ấy sai trái thế sao?”

“Không, tất nhiên là không.”

“VẬY, thì sao? Em đã đề nghị để...” cô buông lỏng và ra hiệu một cách mơ hồ, “gần gũi anh, và anh đã trông thấy các lý do của em chính đáng. Giờ anh không chịu nói cái gì làm anh buồn. Làm sao em có thể giúp anh nếu anh không cho phép em?”.

Anh ưỡ oải mỉm cười. “Bất hợp tác, có phải anh như thế không?”

“Rất đúng.”

“Anh xin lỗi.” Anh dường như đang cân nhắc một lời buộc tội. Rồi anh mỉm cười tươi hơn. “Anh đoán mình đang cố chấp, phải không?”

Cô gật đầu.

“Tóm lại là lựa chọn giữa gần gũi và trò chuyện. Đúng không?” Anh nhượng một bên lông mày nâu vàng về phía cô. “Phải đối mặt với tội hậu thư nên anh chọn cái đầu tiên.”

Cái cau mày này làm trán Annie nhăn lại. “Gì cơ ạ?”

“Cái đầu tiên,” anh nhắc lại. “Anh thấy không thích nói chuyện về em trai mình. Vậy nên còn lại chuyện gần gũi, đó là một chuyện anh luôn thích làm. Không có vấn đề gì với nó cả.”

Annie lại nheo mắt nhìn anh. Trước nét biểu cảm của cô, vai anh giật lên vì cười và đôi mắt long lanh đầy tinh quái. “Sửa lại nếu sai, nhưng anh tin là nhiệt huyết của em đang lụi dần rồi. Anh đã nghĩ là em muốn làm anh cảm thấy tốt hơn. Tin anh đi, Annie, chuyện gần gũi sẽ giúp được anh đó.”

“Thỏ đế.”

Anh đặt một tay thả lỏng lên bên chân chống. “Trong trường hợp này, anh cho rằng từ đó ứng với cả hai ta. Có lẽ bọn mình nên cầm tay nhau và cùng đương đầu với thử thách thôi hả?”

Annie níu lấy cánh tay đang buông thõng của anh, “Anh trước.”

Anh ngửa cổ ra và cười ngặt nghẽo. Không hiểu sao, cô biết âm thanh đó thật lớn và trầm, dạng tiếng cười có thể làm cô thấy âm áp toàn cơ thể nếu nghe được. Khi tiếng cười tắt dần, anh trở tay để cuộn các ngón tay mình quanh các ngón tay cô. “Anh trước hả? Em hài hước quá đấy, cô bé Annie. Hai giờ trước, anh cảm giác như có ai đang bằm vằm ruột gan mình, và giờ em đang làm anh cười.”

“Em không có ý khôi hài ở đây đâu.”

Anh đột nhiên nghiêm lại. “Không, anh không tin là em có ý đó đâu.” Chăm chú nhìn cô một lúc rồi anh nói, “Em thật sự nghiêm túc à? Nếu anh chấp nhận lời đề nghị của em thì em sẽ sẵn lòng để anh ân ái với em.”

“Chính xác thì không phải sẵn lòng, mà là sẵn sàng.”

Anh siết chặt tay quanh cô. “Điều này có ý nghĩa rất lớn với anh. Rằng em đã đủ tin anh để liều làm thế này. Nó có ý nghĩa nhiều hơn anh có thể nói ra.”

Annie cảm giác cổ họng thật nhức nhối và quặn thắt. “Em ước anh tin em bằng nửa mức ấy.”

Anh thở dài thật sâu và nhắm mắt lại. “Ôi Annie. Không phải là anh không tin em. Chỉ là... chà, em không hề biết mình đang yêu cầu cái gì đâu.” Anh ngược hàng mi lên để nhìn cô. “Nói chuyện. Nghe có vẻ thật đơn giản. Mà lại không. Những cảm xúc của anh về Douglas là bất cứ thứ gì ngoại trừ đơn giản, và một phần bắt nguồn từ chuyện này đã xảy ra nhiều năm trước.”

“Chuyện gì ạ?”

Cơ hàm anh co lại, và anh nắm chặt tay cô đến nỗi gần như phát đau. “Anh đã giết chết cha mẹ mình. Cha anh và mẹ Douglas, di Alicia. Anh đã giết họ. Lỗi của anh là làm Douglas mồ côi khi mới lên sáu tuổi. Tất cả là lỗi của anh.”

Trong tất cả những điều Annie mong chờ anh nói, không phải chuyện này. Cô trân trối nhìn anh trong nỗi hoài nghi choáng váng, tin chắc rằng mình hẳn đã đọc nhầm lời nói cho anh. Nét khổ đau trên gương mặt anh lại nói với cô điều khác. “Ôi, Alex...”

Cái siết lên tay cô của anh thêm đau đớn. “Anh không cố tình làm. Đó là một tai nạn. Nhưng cuối cùng, cả hai bọn họ đều chết cứ như thể anh đã chĩa súng vào đầu họ và bóp cò. Tội lỗi mà anh cảm thấy...” Anh hít một hơi thật sâu rồi thở qua đôi môi mím lại. “Chúa ơi. Nó không bao giờ buông tha cho anh. Anh đã dành mười bốn năm qua để cố gắng bù đắp cho Douglas, và bây giờ, nhìn lại, anh nghĩ mình đã làm thành lợi bất cập hại cho nó.”

Annie không cố rút tay ra khỏi tay anh. Bất chấp cái nắm tay thật đau nhưng cô ngại cử động vì sợ mình làm anh phân tâm, làm anh ngừng nói. Cứ như thể con đập cuối cùng đã vỡ, sự đáng sợ đang tuôn trào và toát ra từ anh. Anh gằn như không ngắt giữa các câu để lấy hơi lúc kể cho cô nghe về vụ tai nạn đã cướp đi cha anh và mẹ kế.

“Anh, ừm... khoảng mười sáu tuổi khi chuyện xảy ra. Năm đó anh vừa mới đi học đại học ở Portland, và về nhà vào dịp hè để làm việc cho cha ở mỏ đá.” Anh rơi vào khoảng im lặng trong giây lát, đôi mắt xa xăm cùng ký ức. “Con trai tuổi đó... ồ, anh cảm giác khá tự mãn. Những điều thật hào hứng, từ trường về nhà, làm việc cùng người lớn, được cha hỏi ý kiến về các vấn đề buôn bán.” Anh khẽ mỉm cười và lắc đầu. “Đó là lần đầu tiên cha thật sự đối xử với anh như một người trưởng thành. Anh là một phần của mọi thứ. Trong một đội nhân công. Giúp trả các đơn hàng. Anh muốn chứng tỏ bản thân. Em hiểu chứ? Anh coi mọi thứ như kiểu một bài kiểm tra, qua hay trượt, số điểm tích lũy là thước đo mức độ trưởng thành của anh.”

Annie không biết từ “tích lũy” là gì, nhưng cô nắm được ý chính và gật đầu, toàn tâm ước muốn rằng nụ cười sẽ chạm tới mắt anh. Nhưng tất cả những gì cô thấy trong hai hố sâu màu hổ phách đó là nỗi đớn

đau. Nỗi đau đớn kinh hoàng đã ngự trị trong anh quá lâu rồi.

“Gần đến cuối tháng Sáu,” anh tiếp, “mọi người ngày càng háo hức vì ngày Quốc khánh đang đến gần và buổi liên hoan sắp được tổ chức trên thị trấn. Ở mỏ đá, bọn anh có quyền sử dụng chất nổ các loại, và một số người bắt đầu thử nghiệm, ý định ban đầu của họ là tạo ra pháo nổ của riêng mình”. Trước ánh mắt bối rối của cô, anh nhanh chóng giải thích cho cô pháo nổ là gì và mô tả tiếng nổ lớn của nó. “Tuy nhiên, chuyện này dẫn đến chuyện kia, con người vẫn là con người, họ bắt đầu chơi khăm nhau. Một hôm khi anh đang trong nhà xí, cha đốt một quả pháo tự làm và ném vào cửa nhà xí. Quả pháo nổ ngay dưới chân anh, làm anh sợ đến...”

Khuôn mặt anh chuyển thành màu xỉn đỏ, và anh khùng khục cười. Hình dung chuyện gì đã xảy ra, Annie cũng không khỏi mỉm cười. Đã khá lâu rồi kể từ khi tiếng ồn lớn làm cô giật mình, nhưng cô vẫn nhớ được cảm giác đó.

“Cứ nói là nó làm anh sợ đến nỗi bộc lộ tất cả tính xấu ra ngoài,” anh nói. “Sau đó, tất cả những gì anh có thể nghĩ đến là chơi khăm cha để trả miếng, thậm chí còn hơn nếu có thể.” Nụ cười anh trở nên nhạt nhòa và nỗi buồn trở lại đôi mắt. “Mấy hôm sau vụ ở nhà xí, một trong các nhân công của cha anh đã tạo ra thuốc súng đen và biến loại bột này thành thứ thuốc nổ nhỏ xíu, được gói trong một cuộn giấy nhỏ. Sau khi đốt một vài cuộn, anh ta làm một cái nữa và nhét vào cuối điều thuốc của một anh công nhân khác. Sau đó, khi hút thuốc, anh này chỉ bập bập được vài hơi trước khi điều thuốc nổ tung vào mặt. Anh nghĩ chuyện này thật buồn cười, và vì cha hút thuốc, anh quyết định nhét thứ thuốc nổ này vào một trong các điều thuốc của ông. Nó vô hại. Sẽ không gây ra thương tổn nào. Tất cả điều anh dự tính chỉ là làm ông khiếp hoảng mà thôi.”

Cổ họng Annie thắt chặt lại trước nét biểu cảm đầy ám ảnh lướt trên mặt anh.

“Vì muốn làm cha hoàn toàn bất ngờ nên anh đợi đến lúc về nhà và nhét thuốc nổ vào một trong những điều thuốc trong thư phòng của ông. Anh tính rằng buổi tối nào đó cha sẽ làm sổ sách, và điều thuốc của ông sẽ nổ bùm, đúng không?” Anh nhìn vào mắt cô, không nhúc nhích hay nói năng gì. “Chuyện đã không xảy ra như thế. Ông nhận được đợt thuốc lá mới và đặt chúng vào hộp thuốc. Vì không biết ông luân chuyển các điều thuốc khi để các điều thuốc mới dưới các điều cũ nên anh nghĩ điều thuốc mà mình nhét bậy vào chắc nằm tận đáy hộp. Ngày qua ngày, và giống như đứa trẻ nhỏ, anh quên bẵng đi trò chơi khăm đó. Một tối, cha và dì Alicia được mời đến nhà một người bạn. Cha bảo người mang xe ngựa tới. Cha và dì lên xe. Anh và Douglas đứng dưới hiên vẫy tay chào.”

Cơ dọc hai bên cổ họng anh căng phồng lên. Anni đoán được anh sắp kể điều gì, và cô không muốn làm gì hơn là ôm anh trong tay để xoa dịu nỗi đau. Chỉ là nếu làm thế, cô sẽ không thể đọc được môi anh, vì vậy cô phải chấp nhận chỉ được nắm chặt tay anh.

“Ngay trước khi với lấy cây dương, cha mời điều thuốc. Ông rít một hơi dài. Tiếng nổ ran trời và mấy con ngựa lồng lên. Khi mọi chuyện kết thúc, cha và mẹ kể anh đều đã chết.” Rồi tay cô ra, anh giơ hai tay lên và trân trối nhìn vào hai lòng bàn tay mình như thể anh thấy được câu trả lời trong đó. “Anh đã giết chết họ.”

Cô đặt hai tay lên tay anh, siết thật chặt. “Đó chỉ là một tai nạn.”

Anh lắc đầu. “Các vụ tai nạn không thể tránh được. Nhưng chuyện này đáng lẽ ra đã có thể. Nếu anh không quá ngu ngốc, quá vô tâm, thì chuyện ấy sẽ chẳng bao giờ có thể xảy ra.”

“Anh không cố tình làm hại ai cả.”

“Nhưng họ đã chết.” Anh chòng chọc nhìn thật lâu vào đồng lửa. Cuối cùng khi quay trở lại nhìn cô, anh hấp háy rồi nhắm mắt, cứ như đóng mọi cảm xúc vào thật sâu bên trong. “Anh không kể chuyện để

em thấy thương cảm cho anh, Annie à. Anh chỉ hy vọng... ừm, rằng em thấy dễ hiểu hơn thôi. Về Douglas. Về chuyện đêm nay anh cho tiền nó. Anh đã muốn tổng khứ nó đi ngay. Thật sự anh muốn thế. Nhưng anh không thể.” Anh lắc đầu. “Đó là câu chuyện cuộc đời anh, rằng anh không bao giờ có thể nói không với nó. Vì cảm giác tội lỗi. Nếu anh không nuông chiều nó như vậy, biết đâu nó đã trở nên tử tế hơn.”

Annie áp môi mình lên các khớp ngón tay của anh và nhắm mắt lại, toàn tâm ước rằng cô có thể quay ngược thời gian và làm mọi thứ trở nên tốt đẹp hơn vì anh. Khi quay trở lại nhìn anh, cô thấy mắt anh chất chứa nét xa xăm, và cô biết anh đang ở rất xa cô, rằng anh đang nhớ lại.

“Từ ngày cha mẹ mất, tất cả những gì anh có thể nghĩ được là cố gắng bù đắp cho thằng Douglas. Nó là một đứa hay hoảng sợ - một đứa trẻ mồ côi - và đó là lỗi của anh. Anh không bao giờ quên được điều đó hay tha thứ cho bản thân mình. Về sau, khi nó lớn lên và những trò tai quái của nó ngày càng trở nên nghiêm trọng, anh đã đổ lỗi cho bản thân về việc cha không ở bên để rèn giũa và làm gương cho nó. Vì thế anh lại cố bù đắp cho nó điều ấy. Bất cứ thứ gì nó muốn, nó đều có được. Tất cả những gì nó muốn làm, anh đều cho phép. Nếu nó gặp rắc rối, anh bảo lãnh nó ra. Tóm lại, anh đã giết cha mẹ và rồi hủy hoại nó. Douglas thành ra như bây giờ vì hầu hết cả cuộc đời mình, mọi ý thích chợt nảy ra của nó đều được thỏa mãn.”

Không thể chịu đựng được khi thấy anh như vậy, Annie ôm lấy mặt anh. “Không!” cô hét lên. “Cứ đổ lỗi cho bản thân về chuyện đã xảy ra với cha mẹ anh, nếu anh buộc phải thế, nhưng đừng đổ lỗi cho mình về chuyện Douglas thành ra thế nào. Được nuông chiều không làm người ta trở nên xấu xa. Không phải như kiểu của hần.”

“Anh đổ lỗi cho mình vì nó đã khiến em tổn thương,” anh thừa nhận. “Đến lúc đó, anh bắt đầu nghi ngờ rằng nó có thể trở nên độc ác

đến thế nào, nhất là lúc say, nhưng anh đã không chịu đối mặt. Nếu chịu đối mặt, anh có lẽ đã ngăn chặn được chuyện xảy ra ở thác nước hôm đó.”

Vì ngôn từ dường như không thể chạm đến anh, Annie vòng tay quanh cổ anh. Anh kéo cô sát lại, cái ôm của anh gần như rất đau, anh ghì cô thật chặt. Cô cảm nhận được ngực anh đang rung trên ngực mình. Không nhìn vào môi anh, cô cũng biết rằng anh đang nói. “Anh xin lỗi”. Lặp đi lặp lại. Cô không muốn anh đối xử với bản thân như thế. Những gì Douglas làm – những gì đã xảy ra với cô – cả hai đều không thể đổ lên đầu anh được.

Vì cảm thấy anh vẫn đang nói, nên cô đẩy anh ra và lấy hai tay ôm lấy mặt anh để mình có thể thấy được. Những giọt lệ bị sắc vàng của ánh lửa chiếu xuyên qua, lăn dài trên má anh.

“Mỗi lần nghĩ về chuyện nó làm em đau đớn, anh lại thấy ghê tởm,” anh nói với cô. “Chỉ nghĩ đến việc nó để bàn tay như nhuốc của mình lên người em cũng đủ làm anh muốn...”

Annie không thể chịu để anh nói hết câu. Không thêm cân nhắc những hậu quả có thể xảy ra, cô phủ môi mình lên môi anh và hôn anh mãnh liệt, khiến bản thân cô giật mình đến nỗi gần như làm anh giật mình theo. Bất kể điều gì anh định nói cũng tràn vào miệng cô cùng với hơi thở của anh. Hương vị của anh thật ấm áp và ngọt ngào. Đôi môi anh dưới làn môi cô cảm giác như lụa ướt. Nhớ lại cách anh hôn cô hôm trên phòng trẻ, cô chạm đầu lưỡi lên lưỡi anh. Chẳng cần có tai, cô cũng biết anh đang rên lên. Tiếng rên vọt ra khỏi anh, thô ráp và đứt đoạn, với sức mạnh rung xuyên thân thể cô. Lăn tay lên lưng cô, anh nắm chặt một tay vào mái tóc buông xõa của cô. Với lực nắm ấy, anh khẽ ôm lấy đầu cô và đặt lại môi mình lên môi cô.

Annie biết quyền kiểm soát đã chuyển từ tay cô sang tay anh ngay lúc anh hôn cô sâu hơn. Sự cương cứng bất ngờ từ cơ thể anh làm cô mất bình tĩnh. Bên dưới tay mình, cô cảm nhận được da thịt trên vai

anh co lại thành những mẩu rắn như gang thép. Các cơ trên cánh tay anh cũng căng cứng, vòng tay tạo thành một dải không thể phá vỡ quanh cô. Thép và lửa, ham muốn và khẩn bách, sở hữu và cương quyết, tất cả được chứng tỏ bởi những đổi thay đang trùm lên anh.

Môi anh nghiền nát môi cô, và bất chợt hai bàn tay anh dường như có ở khắp mọi nơi. Sự động chạm của anh đầy sốt sắng và táo bạo. Không chút dịu dàng. Annie có một cảm giác sợ hãi rằng anh thậm chí sẽ không còn nhận thức được cô là một con người nữa, rằng trong nháy mắt, với anh cô không là gì cả ngoài một thân thể. Một thân thể mà anh toan sở hữu.

Đây không phải là Alex mà cô biết. Một người lạ đã thay thế anh.

Chương 22

Alex cởi cúc áo ngủ của vợ mình và đang lẩn mò gấu váy khi anh trở lại với các giác quan đủ để nhận ra chính xác mình đang làm gì và với ai. Annie. Anh dứt miệng ra khỏi miệng cô. Trí óc anh cháy bỏng với đam mê, bao ý nghĩ lộn nhào, anh chớp mắt và nhìn quanh. Từng chút một, thực tại trở về với anh. Trên sàn nhà á? Chúa ơi. Khi thấy điều mình suýt đã làm, một luồng gió lạnh đột ngột dâng lên như nước đá tạt qua quét vào mặt anh.

Nặng nhọc kéo những hơi thở đứt đoạn, anh gần như điên loạn mò tìm sự tự chủ mà lúc ấy khó chẳng khác nào mò kim đáy biển. Ham muốn. Bỏng cháy trong ruột gan anh như viên than còn rục đỏ. Trên thái dương anh, mạch đập bình bịch, mỗi nhịp là một mũi dao cứa đau đớn đằng sau đôi mắt anh. Annie. Anh chớp mắt và cổ xoay sự tập trung vào gương mặt nhỏ bé kia, chú tâm vào cô và chỉ mình cô, một cô gái xinh đẹp vác bụng bầu và đang khiếp hoảng không những xứng đáng mà còn cần phải được đối xử nhẹ nhàng.

Bằng cách nào đó, anh đã kéo cô vào lòng mình. Bên đầu gối chống tạo thành một cột đỡ lưng cho cô. Cánh tay anh giữ thật chặt quanh vùng bụng căng tròn của cô. Nhìn xuống, anh thấy mình đã xóc váy cô lên đến đầu gối, và đã tiến quá sát đến việc mơn trớn những vùng cấm. Anh nuốt xuống và đưa bàn tay run rẩy lên mái tóc bù xù của cô. Dưới ngón tay anh, những lọn tóc có cảm giác như lụa là ấm nắnng. Đôi mắt mở to thận trọng của cô chuyển từ tay lên gương mặt anh. Rõ ràng sợ hãi điều anh có thể sắp làm. Alex không thể trách cô. Chỉ hai giây nữa thôi là anh có lẽ đã đặt cô nằm ngửa và đạt được mục

đích.

“Annie,” giọng anh thì thào hồi hộp. “Anh xin lỗi. Anh không cố ý làm em sợ, cưng à. Chỉ là...” Anh buông lỏng, không chắc phải nói điều gì, liệu anh có nên thành thực đến tàn bạo hay nên dối gạt để không làm cô sợ thêm nữa. Cuối cùng, anh quyết định thành thực. Cô gái này đã bị thực tại né tránh quá nhiều năm rồi. “Anh muốn em vô cùng. Anh đã muốn em hàng tuần rồi. Khi một người đàn ông ở bên cạnh một người phụ nữ trong thời gian dài, như anh ở bên em, và có thể không bao giờ...” Giọng anh giảm dần. “Anh xin lỗi. Ham muốn đã thoát ra khỏi anh trong một phút, vậy đấy, và anh gần như đã mất kiểm soát.”

Alex gần như sắp hứa với cô rằng anh sẽ không để chuyện đó tái diễn nhưng anh ghìm mình lại. Sự thật là anh có thể. Cô thật ngọt ngào, trọn vẹn trong vòng tay. Mọi thứ về cô đều cám dỗ anh, từ sắc hồng mơ màng của những móng chân nhỏ nhắn đến cái ẩm ướt bóng bẩy trên làn môi dưới căng đầy của cô. Anh chưa bao giờ muốn một phụ nữ nhiều đến vậy.

Chậm chậm – hơi chậm quá để khớp với anh – nỗi sợ hãi rời khỏi đôi mắt tuyệt đẹp của cô. Alex mỉm cười với cô, cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút khi cô cười đáp lại. Cô trông vẫn ngập ngừng và khẽ run run, nhưng xem ra đã sẵn sàng tin ý tốt của anh.

Tạ ơn Chúa.

Cảm giác mình giống một kẻ đê tiện gian xảo, anh khum tay trên má cô, ánh mắt anh ôm trọn đôi mắt cô. “Rõ ràng, đó là nụ hôn ngọt ngào nhất anh từng có được. Anh xin lỗi vì đã săn đuổi em như vừa rồi. Anh không làm em đau, đúng không?”

Hơi ngập ngừng rồi cuối cùng cô cũng lắc đầu. Anh thấy cô đang run rẩy, và lần này anh không thể đổ lỗi cho Douglas. Cọ cọ ngón cái lên môi cô, anh thì thầm, “Anh biết mình không xứng đáng, nhưng em

sẽ cho anh cơ hội nữa chứ? Để làm đúng lần này?”.

Đôi mắt cô tối sầm lại, vì nỗi sợ hãi hay sự mơ hồ, anh không chắc. Anh nín thở, chờ đợi câu trả lời. Khi cô gật đầu khẽ đến khó lòng nhận ra, anh suýt hò reo vì nhẹ nhõm, thứ cảm giác mà anh không hề có được khi nghĩ đến việc cô chẳng chút hào hứng với chuyện này. “Cảm ơn em.”

Anh tiếp tục lướt ngón cái trên khuôn miệng tuyệt đẹp của cô. Ruột gan thắt lại khi anh thấy môi dưới của cô hơi sưng lên. Dù không nhớ rõ là đã làm thế nhưng anh biết chắc hẳn mình đã nghiền nát môi mình lên môi cô. Thật giống một hoàng tử mà! Với một chút xiu khích lệ, anh đã sẵn đuổi cô như một con gấu săn lấy mật.

Hiển nhiên là, anh phải dỡ lấy mấy chiếc rào chắn. Theo bản năng, anh biết rằng thật không khôn ngoan khi để dành việc đó. Được cho quá nhiều thời gian để suy nghĩ về hành động của mình, cô thậm chí rất có thể sẽ còn trở nên khiếp đảm hơn về viễn cảnh của chuyện ái ân. Nếu có thứ gì anh không cần đến ngay lúc này thì đó là một chương ngại vật khác phải nhảy qua.

Hết sức dịu dàng, anh chuyển tay từ má xuống cổ cô, lướt các ngón tay trên gáy. Nhấn cùi ngón cái vào dưới quai hàm mỏng manh của cô, anh nâng mặt cô lên. Nghiêng đầu, anh khẽ chạm môi mình lên môi cô. Ngay lập tức, cô cứng người lại, nhưng khi anh không tăng thêm áp lực hay kéo cô trở lại vòng tay anh, cuối cùng cô cũng bắt đầu thả lỏng.

Làm cho đúng. Không đơn giản như nó có vẻ thế. Anh muốn cô. Chúa ơi, anh muốn cô biết bao. Cùng với sự thôi thúc cháy bỏng. Chẳng có chút nhẹ nhàng nào trong ham muốn hay bất cứ thứ gì mang phẩm cách quý ông trong những suy nghĩ không ngừng quét qua đầu anh. Hôn lên bầu ngực cô cho đến lúc cô mê man. Thương thức nơi ướm át mật ngọt nép giữa cặp đùi mềm như lụa của cô. Đưa mũi lao của anh vào con kênh trơn mượt, nóng hổi của cô. Phải nhắm nháp thật nhẹ khuôn miệng cô khi anh thật sự muốn ngấu nghiền cô từng chút

một không phải là điều dễ dàng nhất anh từng làm.

Tuy vậy, kết quả cuối cùng sẽ là phần thưởng hậu hĩnh cho mọi nỗ lực. Sự căng cứng từ từ tan biến khỏi cơ thể cô, rồi giống như một đứa trẻ đang kiếm tìm nơi ấm, cô áp vào anh. Alex khóa cứng mình, chống lại thôi thúc lợi dụng sự ưng thuận của cô. Chưa đâu, anh cảnh cáo bản thân. Anh phải theo sát nút từng chút một, chứ không phải như vũ bão. Nếu không, anh sẽ lại làm cô sợ. Nếu làm vậy, anh sẽ không đạt được mục tiêu tối thượng của mình là ân ái cùng cô. Không phải ngày mai. Không phải tuần tới. Mà là đêm nay.

Vậy là anh hôn cô. Chậm rãi. Nhẹ nhàng. Cứ như thể đó là tất cả những thứ trên đời anh muốn làm. Một phút... hai phút... Những nụ hôn nhẹ như gió thoảng đến độ anh hầu như không cảm nhận được. Giống như cái chạm nhẹ lụa là của cánh bướm. Cuối cùng khi cô vòng tay quanh cổ anh, anh áo mặt vào mái tóc cô một lúc, hít hà lấy hương thơm, mỉm cười âu yếm trước việc cô ghé sát vào anh một cách đầy tin tưởng. Thật cẩn thận, anh choàng một cánh tay quanh eo cô, rồi xò rộng bàn tay trên sườn cô, từ từ siết chặt cái ôm. Xương sống của cô nhường đường cho cánh tay của anh, và đầu cô khe ngửa ra sau. Alex hôn lên vùng hõm nơi cổ họng cô, đo mạch đập của cô bằng đầu lưỡi của mình. Nhanh, bất thường. Anh lại mỉm cười, thưởng thức thêm một hương vị nho nhỏ nữa của cô, tâm trí nhảy qua những nơi khác mà anh muốn đặt môi vào.

Dịch ra sau để cô thấy được mình, anh nói, “Anh không muốn em bị lạnh, em yêu à. Để anh cho thêm củi vào lửa.”

Nét mặt cô vẫn còn chút đề phòng, cô hấp háy khi anh buông cô ra khỏi lòng mình. Anh đứng dậy thật nhanh và thêm khung củi vào khung chắn, lấy chân đi ủng đẩy nhẹ để chỉnh vị trí của chúng. Tàn lửa bắn lên trên ống khói. Rồi ngọn lửa bắt vào gỗ. Alex vừa chùi sạch tay lên quần, vừa quay về với cô vợ đang quỳ trên tấm thảm, trông có chút quá ngây thơ cho tâm hồn thư thái của anh. Được ánh lửa mạ vàng,

trong chiếc váy trắng mềm rũ, với làn tóc mây buông xõa trên bờ vai, cô có thể đã là một bức họa tôn giáo. Hay một thiên thần. Ngọt ngào, ngọt ngào đến mức hoang đường. Anh cảm giác cứ như mình sắp làm vãn đục điều gì đó thật thiêng liêng, không phải là một cảm giác nên có khi lương tâm anh đang đấu chọi với niềm đam mê dồn nén. Cô có giống thiên thần hay không thì anh vẫn cố tình có được cô, mặc kệ những đắn đo về phẩm hạnh.

Anh giơ một tay về phía cô. “Lại đây nào, Annie yêu dấu.”

Cứ như cảm giác được ý định của anh, cô lục tìm ánh mắt anh. Alex khẽ cúi xuống và nắm lấy hai cánh tay cô, không cho cô lựa chọn khi anh kéo cô đứng dậy.

“Anh không muốn em bị lạnh,” vừa nói anh vừa kéo cô gần hơn về phía đồng lửa.

Đôi mắt xanh biếc, xuyên thấu bởi ánh lửa vàng... Nhìn vào đôi mắt ấy, Alex chấp nhận rằng cô có mọi lý do để thận trọng. Hành động của anh vài phút trước, thật may cho anh là cô không hoảng sợ. Cô đã trao anh một niềm tin mà anh biết rằng nó chẳng đến dễ dàng, vậy mà thiếu chút nữa anh đã phá hủy nó. Giờ đây, dấu anh còn lâu mới xứng đáng nhưng cô lại sẵn lòng tin anh.

Ngẫm lại chuyện đó, Alex thấy có chút choáng ngợp. Niềm tin là một món quà, và khi đến từ cô, thì nó thật vô giá, không thể đong đếm được. Anh chậm rãi lướt ánh nhìn lên cô. Trong phút giây mê loạn hồi nãy, anh đã cởi được cúc váy cô ra, nên giờ anh thoát khỏi rắc rối phải làm điều đó một lần nữa. Bằng vẻ thờ ơ vờ vịt, anh mở khuy tay, lôi qua bàn tay cô và bắt đầu đưa tay cô thoát ra khỏi khuy tay áo.

“Ta bỏ chiếc váy này ra được chứ em?”

Cùi chỏ bé nhọn của cô mắc vào lỗ xỏ cánh tay trên váy. Anh lắc nó ra thật nhanh. Rồi anh chuyển sự chú ý sang cánh tay áo kia của cô. Từ khước mắt, anh thấy môi cô đang cử động và biết rằng, dấu anh

có ước ao bao nhiêu đi nữa thì cũng không thể phớt lờ những phản đối của cô. Anh dừng việc đang làm để tìm ánh mắt cô.

Giọng anh mỏng đến lạ, anh nói, “Em yêu, nếu em sợ và muốn anh dừng lại, tất cả những gì em phải làm là chỉ việc nói ra thôi”.

Alex cảm thấy khá chắc chắn rằng cô sắp nói với anh chính xác điều ấy, ngay từ đầu cho đến khi anh nhìn vào mắt cô. Nhưng giờ cô câm nín. Anh chờ đợi, trong nỗi thấp thỏm giày vò, quyết tâm đưa cánh tay cô trở lại ống tay áo, đóng lại cổ tay và sẵn lòng chấp nhận. Thay vào đó, cô rướn cầm lên, hít thật sâu rồi chỉnh lại đôi vai nhỏ bé của mình. “Không, đừng dừng lại.”

Anh biết cô đã phải trả giá thế nào để nói ra ba từ đó. Với anh, được ân ái cùng cô là tốt điểm của tự nhiên, nhưng với cô? “Em sẽ không phải hối tiếc đâu. Anh xin thề.” Không muốn kéo dài màn tra tấn với cô, anh khéo léo đưa cánh tay kia của cô ra khỏi tay áo. “Nào bắt đầu nhé...”

Với xuống, anh nắm đầy hai tay mở vải cotton, cố tình tránh giao ánh mắt với cô khi lôi gấu váy ngủ lên. Vào giây phút cuối cùng, lòng can đảm của cô tiêu tan. Biết chắc hẳn cô phải sợ đến thế nào, Alex nửa trông đợi sự kháng cự mang tính phản xạ, và khi cô cố chặn anh lại bằng cách túm chặt một nắm vải áo thì anh giật mạnh, gỡ được cú nắm ra. Bằng một chuyển động êm ái, anh kéo chiếc váy ngủ qua đầu cô và quăng đi.

Khi quay đầu lại, trái tim anh lỡ đi một nhịp. Dù đã can đảm ráng sức đan cánh tay và xòe bàn tay để che giấu mình khỏi anh, cô vẫn là một mỹ nữ tuyệt trần, trần trụi và được dát lên mình ánh lửa vàng. Đôi nhụy hồng căng ra lồ lộ trước mắt anh qua rèm tóc đen rẽ lối. Vô lực để cưỡng lại, anh với ra và lướt khắc ngón tay lên một bên đỉnh đồi nhạy cảm. Trước động chạm của anh, cô giật thót như thể vừa bị anh chọc đinh ghim vào người.

Anh nhìn xuống, ánh mắt đầy âu yếm khi quan sát cô điên cuồng ra sức giấu đi vùng rộng hơn độ bao phủ của hai bàn tay bé nhỏ. Qua cách cô cố ôm lấy thân mình, anh cho rằng cô không thể quyết định phần nào là nơi quan trọng nhất để giấu đi, phần bụng nhô ra, rốn, hay chôn bí mật đầy trêu ngươi ngự trên đỉnh đồi kia.

Cuối cùng, cô ôm một cánh tay lên bụng và ghì chặt một bàn tay lên rốn, một lựa chọn đã đặt anh vào tình thế khó xử. Nhưng anh không thể phàn nàn về kết quả. Không gã trai bình thường nào khát khao được thoáng thấy cái rốn khi anh ta có được tầm nhìn không chướng ngại của...”

Không một từ thích hợp nào anh có thể nghĩ ra cho vùng bí ẩn đầy trêu ngươi kia cả. Trước đây, Alex, như hầu hết những gã đàn ông khác, đã nói đến phần đặc biệt của cơ thể người phụ nữ với rất ít sự tôn sùng, cách gọi thì vô kể và cũng đôi bại không kém. Thậm chí chỉ nghĩ đến việc một trong những từ ấy có dính líu tới Annie dường như cũng đã là một sự phạm thượng rồi.

Anh đưa ánh mắt lên vùng bụng căn tròn của cô, sự tò mò ương ngạnh bắt bẻ khi anh chăm chú nhìn bàn tay cô ghì chặt lên vùng rốn. Rõ ràng là cô nhất quyết che đậy cái gì đó, nhưng dù cố công đến mấy, anh cũng không thể nghĩ ra. Rốn gần như cái nào chẳng giống cái nào. Nóng lòng muốn biết thứ cô thấy ngượng đến độ không để mình nhìn thấy, anh gần như chẳng thể cưỡng lại cơn thôi thúc phải cạy ngón tay cô ra.

Nhưng khi đã no mắt với cảnh tượng cô dang lên, anh quyết định mình có thể cho cô gái này có một bí mật. Dù sao đi nữa thì cũng chỉ một lúc thôi. Sau đó, sẽ không còn chỗ cho bí mật giữa hai người nữa.

Kể cả ôm lấy thân mình như cô đang làm, thì vô khối da thịt vẫn đang trần trụi. Màu kem như phát quang dưới ánh sáng toát ra từ ngọn lửa. Như lụa là lung linh. Hay chiếc lá rung rinh...

Giật mình, Alex nhận ra cô đang run rẩy. Đưa mắt lên nhìn vào mắt cô, anh thấy được tận sâu trong đôi mắt ấy rằng cô gần như sắp bỏ chạy. Nhưng không phải vì thế mà anh trách cô.

Anh đang há hốc miệng nhìn cô như một thằng đàn thôi tha. Chúa ơi. Ngay từ đầu, anh đã không xử lý tốt việc này, và qua nét mặt cô thì mọi chuyện đang nhanh chóng từ lợn lành biến thành lợn què mất rồi.

Bằng tất cả kinh nghiệm về phụ nữ bao năm qua, anh tự nhiên thấy mình giống một gã vụng về suốt ngày làm đổ vỡ. Lo đến quặn ruột. Bằng giọng nói thì thào the thé, anh nói, “Anh xin lỗi vì... vì nhìn em chăm chăm, cưng à. Chỉ là... Chúa ơi, Annie à, em đẹp quá đi. Anh gần như không thể rời...”.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tràn ngập màu ửng đỏ. Anh phóng ánh nhìn đến cái bụng lồ lộ và nỗ lực vô ích của cô để giấu nó đi bằng hai cánh tay mảnh khảnh của mình. Ngu ngốc. Quá ngu ngốc! Thiếu chút nữa anh đã tự giáng cổ tay vào trán mình. Cô ấy đang trong những giai đoạn cuối cùng của thai kỳ. Cô không thấy mình thật đẹp cũng là lẽ tự nhiên.

Chỉ có điều cô đẹp thật. Thứ đẹp nhất anh thấy được, chẳng hề có ngoại lệ. Vậy, nói với cô ấy như thế đi, đồ ngốc. Alex cố quét lưỡi làm ẩm đôi môi đã khô như ngói. Anh không giỏi nói mấy lời bay bướm. Chưa bao giờ. Vì lý do nào đó, anh luôn cảm thấy hơi ngớ ngẩn khi cố làm ra vẻ thi vị.

“Annie, đừng có ngượng về cái bụng của em,” anh mở lời. “Anh nghĩ nó thật... dễ thương.”

Đôi mắt to xanh biếc của cô sáng bừng với những giọt lệ bất giác dòn lên. Alex chẳng còn cảm nhận được tầm thẳm dưới chân nữa. Chúa ơi. Ít nhất anh vẫn còn thấy được chân mình.

“Em yêu à, bụng em rất đẹp. Thật đấy.”

Thực ra, giờ khi đang đo đếm nó, anh có thể thêm vào rằng cái

bụng cũng lộ rõ nữa. Cô trông có vẻ sắp sẵn sàng bật hạt vừng của mình ra rồi.

“Annie...” Anh bước lại gần hơn. Anh gạt lệ ra khỏi má cô bằng đôi tay bất giác run rẩy, toàn tâm ước rằng mình biết phải nói gì đó với cô. Sự thật không thể chối cãi rằng cô chẳng còn cân đối và duyên dáng. Nhưng bao nhiêu đây không đủ làm cụt hứng ham muốn của anh với cô. Mà nếu có đi nữa thì cũng chỉ làm cao hứng thêm thôi. Vợ anh, nặng nề mang trong mình đứa bé. Với anh, đó là một phép màu không thể đong đếm được. Nếu được cho dù chỉ là nửa cơ hội, anh sẽ cung kính hôn từng tấc trên cơ thể cô. Nhưng anh không biết chắc phải làm sao để cô tin điều ấy.

Alex chợt nghĩ ra rằng có thể anh đang tiếp cận vấn đề theo một cách hoàn toàn sai lầm. Annie không ngốc nghếch. Cô biết dáng hình con gái của mình nhất thời bị bóp méo, và cũng không có một từ ngữ đẹp đẽ nào có thể thuyết phục được cô. Có lẽ sẽ thành công hơn nếu anh xem nhẹ chuyện này và cố chọc cười cô. Nếu anh có vẻ vượt qua được chuyện cô mang bầu một cách dễ dàng, thì biết đâu cô cũng sẽ thoải mái hơn về chuyện đó.

Cúi xuống đặt một nụ hôn lên chop mũi cô, anh cười tươi thật chậm. “Anh vừa chợt thấy hình như có thứ gì đó đang chen giữa hai đứa mình.”

Đôi mắt cô trở ra thật to. Rồi hấp háy, làm trào ra một làn nước mắt nữa trên hai hàng mi. Điều kể đó Alex biết được là cô đặt một tay lên chính giữa ngực anh rồi đẩy mạnh một cách đáng ngạc nhiên. Bị bất ngờ, anh lão đảo lùi một bước. Vẫn ôm lấy bụng mình, Annie lao tới lấy chiếc váy ngủ đang bị vứt bỏ. Alex túm lấy cổ tay cô ngay trước khi cô lấy lại được chiếc váy.

“Không, em yêu à, đừng,” anh nói, ép cô đứng thẳng dậy. “Xin em?”

Cô cố giật cánh tay ra khỏi cái nắm tay của anh. Thận trọng không làm cô đau vì cú nắm của mình, Alex giữ thật chặt. “Annie... Em thật ngốc về chuyện này. Không phải trước đây anh chưa từng được thấy một phụ nữ mang thai khóa thân.” Đó là lời nói dối kinh điển nhất mà anh từng phát ngôn. “Và em có tin anh hay không thì tùy nhưng anh nghĩ em rất đẹp. Thật đấy!”

Miệng cô run run. Bất ngờ cơn co giật lan ra chiếc cằm nhỏ của cô. Alex suýt nữa đã kêu lên. Buông cổ tay cô ra, anh lấy hai tay ôm trọn mặt cô và tự giao cho mình nhiệm vụ hôn xóa đi những giọt nước mắt của cô. Giữa những nụ hôn, anh lùi ra để cô thấy được miệng mình rồi thì thầm, “Em yêu, anh xin lỗi. Tha thứ cho anh nhé? Anh không cố ý làm tổn thương cảm giác của em. Anh nghĩ là em thật xinh đẹp. Anh thề đó”.

Cô cố quay mặt, tránh khỏi cú ghì của anh. “Em không đẹp. Xấu, em xấu.”

“Xấu? Cũng ời, không đâu. Phụ nữ mang thai rất... đặc biệt.” Alex gần như nhăn mặt vì câu nói của mình. Đặc biệt á? Anh đúng là một thiên tài ngôn ngữ thật sự. “Với anh, thấy em thế này thật sự...”

“Anh chưa thấy rốn của em đâu!”

Alex đặt môi mình lên đường cong nơi lông mày của cô, rồi ngả người ra sau. “Anh cá là em có một cái rốn tuyệt mỹ.”

“Nó lồi ra!”

“Nó gì cơ?”

“Lồi ra!”

Những múi cơ nhỏ xíu bắt đầu giật lên dưới mắt cô, một dấu hiệu mà Alex biết chắc rằng cô hần sắp nhỏ lệ đến nơi. Rõ ràng cô rất khổ sở về cái rốn của mình, mà tính đến vòng bụng ẩn tượng của cô thì dường như với anh đó chỉ là một điểm nhỏ. “Nó lồi ra? Ý em là sao, nó lồi ra ư?”

“Nó lộn ra ngoài!”

Tin rằng mình đọc nhầm môi cô, anh nói, “Nhắc lại được không em?”.

“Lộn ra ngoài!” cô nhắc lại.

Alex nhìn xuống nơi ở giữa cơ thể họ. Cảm giác mơ hồ rằng, trong nỗi ngỡ ngàng ngập, cô đang nói quá tình hình lên, anh kéo tay cô ra khỏi điểm đó. Miệng và cằm run rẩy, Annie đăm đăm nhìn xuống chỗ nhô ra. Tim anh như bị bóp lại trước nét đau buồn trên gương mặt cô. “Cung à, không tệ đến vậy đâu.”

“Xấu, xấu, xấu!”

“Không! Một cái rốn sao có thể xấu được? Anh nghĩ nó có vẻ...” Anh chợt ngừng lại, dò tìm một từ. “Đáng yêu. Rõ ràng đây là cái rốn dễ thương nhất anh từng thấy.”

Không ngừng lại để nghĩ xem cô sẽ chấp nhận bước đi của mình như thế nào, anh kéo cô sát lại, áp mặt vào tóc cô. Anh lướt một tay lên tấm lưng lụa là của cô, tìm hiểu xương sống cô bằng những ngón tay sục sạo, mắt anh khép lại trong lớp sóng măn nguyện. Được ôm cô thế này, được cảm nhận sự mềm mại của cô đang ép chặt vào mình, thật gần với cõi thiên đường mà anh hằng mong tới.

“Đừng khóc, Annie, em yêu.” Alex chợt ngộ ra rằng mình đang thì thầm vào tai một cô gái khiếm thính. Nỗi chán nản hoàn toàn ập vào anh, rồi anh lùi lại để cô thấy được mặt mình. Cảm thấy có chuyển động chỗ giữa hai người, anh nhìn xuống để thấy rằng cô đang lấy ngón tay ấn vào chiếc rốn lồi của mình, cố gắng trong vô ích để nhét nó lại nơi nó thuộc về. Sợ cô làm mình đau, anh gạt tay cô sang một bên và lấy tay mình che lên điểm đó. Nét âu yếm quẩn lầy anh khi anh nhìn vào đôi mắt cô. “Một khi con ra đời, cơ thể em sẽ trở lại hình dáng cũ,” anh khẳng định với cô. “Đến lúc đó, cung à, xin hãy tin anh khi nói rằng em thật đẹp. Bụng to, rốn lồi, và tất cả những thứ khác.”

Anh lướt tay lên mái tóc cô. “Sẽ không có một điều gì của em mà anh muốn thay đổi. Trừ khi có thể thấy em cười.”

Cô trân trối nhìn anh đầy ngỡ vực, hoài nghi ra mặt.

“Em vô cùng hoàn hảo,” anh quả quyết.

Cô chun mũi rồi lại lắc đầu. Alex buông cô ra rồi lùi lại. “Cho anh xem một thứ không hoàn hảo của em đi,” Alex thách thức.

Cô toan ôm lấy thân mình một lần nữa, nhưng anh đã chặn trước bằng cách tóm lấy hai cổ tay cô và kéo hai cánh tay cô trở lại hai bên sườn. Rồi cổ họng anh nhức nhối với tình yêu dành cho cô, anh diễn hoàn hảo màn bước xung quanh cô để soi xét cô từ mọi góc nhìn. Khi đi hết một vòng và trở lại đối diện với cô, anh chống nạnh, dăm dăm nhìn vào gương mặt ửng đỏ của cô, rồi nói với sự chân thành tuyệt đối, “Rõ ràng, em là cô gái ngọt ngào nhất, xinh đẹp nhất anh từng thấy”.

Cô đặt một tay lên cái bụng phình to của mình, tránh khỏi ánh mắt anh thật nhanh. Alex rướn sang để hai người lại chạm mũi vào nhau. “Bốn mươi phụ nữ gầy nhom đứng xếp hàng, cho anh lựa chọn một, và anh sẽ luôn chọn em.”

Cô sụt sịt rồi lướt tay dưới cằm để chặn dòng nước mắt lã chã rơi. Alex thì thích được chặn dòng nước mắt đã rơi xuống và giờ đang tạo thành một vệt long lanh trên bầu ngực tới đầu nhụy của cô hơn.

“Anh nói thật đấy, Annie, cưng à.” Bóng tối trong mắt cô làm anh toàn tâm ước rằng mình đã khéo miệng hơn. “Anh muốn em, và chỉ mình em thôi, như em lúc này đây.”

Cô phát ra một thứ âm thanh nhỏ và trầm trong cổ họng mình.

Anh đưa một tay về phía cô. “Lại đây nào, cưng.”

Cô trân trân nhìn vào lòng bàn tay anh mấy giây thật lâu. Rồi cuối cùng cô đan những ngón tay thon dài của mình vào đó. Alex không nói nên lời, và thậm chí nếu anh có nói được thì anh ngờ rằng mình khó có thể lột tả được hết những xúc cảm đang vằn vữa trong anh. Kéo cô về

phía mình, anh ôm lấy cô trong vòng tay. Trong một lúc lâu, anh chỉ ôm cô, theo bản năng anh biết rằng cô cần thời gian để dần quen với sự gần gũi, rằng cô cần biết là anh muốn ở cô nhiều hơn chỉ mỗi thân thể.

Và anh cần... Cần hơn rất nhiều.

Cảm thấy cô bắt đầu thoải mái hơn, anh lùi ra rồi trượt một tay khum lấy bầu ngực cô. Khi những ngón tay anh sượt qua làn da lụa là của mình, cô rít lên thật khẽ rồi nín thở. Nhẹ nhàng, dịu dàng hơn bao giờ hết, anh rê ngón cái lên đầu nhụy còn ướt nhẹp nước mắt. Quàng ngực cô căng lên và mang sắc hồng sậm hơn anh đã đoán. Anh ngờ rằng chúng cũng mềm mại và nhạy cảm cực độ.

Kéo cô trở lại vòng tay mình, anh ôm chặt lấy cô và áp mặt vào bờ vai mịn mượt ấy. Bằng chất giọng run lên cùng những xúc cảm mà anh không thể phân biệt hay xác định, anh thì thào, “Chúa ơi, em tuyệt đẹp đến khó tin”. Anh biết cô không thể nghe thấy, nhưng trong phút chốc, cảm giác chán nản thường trực của anh đã nhường đường cho sự nhẹ nhõm mơ hồ. Ấp ôm cô thế này, anh gần như chẳng nghĩ được gì, hưởng chi để ý từng ngôn từ. Anh nhận ra rằng ái ân với một cô gái khiếm thính, có cả lợi thế và hạn chế. “Chúa ơi, anh muốn em biết bao. Đó chắc là niềm hạnh phúc mà em không thể nào đo đếm được đâu.”

Cô nép sát lại, làm anh miễn cưỡng mỉm cười, vì anh biết quá rõ là cô sẽ chạy ra cửa ngay nếu nghe được những điều anh nói. Quay đầu lại, anh lần môi dọc vành tai cô, rồi gặm lấy thùy tai và lấy lưỡi đá nhẹ. Được kích thích, cô rên thật khẽ. “A, em thích vậy đúng không?” Anh rê miệng xuống vùng gáy, cắn nhẹ lên thịt da cô. “Sẽ là một điều tuyệt vời vì anh sẽ cưng nựng từng tấc da thịt của em như thế.” Anh nhắm mắt lại khi miệng bao trùm lên nhịp mạch đập nơi hõm cổ cô. “A, Annie, cưng ơi...”

Lúc cô ngả đầu ra sau, anh áp môi mình vào môi cô. Cô rên rĩ khẽ

khàng, hơi thở ngọt ngào của cô phả lên bờ môi anh. Anh đẩy lưỡi vào sâu trong nơi ướt át của cô, rồi rút ra, đưa trong nhịp điệu ái ân, tưởng tượng cảm giác được vui mình trong cơ thể cô. Cơ bắp trên đùi thắt chặt lại khi anh lướt tay trên cơ thể cô, say sưa trong mềm mại, mê man trong làn da nhung lụa. Dính sát hai lòng bàn tay vào cặp hông tròn mẩy của cô, anh kéo hông cô lại gần. Trước sự tiếp xúc đó, cô cứng người và giật môi mình ra khỏi môi anh.

Alex ngẩng đầu lên, lướt tay từ hông lên lưng để giữ vững và ôm lấy cô, ngộ nhỡ cô có cuống lên. Qua nét biểu cảm và nhịp điệu run rẩy của mạch đập anh thấy trên hõm cổ cô, anh biết cô đang nhớ lại ngày ở thác nước. Anh không nghĩ rằng mình có thể vì thế mà trách cô.

Tâm quan trọng của việc anh sắp làm xoẹt ngang qua tâm trí anh. Một nước đi sai, một từ ngữ sai... “Anh sẽ không làm em đau đâu, em à, Annie. Anh hứa.”

Ánh mắt khiếp hoảng của cô quẩn chặt lấy mắt anh. Alex nhìn vào đôi mắt đó và cảm giác như mình đang chìm ngấm. Anh nuốt xuống, âm thanh ấy vang vọng trong đầu anh, minh chứng cho tâm trạng đầy căng thẳng của anh. Anh muốn làm chuyện này thật đẹp đẽ vì cô. Anh muốn bật gốc mọi ký ức đen tối nơi tâm trí cô và uơm vào đó những kỷ niệm tuyệt vời.

Khom khom người, anh bế cô vào giường. Nhẹ nhàng đặt cô xuống đệm rồi lột áo và đá đôi ủng của mình ra. Cô giật mạnh góc tấm chăn lộn xộn, kéo nó phủ lên thân dưới của mình. Alex mỉm cười rồi quỳ một bên gối gần hông cô. Để hai tay sang hai bên sườn cô, anh cúi xuống hôn cho đến khi đôi mắt kia khép lại. Rồi để đôi môi lần tìm những đường nét trên gương mặt cô, êm ái, chậm rãi hơn bao giờ hết. Anh muốn cô cảm thấy được yêu thương vì anh thật sự yêu thương cô, cảm giác cứ như Chúa đã ban tặng cho anh một thiên thần. Cô phát ra những tiếng nho nhỏ, dịu nhẹ, đầy hài lòng rồi mỉm cười.

Alex cũng nhoẻn miệng cười, vì để ý rằng cô vẫn cố công giữ chặt

lấy tấm chăn trên thân dưới của mình. Anh thì thào vào đôi mí đang khép hờ của cô, “Nắm chặt vào và đừng buông lỏng. Tốt với anh thôi nếu tay em đang bận rộn ở đâu đó”. Anh rà làn môi lên gò má đẹp như tạc của cô, xuống đôi môi rồi đến cổ. “Lúc anh xong với em, em sẽ không còn quan tâm cái chăn ở đâu nữa, anh đảm bảo đấy.”

Chuyển xuống thấp hơn, anh liếm nhẹ da cô, sát thật gần đến đỉnh ngực cô. Vùng quầng ngực cô căng lên và giật giật theo từng nhịp tim, cảm giác như nhung khi anh đưa nó vào miệng. Với lần rê lưỡi đầu tiên, các múi cơ của cô giật lên, và cô nắm lấy tóc anh như thể để đẩy anh ra. Alex nhận ra cô thậm chí còn nhạy cảm hơn dự đoán, rồi anh cũng nựng thật nhẹ, dùng những cái đá lưỡi êm ái để dụ dỗ vùng da thịt mềm mại của cô cứng lại như sỏi đá. Khi thấy cô đã sẵn sàng, anh kéo vào mạnh hơn. Cô thở dốc và ưỡn vào người anh, cổ rung lên với những tiếng rên rĩ chói tai vì ham muốn. Hơi thở cô gấp gáp và nông hơn lúc anh đá lưỡi lên cô.

Lần này, Alex không ngại nếu cô thét lên những tiếng rên đắm say. Cửa đã khóa, mọi gia nhân, cả bà Maddy, đều ngủ ở cánh khác. Cô có thể hét lên như cô muốn. Anh không phiền mà còn cảm thấy chắc chắn rằng những âm thanh ấy thật kích thích. Cạp răng lên phần thịt nhú lên đang giật giật trên chóp ngực cô, anh quay tròn nó. Ngay lập tức, cô bắt đầu hỗn hển. Những âm thanh hỗn hển nho nhỏ, dữ dội và the thé tác động lên các giác quan của anh như một liều thuốc kích dục đầy mãnh lực. Thật mau để không cho cô có đủ thời gian ưỡn người lên lần nữa, anh xoay nhanh sự chú ý sang ngực bên kia và chăm sóc tương tự.

Cuối cùng khi cô nắm chặt lấy hai tai anh, anh biết mình đã đạt được mục đích ban đầu. Cô đang rất phấn khích, và anh không chắc cô nghĩ được thông suốt, nói gì đến sợ hãi. Rồi, chỉ đến lúc đó, anh mới trượt một tay xuống dưới tấm chăn.

Alex ngạc nhiên khi cô tách hai đùi, chào đón cái chạm từ bàn tay

anh. Thật thận trọng, anh tìm kiếm tâm điểm ngọt ngào của cô, mỉm cười khi cô rên lên vì thỏa mãn. Như vụn kim loại bị hút bởi nam châm, ngón tay anh ngự trên vùng cổ xoắn nơi ngọn đùi cô. Nhẹ nhàng, thận trọng, anh tách những nếp gấp lụa là. Bỏng rát. Trước sự xâm lấn của cái chạm từ anh, cô rướn hông lên và thả tay trên tai anh ra để nâng người lên bằng khuỷu tay. Anh lấy ngực mình đè lưng cô xuống giường. Mặt đong đưa gần sát mặt cô, anh dăm dăm nhìn vào đôi mắt sợ hãi ấy.

“Annie, tin anh đi,” anh thì thào khàn giọng. “Em sẽ làm chuyện này chứ. Chỉ một vài phút thôi. Rồi nếu em muốn anh dừng, anh sẽ dừng. Anh hứa mà.”

Đôi lông mày thanh tú của cô nhíu lại. Nhưng cuối cùng, cô cũng gật đầu đồng ý.

Căng cứng vì căng thẳng, Alex tìm đến vùng da thịt đàn bà đầy nhạy cảm của cô. Vuốt ve thật nhẹ, anh mơn trớn cô đến khi thật kích thích, quan sát những thay đổi mơ hồ trên nét mặt của cô. Làm cô thỏa mãn là thứ anh quan tâm. Annie là ưu tiên hàng đầu. Với anh, cô sẽ luôn luôn ở vị trí hàng đầu.

Cô không hề chớp mắt khi anh kéo chăn ra khỏi. Một thằng đàn ông không bao giờ để tuột mất cơ hội và Alex đã tận dụng tối đa mỗi bận tâm của cô. Cho miệng vào cuộc, anh tung ra đòn tấn công gợi tình thật nhẹ nhàng nhưng đầy dữ dội hòng chiếm giữ vùng đất ngọt ngào nơi cô.

Với cú đá lười đầu tiên của anh lên những dây thần kinh nhạy cảm, cô rít lên. Lần thứ hai, cô rên rỉ sâu trong cổ họng. Lần thứ ba, cô nắm chặt vào mép ga giường, bám gót lên đệm và uốn hông để dễ dàng cho anh hơn. Tiếng hỗn hển the thé và tiếng rên khe khẽ sâu trong cổ họng của cô là những âm thanh ngọt ngào nhất mà anh từng nghe thấy.

“Ôi, đúng rồi, Annie, nào cô gái,” anh thì thào đứt đoạn. “Hiển dăng cho anh đi.”

“Aaa... aah!” Cô ưỡn người cao hơn, dăng cho anh những gì anh tìm kiếm, hơi thở của cô nồng và gấp gáp. “Aaa... aah... aah!”

Alex gặm lấy vùng da thịt đang bị hành hạ của cô và bắt đầu dùng lưỡi xoay những vòng mạnh mẽ và chậm rãi. Cô nắm tóc anh đầy tay và ấn lên, rõ là đã bị kích thích đến mê mẩn. Đẩy nhanh nhịp độ, anh đưa cô đến đợt khoái cảm đầu tiên, ngạc nhiên trước độ đáp ứng nhiệt tình và thoải mái của cô.

Cuối cùng khi cô nằm đó, rã rời và run rẩy, Alex lùi ra chỉ đủ thời gian để tuột quần ra. Anh đặt mình ở giữa hai đùi cô rồi nắm lấy hai bên hông cô, đẩy nhẹ đầu mũi lao của anh để mở cô ra. Cô rướn đôi mi và chăm chăm nhìn anh với nụ cười sảng sốt, đôi mắt cô vẫn đục ngầu những khát khao. Thật nhanh, không cho cô có thời gian để nhận ra mình định làm gì, anh ấn thật êm ái vào cơ thể cô.

Alex thấy đôi mắt cô mở to vì giật mình. Rồi trong mấy giây, anh chẳng còn biết gì ngoài cảm giác được vui mình trong cô. Cô đã sẵn sàng cho anh, nóng hổi vì dục vọng, những bức vách trong vùng thâm u nhất của cô bó sát vào mũi lao nơi anh và vẫn co giật từ cơn khoái cảm. Anh phải tự chủ hết sức mới không phóng thích ngay lúc đó.

Nhưng trước khi anh có thể, gương mặt nhỏ nhắn của cô dần lấy lại sự tập trung và nhắc nhở anh rằng thỏa mãn của Annie là điều anh cần phải quan tâm, chứ không phải của bản thân anh. Thận trọng không để sức nặng của mình đè lên cô, anh giữ mình bằng hai cánh tay và cố gượng cười với cô, nhẹ nhàng rút ra, rồi đâm sâu vào. Cô thở gấp và lại nắm chặt lấy ga giường. Sung sướng với hồi đáp của cô, Alex từ từ đẩy nhanh tốc độ, nhấn sâu hơn và mạnh hơn, định không để mình kết thúc cho đến khi anh chắc rằng cô đã đạt tới đỉnh điểm.

Sức căng chậm chậm tăng lên, Alex duy trì nhất đẩy nhịp nhàng, rút

ra, rồi ngụp lặn thật sâu trong cô, luôn chú ý đến nét mặt của cô để không làm cô đau. Đáng ra anh đâu cần phải lo. Với sự phóng túng chân thật đã quyến rũ anh từ đầu, Annie ưỡn cổ lên, rên rỉ trong khoái lạc, và quần đôi chân thanh mảnh quanh hông anh để được nhấp nhô và va chạm mãnh liệt hơn. Nhu cầu trong Alex đã nhức nhối đến mức không thể chịu đựng được.

Điều tốt nhất luôn nằm ở những kế hoạch... Bất chấp quyết tâm duy trì kiểm soát của mình, khi cô hét lên và đẩy nhanh hơn quanh anh, nhu cầu trong anh liền bùng nổ thành khoái cảm tê dại, không giống bất cứ thứ gì mà anh đã từng trải qua hay thậm chí là tưởng tượng nó có tồn tại.

Annie... Tiếng la khe khẽ, gấp gáp của cô cho Alex biết rằng cô sắp cùng anh đạt tới cực đỉnh. Rồi những bức thành thâm u của cô đột ngột co thắt mạnh. Sắc đỏ lóe sáng trong đầu anh. Mắt nhòa đi, tâm trí mù mịt, anh đầu hàng ham muốn và lao vào cơn lốc xúc cảm cùng cô.

Annie... Lửa và bóng tối. Ở một góc nào đó xa xôi trong tâm trí, Alex nhận thức được tiếng thét bùng nổ đến chói tai. Rồi hoàn toàn kiệt quệ sức mạnh và năng lượng, anh cùng cô chìm vào bóng tối của lãng quên.

Annie cứ như từ giấc mơ trôi dần về thực tại, cô dần ý thức được cảnh trí xung quanh mình từng chút, từng chút một, đầu tiên là nhận ra ánh lửa hổ phách bập bùng, rồi tấm ga dệt dưới thân mình, sức nóng của cơ thể Alex áp vào cô, nhiệt từ hơi thở anh phả vào mái tóc cô, sức nặng của cánh tay anh trên eo cô. Cô chớp mắt và buông trôi, cảm giác vô cùng yên bình và hạnh phúc hơn bất cứ thời điểm nào mà cô nhớ được.

Alex. Cô nằm áp lưng vào ngực anh, hông cô vừa khít với khúc cong cơ thể của anh, cặp đùi anh lờm chờm những lông áp chặt vào mặt đùi sau của cô. Hít thật sâu, cô uống lấy hương từ anh – mùi hương thoang thoảng, mơ hồ từ xà bông và nước hoa cologne, hương

da thuộc nồng nàn, hương xạ nam tính nơi làn da anh. Trên bả vai mình, cô cảm nhận được trái tim anh đang đập thành thịch, những nhịp đập mạnh mẽ và đều đặn. Cảm giác hoàn toàn trọn vẹn khi nằm đây, nép vào anh, cơ thể cô rã rời, những nghĩ suy lẫn lộn.

Alex. Chỉ một lần thôi, cô ước mình đã nghe được tên anh để giờ đây cô có thể tưởng tượng ra nó. Cô yêu anh. Yêu anh rất nhiều.

Sức nóng đột ngột dồn lên đôi má khi cô nhớ lại những gì anh đã làm với cơ thể mình. Với ký ức đó, những cảm giác râm ran, nhưng nhức, là lạ lan qua bụng dưới của cô. Cô cong môi mỉm cười, và không khỏi ước mong anh sẽ thức dậy và làm điều đó thêm lần nữa.

Để làm được điều đó, cô lặn qua để đối diện với anh. Dưới ánh lửa rực rỡ, cô nghĩ mình chưa bao giờ thấy ai đẹp đến vậy. Mái tóc vàng xộm của anh vắt ngang vầng trán với những sóng tóc rối bù, những ngọc tóc thưa thưa bắt lấy ánh sáng. Khi ngủ, những nét như chạm khắc trên gương mặt anh trông gần giống một cậu bé, hàng mi ngả bóng lên đôi má đỏ au, làn môi dưới hững hờ và khẽ rung theo từng nhịp thở ra. Anh gối đầu lên cánh tay gấp lại, mặt dưới có sắc nhạt hơn vì thiếu nắng, làn da nơi đây kéo căng trên đường gân và cơ bắp dày dặn. Tò mò, cô chạm vào ngực anh, vân vê đám lông lờm chớm quanh ngón tay mình. Nghịch chán ở đó, cô rón rén khám phá một bên đầu ngực nâu đồng nho nhỏ của anh. Khi cô cạ cạ móng tay vào, nó hơi cứng lên, nhưng không hiểu sao cô chẳng nghĩ rằng cảm giác với anh cũng giống như cô.

Cô giật mình khi nhìn lên và thấy đôi mắt ánh vàng của anh đã mở. Khi ánh mắt họ gặp nhau, anh trao cho cô một nụ cười uể oải và chậm rãi. “Sao tôi lại có cảm giác rằng vợ tôi đã tỉnh táo trở lại và sẵn sàng nhập cuộc thêm lần nữa nhỉ?”

Annie cười và để lộ một bên lúm đồng tiền trên má với anh rồi đá đá ngón tay vào đầu ngực bên kia của anh. Nụ cười của anh rõ hơn. “Đó có phải là yêu cầu anh đáp lễ không vậy?” anh hỏi.

Cô dịch chuyển làm hai đầu nhụy của mình sượt qua ngực anh. Trước sự va chạm đó, chúng ngay lập tức cứng lên. Cô nương đôi lông mày.

“Cô nàng tinh ranh.”

Anh đưa tay từ eo cô lên khum lấy bầu ngực. Anh cọ cọ ngón cái dụ dỗ cho đầu núm dựng đứng. Rồi anh cúi đầu ra trước để nút lấy cô. Đôi mắt Annie khép lại. Con thỏ mãi cô cảm nhận được thật mãnh liệt, cô có thể nằm đây mãi mãi, để anh hôn.

Alex có ý tưởng khác. Sau chỉ vài cái hôn, anh đổ người lại gối và nhìn cô từ dưới hàng mi đang rũ xuống, anh cười tinh quái. “Nếu em muốn nữa, mang lên đây đi. Anh mệt rồi.”

Annie biết anh không mệt đến thế. Tia sáng lóe lên trong mắt anh nói với cô điều khác. Tự nhiên thấy ngượng ngùng, cô chăm chăm nhìn môi anh với nỗi khát khao. Để ý cái nhìn của cô, đôi vai anh rung lên vì cười khùng khục, rồi anh nắm lấy cánh tay để kéo cô quỳ lên.

“Lại đây nào,” anh nói. “Anh không cần đâu.”

Như để làm trái ngược với lời nói, anh bất ngờ trở dậy cắn cô thật nhẹ. Một cú đã lưỡi của anh là đủ để dụ Annie vào gần hơn. Một tay chống bên đầu anh, cô hạ thấp bầu ngực để cho anh đường vào dễ dàng hơn. Với nhịp chậm rãi từ từ, anh choán lấy cô đến khi cô run lên. Cô kết thúc màn giày vò bằng cách kéo ra và phủ môi mình lên môi anh.

Đỡ lấy cô trong vòng tay, anh lộn tròn cùng cô, cẩn thận không ép sức nặng của mình vào cô. Nằm ngửa ra, Annie móc hai chân mình quanh chân anh, nghĩ rằng anh sẽ lại hoan lạc cùng cô.

“Ôi, không... Đừng vội thế chứ, cục cưng, Annie. Bọn mình còn cả phần đời còn lại cơ mà, sao phải gấp gáp nhỉ?”

Cả phần đời còn lại... Annie thích thú với ý nghĩ đó. Hằng đêm trong vòng tay Alex. Lời hứa đã được thực hiện, chắc chắn là tuyệt vời

hơn gấp bốn mươi lần so với những gì họ đã làm trên phòng trẻ ngày trước.

Chương 23

Trong những ngày kể tiếp, Alex nghĩ một chút về những điều khác nữa, mơ những giấc mơ lớn về tương lai mà anh và Annie có thể cùng chia sẻ. Anh thấy không có lý do gì để nói rằng những giấc mơ ấy không thể thành sự thật. Vào tháng Giêng, ngay sau lễ Giáng sinh, con họ sẽ ra đời. Từ phút giây đó trở đi, họ sẽ là một gia đình. Liệu Alex có khả năng sinh thêm con nữa không là một câu hỏi còn bỏ lửng và thậm chí chẳng còn quan trọng nữa. Trai hay gái thì đưa con đầu lòng vẫn sẽ là người thừa kế của anh, và với anh, đó mới là điều quan trọng.

Trong tâm trí Alex, đứa bé mà Annie đang mang trong mình là của anh, chắc chắn như thể chính anh là người ươm hạt giống. Anh đã không còn nghĩ về Douglas và những gì hắn đã làm. Giờ Annie đã bỏ chuyện đó lại sau lưng và anh nghĩ mình cũng làm được. Quá khứ được lãng quên. Tương lai đón chờ họ như một triển vọng sáng ngời.

Yêu thương Annie. Với Alex, cô gái này là một món quà quý giá. Mặc kệ những gì từng phải trải qua ở thác nước, cô giờ đã trở thành một bạn tình đáp ứng nhiệt tình hơn cả những gì anh nghĩ được là có thể, và anh thấy thật khó để rời tay khỏi cô. May thay, cảm giác ấy dường như đến từ cả hai phía. Một khi vượt qua được sự e thẹn, cô khơi mào yêu đương thường xuyên gần bằng anh và đôi khi còn sáng tạo hơn rất nhiều. Khi nói đến tình dục, dường như cô chẳng hề biết rằng có những thứ một quý cô chẳng bao giờ làm. Một đêm nọ khi đang làm việc trong thư phòng, anh ngẩng mặt lên khỏi đồng giấy tờ để rồi thấy cặp tuyết lê trần trụi của Annie đang đong đưa cách mũi mình chỉ vài phân. Điều tiếp theo anh biết là, giấy tờ của anh tung tóe trên sàn và

vợ anh nằm ườn trên bàn làm việc.

Alex sớm nhận ra rằng vì chưa bao giờ Annie bị yêu cầu làm theo kế hoạch hay bị thì giờ sai khiến nên cô là một sinh vật hết sức bốc đồng. Một hôm trong giờ ăn tối, ngay sau khi bà Maddy mang món tráng miệng ra, cô đứng dậy khỏi bàn và tiến về phía anh với nụ cười mỉm đầy khiêu gợi, làm máu Alex nóng lên nhanh đến độ miếng kem của anh có nguy cơ tan chảy. “Em định làm gì thế, cô nàng tinh ranh?” Cô gạt tay đẩy đĩa kem của anh sang một bên và đặt cặp hông căng tròn của mình vào thế chỗ. Hàng mi rả thấp xuống đôi mắt đã chuyển sang màu xanh sẫm đầy nhục cảm, cô nói, “Em muốn là miếng kem của anh”.

“Miếng kem của anh á?” Alex bối rối nhắc lại. Đưa hai tay nắm lấy đôi vai anh, cô rướn người về trước và chạm đầu lưỡi mình vào má anh, liếm láp làn da anh và vờ như đang thưởng thức hương vị, giống như cách anh đã làm với món tráng miệng đông cứng của anh vài giây trước.

“Chúa ơi,” anh nói với giọng thì thào ngắt quãng. “Annie, cưng à, một...”

Anh đang định giải thích với cô rằng một quý cô đứng đắn sẽ không bao giờ nghĩ về việc đề nghị kiểu đó. Nhưng khi chiếc lưỡi xinh xắn nóng bỏng của cô tìm thấy tai anh, thì anh quên khuấy mất điều định nói. Tuy nhiên, thế không có nghĩa là anh thật sự muốn nói như vậy. Có đấng mày râu bình thường nào muốn vợ mình là một quý cô đứng đắn đằng sau cánh cửa đã khép không? Alex biết hầu hết các đức ông chồng đều bẽ tắc với những phu nhân ra vẻ cả thẹn và hoàn toàn tẻ ngắt trên giường. Thật may mắn cho anh khi Annie đã bước vào cuộc hôn nhân này mà không có những định kiến về chuyện chuẩn mực là cái gì. Anh sẽ là một thằng ngốc tử độ nếu tiêm nhiễm vào đầu cô một mô quy tắc xã hội rất nhục cười.

Bằng những ngón tay khéo léo, Alex cởi vạt áo trên của cô rồi

nhANH NHƯ GIÓ THÁO DÂY ÁO LÓT CỦA CÔ RA. Hai bầu ngực bày ra trước mắt như hai trái dưa vàng tròn trịa bị lật nghiêng từ sọt. Tấn công đi, anh nghĩ khi đôi mắt nóng rát của mình đang dán vào hai núm ngực cô. Chúng có màu hơi đậm hơn sắc phớt hồng của sinh tố dâu tây trộn kem.

Trong khi anh còn đang mãi miết chiêm ngưỡng vật tặng thưởng từ cô, Annie với tay ra sau lấy đĩa tráng miệng của anh. Alex quan sát trong sự sửng sốt đến choáng váng lúc cô ấn một ngón tay nhỏ xinh vào miếng kem đang tan nhanh rồi xoa thứ ngọt ngào mát lạnh đó lên đầu nhụy của mình. Chỗ da thịt hồng hào đó ngay lập tức cứng lên và dường như chĩa thẳng vào miệng anh, háo hức chờ được chăm sóc. Như để mô tả điều mình đang nghĩ, cô lại ngả người ra trước để liếm nhẹ lên môi anh.

Alex, người luôn tự hào rằng mình là một tay nhanh trí, đứng phắt dậy khỏi ghế. Anh nhớ mình chưa bao giờ rảo bước trên nền đất nhanh như lúc này, khi anh đang đặt chân trên khoảng đất từ bàn ăn đến cửa phòng. Sau khi tra khóa để không một ai có thể làm phiền, anh trở lại để thỏa mãn cô vợ giờ đang phủ đầy kem ngọt lên bầu ngực phía bên kia của mình.

Bị kích thích tột đỉnh nhưng cố không để lộ ra, Alex ngồi lại vào ghế và chờ đợi xem vợ mình còn có trò gì.

Lúc ngược lên, nét mặt cô thật tinh quái. Quần lấy đôi mắt anh, mút sạch từng ngón tay một cách chậm rãi và đầy khiêu gợi. Ruột gan Alex thất vọng với niềm khát khao, nhưng anh đang say mê thưởng thức màn trình diễn đến nỗi không muốn sớm kết thúc nó. Chỉ là chưa thôi.

Như anh mong đợi, Annie ấn hai bầu ngực trần vào anh, chòe ghẹo đôi môi anh bằng cặp nhũ hoa ấm nóng đến tận khi anh không thể nào cưỡng nổi cảm dỗ và bắt đầu liếm kem ngọt. Da thịt cô ngay tức thì cứng lên và rần rục. Cô luồn tay vào tóc anh và ưỡng lưng lên để bầu ngực mình dễ tiếp cận hơn. Alex liếm láp và nút hai đỉnh đồi

nhảy cảm đó, mỉm cười trước tiếng rên thỏa mãn của cô.

Tiếng rên rỉ của cô sớm trở nên to hơn. Mồ mẫm phía sau cô, anh dò tìm chiếc khăn ăn đã bỏ rồi ấn vào miệng cô. Như thể biết ý định của anh, cô gặm lấy nó để chặn những tiếng la hét.

Không còn phải bận tâm về âm thanh vợ phát ra, Alex có thể tập trung duy nhất vào Annie và việc làm cô mãn nguyện. Anh với tay lấy đĩa tráng miệng rồi dùng ngón tay vào phần bọt của miếng kem đang tan chảy. Anh quét lại kem ngọt lên hai núm ngực Annie. Dầu tây và kem... Alex chưa bao giờ được thưởng thức bất cứ thứ gì tương tự. Thật tình quái đến man dại, kiểu gợi tình mà đàn ông chỉ có thể mơ tưởng chứ không bao giờ được trải nghiệm. Nhưng với Annie, một người hoàn toàn mù tịt những quy tắc thì chẳng có gì để cô phải tuân theo. Cô chỉ bị chế ngự bởi cảm giác của chính mình.

Với Alex, điều đó luôn chấp nhận được, nhưng không khi nào dễ chấp nhận nhiều hơn lúc này. Loáng thoáng, anh nghe thấy tiếng đĩa rơi loảng xoảng khi quét tay dọn đường để đặt vợ lên bàn. Hối hả, anh lần mò váy áo cô. Váy ngắn, váy dài, quần thụng ống túm, nịt bít tất, quần tất. Chúa ơi. Nhớ lại buổi sáng hôm đám cưới, khi cô vắt vẻo trên đầu cầu thang phía trên anh và phô bày cho anh soi xét, anh ước cô đang mặc lại bộ đồ đơn giản đó. Giờ đây, khi đã nếm được vị hòa trộn giữa kem và cô vợ nhỏ bé của mình tuyệt hảo đến thế nào, anh muốn thử sự hòa quyện ở nơi khác nữa.

Khi đã lột bỏ đủ quần áo để thấy được thứ mình tìm kiếm, Alex ngả người ra sau một lát để ngắm nhìn cô từ dưới đôi mí mắt nặng trĩu những đam mê. Những nếp gấp ở phần nữ tính nơi cô lấp lánh trước mắt anh, màu phớt hồng lần nữa làm anh nghĩ tới trái dâu tây...

Phía trên chiếc khăn ăn bị vò nát, đôi mắt to xanh biếc của cô kiếm tìm mắt anh. Alex mỉm cười thật chậm. Cô đã khởi động cuộc chơi. Và giờ anh định đưa nó đến đỉnh cao mới. Khi anh nhúng ngón tay vào kem, cô dường như đoán được ý định của anh. Hiển nhiên là ngay cả

Annie cũng đã nhận ra điều này đang đưa mọi thứ đi hơi quá xa.

“Aah...”

Không thật tâm, cô cố vịn mình. Sự chuyển động của Alex không chút thiếu nhiệt tình, khiến cô muốn dừng lại. Sau khi gột rửa các ngón tay, anh tìm thấy và hướng đến vùng tâm nóng bỏng co giật của cô một cách điêu luyện. Tiếng la hét nho nhỏ, sưng sốt bị chiếc khăn ăn chèn lại khi anh quét kem lạnh lên vùng gấp nếp nhưng lụa của cô. Cả cơ thể cô giật lên lúc anh kẹp giữa hai ngón cái và ngón trỏ vùng da thịt nhạy cảm, nhu nhú ẩn nấp trong đó. Xoáy nó thật mạnh, Alex thấy mắt cô lơ lơ khép lại. Cô rên thật nồng trong lồng ngực và đưa cặp hông hướng lên trên, hoàn toàn điên dại.

Annie, cho món tráng miệng. Đó là một màn kết thúc bữa ăn ngọt ngào nhất Alex từng trải nghiệm. Sau này, nếu cô thấy anh hấp dẫn hơn thức ăn được dọn cho bữa tối thì anh sẽ hơn cả sẵn lòng đáp ứng. Đó là điều ít nhất một người chồng có thể làm cho cô vợ bé nhỏ ngọt ngào, ngoan ngoãn và chẳng thể nào thỏa mãn của mình.

Annie... Một người phụ nữ bé nhỏ như thế lại có sự hiện diện hết sức to lớn trong cuộc đời của Alex, lấp đầy ngày ngày của anh bằng những tiếng cười, đêm đêm với những cuộc lạc thú, và giấc ngủ của anh cùng những giấc mơ về cô.

Vào khoảng trung tuần tháng Chạp, cuộc viếng thăm của bác sĩ Muir, được cho là để đến khám cho Annie, nhưng thật ra là để nói chuyện riêng với Alex. Sợ rằng Annie có thể sẽ lo lắng vì cuộc thăm khám mà cần thiết phải thực hiện kỹ hơn lần bác sĩ Muir đã thực hiện trong những tháng đầu của thai kỳ, vậy nên Alex đã ở bên vợ trong suốt thời gian đó. Sau đấy, hai người đàn ông nghỉ tại thư phòng để uống rượu brandy và trao đổi về những phát hiện của bác sĩ Muir.

Đi thẳng vào vấn đề, ông Muir nói, “Mọi thứ có vẻ bình thường, Alex ạ, nên đừng có lo quá”.

Alex mỉm cười khi đưa đồ uống cho ông bác sĩ tốt bụng. Ngồi lên chiếc ghế chéo cánh với ông, anh nói, “Điều đó rõ đến thế sao ạ?”.

“Cậu đã trở nên rất yêu chiều cô bé. Quá rõ rồi.”

Alex ngồi vắt chân chữ ngũ. “Đúng là cháu thế đấy.”

“Còn chuyện bài vở? Thế nào rồi?”

“Tốt lắm ạ. Cô ấy giờ đã thành thạo rất nhiều ký hiệu và biết bảng chữ cái ngón tay rồi. Kể từ tuần trước, chúng cháu đã học xong sách vở lòng cho năm đầu.”

Ông Muir nâng ly lên. “Xin chúc mừng. Đúng là một kỳ công đấy.”

Alex hạ bàn chân xuống sàn và nhoài người để chống hai cánh tay lên đầu gối. “Cháu cũng nghĩ thế. Nói thật là cháu đã hy vọng ông nghe có thể hữu ích hơn những gì nó đang thể hiện. Mặc dù khi có ông nghe thì có vẻ như cô ấy nghe được nếu cháu nói to nhưng xem ra lại không thể mô phỏng đúng các âm thanh. Một vài từ mà cô ấy thực sự cô nói thì hết sức méo mó.”

Ông Daniel gật đầu. “Điều đó chắc cũng đúng thôi. Con bé mất thính lực lúc sáu tuổi. Từ hồi nó nói được đến giờ cũng là mười bốn năm rồi. Nó đã quên cách nói. Vì khiếm khuyết thính lực nên chắc chắn là sẽ mất khỏi thời gian để con bé học lại tất cả những gì đã quên.”

Alex thở dài. “Vậy nên cháu vẫn luôn nhắc nhở bản thân.” Anh nhún vai và mỉm cười. “Giờ cháu đọc môi được nên bọn cháu có thể xoay xử giao tiếp vừa ổn.”

“Thế đến lúc đưa bé chào đời thì sao? Sẽ hay hơn nếu Annie nắm vững được ít nhất là một lượng nhỏ từ vựng trước khi bắt đầu học nói.”

Alex ngẫm nghĩ câu nói đó một lúc. “Chúng ta sẽ chỉ phải xem xem cô ấy tiến bộ như thế nào.”

Ông Daniel gõ gõ ngón tay vào ly, chăm chú nhìn Alex qua miệng

ly. “Tôi biết cậu muốn những điều tốt nhất cho Annie và đứa bé.”

“Vâng, tất nhiên rồi.”

“Tôi chỉ đang băn khoăn rằng liệu cậu có suy nghĩ đến việc cho con bé tới trường không.”

“Trường á?”

Ông Daniel nhướn một bên lông mày lên. “Con bé cần những chỉ dạy đặc biệt, Alex à. Tôi biết cậu đang làm những điều diệu kỳ. Tôi không lấy đi cái gì từ cậu cả. Nhưng để thực sự phục hồi khả năng nói của Annie, nó nên có các thầy phụ đạo có chuyên môn, họ biết cách giúp Annie. Trường ở Albany có tiếng tăm lắm. Bà hiệu trưởng Irene Small là một giáo viên hướng dẫn tuyệt vời, và ngoài việc đáp ứng các nhu cầu học tập của học viên, bà ta còn đảm bảo họ được bồi dưỡng cả về văn hóa và xã hội. Sẽ rất tốt cho Annie nếu con bé đến đó, ít nhất là hai đến ba năm. Cũng không quá dài. Nó vẫn còn trẻ khi học xong. Và hãy nghĩ trải nghiệm đó sẽ có lợi cho con bé thế nào.”

Trái tim Alex cảm giác như thể rụng rơi xuống sàn nhà. “Hai hay ba năm ấy ạ?”

Ông Daniel mỉm cười. “Albany không xa đến thế đâu. Cậu cứ làm như tôi đề nghị cho con bé đi sang nước ngoài không bằng.” Anh ngồi sát mép ghế, ánh mắt trực diện và chứa đầy những lo âu. “Alex, làm ơn đi, ít nhất thì hãy suy nghĩ về chuyện này. Tôi nghĩ mình có thể thuyết phục Irene dành chỗ cho Annie. Vì Annie có con nhỏ nên con bé có thể là học sinh không thường trú. Biết đâu, bà Maddy có thể chuyển đến Albany cùng con bé. Hai người họ có thể thuê một căn nhà nhỏ gần trường. Chỗ nào đó đủ gần để con bé đi bộ được đến lớp.”

Alex bật dậy khỏi ghế, làm tràn brandy trong cơn bối rối. “Không. Chẳng liên quan gì hết. Chúng ta đang nói về vợ cháu mà. Cháu sẽ không gửi cô ấy đi hai đến ba năm đâu.” Anh cào tay vào tóc và bắt đầu đi tới đi lui. “Chúa ơi, chú Daniel này, cháu không biết sao chú lại

có thể đưa ra một đề nghị như thế. Nếu chú nghĩ Annie cần một thầy phụ đạo đặc biệt, cháu sẽ thuê một người. Nhưng cô ấy sẽ ở đây, tại Montgomery Hall này, nơi cô ấy thuộc về, không bàn luận gì nữa.”

Ông Daniel đặt ly rượu sang bên rồi đứng dậy, vừa nhặt túi xách, vừa đứng lên. “Alex này, với tất cả tiền bạc và những ý định tốt của cậu, thì cũng không mua cho Annie được những thứ nó cần nhất đâu. Ở Albany, học viên dựng được những vở kịch của riêng mình. Họ có các buổi khiêu vũ, các buổi tự họp và các vở ca kịch hài, tất cả đều được hướng đến phục vụ riêng cho người điếc. Lần đầu tiên trong đời Annie sẽ được ở gần những người giống nó. Cậu không có cách nào mang được tất cả những trải nghiệm đó cho con bé ở đây đâu.”

Alex đánh cái nhìn náy lửa sang ông bác sĩ. “Có thể không. Nhưng chú đang yêu cầu cháu gửi vợ và con của cháu đi. Cháu không làm thế được. Cháu sẽ không làm. Điều đó sẽ không ổn đâu.”

“Ồn cho ai, cậu hay Annie? Nghĩ về chuyện đó đi Alex.” Ông Daniel chậm rãi sỏi bước ra cửa thư phòng. Ông dừng lại trước khi mở cửa để ngoái lại nhìn Alex. “Nếu cậu yêu con bé chân thành và tôi tin là như thế, vậy thì cuối cùng cậu cũng sẽ làm những gì tốt nhất cho nó. Tôi tin chắc điều này. Như tôi nói rồi đấy, tôi nghĩ là mình có thể thuyết phục Irene nhận con bé. Nếu cậu thích, tôi sẽ thu thập thông tin chỗ đó cho cậu. Tôi nghĩ Annie có thể bắt đầu được hướng dẫn vào tháng Ba. Con bé sẽ đủ lại sức sau sinh trước chuyển đi và tiến hành công việc.”

Chật vật lấy lại bình tĩnh, cuối cùng Alex cũng đáp lại, “Cháu cho rằng sẽ không tổn hại gì nếu chú tìm hiểu chỗ đó cho cháu. Miễn là chú hiểu rằng khả năng cháu không nghiêm túc cân nhắc chuyện này là rất cao”.

Ông Daniel khẽ mỉm cười. “Cậu sẽ làm điều đúng đắn. Luôn luôn là thế.”

Nói rồi, ông Daniel rời khỏi phòng.

Trong những ngày sau đó, Alex ngẫm nghĩ những gì ông Daniel đã nói. Anh do dự hết sức, đến độ thậm chí phải xin ý kiến của bà Edie Trimble, bà hết lòng tán thành với bác sĩ Muir rằng cho Annie đi học là một ý kiến tuyệt vời. Dù anh có lặn tẩn chuyện đó thế nào thì tận sâu trong tâm khảm anh biết mẹ vợ và ông bác sĩ không chùng lại đúng. Ở trường dành cho người điếc, một thế giới hoàn toàn mới sẽ mở ra cho Annie. Cô ấy không những được học nói mà còn học đọc viết, những thứ Alex không hoàn toàn chắc chắn mình có thể dạy cô ấy được. Và ngoài ra, cô ấy sẽ có cơ hội được ở gần những người giống mình. Ở Albany, cô ấy có thể kết bạn, điều đã luôn luôn chối bỏ cô.

Khiêu vũ... tiệc tùng... tuồng kịch... Tóm lại là một cuộc sống xã hội. Thứ mà Alex không thể mua cho cô được. Nếu anh giữ cô bên mình ở Montgomery Hall thì anh sẽ lừa cô mất hết những trải nghiệm đó.

Có lúc, Alex cân nhắc việc sẽ thuê một quản đốc thạo việc trông coi Montgomery Hall để anh có thể chuyển đến Albany và ở bên cạnh Annie khi cô đi học. Nhưng sau khi thật sự suy nghĩ về điều này, anh biết làm thế cũng ích kỷ không kém việc giữ cô ở Hooperville. Nếu anh ở Albany, luôn ở phía sau, luôn chờ đợi, cô sẽ không cảm thấy thoải mái để tham gia vào tất cả các hoạt động xã hội mình thích. Dù muốn bên cô nhưng anh không muốn mình là một sợi xích vòng quanh cổ cô. Những người khác được phép trải nghiệm hết mọi ngóc ngách của cuộc đời trước khi bị ràng buộc vào hôn nhân. Annie cũng xứng đáng được hưởng đặc quyền đó.

Hai hay ba năm... Như ông Daniel nói, khoảng thời gian không dài đến thế. Nếu mọi thứ tiến triển tốt, Annie sẽ chỉ mới hai mươi ba tuổi khi học xong và sẽ trở về sống mãi mãi ở Montgomery Hall. Trong thời gian đó, Alex có thể thỉnh thoảng đến thăm vợ ở Albany, và cô có thể về nhà trong những ngày nghỉ lễ. Anh có thể chịu đựng được chuyện này. Anh phải chịu đựng.

Vì Annie, anh không còn lựa chọn nào khác.

Quyết định xong xuôi, Alex lập tức nói chuyện với bà Maddy. Dù ban đầu bà quản gia phản đối ý kiến này nhưng rồi cuối cùng cũng đồng ý cùng Annie đến Albany để có thể giúp việc chăm sóc cho đứa bé lúc Annie tới trường. Khi mọi chuyện đã ổn thỏa, Alex bắt đầu thường xuyên trao đổi thư từ với bà Irene Small để đảm bảo Annie được nhập học, để tìm được chỗ ở ngoại trú cho cô, và để trả trước học phí. Sau khi hoàn thành tất cả, chỉ một chuyện còn lại phải làm, là nói với Annie. Alex quyết định tốt nhất là không mạo hiểm làm cô lo âu với tin đó cho đến khi đứa bé ra đời.

Trong những tuần sau đó, Alex quý trọng từng phút giây được ở bên cô, vì anh biết thời gian bên nhau đã được định là kết thúc quá sớm. Đi dạo một đoạn đường dài dưới mưa. Yêu đương bên ánh lửa. Lên kế hoạch cho con. Sau tất cả, Alex vờ như hai người có cả quỹ thời gian trên đời trải ra trước mắt. Anh không bao giờ để lộ ra với Annie rằng đôi lúc anh nhìn cô và tưởng tượng cuộc đời mình sẽ trống vắng thế nào khi không có cô.

Cuộc sống không có cô... Có một khả năng mà Alex chẳng thể hoàn toàn xem nhẹ. Annie trở thành vợ anh chẳng phải do cô chọn lựa mà là bị ép buộc. Ngày tháng trôi qua, cô học cách yêu anh, anh không nghi ngờ sự chân thành trong cảm xúc của cô, không nghi ngờ một giây phút nào. Nhưng cốt yếu, đó chẳng phải là một sức hút tức thời. Hầu hết các cô gái - và Annie cũng chẳng khác gì họ - chất chứa những ý niệm lãng mạn về chuyện gặp được một người đặc biệt, được cuốn vào vòng tay anh ta và được đưa đi để sống hạnh phúc mãi mãi. Sự thực rằng những ảo tưởng đó thường chỉ kéo dài đến kỳ trăng mật không phải điều quan trọng và cũng chẳng ngăn cản được các cô gái mơ những giấc mộng của mình.

Sẽ thế nào nếu như? Những từ ngữ ấy bám riết lấy Alex, cả lúc ngủ hay khi tỉnh táo. “Sẽ thế nào nếu như, khi Annie đi học xa, cô ấy gặp

một người đàn ông khiếm thính và rồi yêu anh ta điên cuồng?” Anh tưởng tượng ra cảnh cô quét mắt qua một căn phòng đông đúc, nhìn thẳng vào mắt một nửa thực sự của mình. Anh hình dung ra cảnh cô trong tay gã đó nhảy điệu valse, đóng kịch cùng hắn, cười với hắn. Một người đàn ông vô danh vô diện, người mà Annie có rất nhiều điểm tương đồng, quan trọng nhất là họ có cùng căn bệnh và hiểu biết cố hữu về những khó khăn nảy sinh từ đó. Cùng lắm, Alex cũng chỉ đoán được rằng nhiều lúc cô hẳn phải thấy chán nản đến thế nào khi không giao tiếp được với người khác, không đọc môi được nếu họ quay đi trong lúc nói chuyện với cô. Anh đã cố. Anh thật sự đã cố. Nhưng dù có muốn hiểu điều đó như thế nào với cô, anh biết rằng mình sẽ không bao giờ thật sự thấu đáo, hiểu làm sao đây khi anh chưa từng sống trong thế giới vô thanh.

Trong những phút giây ảo não, Alex nhớ lại bức tranh Annie vẽ mình không có tai. Ở Albany, cô ấy sẽ giống những người khác. Nếu cô gặp một người đàn ông ở đây, nếu cô yêu anh ta, thì liệu ai có thể trách cô vì không muốn trở về Hooperville, nơi cô đã phải chịu đựng biết bao đau đớn và tủi nhục vì sự bạc đãi của người khác chứ? Alex biết mình không thể. Về nếu điều đó xảy ra, con tim anh sẽ vỡ tan. Thật quá dễ để yêu một người phụ nữ đủ để sống trọn đời cùng cô ấy. Nhưng, yêu cô ấy đủ để cho cô ấy tự do lại là một chuyện hoàn toàn khác.

Với Alex, thời gian dường như đang trôi nhanh như bóng câu qua cửa sổ, mãi miết đưa họ đến ngày Annie rời xa anh. Giáng sinh đến rồi đi. Tháng Chạp nhường chỗ cho tháng Giêng, và họ bắt đầu đánh dấu từng ngày cho đến thời điểm Annie lâm bồn. Tối ngày mùng Tám, sớm hơn vài ngày so với tính toán của ông Daniel, Alex đang trong phòng tắm, rửa ráy trước giờ đi ngủ, thì nghe thấy Annie hét lên. Tim anh nghẹn ứ lên cổ họng, và anh lao vút vào phòng ngủ để rồi thấy cô đang đứng trước tủ, chiếc váy ngủ trắng ướt sũng thứ dịch hồng hồng,

gương mặt xanh lét vì khiếp đảm.

“Em yêu, ổn mà. Chỉ là vỡ nước ối thôi, không sao hết.”

Chúa ơi! Đứa bé sắp ra rồi. Alex giật mở ngăn kéo quần áo, tìm chiếc váy ngủ khô. Cố ra vẻ bình tĩnh trong khi thật sự đang khiếp hãi, anh giúp cô thay đồ rồi đặt cô lên giường sau đó lao xuống cầu thang tìm bà Maddy.

“Cho Henry đi tìm bác sĩ Muir,” anh hét lên. “Annie sắp sinh. Vỡ nước ối rồi. Đứa bé sắp ra rồi, vú Maddy ơi. Chúng ta phải có ông Daniel ở đây. Nhanh lên!”

Bà Maddy nhìn anh chòng chọc thật lâu. “Cậu Alex, tôi nghĩ cậu nên bình tĩnh đi. Có khả năng phải vài giờ nữa con bé mới sinh.”

Alex nuốt nhanh và xoa tay lên mặt. “Vú hoàn toàn chắc chắn chứ?”

Bà Maddy điềm tĩnh bỏ chiếc tạp dề bẩn ra rồi đeo cái mới vào. “Tất nhiên là tôi không chắc chắn. Nhưng như tôi hiểu thì con so thường thế.”

Alex thư giãn một chút và lấy một hơi sâu. “Tôi đoán là vú đúng. Tôi đang phản ứng hơi quá nhỉ?” Anh yếu ớt ra hiệu và cười khùng khục. “Nói cho cùng thì cũng chỉ là một đứa bé sắp chào đời mà thôi. Ý tôi là... chà, mỗi ngày đều có những phụ nữ sinh con. Đúng không?”

Bà Maddy sầm sập bước qua Alex. Đẩy cửa sổ gian bếp mở ra, bà thò đầu vào căn phòng phía trên rồi hét lên, “Henry! Vác mông xuống đây đi! Đứa bé sắp ra đời rồi!”

Mọi người không thể bình tĩnh được. Trên đường lên tầng trên, Alex phát hiện ra rằng lúc sợ hãi, bà Maddy gần như có thể chạy vượt cả anh, thậm chí cả khi lên dốc. Anh cũng thấy rằng, song hành với nhau, hai người họ sẽ bị kẹt khi cố bước qua cửa.

Trong suốt tình trạng kích động ấy, Annie đã trôi vào giấc ngủ miên man. Khi Alex và bà Maddy đến được phòng ngủ của anh và thấy cô

đang say giấc thì mỗi người kéo một cái ghế, ngồi xuống hai bên giường, và trân trân nhìn vào bụng cô. Thỉnh thoảng Annie lại rên lên khe khẽ, những lúc ấy Alex có cảm giác chắc rằng bụng cô đang thắt vào. Khi anh nói cho bà Maddy điều ấy, bà nhào người ra để quan sát kỹ hơn.

“A! Tôi cho là cậu nói đúng. Cô ấy đang bị co thắt nhẹ.”

Alex mở đồng hồ ra xem. “Qua mười lăm phút rồi. Giúp tôi nhớ để chúng ta có thể tính giờ những cơn đau thật chính xác nhé?”

Đây là những gì ông Daniel thấy: Annie đang say giấc nồng, Alex và bà Maddy thì đếm những cơn đau của cô. Khi thấy ông bác sĩ, bà Maddy nói, “Giờ là lúc phụ thuộc vào chúng ta, tôi nghĩ để trứng chắc sẽ dễ hơn đây”.

Ông Daniel không khỏi cười khùng khục. “Theo những gì nhìn thấy thì tôi cho rằng Annie đang ở trạng thái tốt hơn một trong hai người đây. Có thể sẽ còn khoảng vài giờ nữa trước khi chúng ta bắt đầu công việc thực sự, hai người biết đấy. Tôi có thể ngồi với Annie trong lúc hai người đi chợp mắt một chút, nếu muốn.”

“Ngủ á?” họ ngạc nhiên lặp lại.

Ông Daniel cười khi. “Tôi nghĩ là không.” Ông xoa cằm. “Hừm... Ồ, nếu có bất cứ thay đổi gì thì gọi tôi nhé. Tôi vào thư phòng ngả lưng. Nếu cả hai người không định nghỉ ngơi thì sao tôi cũng phải không nhỉ.”

Ngay trước bình minh, Alex chạy xuống thư phòng, lay ông bác sĩ dậy. “Đứa bé sắp ra rồi,” anh run rẩy nói. “Nhanh lên, chú Daniel. Cô ấy đang đau rồi.”

Ông bác sĩ ngồi dậy, xoa mắt cho tỉnh ngủ, rõ ràng là không hề vội vã. “Tôi làm tách cà phê đã.”

“Cà phê á?” Alex tóm lấy tay ông bác sĩ và kéo ông đứng dậy khỏi ghế sofa. “Vợ cháu sắp sinh! Chú không có thời gian cho cốc cà phê

quý quái nào cả.”

Vài tách cà phê và gần mười giờ sau, Annie vào cuộc vượt cạn thực sự. Việc Alex không chịu rời khỏi vợ làm ông Daniel mất tinh thần. Theo lệ chung thì ông không cho phép các ông bố được tham dự vào lúc sinh nở. Kinh nghiệm cho thấy hầu hết đàn ông đều xử lý không tốt và cho đến giờ, Alex chẳng hề thể hiện một chút dấu hiệu nào để chứng tỏ được mình là một ngoại lệ. Tuy nhiên khi những cơn đau của Annie trở nên dữ dội hơn, Alex vào cuộc và vượt qua khó khăn khá tốt, vẻ ngoài bình tĩnh và việc anh cố làm mọi thứ có thể để đỡ dành Annie khi cô trở nên khiếp sợ.

“Ồn thôi, em yêu,” anh nói đi nói lại. “Anh ở đây mà.”

Quan sát hai người họ bên nhau, ông Daniel nhận ra mình đã đánh giá thấp tình yêu họ dành cho nhau. Dù cơn đau có giãy xéo đến thế nào thì Annie cũng không bao giờ rời mắt khỏi Alex hay buông tay anh ra. Và dù Alex kiệt sức, anh cũng không bao giờ rời khỏi vợ, không rời đi để dùng bữa, để nghỉ ngơi, thậm chí cả để duỗi chân cho đỡ mỏi.

Nhưng điều làm ông Daniel cảm động nhất là thấy họ giao tiếp bằng ký hiệu. Hơn một lần, ông thấy Alex di chuyển ngón tay trên lòng bàn tay Annie, nói với cô – ông Daniel ngờ rằng anh nói anh yêu cô – bằng cách thức thân mật mà không ai khác có thể hiểu được. Khi giây phút cao điểm cuối cùng đã đến, ông Daniel đỡ đứa bé, nhưng chính Alex là người hướng dẫn cô vượt qua thử thách, Alex là người lau mặt và vuốt tóc cho cô, Alex là người đặt bé trai lên tay cô. “Con trai Annie à,” anh khàn giọng, “Nó là thứ gì ư? Chúng ta có một đứa con trai”.

Khi thấy lệ dâng trong mắt Alex Montgomery, ông hiểu nó như một ám hiệu để rời khỏi phòng và cho đôi uyên ương có không gian riêng. Lúc ra đến hành lang, ông nhìn băng quơ lên sàn, ông nghĩ về Annie, Alex và cuộc hôn nhân của họ, cuộc hôn nhân mà trước ngày hôm nay ông đã cho rằng chỉ hơn một sự dàn xếp thuận lợi một chút. Không phải vậy, giờ ông đã nhận ra. Nếu ông đã từng thấy hai người nào yêu

nhau say đắm thì đó chính là họ. Albany... Vào tháng Ba, Annie sẽ đi học, và để chồng mình ở lại. Ông Daniel đã từng chân thành tin rằng đó là điều tốt nhất cho cô. Nhưng lúc này, ông không còn chắc chắn thế nữa.

Ngắm khuôn mặt của Alex khi anh đang nhìn con trai trong tay cô, Annie ngập tràn niềm vui khôn tả xiết. Trông anh vừa âu yếm, vừa chờ che mãnh liệt, mọi đường nét trên gương mặt anh đều căng ra với xúc cảm. Cô hiểu những cảm xúc đó, vì chính cô cũng đang trải qua. Con của cô. Đứa bé hạt tiêu của riêng cô. Chỉ trong vòng vài phút, cô đã yêu cậu bé tí hon này trọn vẹn đến nỗi gần như hoảng sợ.

Alex quỳ gối cạnh giường và quàng tay quanh cả hai mẹ con. Vì đã hoàn toàn kiệt sức nên cô phải hấp háy để giữ cho mắt mình mở, Annie nhìn gương mặt thương yêu của anh và mỉm cười. Cô chưa bao giờ cảm thấy trọn vẹn đến vậy. Trong khoảnh khắc ấy, cô chợt vỡ lẽ ra rằng, lần đầu tiên trong đời, cô có thể yêu không do dự. Có hai người cần cô. Thật sự cần cô. Trước đây cô chưa bao giờ có cảm giác được người khác cần mình đến thế.

Từ một cô bé thành một phụ nữ... Annie cảm giác mình đã vượt qua hành trình đó gần như chỉ trong có một đêm. Nhưng, ôi, nó thật tuyệt diệu. Mơ màng, ánh nhìn của cô lần dò những đường nét đẹp đẽ trên gương mặt sạm đen của Alex. Rồi nhìn xuống con trai mình. Hơi ấm từ cơ thể nhỏ bé của nó áp vào bầu ngực cô là cảm giác tuyệt vời nhất cô từng trải qua. Thành bé giống ba nó, cô quả quyết. Một điều tốt lành. Sẽ thật đáng tiếc nếu nó lớn lên và trông giống mẹ mình.

Với suy nghĩ đó, cô nhắm mắt lại, không đánh bại nỗi cơn kiệt quệ. Trôi dần vào giấc ngủ, cô ngập tràn một cảm giác có mục đích. Bao năm, cô đã lẩn khuất trên gác mái để vờ mình là ai đó. Từ nay, cô không cần phải giả vờ nữa. Qua người đàn ông này và đứa bé này, cô đã tìm ra định nghĩa của chính mình.

Annie Montgomery... Vợ và mẹ.

“Ôn Chúa là cháu vô sinh,” Alex nói với ông Daniel một lúc sau khi họ gặp nhau ở thư phòng. “Không bao giờ, cháu không bao giờ muốn cô ấy phải trải qua chuyện đó một lần nào nữa.”

Ông Daniel mỉm cười một mình và tựa một bên vai vào mặt đá lò sưởi. “Tôi không cố ý làm kẻ gieo hoang mang, hoảng sợ, hỡi chàng trai, nhưng nếu như cậu không thì sao?”

“Thiếu cháu đi.”

Ông Daniel ngửa cổ cười vang. Alex ném cho ông một cái lườm. “Cháu không biết chú thấy cái gì buồn cười ở đây. Cô ấy thật tội nghiệp. Chúa ơi, cháu chưa từng thấy chuyện gì như thế.” Mắt anh tối sầm lại với nỗi lo âu. “Cô ấy sẽ lành chứ? Trở lại như trước kia, ý cháu là thế?”

Ông Daniel suy ngẫm câu hỏi. “À, có một lượng kéo giãn nhất định. Phụ nữ không bao giờ có thể mang đến cho chồng mình đủ độ se khít sau khi sinh bọn nhỏ.”

Một tia sáng nảy lửa trong mắt Alex. “Chúa ơi, chú Daniel! Cháu không quan tâm liệu mình có phải buộc tấm gỗ 2x4 vào móng để giữ cho nó khỏi rơi vào hay không. Đó không phải chuyện cháu hỏi. Cháu muốn biết liệu cô ấy sẽ ổn ở bên trong hay không thôi. Chuyện sinh nở có gây ra tổn thương vĩnh viễn không?”

“Tất nhiên là không. Con bé sẽ khỏe khoắn trở lại trong vòng bốn tuần nữa. Nếu bây giờ cậu hoàn toàn phản đối chuyện cho thêm bánh mì của mình vào lò nướng nóng hổi của con bé, thì hãy đến gặp tôi trước khi khoảng thời gian đó trôi đi và tôi sẽ cho cậu mấy lời khuyên về các biện pháp đề phòng. Giờ thì cậu khỏi lo.”

Alex gieo mình xuống ghế và thở dài. “Cháu không cần phải lo về chuyện đó, không cần phải bàn đầu ạ.”

“Nếu cậu không muốn có thêm con, thì tôi khuyến khích cậu dùng các phương pháp phòng ngừa. Đúng là cậu bị quai bị và có những biến

chúng. Nhưng tôi đã thấy có những người đàn ông phục hồi sau khi bị bệnh nặng và tiếp tục có con được đây.”

“Không phải cháu đâu. Cháu vô sinh, cháu nghĩ vậy.”

“Cậu chỉ giao du với gái làng chơi thôi, Alex. Loại đàn bà đó luôn bảo vệ chính mình. Làm thế quái nào mà cậu có thể biết rằng mình vô sinh?”

“Làm sao chú biết cháu giao du với loại đàn bà nào?”

“Tin đồn.”

“Tin đồn á?”

Ông Muir khẽ mỉm cười. “Cậu là một anh chàng độc thân rất có tư cách và không hề lảng nhãng. Trong những lần hiếm hoi cậu vào thị trấn, miệng lưỡi thiên hạ múa may về chuyện đó cả tháng đấy. Tôi xin đánh bạo nói cậu là khách quen chỗ mẹ Kate. Tôi nói có sai không?”

Alex rê tay trên mặt. “Không, chú không sai đâu.” Giờ khi nghĩ về chuyện này, Alex tin rằng những cô gái của mẹ Kate chắc chắn có dùng biện pháp tránh thai. “Và quan điểm của chú thuyết phục đấy, chú Daniel. Cháu nghĩ khả năng mình không vô sinh là một phần nghìn.” Anh nhìn ông bác sĩ vẻ đau khổ. “Xin ơn trên phù hộ, nếu làm cô ấy có bầu lần nữa, cháu sẽ tự bắn chết mình.”

Ông Danie không khỏi cười khùng khục vì biểu cảm khiếp sợ của anh. “Lần sau sẽ dễ dàng hơn cho con bé, con trai à. Tin tôi đi, con bé được tạo ra một cách hoàn hảo để sinh được hơn chục đứa nhóc khỏe mạnh đấy.”

“Hơn chục ư? Chúa ơi!” Alex bật phắt ra khỏi ghế và bắt đầu đi tới đi lui. “Nếu vậy thì, cháu sẽ không đụng vào cô ấy nữa. Rốt cuộc thì có thể đó là điều rất tốt khi cháu cho cô ấy đi học xa.”

Ông Danie đứng dậy khỏi lò sưởi và thọc hai tay vào túi. Ông đã nghe rất nhiều gã đàn ông thề như vậy ngay sau khi vợ mình sinh con đầu lòng. “Cậu sẽ bắt đầu cảm nhận khác đi khi thời gian trôi qua.”

Alex lắc đầu. “Không. Cô ấy sẽ không phải chịu đựng như thế này nữa. Sẽ không, nếu cháu chịu đựng được, và không phải thắc mắc gì hết. Chỉ là vấn đề kiêng khem đơn giản mà thôi.”

Buồn cười quá, ông Daniel hỏi, “Cháu sẽ làm gì? Đêm thứ Bảy nào cũng vào thị trấn à? Annie có thể có điều muốn nói về chuyện đó đây”.

“Những đêm ở thị trấn của cháu đã kết thúc. Cháu kết hôn rồi, vì Chúa.”

Ông Daniel nhướn miệng cười. “Ta sẽ xem chuyện diễn biến thế nào. Như tôi nói rồi đây, có vài biện pháp an toàn cháu có thể áp dụng. Khi Annie về thăm nhà hay khi cháu lên Albany thăm con bé, kiêng khem có thể vẫn hơn là... kìm nén.”

Alex ngoái lại nhìn. “Các biện pháp phòng chống có an toàn tuyệt đối không ạ?”

“Chẳng có gì là an toàn tuyệt đối cả.”

“Vậy thì cháu sẽ chịu đựng.”

Đó là lời hứa mà Alex thật sự muốn giữ.

Chương 24

Trong suốt tháng đầu đời, bé Bartholomew Alexander Montgomery, cái tên được đặt theo tên cha Alex, lớn nhanh như thổi nhờ dòng sữa của mẹ và tình yêu vô bờ bến từ những người lớn vây quanh trong thế giới của nó. Dù nhích lên được mấy phân nhưng cuối tuần thứ tư, thằng bé vẫn chưa được dài như tên mình. Tuy nhiên, những gì còn khiếm khuyết ở chiều dài lại được cu cậu bù đắp vào cặp phổi tràn đầy sức mạnh. Lúc cậu bé khóc, tất cả mọi người trong nhà, trừ mẹ cậu ra, đều nghe thấy tiếng và chạy đến.

Bart nhỏ, Alex gọi con như vậy. Đó là cái tên đã trải qua những thay đổi khó nhận thấy khi cu cậu đánh thức Alex vào ba giờ sáng. Khi anh đỡ con trai mình lên từ chiếc nôi để rồi đi qua đi lại cùng con, Alex sẽ thì thầm, “Nhóc con. Đang nửa đêm mà”. Bart, giống như mẹ của cậu bé, dường như không có quan niệm gì về thời gian và cũng là một sinh linh bốc đồng. Chuyện trò lúc sáng tinh mơ chưa bao giờ là một trong những hoạt động ưa thích của Alex. Nhưng sau bốn tuần, anh phải thừa nhận rằng thói quen đó bắt đầu hình thành trong mình. Một chút hơi quá cho tâm hồn thư thái của anh. Hôm nay đã là mồng Mười tháng Hai rồi và mồng Một tháng Ba chỉ còn cách ba tuần nữa.

Vì vài lý do khác nhau, Alex cứ trì hoãn nói với Annie rằng anh định cho cô đi học. Lý do đầu tiên là anh không muốn chút thời gian ít ỏi được ở bên nhau của hai vợ chồng u ám với nỗi buồn, và phút giây anh nói với Annie, cả hai người đều sẽ rất buồn khổ. Lý do khác là anh hoàn toàn cho rằng cô sẽ đón nhận tin này theo chiều hướng tồi tệ, và anh nghĩ làm cô khổ đau hàng tuần trước khi nhất thiết phải làm thế

thật chẳng ích lợi gì. Trong mười bốn năm, cô đã bị ép sống tách biệt hoàn toàn. Việc đột nhiên bị đẩy vào thế giới, mong đợi đi học và hòa nhập xã hội sẽ chẳng hề dễ dàng với cô.

Còn có một sự thật không thể trốn tránh là Alex phát hiện ra máu thỏ để đang chạy dọc xương sống mình. Cơ bản anh biết cô sẽ vì quyết định đó mà hận mình nên anh chẳng lấy gì làm mong đợi nói với Annie. Đi học ở Albany là điều tốt nhất cho cô. Alex tin chắc thế, và cuối cùng Annie cũng sẽ hiểu ra. Nhưng, giống như một loại thuốc đắng, cái gì tốt nhất cho người ta thường chẳng mấy ngon lành.

Trước đó khá lâu, Alex đã nghĩ về hàng chục cách khác nhau để báo tin cho cô, nhưng khi thời khắc cuối cùng đến thì tất cả những bài nói được luyện kỹ càng đã theo những cánh bồ công anh bay cùng gió. Hai người ở trong thư phòng, bàn cờ tướng gập trên bàn giải trí nằm giữa họ, đứa bé được quấn kỹ và đang ngủ trên chiếc ghế sofa lông ngựa gần cạnh. Thu hết can đảm, Alex nhìn vào đôi mắt đẹp biếc xanh của vợ và nói, “Anh có một điều ngạc nhiên tuyệt vời dành cho em đây, Annie. Anh đã chờ đợi vài tuần và đến giờ mới nói với em đây”.

Dưới ánh lửa bập bùng, nụ cười của cô dường như còn rạng rỡ hơn bình thường. Nhìn cô, Alex biết rằng mình chưa từng thấy ai xinh đẹp hơn thế. Cách đây hai hôm, bà thợ may đã may xong cả tủ đồ sau khi sinh cho cô, và giờ đây cô vô cùng lộng lẫy trong chiếc váy màu hồng tím cùng chiếc áo cánh bằng vải cotton phơn phớt hồng, có tay bèo nhún sát vai. Bộ đồ rất xứng với thân hình của cô, làm toát lên vòng eo giờ đã thon thả và cặp hông nở nang vừa đủ của cô.

“Một ngạc nhiên ư? Là gì vậy anh? Một con cún sao?”

Cổ họng Alex chợt thắt lại. Anh đã quên bémng ước muốn có một con chó của cô. Trước khi quyết định cho cô đi học, anh đã lên kế hoạch mua cho cô một con làm quà Giáng sinh. Giờ thì có lẽ phải đợi đến khi cô học xong. “Không đâu em yêu, không phải con cún đâu.” Anh gượng cười. “Còn hơn thế cơ.” Nhoài người qua trước bàn cờ, anh

nhìn thật sâu vào đôi mắt cô. “Anh quyết định cho em đi học, Annie à. Trường dành cho người khiếm thính.”

Đôi mắt cô tối sầm lại, và nét hoang mang lướt qua gương mặt nhỏ nhắn của cô. “Trường học á?” Cô ngáp ngừng mỉm cười. “Khi nào vậy ạ?”

“Ba tuần nữa,” Alex khản giọng. “Ôi, Annie à, em sẽ thích mà. Học viện ở đó trình diễn những vở kịch của họ. Em sẽ diễn rất tốt. Em đã hóa trang và diễn kịch trên gác mái bao năm rồi mà! Và ở đó họ cũng khiêu vũ. Khiêu vũ thật sự. Em sẽ được mặc những bộ đầm đẹp và nhảy điệu valse đến khi mệt lử. Thế không vui sao?”

Bóng tối trong đôi mắt cô được thay thế bằng tia nhìn lấp lánh phấn khích. “Khiêu vũ ấy ạ?”

“Chính xác. Với âm nhạc và mọi thứ.” Khi quan sát cô, Alex cầu nguyện thật nhanh và thành tâm rằng biểu cảm của mình không lộ rõ như cô, rằng cô sẽ không bao giờ nghĩ rằng trái tim anh đang vỡ tan theo từng lời nói. “Em sẽ được kết bạn ở đó, Annie à. Với những người khiếm thính như em. Những người biết cách nói bằng ký hiệu. Chẳng mấy chốc, em sẽ có thể đọc và viết được. Tuyệt vời không?”

Cô đan hai tay lại và giữ chặt trên ngực. “Ôi, có ạ! Trong ba tuần? Ba tuần dài bao lâu hả anh?”

“Không lâu lắm đâu. Khoảng hai mươi ngày.” Đó là thời gian gần như không đủ dài, không đủ dài trong từ điển của riêng anh. “Em sẽ đi vào ngày Hai mươi tám. Em sẽ có rất nhiều thời gian để ổn định cuộc sống trước khi bắt đầu vào học.”

Nụ cười hào hứng của cô tê cứng lại. Trân trân nhìn anh mấy giây thật lâu rồi cô nói, “Đi ạ?”

Alex nuốt xuống. “Ừm, đúng vậy. Trường đó ở trên Albany. Em sẽ đi bằng xe lửa. Tuy nhiên, vú Maddy sẽ đi cùng em, vậy nên sẽ chẳng có vấn đề gì đâu. Khi em ở trường cả ngày thì vú sẽ chăm bé Bart.”

Annie tiếp tục nhìn anh chăm chăm. “Bao lâu ạ?”

Alex biết cô đang hỏi gì nhưng anh chọn cách vờ như không hiểu. “Bao lâu á? Ý em là chuyến xe lửa hả? Vài giờ. Anh sẽ phải kiểm tra lịch trình. Albany cách đây khoảng hai trăm dặm.” Anh lại mỉm cười. “Bằng năm lần bốn mươi, nếu em có bản khoản. Nghe có vẻ dài, nhưng thật ra thì không đâu, vì thời buổi này phương tiện giao thông rất hiện đại.”

Ánh mắt cô vẫn quẩn chặt lấy anh. “Không... Ý em là em sẽ ở trường đó bao lâu?”

“Chỉ dài bằng thời gian em mất để học tất cả những gì em cần biết. Cách nói, cách đọc và viết, cách làm toán.”

“Một khoảng thời gian rất dài.”

“Không... Annie à, chỉ hai hay ba năm là cùng. Vì em bị điếc sau khi có các kỹ năng ngôn ngữ nên em sẽ vượt qua các học viên khác như thể họ vẫn đang giậm chân tại chỗ mà thôi. Loáng một cái rồi em sẽ tốt nghiệp. Trong lúc ấy, chúng ta sẽ qua lại thăm nom nhau. Sẽ không có vẻ gì là quá dài cả đâu.”

Trong một giây phút sợ hãi, Alex nghĩ cô có thể òa lên khóc. Rồi cô hếch cằm lên, chỉnh thẳng đôi vai và cười một nụ cười không chạm tới mắt. “Thật lý thú làm sao. Em không thể đợi được nữa!”

Nói rồi, cô đứng dậy, tránh ánh nhìn của anh nhưng vẫn giữ mặt quay về phía anh để anh đọc được môi cô. “Em nghĩ mình háo hức đến nỗi không chơi được cờ tướng nữa rồi. Cho em xin phép nhé.”

“Annie!” Alex gọi. “Em à, đợi đã...” Lẹ tay ôm gọn con trai, cô đi thẳng ra cửa, không hề quay sang, không hề nhìn lại. Khi cô rời khỏi thư phòng, Alex buông mình xuống ghế và nhắm mắt. Rồi anh đưa tay gạt phẳng bộ cờ tướng khiến nó bắn tung lên.

Annie ôm gọn bé Bartholomew vào ngực mình và trân trân nhìn băng quơ vào ngọn lửa. Mũi dép nhíp nhàng chạm xuống sàn nhà để

giữ cho chiếc ghế xích đu luôn bập bênh. Cô không nhìn sang phải hay sang trái, lên hay xuống, mà chỉ chòng chọc nhìn thẳng về phía trước, nỗi đau trong ngực quặn thắt làm cô thấy khó thở.

Trường học... trong hai hoặc ba năm. Ở Albany, nơi cô sẽ được học nói, đọc, viết và làm toán. Ở Albany, nơi cô sẽ không còn là một phần cuộc đời của Alex cho đến khi cô đủ hoàn hảo để không còn là nỗi xấu hổ của anh.

Annie dần dần...

Cô nhắm mắt lại, nhất quyết không khóc, dù có đau đến thế nào. Cô chẳng thể trách anh. Thật sự không thể. Từ đầu, cô đã biết mình không xứng với anh, rằng tật khiếm thính khiến cô không phù hợp để làm vợ. Nếu đi học, cô sẽ có thể học nói. Vậy thôi là đã giúp được rồi. Khi Alex đưa cô vào thị trấn, người ta chắc sẽ chẳng còn chăm chăm nhìn và xì xào rằng liệu cô có thể nói được không. Điều đó cũng tốt cho Bartholomew nữa. Annie không bao giờ muốn thằng bé bị trêu ghẹo hay chọc tức vì mẹ nó là một kẻ ngốc. Cô biết bị nhạo báng liên tục đau đớn đến thế nào.

Albany... Trường dành cho người điếc. Nơi cô có thể kết bạn. Một nơi đặc biệt, nơi những kẻ khác cũng là một lũ ngốc. Nơi những kẻ dần dần diễn kịch, nhảy nhót và giả vờ mình bình thường. Nơi Alex cho cô đến để mọi người sẽ chẳng còn lúc nào cũng thấy cô cùng anh rồi cười vào mặt anh nữa.

Bé Bartholomew bắt đầu cựa mình. Mở mắt ra, Annie cởi cúc áo trên và cho con bú. Khi thằng bé rúc vào vú mẹ, cô lướt tay trên mái đầu nhỏ nhắn, mềm mại của con. Đu đưa, đu đưa không ngừng. Trong tâm trí cô, từ Albany thành một tiếng ê a. Trong ba tuần nữa, cô sẽ đến đó. Nếu học nhanh thì trong ba năm cô có thể về nhà. Chỉ đơn giản và khủng khiếp vậy thôi.

Kẻo kẹt... kẻo kẹt... kẻo kẹt... kẻo kẹt. Âm thanh đó đủ làm Alex

phát điên. Anh ngồi trên mép giường, kiên nhẫn chờ đợi Annie cho bé Bart bú xong để anh có thể nói chuyện với cô về việc đi học. Từ nét biểu cảm hiện lên trong mắt cô lúc ở dưới nhà, anh biết cô cho rằng anh không muốn cô bên cạnh mình, rằng anh cho cô đi chỉ là để tránh lỗi cho anh.

Không có gì xa hơn sự thật. Anh yêu cô hơn từng yêu bất cứ ai. Chỉ nghĩ đến việc phải sống những ngày không có cô đã là một đòn tra tấn, nói gì đến hàng tháng trời thà cắt phăng cánh tay đi còn hơn.

Từ vị trí thuận lợi của mình, anh nhìn rõ được đằng trước của cô. Bé Bart đã chán bú từ lâu và đang tự nằm yên, không động đậy gì nữa. Bú mớm hơi hợt, cắn lợi vào núm vú mẹ. Annie chỉ ngồi đây, để thằng bé mặc sức cắn, đôi chân nhỏ bé của cô nhịp nhàng đẩy để giữ chiếc ghế xích đu không ngừng chuyển động. Kéo kẹt... kéo kẹt... kéo kẹt. Alex bị thôi thúc muốn cầm chiếc ghế quý quái đó lên và quăng ra cửa sổ. Thế nhưng, anh chỉ ngồi đó, kiên nhẫn một cách mầu mịch, buộc vợ chỉ ít phải nhìn mình.

Bé Bart bắt đầu lơ mơ ngủ. Giữ núm vú giữa ngón trỏ và ngón giữa, Annie cọ cọ vào cái miệng nhỏ nhắn của con, rõ ràng là miễn cưỡng ngừng cho con bú và vì thế thấy rằng mình chẳng còn cái cơ nào để phớt lờ chồng nữa. Quan sát cô, Alex cắn chặt lấy răng hàm, không phải vì cô đang làm ngơ anh mà vì thấy cô đang để ngực trần thể này làm anh như muốn phát điên.

Anh đứng dậy khỏi giường và bắt đầu đi tới đi lui. Bốn tuần là một khoảng thời gian dài lê thê khi phải nhìn động chạm vợ. Anh cảm giác giống như dầu que diêm bị giữ quá gần với ngọn lửa, sẵn sàng bốc cháy bất cứ lúc nào. Giữa việc nghe tiếng ghế kéo kẹt không ngớt, thứ âm thanh mà cô không nghe thấy được, và nhìn cô tự mân mê mình, anh gần như sắp hoặc là siết cổ cô hoặc là gọi tình cô, khả năng thứ hai có vẻ hấp dẫn hơn nhiều.

Giờ đây, những đờn đau trong việc sinh nở của cô đã nhạt đi đôi

chút trong tâm trí nên Alex không quá hãi hùng khi nghĩ đến việc có thêm con. Bác sĩ Muir đã quả quyết với anh rằng sinh con sẽ không còn khó khăn cho Annie như lần đầu nữa, và rằng cô được tạo ra một cách hoàn hảo để sinh thêm nhiều đứa nữa. Cứ như chuyện đó là có thể. Nếu anh thật sự không vô sinh thì dường như thật ngẫu nhiên là anh chẳng để lại danh thiếp của mình ở đâu cả. Chắc chắn là những miếng thâm ngâm dấm mà bọn gái bán hoa dùng làm biện pháp tránh thai không hoàn toàn không có rủi ro.

Anh sai bước về phía cửa sổ và kéo rèm cửa trắng ngà ra rồi đắm đắm nhìn vào bóng tối bên ngoài. Chăm chú vào hư vô còn hơn là hành hạ chính mình. Sau một vài giây dài như vô tận, hy vọng và cầu nguyện rằng cô đã đóng cúc áo, anh ngoái lại nhìn. Nhưng tất nhiên là chưa. Không phải Annie. Tuy nhiên, cô đã thôi như bé Bart bú. Alex biết ơn vì điều may mắn nhỏ nhoi đó.

Anh quay ra và bước dứt khoát về phía cô. Khi anh bước lại gần, cô giương mắt lên nhìn anh. Một cái nhìn từ cô làm nổi bật tức của anh tan biến. Cô đốn đau, tan nát vì anh quyết định cho cô đi xa. Bằng cách nào đó, anh phải làm cho cô hiểu rằng mình cũng đau đớn không kém khi nghĩ đến chuyện phải để cô đi.

Khom người trên cô, anh đỡ con từ tay cô và đặt nó vào nôi. Rồi anh ngồi xổm bên chiếc ghế xích đu cô đang ngồi, nhìn đến khô miệng khi cô nhét hai bầu ngực vào áo con và thắt dây rút thành một chiếc nơ nhỏ gọn ghẽ.

“Annie...” Anh nắm lấy cằm cô và bắt cô nhìn mình. “Anh không muốn gửi em đi. Anh biết em đang nghĩ gì. Đừng phủ nhận nó. Em yêu à, anh đảm bảo đây. Đừng hiểu lầm thêm nữa.”

Đôi mắt long lanh, ngấn lệ lưng tròn và nhức nhối với nỗi đau, cô ngồi đó trân trối nhìn anh. Anh cảm thấy thật tệ.

“Anh yêu em mà, chết tiệt. Anh không cho em đi học để tổng khứ

em đi.” Ấp bàn tay mình lên hai bàn tay cô, anh liệt kê tất cả những lý do cho quyết định đó, và kết thúc bằng, “Anh muốn em có được trải nghiệm đó, em yêu à. Nếu không làm vậy, anh sẽ là kẻ ích kỷ khôn nạn nhất từng sống trên đời.”

“Thế còn điều em muốn thì sao?” cuối cùng cô cũng hỏi.

Alex thở dài. “Cung à, em không biết mình muốn gì đâu. Em không hiểu điều đó sao? Làm sao em biết được liệu ở đây có hơn đi xem kịch hay không? Em chưa bao giờ xem một vở kịch nào cả. Và khiêu vũ. Để hiểu là tại sao em không mặn mà với những thứ đó, nhưng chỉ vì em chưa bao giờ được làm bất cứ điều gì trong những hoạt động đó. Anh thì rồi.” Anh khom người để nhìn vào đôi mắt rũ xuống của cô. “Anh biết em đã bỏ lỡ cái gì, Annie yêu dấu à. Và anh muốn em được trải nghiệm mọi thứ trên cuộc đời này. Kết bạn, vui đùa với họ. Được đến trường, như bao người khác. Một khi em ở đó, em chắc chắn sẽ thích. Anh cam đoan đây.”

Cô lắc đầu và ra hiệu quanh quanh. “Đây là cuộc sống em muốn. Được ở đây cùng anh. Được làm vợ anh.”

“Em nghĩ thế chỉ vì em chưa bao giờ trải qua những thứ khác.” Alex lấy một hơi sâu. Anh cần sức mạnh. Việc cho cô ở lại cùng anh thật cảm dỗ, cảm dỗ đến đáng nguyên rủa. “Thế này đi. Ta thỏa thuận nhé? Em đến trường và cố chịu tròn một năm. Nếu, sau khoảng thời gian dài đó mà em vẫn muốn về nhà thì anh...”

Cô bật dậy khỏi ghế. Bước xa ra vài bước rồi cô quay ngoắt lại để dán chặt đôi mắt long lanh lệ vào anh. Giơ hai tay lên, cô bật khóc, “Anh không muốn em. Đó là sự thật của việc này. Và anh không yêu em. Không như em yêu anh! Nếu yêu em, anh đã không thể làm chuyện này”.

Alex đứng lên. “Không đúng. Anh yêu em nhiều đến đau đớn. Chỉ nghĩ đến việc em đi cũng đủ làm anh thấy khó chịu. Anh không...”

Cô đưa hai tay lên che mắt. “Anh đi đi!”

Anh thu hẹp khoảng cách giữa hai người và kéo tay cô xuống. “Annie, cưng à, làm ơn, đừng làm chuyện này khó khăn hơn chút nào nữa.”

“Đi đi! Anh không muốn em. Em không muốn anh. Vậy thì đi đi!”

“Anh thật sự muốn em.”

Miệng cô cong lên và lệ ngấn trong mắt trào lên hàng mi đen của cô rồi lăn xuống má. “Không, anh không muốn. Anh thậm chí chẳng còn hôn em nữa.”

Lời buộc tội như một nắm đấm thụi vào ruột gan Alex. Đúng vậy, anh đã không hôn cô nữa. Anh sợ nếu hôn, anh sẽ mất kiểm soát và làm tình với cô. Sẽ ra sao nếu anh không vô sinh? Khi anh suy nghĩ dựa trên lý trí, mà anh hoàn toàn chẳng còn lý trí nếu hôn cô, thì anh biết rằng làm cô có mang là một sự mạo hiểm mà anh không muốn thử. Một đứa con nữa... Cô sẽ chẳng thể đi học nếu anh làm cô có thai lần nữa. Nếu bác sĩ Muir đúng, nếu có thậm chí dù chỉ là một cơ hội mong manh...

Giọng thô trầm với cơn khao khát khó nguôi ngoai, Alex thì thào, “Không có điều gì anh muốn hơn là được hôn em, Annie yêu dấu. Nhưng nếu anh hôn em, anh có thể sẽ làm nhiều hơn là chỉ có hôn. Nếu anh ngủ với em, em có thể sẽ lại có bầu”.

Đôi mắt mở to và cô áp một tay lên vùng bụng của mình. “Có con ư?”

“Tất nhiên, có con.”

“Ân ái. Việc đó tạo ra các đứa bé sao?”

Alex nuốt xuống. “À, ừ. Em đã nghĩ là làm thế nào?”

Trông đầy đau khổ, cô thì thầm điều gì đó mà anh không bắt kịp.

“Gì cơ?”

“Ông tiên,” cô nhắc lại. “Mẹ nói với em rằng ông tiên đã mang các em bé đến.”

Cơn đau đầu đột ngột dữ dội hơn trong óc Alex. “Ông tiên á?” Anh khẽ cười khùng khục, nhưng chẳng có chút bốn cọt nào trong đó. “Chắc chắn là em không tin chuyện này rồi, Annie à. Ý anh là, khi em nghĩ về nó, chắc chắn là em...” Anh chợt dừng lại, cúi nhìn chằm chằm vào gương mặt tái mét của cô. “Anh, ừm... Anh đoán rằng, có lẽ, nếu chưa có ai giải thích thì cũng dễ hiểu rằng em đã không...”

Anh buông lỏng, trái tim rụng rời khi thấy cô đưa ánh mắt thống khổ về phía chiếc nôi. Sau một lúc lâu, cô sững người lại như thể bị ai đó giáng đòn, rồi nhắm mắt lại. Một tiếng khóc than trầm lắng phát ra từ cổ họng cô. Alex vờ tay về phía cô, nhưng cô đẩy anh ra. Cuối cùng khi mở mắt ra, cô ném cho anh cái nhìn như muốn nghiền nát tất cả.

“Anh đã nói dối.”

Gáy Alex gai lên. “Annie, không. Anh không nói dối.”

Cô bắt đầu run lên. Run lên một cách dữ dội và mãnh liệt. “Douglas!”

“Annie...”

Cô xoay người bỏ chạy trước khi Alex có thể kịp ngăn lại. Cánh cửa đóng sầm sau lưng cô. Phản ứng của cô làm bé Bart giật mình thức dậy, và nó bắt đầu nhặng xị lên. Alex chạy ra hành lang. Anh thoáng thấy màu hồng ở cuối dãy và đoán là Annie đang đi lên gác mái, nơi lẩn trốn ưa thích của cô. Bước thật nhanh lên đầu cầu thang, anh gọi với xuống bảo bà Maddy vào chăm thẳng bé.

* * *

Gác mái tối đen như mực. Tâm trí nháo nhào, Alex giơ cao ngọn

đèn lên khi anh tiến đến phòng khách bé nhỏ của Annie. Cuối cùng, khi đã đến được nơi cần tìm, anh chắc chắn là sẽ nhìn thấy cô đang núp mình ngồi khóc lóc trong góc. Thế nhưng cô lại đang ngồi trên chiếc ghế xích đu cũ kỹ. Di chuyển chiếc đèn để ánh sáng chiếu lên khắp người cô, anh chăm chú nhìn vào gương mặt cô, cố nghĩ ra một điều gì đó, bất cứ điều gì mình có thể nói để dỗ dành cô. Chẳng có gì. Không một điều khôn kiếp nào.

Anh đặt đèn lên chiếc bàn khập khiễng của cô và ngồi lên một trong những chiếc ghế lưng thẳng. Một lúc lâu, họ đơn giản chỉ nhìn xoáy vào mắt nhau, anh mắt anh đờn đau với nỗi ân hận, ánh mắt cô rực lửa với những lời buộc tội lạnh căm. Đứng vào cương vị của cô, Alex biết cô cảm thấy thế nào khi anh đã cố tình giấu cô sự thật. Điều đau đớn nhất của chuyện này là không một ai cảm thấy phiền khi phải nói dối cô cả. Không phải anh, cũng chẳng phải cha mẹ cô. Họ không cho rằng điều đó là cần thiết vì tất cả bọn họ đều tin rằng mình đang phải đối phó với một kẻ ngốc. Sau này, khi Alex biết được sự thật, thì việc xác minh cha đẻ của thằng bé dường như chẳng còn liên quan. Trong tim Alex, anh là cha thằng bé, và đó là điều quan trọng nhất. Trong tim anh, đó vẫn luôn là điều quan trọng nhất.

Anh đã nói tất cả những điều đầy bằng giọng nói run run. Annie tiếp tục trân trối nhìn anh trong sự im lặng chật chứa cảm giác buộc tội. Alex thở dài và bứt sống mũi. Hướng ánh mắt trở lại nhìn cô, anh nói, “Ban đầu, anh định duy trì cuộc hôn nhân với em chỉ đến khi nào thằng bé nhỏ ra đời. Rồi anh sẽ có kế hoạch ly dị em và nuôi nó như con của mình. Ngay từ đầu, từ rất lâu trước khi anh bắt đầu yêu em, Annie à, anh đã nghĩ đứa bé như là con của mình. Khi nói vậy, anh đã không dối gạt, anh chỉ nói theo cách anh nhìn nhận mà thôi”. Ngắn gọn hết mức có thể, anh kể cho cô nghe về căn bệnh quái bị mà anh mắc phải hồi đầu hai mươi tuổi. “Từ đó, anh quả quyết rằng mình bị vô sinh, và rằng anh không thể có con. Gần đây, bác sĩ Muir đã nói với

anh rằng có thể anh nhầm, nhưng chuyện đó cũng không liên quan gì cả. Cái đêm cha em đến tìm anh và nói với anh rằng em đã mang thai con của em trai anh, anh đã toàn tâm tin rằng mình không bao giờ có con đẻ được nữa. Anh coi con của em như một lời đáp cho nguyện cầu của chính mình, một đứa bé họ hàng ruột thịt với anh và anh có thể nuôi nó như con đẻ.”

“Anh sẽ cướp con của em sao?” cô hỏi với nét biểu cảm khiếp đảm trên gương mặt.

Alex kêu lên. “Anh không nghĩ chuyện này như một sự cướp bóc. Sau đó thì không. Em bị... anh đã cho rằng em chẳng có khả năng nuôi con, và rằng em bị thiếu năng trí tuệ. Khi anh bắt đầu nhận ra rằng em có thể cảm nhận được yêu thương, rằng em có thể yêu quý con mình và nhớ nhung nó, anh đã quyết định giữ em ở lại Montgomery Hall.”

“Và đó là lý do tại sao anh giữ em lại? Để chúng ta có thể sẻ chia đứa bé?”

“Không!” Alex xoa tay lên khắp mặt. “Không phải... Lúc đầu, Annie à. Chỉ là lúc đầu thôi. Rồi anh bắt đầu yêu em. Mọi thứ từ đó đã thay đổi. Mọi thứ...” Anh run rẩy cười và ra hiệu bằng tay. “Còn về việc giữ anh cho bé Bart đi cùng em, nếu con là tất cả những gì anh quan tâm thì em có thật sự tin là anh sẽ làm thế không?”

Cô cắn môi dưới và nhìn lên xà nhà. Khi hướng ánh mắt trở lại, cô nói, “Em cảm giác như là anh cho em đi vì em làm anh xấu hổ, vì anh không muốn có em ở quanh mình, chỉ đến khi em học được cách không hành động như một kẻ ngốc nữa”.

“Ôi, Annie, không.” Alex đứng phắt dậy khỏi ghế và bước qua chỗ cô. Quỳ một gối xuống phía trước cô, anh nắm chặt lấy vai cô. Đôi mắt của cô làm anh nghĩ đến vải nhung ẩm ướt. “Anh không cho em đi bởi vì em làm anh xấu hổ đâu. Anh yêu em bằng cả trái tim này, và anh sẽ

cảm thấy tự hào đi đến bất cứ nơi đâu cùng với em trong vòng tay mình. Chính em! Xấu hổ ư?” Anh lắc đầu. “Không bao giờ, một phần một triệu cũng không. Chỉ là có rất nhiều thứ em đã bỏ lỡ. Những điều thú vị. Những thứ tuyệt vời. Bởi vì anh yêu em nhiều lắm, anh muốn em thay đổi để làm tất cả những điều ấy, những điều mà em không thể làm ở đây được. Vậy thôi.”

“Anh chắc chứ,” cô hỏi, đôi môi run run.

“Ôi em yêu, đúng vậy, tất nhiên, anh chắc chắn.”

Trước lúc Alex kịp nhận ra mình định làm gì, anh đã đang phủ môi mình lên môi cô. Ngay lập tức cô tan chảy vào anh. Mạch đập trong đầu anh nghe như tiếng trống giục giã. Đừng làm chuyện này. Nó dường như muốn nói với anh rằng “Đừng làm chuyện này”. Nhưng Alex bỏ ngoài tai tất cả những lời cảnh báo. Bỏ qua cả việc phải thận trọng. Với biết bao cảm xúc đang dồn dập trong anh, khả năng xa rời về chuyện mang thai thậm chí còn chẳng xuất hiện trong tâm trí.

Annie... Anh vừa đứng dậy, vừa kéo cô đứng lên cùng mình. Cô có cảm giác như một thiên đường thanh khiết trong vòng tay anh. Anh để đôi tay chạy khắp cơ thể, cơ thể mà sự thay đổi về hình dáng sau khi sinh của cô đang dần trở nên quen thuộc với bản thân anh. Một vòng eo thắt đáy lưng ong. Cặp hông nở nang vừa phải. Thượng đế ơi, anh muốn phả hơi thở lên khắp cơ thể cô. Anh đưa đôi tay lên bầu ngực cô, khum lấy sự mềm mại, mê man trong sức nóng đang dâng lên giữa hai người. Sự động chạm của anh khiến cô rên lên trong miệng anh. Âm thanh tràn đầy ham muốn ấy đưa anh vượt qua mọi lý trí.

Anh lần mò khuy áo cô. Khi chiếc áo rơi xuống, anh tiếp tục tấn công sợi dây rút của chiếc áo con. Làn da mềm mại và ấm áp. Đôi núm hoa háo hức nhô ra cho những ngón tay anh ve vuốt. Anh trượt miệng từ môi xuống cổ cô, rồi thấp hơn. Trong vòng tay anh, cô ưỡn lưng lên, mời gọi. Alex đâu có cần một lời mời rõ ràng đến vậy.

Khi anh đưa núm ngực của cô vào miệng mình, dòng sữa ngọt ngào tràn ra khắp lưỡi anh. Giữ hai bàn tay bên eo cô, anh khẽ nâng cô lên, hồi hải nút một bên đầu ngực trước, rồi sang bên kia, đùa nghịch bằng cả răng và lưỡi. Cô kêu lên một tiếng rên rĩ trầm và dài rồi lặng dần thành những tiếng rên rĩ.

Alex lột váy áo cô ra như lột vỏ một thứ quả ngon lành, đôi môi theo sát hai bàn tay để thưởng thức từng tấc da thịt ngọt lịm nơi cô ngay sau khi anh phô bày được nó. Khi cơ thể cô đã hoàn toàn trần trụi, anh dành một lát chỉ để sùng kính chiêm ngưỡng nó. Khi còn vác bụng bầu, với anh, cô đã là một báu vật không thể đong đếm được và đẹp theo cái cách mà anh không thể nào diễn tả bằng lời. Nhưng giờ đây? Cô là giấc mơ của mọi gã đàn ông với bộ ngực đầy đà có núm đỉnh hồng hào, vòng eo con kiến, cặp hông đầy đặn, và đôi chân dài quyến rũ, từng phần trên cơ thể hoàn mỹ của cô. Yêu kiều đến độ làm anh gần như e sợ được chạm vào. Nhưng cũng quá cám dỗ khiến anh không thể nào cưỡng lại. Anh muốn cô, phải có được cô, mặc kệ tất cả những lý do đang ngăn cản mình.

Anh đặt cô trở lại ghế xích đu, giật tung cúc quần ra và vùi mình vào điểm ướt nóng hồi của cô. Cô móc đôi chân quanh eo anh, nhận lấy từ anh hết cú đẩy này đến cú đẩy khác, chuyển động của chiếc ghế bập bênh càng tăng thêm nhịp điệu của hai người. Cọt kẹt... cọt kẹt... cọt kẹt. Mơ mơ hồ hồ, Alex nhận biết được âm thanh ấy, nhưng vì lý do nào đó, anh chẳng còn bận tâm đến nó nữa.

Một lúc sau, anh tỉnh táo trở lại và thấy mình đang nằm trên sàn gác mái, cô vợ xinh đẹp trần truồng nằm ườn phía trên, mặt áp vào hõm cổ của anh. Khi tầm nhìn trở nên rõ nét hơn, anh thấy mình đang chăm chăm nhìn vào cặp mắt như hai hạt thủy tinh nhỏ xíu. Một chú chuột bám trên bờ vai thon mảnh của Annie. Anh chớp mắt, rồi mỉm cười lấy một ngón tay vuốt ve con vật tí hon ấy.

Điên rồi. Mây mưa trên gác mái lúc nhúc chuột ư? Anh nhắm mắt

lại, hoàn toàn sẵn lòng trở nên điên điên, khùng khùng, miễn là người phụ nữ anh đang ôm trong vòng tay ở bên anh.

Ba tuần. Anh có thể ôm và yêu thương cô thêm ba tuần nữa, và anh nhất định sẽ tận dụng từng giây phút một. Anh sẽ tránh không để cô mang thai, và anh sẽ dùng mọi biện pháp phòng ngừa. Nhưng anh sẽ làm vì tình yêu dành cho cô. Anh sẽ làm hết sức, miễn là anh có thể.

Ba tuần nữa... Rồi sau đó, vợ con anh sẽ ra đi, và vòng tay anh sẽ trở nên trống trải.

Cũng giống như cuộc đời của chính anh.

Chương 25

Ba tuần sau đó, khi Alex tiến chân Annie và bà Maddy ở ga Medford, trời buổi sáng lạnh lẽo, u ám và ẩm ướt, phản ánh đúng tâm trạng mà ít nhất cũng là thể lương của anh. Anh đã hãi hùng khoảnh khắc này hơn hai tháng qua, không muốn đối mặt với nó, và đáng lẽ anh đã phải nghĩ ra hàng chục lý do hoàn toàn hợp lẽ để thay đổi hẳn ý định, rồi đưa vợ con về nhà.

“Hai người có vé chưa?”

Cau mặt, Alex nhận ra mình đang gào lên, cổ át tiếng động cơ xe lửa để Annie có thể nghe được tiếng anh nói. Đưa tay xuống bên dưới những lớp áo choàng len thật dày của cô, anh nắm lấy tay và kéo cô dừng lại, ngả người để cô thấy được mặt mình khi anh nhắc lại câu hỏi. Cô mở chiếc túi lụa xanh, nhỏ nhắn, dính đầy hạt cườm đen ra, và bắt đầu mò tìm trong mớ đồ lộn xộn. Alex thoáng thấy thứ gì đó nhỏ nhỏ, nâu nâu đang ngọ nguậy trong đồng giấy má. Trước khi anh kịp xác định xem nó là cái gì hay cần phải phản ứng ra sao thì vật đó đã nhảy xổ ra.

“Khuu... ôong!” Annie hét lên.

“Chúa ơi!” Alex rủa.

“Chuột!” một quý bà mũm mĩm hét toáng lên.

Từ lúc đó trở đi, tất cả trở nên hoàn toàn rối loạn, phụ nữ kêu thất thanh và nhảy lên băng ghế, đàn ông giậm mạnh gót giày, cố nghiền nát con vật nhỏ bé đang nhón nháo chạy. Alex nhảy vào trận chiến, không hoàn toàn chắc chắn rằng mình muốn làm cái gì, ngoại trừ việc

hành động như một kẻ điên. Vì tất cả những tiếng âm ĩ và nhặng xỉ, anh không chắc rằng con chuột đáng thương đó sẽ chịu đứng yên để anh bắt. Nhưng khi ánh mắt tôn sùng của Annie dán chặt vào anh và nét mặt cô ngợi ca anh như một người hùng thì anh không thể cứ đứng lì ra đây.

Con chuột núp giữa thùng rác và cây cột trụ, phía bên trên, một người phụ nữ vừa dùng một tay túm váy xung quanh đầu gối, vừa lấy túi xách quật như điên dại vào chỗ con chuột đang ẩn nấp. Tất cả những gì Alex có thể nghĩ được là con thú cưng của Annie đang bị nện túi bụi đến chết ngay trước mắt cô. Anh lao vào giữa người phụ nữ và thùng rác, dùng vai mình ngăn cản các cú đập của bà ta. Khi ngón tay chạm đến cơ thể bé nhỏ lông lá đó, anh túm lấy nó không một chút thương tiếc. Hàm răng tí xiu cắm phập vào ngón trỏ của anh.

“Chúa ơi! Đồ chết tiệt vô ơn!”

“Ăn nói cho cẩn thận, thưa ngài!” Bốp. Cái túi của bà ta giáng thẳng vào tai anh. Vừa đứng thẳng người, Alex vừa giơ cánh tay ra để bảo vệ lấy mặt mình. “Sao ngài dám thả rông con chuột đó ở nơi công cộng chứ?” bà ta gào lên. “Thiếu chút nữa là tôi suy tim mất rồi!”

Alex thấy bà ta có vẻ ổn. Anh né một cú quật túi nữa của bà ta. “Thưa bà, làm ơn ngừng quật cái túi đó vào tôi đi, được không?”

Bà ta thụi vào vai anh. “Quấy rối trật tự! Làm người vô tội kinh hãi! Và một người trưởng thành như ngài, không kém. Mấy trò tai quái đó phải bắt nguồn từ mấy đứa choai choai chứ. Vậy mà ngài? Tôi không ngại tổ giác ngài đâu. Bọn gặm nhấm là loài nhiễm bệnh. Bệnh dại! Bệnh dịch! Sao ngài dám bắt người khác phải chịu...” Alex khum tay giữ con chuột vừa được cứu thoát vào ve áo choàng của mình. “Đây không phải là chuột thường đâu. Nó là,” anh tóm lấy từ đầu tiên nảy ra trong đầu, “loài gácmai^[14] thuần chủng. Rất hiếm. Vợ tôi sẽ không bán nó để lấy một nghìn đô la đâu.”

Người phụ nữ chớp mắt. “Ngài nói là hiêm á?”

“Bà không biết đâu.”

Bà ta bĩu môi, làm đầu mũi mình bị kéo căng ra và hai cánh mũi bành ra. “Liệu tôi có hiểu đúng ý không khi ngài nói là con chuột này đáng giá một nghìn đô la?”

“Ngần ấy và hơn thế nữa.”

“Ôi, trời...” Bà ta chạm một tay vào cổ họng. “Ôi, tôi thật sự xin lỗi. Thoạt nhìn, trông nó không khác gì một con chuột bình thường.”

“Thưa bà,” Alex vừa nói, vừa nở một nụ cười điêu luyện, “chỉ có một kẻ điên mới chạy bừa quanh nhà ga để cố bắt một con chuột thường mà thôi. Hãy cảm tạ những ngôi sao may mắn của bà vì đã không làm con chuột này bị thương nặng”.

Bà ta nhướn đôi lông mày kẻ chì lên và ngả người sang bên để ngó qua bàn tay đang khum lại của anh. “Thật ư? Loài gácmai sao? Ngài biết đấy, giờ ngài nói đến, tôi mới nhớ là mình đã nghe qua. Thực tình, tôi nghĩ mình thấy một con được trưng bày ở hội chợ năm ngoái. Ô, vâng, tôi chắc chắn... một con thuộc loài gácmai. Đúng rồi, đúng là nó. Thật hết sức lạ thường!”

“Tôi có thể nói với bà rằng bà sẽ không thấy nhiều người mang theo một con như thế này quanh đây đâu.”

Bà ra hiệu cho một người đàn ông mảnh khảnh, bé nhỏ đứng gần đó. “Horace, lại đây xem này. Ngài đây có một con chuột gácmai. Ngạc nhiên không? Chúng ta đã thấy một con ở hội chợ năm ngoái, nhớ không?”

Vuốt vuốt bộ ria và lắc lư qua lại trên gót giày, ông Horace trông có vẻ ngạc nhiên khi nghe điều đó. “Hừm... à, đúng rồi. Một con chuột loài... bà vừa nói gì nhỉ?”

“Một con chuột loài gácmai! Chúng quý giá vô kể. Ông nhớ mà.” Bà ta lại gần Alex. “Tôi xem được không?”

Vài người khác tụ tập quanh đó. Alex khum khum hai tay giữ lấy con chuột và hé ngón cái ra để người phụ nữ ngó vào được. Bà ta ra chiều hiểu biết và gật đầu. “Ồ, đúng rồi. Nhìn kỹ hơn, tôi thấy nó đúng không phải là chuột thường. Đôi tai của con chuột loài gácmai thuần chủng này khá đặc biệt, đúng không?”

Một quý ông ăn mặc lượt là rướn người qua vai bà ta để nhìn con chuột. “Cái mũi nó cũng khá đặc biệt. Lạy Chúa, một con chuột loài gácmai. Thật là một phép lạ khi mấy kẻ ngu dốt không nghiền nát nó.”

“Ôi, nó có dễ thương không?” một người phụ nữ khác kêu lên. “Paul, em muốn có một con loài này. Thật là một con vật gây nhiều sự chú ý. Ngài đã lòng sục mua được cục cưng này ở đâu vậy, thưa ngài?”

“Thật sự thì tôi không mua,” Alex đáp lại. “Bà có thể nói là tôi kiếm được nó qua một mối quan hệ đặc biệt. Các mối kết giao, bà biết đấy. Như tôi đã nói rồi đấy, không phải ai cũng có một con đâu.”

Ngay sau đó, Annie lao tới. Alex nhường con chuột lại cho cô. Cô đưa nó lên má, phát ra âm thanh gù gù khe khẽ. Không một ai trong số những người xem có vẻ nghĩ rằng điều này thật lạ và không phải lúc này khi mà họ biết rằng con chuột này là loài gácmai đắt đỏ và quý hiếm.

Alex biết lúc nào phải rút lui. Anh tóm lấy cánh tay Annie và vội vàng đi khỏi đó. Nhận ra bà Maddy đang đứng gần bậc thang lên xe lửa, anh chuyển sang hướng đó. “Cậu đã bắt được con chuột đẹp đẽ đó rồi chứ?” bà hỏi khi hai người trở về bên cạnh mình.

“Nói khẽ thôi,” Alex thì thầm. “Người phụ nữ đằng kia suýt nữa đòi mời chính quyền đấy. Bà ta nói chuột là mối nguy hại cho sức khỏe, và của tất cả những thứ điên rồ.”

“Chà, tôi sẽ không bao giờ!” bà Maddy gắt gỏng.

“Từ giờ trở đi, nó là chuột giống gácmai. Rất hiếm, rất đắt. Bằng không sau đó, họ có thể sẽ phát hiện ra và tổng khứ hai người khỏi tàu

đấy.”

Bà Maddy nhìn sang Annie, cô đang cẩn thận đặt con thú cưng của mình trở lại túi xách. “Chúng ta không thể mang thứ này đi được.”

“Không, chúng ta không thể làm thế.”

“Một con chuột giống gácmai.” Bà Maddy gật đầu. “Có vẻ thú vị đây. Con cầm vé chưa?”

Tim Alex nhảy lên khi anh thấy Annie lại mở chiếc túi nhỏ ra để lấy vé, nhưng lần này, cô dùng một tay nắm con chuột trong khi tìm kiếm. Lúc cô tìm được chiếc vé đã thanh toán, anh gần như thở phào nhẹ nhõm. Nếu cô và bà Maddy lỡ tàu, thì ngày mai họ mới đi Albany được. Dù muốn giữ hai người ở nhà thêm một ngày nữa nhưng anh không nghĩ mình có thể chịu được việc nói tất cả những lời tạm biệt đó thêm một lần nữa. Đêm qua, ôm Annie trong tay thật sự rất đau đớn khi anh không biết phải bao lâu nữa mình mới được gặp lại cô.

Sau khi lấy được vé, Alex muốn chắc chắn rằng cô đã giấu con chuột đi một cách an toàn. “Trên tàu đừng có bỏ nó ra nhé,” anh cảnh báo cô. “Không phải ai cũng yêu mến,” anh hạ thấp giọng, “chuột đâu, em biết đấy. Kỳ thực, một số người còn cảm thấy hết sức kỳ quái về chúng nữa”.

“Tất cả lên tàu!” vị trưởng tàu la lớn.

Alex nắm lấy cánh tay Annie, kéo cô đuổi kịp bà Maddy đang lên tàu theo lời kêu gọi của vị trưởng tàu.

“Tất cả lên tàu! Tất cả lên tàu!” vị trưởng tàu tiếp tục la lớn.

Khi hai người đuổi kịp bà Maddy. Alex nhét vé vào tay bà và bế lấy bé Bart từ tay bà để ôm con lần cuối. Những giọt nước mắt bỏng rát khi anh dí mũi bên miếng mền và áp má vào mái tóc tơ của con. Đưa đứa con bé bỏng cho bà quản gia đang dang tay chờ đợi xong, anh quay sang Annie. Miệng cô run run và đôi mắt ngấn lệ.

“Anh sẽ viết thư,” anh cam đoan. “Sẽ không tệ đâu em yêu. Rồi em

sẽ thấy. Một khi bắt đầu đi học, em sẽ rất thích đây.”

Cô gật đầu, trông thật ảo não và đau khổ, đến độ anh phải gắng hết sức để không ngừng tất cả lại.

“Anh yêu em, Annie yêu đầu. Anh sẽ nhớ em từng phút, từng giây.”

Đầu mũi cô bắt đầu chuyển sang màu đỏ. Alex cúi xuống hôn lên chóp mũi cô rồi ôm cô vào lòng. Anh nhắm mắt lại, áp mặt vào mái tóc cô, và nặng nhọc hít một hơi thật sâu, cố gắng ghi nhớ mùi hương của cô.

“Em không muốn đi,” cô nói.

Vờ không để ý, Alex hôn lên trán cô. Rồi quay sang bà Maddy. “Vú sẽ viết thư chứ? Ít nhất là tuần một lần.”

“Nhất định rồi. Tôi nói với cậu rồi đó, cậu Alex, tôi sẽ viết cho cậu hàng tuần, không ngại ngại!” Bà vú đưa vé cho vị trưởng tàu, rồi một tay ẵm đứa bé, một tay nắm lấy eo Annie. “Đi nào, con gái ơi. Họ sắp bỏ hai ta mà đi rồi.”

“Nếu có bất cứ chuyện gì không ổn, hãy đánh điện cho tôi. Tôi sẽ đến đó sớm nhất có thể.”

“Không phải lo,” bà Maddy nói lớn. “Tôi sẽ đánh điện nếu chúng tôi cần cậu.”

Alex cắn chặt răng và đưa mắt sang nhìn Annie. Đôi mắt to xanh biếc dán chặt lấy anh. Khi bà Maddy bước lên bậc thang xe lửa, Annie nghiêng cổ quay lại nhìn anh. Anh giơ tay vẫy vẫy. Rồi, cứ như thế, cô biến mất.

Anh bước dọc theo xe lửa, tìm kiếm gương mặt cô trong những ô cửa sổ. Con tàu bắt đầu lăn bánh. Anh rảo bước nhanh hơn, kiểm tìm trong tuyệt vọng, nhất quyết phải được nhìn thấy gương mặt cô lần nữa. Chỉ một lần thôi. Khi xe lửa đã chạy thật xa, anh lão đảo dừng lại, trân trối nhìn từ phía sau, cảm giác bơ vơ hơn bất cứ lúc nào trong đời.

Khi Alex trở về Montgomery Hall, căn nhà lặng ngắt như tờ. Cảm giác cô đơn khôn tả xiết, anh lang thang từ phòng này qua phòng khác, tìm kiếm hình bóng của Annie hay con trai ở bất cứ đâu mình đặt chân tới. Đi cả rồi. Anh trở về thư phòng và ngồi trước lò sưởi, đưa mắt nhìn đăm đăm vào khung lò sưởi bám đầy bồ hóng, và những nghĩ suy, rằng bóng tối chính là một điếm báo, bất chợt tìm tới anh. Họ đã đi rồi, và chẳng còn chút cơ hội nào là họ sẽ quay trở lại. Anh phải chấp nhận sự thực đó dù có khó khăn đến thế nào đi nữa.

Ông quản nô Frederick đưa tay gõ cửa thư phòng. “Cậu có muốn tôi lấy cho cậu thứ gì không, cậu Alex? Một tách cà phê chẳng hạn? Hay gọi một cô hầu gái mang bữa trưa lên cho cậu?”

Alex thở dài. “Tôi thực sự không thấy đói, chú Frederick ạ. Dù sao cũng cảm ơn chú.”

Ông quản nô bước vào sâu hơn. Khi tới cạnh lò sưởi, ông làm một việc mà mình chưa từng làm và ngồi lên chiếc ghế đối diện. “Tôi biết chuyện này không thể nguôi ngoai được, nhưng cậu đã làm đúng, cậu chủ ạ. Thật khó, tôi biết. Nhưng cuối cùng, đó sẽ là điều tốt nhất cho mẹ, và cho cả đứa bé.”

Lời công nhận này là niềm an ủi nho nhỏ. Alex không nói gì.

“Bà Maddy sẽ viết thư thường xuyên, tôi chắc chắn thế. Và chẳng mấy chốc, mẹ Annie sẽ gửi thư về.”

Alex gật đầu. “Tôi cho rằng sau này sẽ dễ dàng hơn. Nhưng cũng phải mất một thời gian trước khi cô ấy học được cách đọc và viết, chú Frederick à.”

“Vâng thưa cậu, tôi biết mà.” Người đàn ông im lặng một lúc, đưa hai tay ra phía lò sưởi như thể để sưởi ấm dù trong thanh chắn không hề có lửa. “Cậu cần có một vài kế hoạch để làm mình bận rộn. Một thứ

mà hai chúng ta có lẽ phải dành cả tâm trí để thực hiện nữa là chiếc lồng chuột. Tôi ghét phải phân nản, nhưng từ khi mợ Annie bật hết các bẫy trên gác mái thì nhà chúng ta đang bị bọn chuột hoành hành. Sáng nay còn có phân chuột trong bột nữa, tôi không nói sai đâu.”

“Lạy Chúa. Tôi hy vọng là chú vớt đồng bột đó đi rồi.”

“Chà, thưa cậu, không hoàn toàn. Vì bọn chuột xem ra khá thích thú với đồng bột đó, nên tôi, ừm... đã mang lên trên gác rồi. Tôi nghĩ có thể... ừm, nếu có thức ăn ở trên đó, biết đâu chúng sẽ không còn vào bếp nữa.”

Alex rên lên và xoa xoa trán. Rồi anh cười nhạt. “Chú Frederick ơi, điều đó thật điên rồ. Cho lũ chuột gác mái ăn ư? Chú có biết chúng sẽ sinh sôi nảy nở nhanh đến thế nào không? Tôi không nhớ con số chính xác đã được học ở trường đại học, nhưng hệ số nhân là vô độ đấy.”

“Tất nhiên là cậu đúng. Chuyện cho chuột ăn khá điên rồ.” Ông liếc nhìn Alex. “Tôi sẽ để cậu đặt lại mấy cái bẫy nếu cậu tốt bụng đến vậy.”

Alex lại kêu lên. “Tôi không làm được đâu. Chắc như đinh đóng cột, tôi sẽ bẫy phải loài vật yêu thích của cô ấy mất. Có thể chú có lý. Tôi sẽ phải đóng một cái lồng cho bọn chúng.” Nhớ lại sự cố ở nhà ga, anh kể chi tiết câu chuyện cho ông Frederick. “Có lẽ chúng ta có thể kinh doanh và bán bọn chuột đáng ghét này,” anh đùa cợt. “Năm trăm một con. Một món hời làm sao!”

Ông Frederick nhoẻn miệng cười. “Tôi rất sẵn lòng tổng chúng đi, thưa cậu.”

“Không vấn đề gì. Đáng lẽ tôi đã có thể tổng khứ được hơn hai chục con sáng nay một cách dễ dàng. Thật khó tin phải không? Nói với người ta cái gì đó là quý hiếm và đắt giá, rồi ngay lập tức họ muốn một cái.”

Khi Alex lại rơi vào im lặng, ông Frederick nói, “Nếu cậu muốn giúp đóng lồng thì tôi cầm sẵn búa và đinh rồi.”

“Cảm ơn chú Frederick. Tôi rất cảm kích lời đề nghị của chú.”

“Sau khi dồn được lũ bạn bé nhỏ của mợ Annie, chúng ta có thể đặt lại đồng bẫy chứ?”

“Ý kiến hay đấy.”

“Về chuyện chúng sinh sôi nảy nở, có lẽ tôi có thể,” ông quản gia đàng hăng và thấp giọng nói, “bí mật vứt bỏ mọi con chuột con không mong muốn”.

“Chúng ta sẽ phải làm gì đó,” Alex tán thành một cách yếu ớt, rồi đưa mắt trở lại nhìn lò sưởi.

“Đừng có phiền muộn nữa, cậu Alex. Đâu phải cậu không thể thăm mợ bất cứ lúc nào cậu muốn.”

“Không thể sớm được. Tôi cần cho cô ấy cơ hội để thích nghi hoặc là cô ấy sẽ tha thiết muốn về nhà, và nói khá thành thật là, tôi không biết liệu mình có thể từ chối cô ấy mà không cảm thấy như bây giờ hay không. Nhìn đâu cũng có thứ gì đó gợi tôi nhớ về cô ấy hay bé Bart. Tôi cứ nghĩ mãi về những gì mình sẽ bỏ lỡ. Thành bé sẽ lớn rất nhanh trong khoảng thời gian giữa các cuộc viếng thăm, tôi chắc sẽ không còn nhận ra nó.” Điều thật sự làm Alex bận tâm là ngược lại, điều tương tự rõ ràng cũng có thể xảy ra. Chỉ nghĩ đến điều đó thôi cũng đủ làm tim anh gần như tan nát. Cuối cùng, anh đã có một đứa con trai, và giờ anh không thể góp phần vào những năm đầu đời của nó.

Ông Frederick thở dài và đứng dậy. “Nếu thỉnh thoảng cậu thích có cạ chơi cờ tướng thì tôi là một tay chơi khá cừ đấy.”

Lời đề nghị đó khiến Alex mỉm cười. “Chú nghe có vẻ cũng buồn chẳng khác gì tôi đâu.”

“Vâng, chà... Mọi thứ quanh đây có vẻ sẽ chẳng còn như cũ khi không có bà Maddy ca cẩm vào mặt tôi nữa, đúng không?”

Alex ngược lên. Sau khi nhìn vào mắt ông quản nô một lúc lâu, anh cười khùng khục. “Tôi chết mất thôi.”

Mặt ông Frederick ửng lên. “Tôi hy vọng cậu sẽ không mách lẻo với bà ấy. Chính tôi còn chưa kịp thổ lộ. Bà ấy có vẻ hơi... dễ cáu giận, bà Maddy của chúng ta ấy.”

“Tôi khóa miệng rồi.”

Ông quản gia chỉnh thẳng lại áo khoác đen của mình, rồi nhặt nhanh vài xơ vải trên cánh tay áo. “Tôi nói chuyện đó chỉ vì...” ông hắng giọng. “Ồ, thưa cậu, tục ngữ có câu đồng bệnh lăm lúc cũng tương lân, và không có liều thuốc Ireland câu kính ngày một lần để giữ cho cuộc đời thú vị thì tôi sẽ ít nhiều khốn khổ.”

“Lúc nào đó, tôi sẽ đi mấy chuyến đến Albany, chú muốn đi cùng chứ?”

Ông Frederick sụt sịt. “Đó thật là một ý tưởng hay, lịch làm việc của tôi cho phép mà.”

Sau khi ông quản nô rời đi, Alex đứng dậy khỏi ghế và thơ thẩn đi khắp phòng. Lúc tới chỗ cây đàn organ, anh lướt một tay lên bề mặt sáng bóng của nó. Rồi anh bước qua và dừng lại để gõ vài nhịp vào đàn chuông. Sau đó, anh tới bàn làm việc. Một trong những ống nghe của Annie nằm trên bảng giấy thấm. Anh nhặt lên, dăm dăm nhìn nó một lúc lâu, và rồi nhắm mắt lại trong đợt sóng đôn đau dữ dội đến nỗi làm anh cảm thấy cơ thể trở nên thật khó chịu.

Từ hôm đó trở đi, cuộc sống của Alex thu hẹp lại vào một vấn đề trọng tâm, đó là những bức thư từ bà Maddy. Một tuần rưỡi sau, lá thư đầu tiên đến. Anh giam mình trong thư phòng và run rẩy mở thư.

Chà, chúng tôi đã tới nơi, bà Maddy viết. Một nơi nhỏ như Albany vậy mà Annie đã cảm thấy khiếp sợ khi vừa mới đến đây, nhưng giờ con bé đang dần thích nghi và có vẻ rất thích lớp học của mình.

Alex nuốt xuống thật nhanh. Anh không muốn cô thích học ở đó,

chết tiệt thật. Trước ý nghĩ ấy, một cảm giác tội lỗi bỗng cuộn xoáy trong anh. Anh ép mình đọc tiếp.

Các giáo viên đều có vẻ tốt bụng, và ngay trong ngày đầu tiên, con bé đã có một vài bạn mới. Tất nhiên là nó muốn về nhà. Chiều chiều, khi tôi đến trường để đón con bé, giáo viên có nói với tôi rằng Annie không ngừng biểu lộ khát khao được trở về. Tôi chắc chắn là cuối cùng con bé sẽ vượt qua được chuyện ấy, còn ngay lúc này thì thật khó cho nó, và cả cho tôi nữa. Tôi không khỏi thấy thương cảm cho con bé tội nghiệp.

Tiếp đó là thư cập nhật cho anh xem bé Bart thế nào và miêu tả thị trấn Albany bé nhỏ cùng căn nhà nơi Annie và bà Maddy đang sống. Alex đọc, đọc lại, và rồi lại đọc lần nữa. Tôi không khỏi thấy thương cảm cho con bé tội nghiệp.

Tiếp đó là thư cập nhật cho anh xem bé Bart thế nào và miêu tả thị trấn Albany bé nhỏ cùng căn nhà nơi Annie và bà Maddy đang sống. Alex đọc lại, đọc lại, và rồi lại đọc lần nữa. Đó là một lá thư ngắn, nên chẳng bao lâu anh đã nhớ hết mọi câu chữ.

Tin tức của Annie. Cập nhật về bé Bart. Alex biết điều này thật điên rồ, nhưng anh thực sự cảm giác rằng đó là tất cả lẽ sống còn lại của mình. Một buổi chiều, bà Edie Trimble ghé qua. Alex cho bà xem lá thư của bà Maddy. Đọc xong, bà ngược lên rồi run run mỉm cười.

“Ta biết con nhớ họ đến mức nào,” bà nói.

Alex không chắc điều ấy. Đâu phải chỉ là anh nhớ vợ con mình. Anh cảm giác như tim mình đang bị xé toạc ra khỏi lồng ngực. “Thật... khó khăn. Lắm lúc con không chắc liệu mình có quyết định đúng không nữa.”

Bà Edie nhoài người lại gần để chạm vào tay anh. “Đừng nghĩ thế, dù chỉ một phút giây. Rõ ràng, đây là món quà quý báu nhất mà con có thể tặng con bé, Alex ạ. Giờ nó không hiểu nhưng rồi nó sẽ hiểu.

Trong tương lai, nó sẽ hiểu.”

Alex chỉ có thể hy vọng.

Một tuần sau, thêm một lá thư nữa từ bà Maddy được gửi đến. Annie đang làm rất tốt, bà nói, và bé Bart thì đang lớn nhanh như thổi. Thời tiết đã chuyển sang âm áp dù trái mùa và hoa đang nở trước sân nhà. Về chuyện trường lớp thì cho đến giờ, chỉ có một vấn đề duy nhất thôi, đó là Annie nói bằng ký hiệu, con bé luôn làm rất nhiều ký hiệu tay sai. Cũng không có gì nghiêm trọng lắm, chỉ là hơi biến tấu tí thôi. Khi biết tình hình, giáo viên của Annie nói rằng Alex đã hướng dẫn cho cô rất tuyệt. Chỉ đơn giản là anh đã dịch nhầm các hướng dẫn trong cuốn cẩm nang, đây là lỗi thường hay xuất hiện, và cũng dễ điều chỉnh. Tuy nhiên, Annie không chịu hợp tác, cô cứ giải thích đi trình bày lại rằng cô bắt đầu ra hiệu khác đi, thì Alex sẽ không hiểu được cô nữa.

Điều này làm Alex rơm rớm nước mắt. Anh hồi âm cho bà Maddy và bảo bà nói với Annie rằng cô không phải lo về chuyện anh không hiểu. Khi cô ở xa, anh sẽ hỏi xin cô Irene Small các tài liệu hướng dẫn rõ ràng hơn và tự học cách nói bằng ngôn ngữ ký hiệu thật chuẩn xác. Ngay sau khi dán bì lá thư gửi bà Maddy lại, anh viết một bức thư ngắn gửi cho cô Small để hoàn thành lời hứa đó của mình.

Khoảng trung tuần tháng Tư, Alex nhận được một bức thư mà theo dấu bưu điện thì nó đã bị gửi sai địa chỉ và gửi thẳng đến San Fransico. Khi đọc kỹ những chữ cái được viết rời rạc thật vụng về trên mặt ngoài phong bì thì anh chẳng thấy ngạc nhiên. Hoperville, Orgen ư? Không có địa chỉ người gửi và anh không nhận ra những nét chữ rời rạc, nguệch ngoạc đó. Anh xé dấu dán bì thư và rút ra một mảnh giấy gấp của tệp giấy có dòng kẻ rộng. Khi anh trải phẳng bức thư ra, sự chú ý của anh bị hút vào lời chào kết thư. *Ye an nheu, Anie*^[15]. Trái tim anh thất lại. Bán tính bán nghi, anh vật lộn để dịch những câu văn bị kết hợp gượng gạo, anh kinh ngạc vì trong một thời gian ngắn như vậy mà cô đã học được biết bao điều. *En nho an. En mon ve na. Lam on*^[16].

Ở dòng cuối, cô viết, *en nho an nheu*^[17]. Alex đọc những chữ cuối đó trong nhạt nhòa nước mắt. Anh buông mình lên góc bàn rồi đưa bức thư lên mũi. Hương hoa hồng thoang thoang vẫn vút trên tờ giấy. Anh nhắm mắt lại, tưởng tượng cảm giác được ôm cô trong vòng tay, được vùi mặt vào đường con yêu kiều nơi cổ cô. Nỗi khát khao mãnh liệt đến độ làm anh run rẩy.

Khi đã lấy lại bình tĩnh, anh viết thư hồi âm cho cô, viết rõ từng từ, viết các câu văn ngắn và đơn giản. Một bức thư ngắn vui vẻ để động viên cô học tốt, và vui chơi các hoạt động xã hội.

Đó là những câu ngắn khó nhả anh từng viết trong cuộc đời mình.

Đều đặn như nhịp tim đồng hồ, sau đó các lá thư từ bà Maddy được gửi đến hàng tuần. Bà giúp Alex theo kịp các tin tức, nhưng cũng không có gì nhiều. Annie học tốt. Thằng nhỏ đang lớn. Cả ba người họ đều khỏe.

Ngày mùng Một tháng Năm, Alex nhận được một bức thư khác của Annie. Lần này, ngoài việc khẩn cầu anh cho cô về nhà, cô còn viết ba câu khiến cho anh lo cuống cuống. *En co mo nguì ba moi. An ay bi dec. Chug en cui nheu*^[18].

Phản ứng sợ hãi đến tái mét ban đầu của Alex cuối cùng đã nhường lối cho sự chấp nhận tuân theo định mệnh. Nếu Annie tìm thấy ai khác, nếu cô ấy yêu anh ta, thì cuộc hôn nhân của anh và Annie sẽ chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Cả cuộc đời mình, cô đã bị ngăn cấm khỏi những điều mà người khác coi là lẽ đương nhiên. Nếu anh yêu cô, yêu thật sự, thì anh sẽ không để những khát khao ích kỷ của riêng mình tước đoạt cơ hội duy nhất trong cuộc sống bình thường này của cô.

Không lâu sau, một lá thư khác từ bà Maddy lại được gửi tới. Bà tá người bạn mới của Annie, tên là Bruce, đó là một anh chàng trẻ trung, đẹp trai và dễ chịu. Anh ta quý mến con bé ra mặt và anh ta đối xử rất tuyệt vời với thằng nhỏ, điều này làm con bé cảm thấy rất mến anh ta. Đọc

thư xong, Alex ngồi trong thư phòng, trằn trối nhìn vào cỏi hư vô. Có phải bà Maddy đang đưa ra lời cảnh báo không? Ý nghĩ đó làm anh nhức nhối. Bruce.... Dù chưa khi nào thấy gã đó nhưng Alex bỗng thấy ghê tởm hẳn ta. Tuyệt với thằng nhỏ sao? Một gã đê tiện đểu giả, dùng thằng nhỏ để đánh vào tình cảm của Annie. Đó là mảnh khóe cổ lỗ sĩ nhất trong sách vở. Điều làm Alex sợ hãi là có thể mảnh khóe đó sẽ có hiệu quả.

Anh sắp mất Annie sao? Không có cô và con, anh không chắc phần đời còn lại của mình có còn đáng sống nữa hay không.

Khổ sở vì tin đó, anh vào chuồng ngựa làm việc đến tận khuya, ép mình làm đến kiệt sức để có thể chợp mắt được. Cuối cùng, khi gieo mình lên giường, nó vẫn cứ ám ảnh anh ngay cả trong những giấc mơ. Giấc mơ về Annie... khiêu vũ điệu valse trong vòng tay một người đàn ông khác.

Mười lăm tháng Năm, một bức thư khác từ Annie được gửi đến. Sau lời cảnh cáo ngầm của bà Maddy về gã Bruce cổ lỗ, tốt bụng đó, Alex gần như sợ phải mở thư. Anh chỉ thấy một bức vẽ ở bên trong. Trải bức vẽ lên mặt bàn làm việc để ngắm cho kỹ, anh nhíu mày lại. Giống như lần cô đã làm ở trên phòng trẻ khá lâu về trước, Annie đã vẽ một bức tranh thật giống mặt cô và mặt anh, với những chi tiết được chăm chút đáng kinh ngạc. Chỉ là trong bức vẽ này, Annie có tai còn Alex thì không. Không lời nhắn nhủ. Không có gì để giải thích. Chỉ có bức vẽ anh không có tai?

Alex liên tục chăm chú nhìn bức vẽ, không biết phải hiểu thế nào. Rồi giống như bị giáng một cú đấm dữ dội vào chính giữa hai mắt, anh cuối cùng cũng ngộ ra cô đang cố nói điều gì.

En mon ve na. Cô đã viết vậy. *En nho an nheu.* Và anh đã làm ngơ lời yêu cầu khẩn thiết đó rồi hồi âm thư cô cứ như thể mình chẳng hề đọc được thông điệp, nào là động viên cô học tốt rồi vui chơi các hoạt động xã hội. Quyết tâm làm điều tốt nhất cho cô mà anh lại làm

thình trước điều cô đang nghĩ và điều cô mong muốn, cứ như cảm nhận và ước nguyện của cô chẳng đáng gì cả.

Anh đã cố mời gọi cô đến với thế giới, và khi nỗ lực làm điều đó, anh đã dúi gạt cô một điều quan trọng nhất, đó là cô có quyền lựa chọn.

“Ôi, Annie, em yêu ơi...”

Alex nhắm mắt trong đợt sóng trào của niềm ân hận. Đáng lẽ ra anh không bao giờ nên nghe lời bác sĩ Muir và bà Edie Trimble. Không ai biết rõ Annie hơn Alex. Không ai hiểu cô hơn. Và không ai yêu cô hơn.

Trong nháy mắt, anh thấy mình đang ở bên cô trong một chiều xa vắng trên gác mái, nhặt những mảnh chén vỡ, bụng bảo dạ rằng tiệc trà đó đã kết thúc, nhưng cuộc đời Annie chỉ vừa mới bắt đầu. Trong thời khắc đó, anh đã thề rằng mình sẽ làm tất cả những gì có thể để hiện thực hóa mọi tưởng tượng của cô. Nhớ lại, anh tái dựng cảnh đó trong đầu. Một phòng khách ấm cúng. Annie, rót trà vào những chiếc chén lệch bộ. Annie, khiêu vũ trong vòng tay của người đàn ông trong mơ trên nền nhạc tưởng tượng. Không có những cuốn sách dày cộp. Không lớp học. Không có hàng đám người xa lạ. Chỉ một thế giới nhỏ bé giản đơn, được sắp xếp theo ý thích của cô, được sống bởi những cá thể cho phép cô được là ai đó.

Một cuộc sống bình thường... Đó là giấc mơ của cô. Được công nhận là một con người với nhu cầu, suy nghĩ và xúc cảm. Được yêu. Được chấp nhận là chính cô. Thay vì cho cô tất cả những thứ kia, anh lại bắt đầu cố thay đổi cô. Vì anh yêu chính con người Annie nên lý do anh làm vậy là một điều bí ẩn.

Bao hình ảnh của cô chọt vọt lên trong tâm trí anh, tất cả đều khiến anh nhoẻn miệng cười. Annie, lùng sục tìm một quả trứng trong đồng chăn ga. Annie, ngồi trong lòng anh, môi trề ra, đôi mắt chật đầy

những bồi rối khi anh cởi áo lót của cô. Annie, đánh đi đánh lại một phím trên cây đàn organ, với nét mặt rạng ngời hạnh phúc. Annie, nằm ườn trên bàn ăn, váy áo tồ quá eo, khăn ăn nhét vào miệng để không ai nghe thấy tiếng cô hét khi anh đưa cô lên cực đỉnh. Annie, hả hê sau cuộc hoạn lạc, với một con chuột bám trên vai. Annie, với đôi mắt sáng ngời và nụ cười hiền dịu. Cô hoàn hảo khi là chính cô. Cực kỳ hoàn hảo.

Chương 26

Alex đứng trước cánh cổng rào và chăm chú nhìn vào ngôi nhà to màu trắng. Nằm khá sâu so với mặt đường, ngôi nhà có những thảm cỏ thoai thoải xanh ngắt, những luống hoa được chăm sóc kỹ lưỡng, và những gốc cây tán rộng, một chiếc xích đu treo trên những cành to bản của một trong số những cái cây đó. Trên hiên trước, vài người trẻ tuổi ngồi trên mấy chiếc ghế làm bằng liễu gai, uống thứ gì đó trông giống như trà đá và đang cùng trò chuyện. Quan sát những động tác tay thoăn thoắt của họ, Alex khẽ mỉm cười. Rõ ràng là anh sẽ phải luyện tập thật nhiều hơn nữa nếu muốn thành thạo ngôn ngữ ký hiệu.

Cánh cổng cột kết rõ to khi anh mở ra. Không ai trên hiên quay ra nhìn. Vừa sải bước trên lối đi bộ, anh vừa tìm kiếm các ô cửa sổ của ngôi nhà, thoáng hy vọng mình có thể nhìn thấy Annie. Khi anh bước đến cầu thang, một chàng trai trẻ đẹp trên hiên để ý thấy anh rồi đứng dậy và tiến đến gần chào hỏi.

“Xin chào. Tôi có thể giúp gì cho anh?”

Giật mình, Alex ngập ngừng, một chân đặt trên bậc thềm đầu tiên. Lối nói của anh chàng này khá đều và có giọng mũi là lạ, nhưng mỗi từ đều được phát âm một cách hoàn hảo và rành mạch. “Biết đâu đây. Tôi là Alex Montgomery. Vợ tôi, Annie, là học viên ở đây.”

Đôi mắt xanh của chàng trai nồng nhiệt hẳn lên khi thấy nhắc tới tên Annie. Anh ta mỉm cười, và soi xét Alex không chút giấu giếm. “Anh không đẹp trai như em ấy nói.”

Lời bình luận làm Alex rất ngạc nhiên, rồi anh cười lớn. “Tôi xin lỗi vì làm anh thất vọng.”

“Tôi đâu có thất vọng. Tôi coi anh là đối thủ của tôi đây.” Một tia lấp lánh hiện rõ làm mắt anh ta sáng lên. Anh ta đưa tay phải ra. “Tên tôi là Bruce Johnson.”

Alex liếc vào lòng bàn tay mở rộng của anh ta. Sau một phút lưỡng lự, anh bắt lấy bàn tay đó. “Tôi nhận ra cái tên này. Bà quản gia Maddy nhà tôi có nhắc đến anh trong vài lá thư. Tôi hiểu là anh đang tích cực tán tỉnh vợ tôi.”

Bruce cười khùng khục. “Đang cố.”

“Có cơ may nào không?”

“Chưa.”

Alex cười nhạt. Dù ghét phải thừa nhận nhưng anh thích chàng trai này. “Nghe được vậy tôi nhẹ cả người.”

“Annie chung thủy lắm. Chúng tôi là bạn tốt của nhau, không hơn đâu.”

Alex di chuyển lên bậc thềm. “Cô ấy đang ở đây, đúng không?”

“Giờ em ấy đang trong lớp.” Anh ta rút chiếc đồng hồ trong túi áo vest ra. “Mười phút nữa là em ấy sẽ tan lớp.”

Alex không muốn đợi mười phút nữa, nhưng anh cho rằng mình không có lựa chọn nào. Alex dựa vào cột mái hiên và khoanh tay lại. “Anh là học sinh ở đây lâu chưa?”

“Tôi là giáo viên.”

“Ồ.”

Bruce cười tươi rói. “Rất nhiều giáo viên ở đây là người khiếm thính. Tin hay không tùy anh nhưng khiếm thính giúp chúng tôi dễ giảng dạy hơn. Chúng tôi thấu hiểu hơn. Cũng có các giáo viên nghe được. Chúng tôi cần họ đứng lớp dạy nói. Hiển nhiên là tôi không thể chắc chắn liệu học sinh có học ngữ âm đúng hay không.”

Alex gật đầu. “Annie học thể nào rồi?”

Nụ cười của Bruce nhạt nhòa. “Em ấy rất thông minh, và có lợi thế là đã từng nói được. Nhưng lại không tiếp thu nhanh như khả năng của mình.”

“Ồ? Cô ấy có gửi cho tôi mấy lá thư. Chữ nghĩa sai chính tả hết, nhưng tôi...” Alex nhún vai. “Tất nhiên tôi cho là cô ấy chắc phải học nhanh lắm.”

Mặt Bruce ửng đỏ ngượng ngùng. “Vâng, chà, tôi đã giúp em ấy chút ít.” Miệng anh ta xéch lên. “Tôi đã không sửa lỗi chính tả cho em ấy. Nếu anh mà thấy em ấy đã làm việc cực khổ đến thế nào để viết ra một chữ cái trong mỗi từ thôi thì anh sẽ hiểu tại sao. Tôi không nỡ lòng nào bắt em ấy viết hết, và tôi nghĩ anh thà có lá thư do cô ấy tự viết, với đầy lỗi và các thứ kiểu đó còn hơn là lá thư đã được tôi sửa chữa.”

Alex không nghĩ được điều gì để nói. Trong túi áo ngực mình, anh đã nhét tất cả các lá thư của Annie. Anh lén ngón tay lên từng từ, từng chữ đến cả trăm lần.

“Annie... nhớ nhà. Trừ việc viết thư thì em ấy không thật chú tâm vào việc học.”

Alex bắt gặp ánh mắt của Bruce. “Sao tôi lại có cảm giác rằng anh đang đại diện cho cô ấy để vận động nhỉ?”

“Chắc là đúng thế. Tất cả chúng ta có thể học thêm, cả anh nữa. Tiếng Latin của anh thế nào?”

“Không thể chịu được.”

Bruce nhướng một bên mày. “Vậy thì có lẽ anh nên đến trường một vài năm và học đi. Tiếng Latin của anh tốt rồi thì anh có thể về nhà và ở bên vợ mình.”

Anh chàng này đang xía mũi vào chuyện chẳng liên quan gì đến mình, nhưng Alex không thể nổi giận, dù chỉ một chút. “Công nhận.” Anh khẽ mỉm cười. “Tuy nhiên, bài giảng của anh không cần thiết. Tôi

đến để đưa cô ấy về nhà. Từ lúc cho cô ấy đến đây học, tôi nhận ra rằng đó là một sai lầm.”

Đôi mắt xanh của Bruce tối sầm lại. Alex có thể thấy rằng tin Annie rời đi tác động đến anh ta nhiều như thế nào. Anh chàng lấy lại bình tĩnh thật mau. “Tôi mừng vì anh đã thay đổi quyết định. Vì em ấy.” Anh ta nhấc một bên vai lên. “Sao phải học nói nếu như người bạn muốn trò chuyện lại ở cách xa? Trái tim Annie không ở đây. Sẽ không bao giờ. Hãy dạy em ấy học từ tử ở nhà cùng anh. Đó là nơi em ấy thuộc về.”

Nói rồi, anh ta toan quay đi. Alex với tay ra chạm vào cánh tay anh ta. “Tôi muốn làm cô ấy ngạc nhiên. Xin đừng nói với cô ấy là tôi ở đây.”

Bruce mỉm cười. “Tôi sẽ tìm để nói lời tạm biệt với em ấy. Một khi nhìn thấy anh, em ấy sẽ phấn khích lắm đấy...” Anh ta giơ hai tay lên. “Hay anh nói với em ấy hộ tôi đi?”

“Sẵn lòng thôi,” Alex vừa nói, vừa cười lớn. Rồi anh nghiêm mặt lại. “Chúng tôi sẽ ở lại Albany đêm nay và đón chuyến tàu sáng mai. Sao anh không cùng dùng bữa tối với chúng tôi nhỉ? Như thế anh có thể tự nói lời từ biệt và có nhiều thời gian với cô ấy hơn trước khi cô ấy đi khỏi.”

Bruce rạng rỡ hẳn lên trước lời mời. Anh ta quan sát Alex không chút giấu giếm một lúc lâu trước khi xoay người và đi vào ngôi nhà. “Anh dần trưởng thành rồi đấy,” anh ta ngoái lại nói.

Alex cười khùng khục và rút đồng hồ ra xem giờ. Lớp Annie sẽ tan trong ba phút nữa, hay một trăm tám mươi giây, những giây dài lê thê nhất trong cuộc đời anh.

Khi cánh cửa trước cuối cùng cũng hé mở rồi học sinh bắt đầu ào ra hiện, Alex chỉnh thẳng người, cứ thấy mái tóc sẫm màu là tim anh lại nhảy loạn lên. Hai chàng trai trẻ ra ngoài, rồi ba cô gái trẻ. Không có

Annie. Alex thấy mình đang run rẩy, và theo những gì cảm nhận từ trong ruột gan, anh có thể chắc rằng mình đã nuốt phải một nắm hạt đậu biết nhảy nhót.

Rất giống như một ảo ảnh, cô xuất hiện. Alex đứng đó, sững người, ánh mắt anh quẩn chặt lấy cô. Mái tóc sậm màu, làn da trắng ngọc ngà, đôi mắt sáng và sâu hun hút như bầu trời mùa hạ. Cô ôm chồng sách một bên tay và đang cố thắt chặt chiếc áo choàng. Một học sinh khác ra sau va vào vai cô. Cô bước sang tránh đường, và đối diện ngay Alex. Nhưng, cô không nhìn lên.

“Annie...”

Không hồi đáp. Ánh mắt cô hút vào đôi giày của anh. Cô từ từ ngược lên. Khi đôi mắt cô tìm thấy gương mặt anh, cô sững sờ bất động. Không mỉm cười. Không ngạc nhiên. Cô chỉ đăm đăm nhìn anh, đôi môi khẽ hé ra, bàn tay mân mê chiếc khuy áo choàng. Trong một khoảnh khắc đáng sợ, Alex bắt đầu tự hỏi liệu có phải tình cảm cô dành cho anh đã thay đổi, liệu có phải cô lo sợ khi thấy anh.

Rồi cô buông rơi chồng sách. Những quyển sách đập xuống hiên nhà và gây ra tiếng động vang dội mà dường như chỉ có Alex mới để ý. Giấy má bay tung tóe, mấy tờ gặp gió rồi lướt qua anh xuống bậc hè.

“Aluck!”

Và rồi, cô lao vào vòng tay anh. Alex ôm cô vào ngực, siết chặt cái ôm của mình và biết rằng đó chính là nơi cô thuộc về, nơi cô đã luôn thuộc về.

Nức nở, run rẩy dữ dội, cô vòng cả hai tay quanh cổ anh. “Aluck!”

Cách phát âm tên anh của cô đều đều và không hoàn hảo, nhưng với Alex, đó là âm thanh đẹp nhất anh từng nghe thấy.

Annie... Anh quay cô trong vòng tay của mình, hạnh phúc đến nhức nhối. Anh mặc kệ mọi người trên hiên đang chăm chăm nhìn ngó. Nước mắt rơi xuống má từ khi nào anh cũng chẳng quan tâm. Anh ôm

xiết thể giới của mình trong vòng tay. Anh đã thật ngu ngốc khi để cho cô ra đi. Anh sẽ không bao giờ tái phạm nữa.

Giữ một tay vững chãi quanh cô, anh đỡ cô xuống bậc thềm. Khi cô để ý thấy giấy tờ của mình đang rải rác khắp nơi vì cơn gió nhẹ, Alex chặn không để cô chạy theo chỗ giấy đó. “Kệ chúng đi,” anh nói với cô.

Cô nhìn thật sâu vào mắt anh bằng đôi mắt chứa chan lệ.

Alex kéo mạnh cô gần sát lại rồi lấy mé tay nâng cằm cô lên. “Em không cần chúng nữa. Chúng mình sẽ về nhà.”

“Nhà?”

“Nhà,” anh quả quyết. “Em và anh và con. Nhà. Không trường lớp gì nữa. Anh sẽ thuê một gia sư cho em.”

“Ở nhà, mãi mãi chứ?”

“Mãi mãi.”

Alex huých hông mở cổng, không hề muốn buông cô khỏi vòng tay của mình dù chỉ trong giây lát. Anh ngược lên nhìn dãy phố có hai hàng cây chạy dọc hai bên đường, rồi quay trở lại nhìn gương mặt xinh đẹp của cô.

“Ở nhà, mãi mãi.”

Khi nói những từ đó, anh cảm giác được sự bình yên mà mình đã không cảm nhận được suốt mấy tháng qua. Nhà, nơi tương lai đang chờ đón họ. Nhà, nơi mọi tưởng tượng đều có thể trở thành sự thật. Chẳng hề suy nghĩ trước, anh cuốn Annie vào những bước nhảy của điệu valse. Gió hây hây bắt lấy áo choàng, phất tung áo quanh cô. Cô để đầu ngửa ra, nét mặt rạng ngời hạnh phúc. Alex biết cô đang tưởng tượng hai người nhảy theo nhạc. Có điều lạ là, anh nghĩ mình cũng nghe được. Văng vẳng, du dương, khó hiểu.

Giai điệu của Annie, mà bây giờ là của anh, những nốt nhạc thần tiên chỉ mình họ nghe được.

Chương 27

Anh nắng tràn qua cửa sổ phòng ăn, tạo một quang sáng vàng óng quanh Annie, cô đang ngồi bên bàn, đầu cúi xuống, ánh mắt chăm chú vào thứ gì đó trong lòng mình. Dù lấy nhau đã gần ba năm nhưng Alex chưa bao giờ hết biết ơn Chúa vì đã ban cho cuộc đời anh một người con gái yêu kiều, anh ngập ngừng ngay ngoài cửa ra vào để ngắm nhìn cô một lúc. Nhìn vào đĩa thức ăn của cô, thấy rằng cô đã bỏ bữa sáng suốt ba ngày nay rồi.

Không khỏi lo âu, Alex sai bước vào phòng. Gabby, con chó lông xù trắng mà Alex đã tặng cô hai năm trước, chắc đã cảm nhận được bước chân của cậu chủ rung trên sàn, vì nó nhồm lên từ giấc ngủ rồi bắt đầu nhảy nhót quanh ghế Annie, sủa inh tai suốt cả lúc ấy. Nhận thấy âm thanh đó, Annie nhìn lên từ thứ mà giờ Alex mới thấy được đó là một mảnh khăn thêu.

“Chào buổi sáng,” cô nói cùng nụ cười âm áp.

“Chào buổi sáng.”

Mặt mũi nhăn nhó như đau đớn, Alex liếc xuống con chó om sòm. Vì tiếng sủa chói tai của loài động vật này là một trong số ít những âm thanh mà vợ mình nghe được, nên anh cố nén không phàn nàn. Dù khá vô dụng nhưng chú chó xù này vẫn đáng giá ngàn vàng khi luôn biết sủa lớn để báo cho Annie biết rằng bé Bart khóc. Gabby, cái tên rất phù hợp với nó, còn sủa để Annie biết nếu có ai đó gọi cô hay gõ cửa, giúp cô kịp phản ứng với các âm thanh khác mà cô có thể bỏ lỡ.

Cười nhỏ nhẹ, Annie đặt mảnh khăn thêu sang một bên rồi cúi xuống chụp tay lên mõm con Gabby.

“Đủ rồi,” cô nhẹ nhàng nói với nó.

Gabby, con chó yêu quý cô chủ của nó gần như bằng tình yêu của Alex dành cho cô, nó khẽ run run rồi quay quay, thấy dễ chịu trước cái động chạm của cô đến nỗi trông nó như quỳnh cả lên. Alex hiểu cảm giác đó. Thở dài, anh kéo ghế khỏi bàn rồi ngồi xuống, ánh mắt anh di chuyển về đĩa điểm tâm của vợ.

“Annie, em yêu, em không thể tiếp tục làm việc mà không dùng bữa sáng được. Không tốt cho em đâu. Em thấy không khỏe hay là bị làm sao?”

Đánh mắt sang đĩa thức ăn, cô chun mũi và áp một tay lên bụng. “Chỉ là em không muốn ăn thôi. Em đang béo lên.”

“Thật là ngớ ngẩn, nếu anh đã từng...”

Alex bỏ lửng. Annie đã từng phùng má, cổ làm mình trông mũm mĩm. Cứ chỉ gợi nhắc nhiều đến cái đêm không thể nào quên mà anh lần đầu tiên nhận ra rằng cô thông minh đến nỗi làm anh sồn da gà. Anh nhìn thật sâu vào đôi mắt ngây thơ xanh biếc của cô. Không... Không thể nào. Anh đá mắt xuống bụng cô. Nó có to hơn bình thường không? Anh tự hỏi. Hay anh đang tưởng tượng ra? Khi ngược mắt trở lại, anh thề rằng mình đã thoáng trông thấy một nụ cười lướt nhanh trên đôi môi ngọt ngào của cô.

“Annie?” anh nói không ra hơi. “Em yêu, có phải em...”

Cô nhướn một bên lông mày kẻ chì thanh tú của mình. Anh quả quyết chắc chắn có một nụ cười đang nở trên môi cô. Một nụ cười tinh quái. Ruột gan anh như rơi xuống sàn nhà. Không thể nào. Anh gần như có mọi thứ một người đàn ông muốn, một người vợ hết sức tuyệt vời và một đứa con trai nhỏ xinh xắn. Ước muốn thêm... Chà, dù Alex rất yêu quý trẻ con nhưng anh cũng không bao giờ cho phép mình được hy vọng có thêm một đứa con nào nữa, chủ yếu là vì anh sợ rằng mình sẽ chỉ thất vọng.

“Annie, đừng trêu anh,” anh nghiêm nghị cảnh báo cô. “Đừng có trêu đùa về chuyện này. Em có thai ư?”

Đôi mắt cô bừng sáng một cách đáng ngờ lúc cô từ từ gạt đầu. Alex không thể nào nén lại niềm vui sướng bất chợt bùng nổ trong anh.

Trước khi suy nghĩ chuyện đó thật thấu đáo, anh đã ra khỏi ghế và ôm chầm lấy Annie. Khăn thêu của cô bay lên. Con Gabby bò đi để tránh đường khi Alex ôm lấy vợ và lướt quanh phòng trong bước nhảy của điệu valse.

“Có thai!” anh hét lên. “Anh không thể tin được!”

Víu chặt vào tay anh, Annie để anh quay bồng đôi chân mình khỏi sàn nhà. Cô cười đến chói tai khi anh kéo và ôm cô vào ngực. “Cẩn thận,” cô cảnh báo. “Anh đừng siết chặt quá.”

Alex ngay lập tức ôm nhẹ nhàng hơn. “Ôi, em yêu.” Anh cúi xuống hôn cô. Ngay lúc môi chạm môi, Annie dường như tan chảy vào anh, nó làm anh nghĩ về mọi lần hai người cũng bắt đầu như thế này và kết thúc bằng việc khóa trái cửa phòng ăn để yêu đương. Anh lẩm bầm trên khuôn miệng đang nhiệt tình đáp trả của cô, “Anh yêu em. Chúa ơi, anh yêu em biết bao nhiêu”.

Vừa dứt lời, anh nghe thấy giọng nói thâm thì. Kết thúc nụ hôn đầy chóng vánh, anh liếc qua đầu Annie thì thấy ông quản nô Frederick đang đứng ngay trong cửa phòng ăn, bé Bart đang cười trên vai ông. “Vâng, chú Frederick?”

Trước khi ông quản nô nói ra chuyện của mình thì cái đầu đỏ hoe của bà Maddy thúc bên cánh tay ông. “Chà, con bé nói với cậu chưa?”

Alex cảm giác Annie ngọ nguậy và nhìn xuống thì thấy cô đang lắc đầu đầy dứt khoát với bà Maddy rồi chạm một ngón tay lên môi mình. Đáp lại, bà Maddy nhăn nhó. Alex thấy rành rành như canh nấu hẹ rằng ông quản nô và bà quản gia đã biết chuyện Annie mang thai. Đức ông chồng được thông báo trước nhiều thế đấy. Cáu kỉnh, anh nheo

mắt nhìn vợ, nhưng thật ra, anh làm sao có thể tức giận được đây. Ba năm kể từ khi hai người họ lấy nhau, Annie đã dần coi bà Maddy như người mẹ thứ hai của mình. Anh không thể trách cứ cô vì chia sẻ những mối quan tâm mang tính đàn bà con gái với người phụ nữ lớn tuổi này được. Không may là, từ hồi cưới ông Frederick cách đây một năm, bà Maddy đã hình thành một thói quen rất bực mình là kể với chồng mọi chuyện lớn nhỏ, bí mật hay không cũng mặc.

“Em bé!” Bé Bart cười nắc nẻ. Rồi, chặc chặc lưỡi như với một chú ngựa, thằng bé giật tóc ông Frederick và đá đá bàn chân nhỏ nhắn. “Phi nhanh nào, ông Frederick ơi! Phi nhanh nào.”

Luôn sẵn sàng chiều chuộng cậu chủ nhỏ của gia đình, ông Frederick bắt đầu chạy tại chỗ, nhún nhảy thật nhiều trong từng bước để làm hài lòng anh chàng cưới ngựa bé con, đầy máu phiêu lưu của mình. “Tôi xin lỗi, cậu Alex, nhưng tôi biết trước cậu chỉ là vì...”

“Tôi nói cho ông ấy đấy,” bà Maddy gắt gỏng chen vào. “Hơn nữa, chuyện này đâu cứ phải là thứ cần giữ bí mật bây giờ nữa đâu, đúng không nào?”

Bà đánh trúng tim đen của Alex. Không phải là một bí mật, mà là một món quà quý giá. Anh lại kéo Annie gần sát lại, hạnh phúc đến nỗi không diễn tả được thành lời. Thật may là cô dường như hiểu được và đáp trả cái ôm của anh. Từ khoe mắt mình, Alex thoáng thấy bé Bart, vẫn đang nhún nhảy trên vai ông Frederick. Bà Maddy toét miệng cười đầy tự hào như thể đứa bé trong bụng Annie là cháu ruột của bà. Alex cho rằng dù trong hoàn cảnh nào đi nữa thì điều đó vẫn hoàn toàn hợp lý. Với anh và vợ anh, bà Maddy khác nào một người mẹ máu mủ.

Anh muốn có một cô con gái, Alex nghĩ. Anh đã có một cậu con trai khỏe mạnh rồi. Ôi, đúng rồi, con gái. Nhưng không phải anh quá đặt nặng chuyện gái trai, miễn là đứa bé mạnh khỏe là được. Nhưng thầm kín tận sâu trong tâm khảm mình, anh vẫn muốn có một bé gái.

Bé gái có mái tóc sậm màu mượt mà và đôi mắt biếc xanh thật to, điển cảm đến lạ thường. Những giọng nói vang lên đầy hạnh phúc dường như nhỏ dần đi khi Alex đắm đuối nhìn vào gương mặt ngọc ngà của vợ mình. Ôi, đúng rồi, một bé gái giống hệt Annie...

HẾT

• Chú thích •

[1] Một loại cây họ thạch nam ở Bắc Mỹ.

[2] Tên một loại gỗ.

[3] Ngày Sabbath là ngày Chủ nhật được nghỉ ngơi và thờ phụng Chúa, theo đạo Thiên Chúa.

[4] Theo Kinh Thánh, nhà tiên tri Jonah bị cá voi nuốt chửng trong chuyến đi truyền giáo đến Nineveh.

[5] Theo Kinh Thánh, David là người đã đánh bại tên khổng lồ Goliath, đem lại thắng lợi cho người Israel trước quân đội Philistines.

[6] Một loại rượu mạnh pha nước nóng, đường, sữa, chanh.

[7] Bộ đồ giường gồm chăn, gối, nệm, khăn trải giường.

[8] Trò chơi bịt các quân tròn, dẹt vào chén.

[9] Apxe: Khối mủ tụ trong một bộ phận cơ thể do nhiễm trùng mà thành.

[10] Loại phấn đen đánh mi mắt của người Ả Rập.

[11] Pedal là bàn đạp dưới đàn organ.

[12] Theo thần thoại Hy Lạp, thần Zeus tặng nàng Pandora, người phụ nữ đầu tiên trên thế giới, một chiếc hộp và dặn không được mở ra, nhưng vì quá tò mò, nàng đã mở và thiên tai, bệnh dịch cũng theo đó mà thoát ra.

[13] Tiếng Anh chỉ có hai ngôi khi giao tiếp là I và You, ở đây Alex nói là I (chỉ bản thân) – ý là tôi, anh, tớ, v.v. You (người nói chuyện trực tiếp với mình) – bạn, anh, em, v.v.

[14] Trong văn bản gốc, Alex sử dụng từ ‘attica’ – lấy ý từ từ ‘attic’, nghĩa là ‘gác mái’.

[15] Yêu anh nhiều, Annie.

[16] Em nhớ anh. Em muốn về nhà. Làm ơn.

[17] Em nhớ anh nhiều.

[18] Em có một người bạn mới. Anh ấy bị điếc. Chúng em cưới nhau.